

Giới thiệu Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa

Edit: Tiểu Tịch Nguyệt

Thể loại: ngôn tình, hiện đại, H văn, NP (1-7), hệ thống

--

Liên Hân từ nhỏ đã tự mang một mùi hương kì lạ, cơ thể cô tự toả ra mùi thơm có khả năng khiến người khác động tình.

Chính vì vậy, cô bị Hệ thống Dịch thể nước hoa ký hiệu, trở thành ký chủ. Cô phải làm nhiệm vụ theo yêu cầu, nghỉ cách cùng với mục tiêu thực hiện hành động thân mật, sau đó dùng dịch thể thu được chiết lọc ra nguyên liệu để chế tạo nước hoa có công năng đặc thù.

Nếu không hoàn thành nhiệm vụ, ký chủ sẽ bị trừng phạt...

--

*Có some, có public/semi-public, có incest...(nói chung chỉ không có nhân thú)

Dàn nam chính tươi ngon đa phong cách, đa chức nghiệp, đa thủ pháp.

Bạn nào thích H mà có cốt truyện, np nhưng nữ chính vọt trúng anh nào cũng là cực phẩm, ko có phát sinh quan hệ với đối tượng xấu xí cao to đen hôi thì yên tâm nhảy hố.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 1: Không được X thì phải chịu phạt

Liên Hân cả người nóng cháy, cơ thể giăng thành hình chữ đại*, bị treo cao trên không trung, điểm mẫn cảm trên dưới toàn thân ngứa ngáy vô cùng.

Dâm dịch mang hương khí mê người rào rào từ trên rơi xuống, bên dưới một mảnh ngồn ngăng, có vô số người đang đứng chỉ trỏ, vừa xì xầm to nhỏ vừa há mồm hứng lấy dâm dịch của cô.

Cảnh tượng kích thích lại kỳ quái.

Chỉ là, nam nhân mà cô khao khát trong ảo tưởng lại không bao giờ xuất hiện.

Liên Hân nhịn không được, cố gắng vùng vẫy tứ chi, cặp ngực no đủ lắc lư giữa không khí như muốn có người đến đây an ủi.

Ai...ai làm ơn tới cứu cô...tiểu huyết quá ngứa.

Giống như có sợi lông chim, đang ở trong chỗ sâu nhất mà phe phẩy.

Liên Hân muốn xuống mặt đất, muốn được người ôm chặt lấy, cô cần một cây còn th*o to dài hữu lực, hung hăng mà lấp đầy...

**

Liên Hân tỉnh dậy từ trong đám mộng* tra tấn chết người, cặp đùi dạng rộng, hai cánh hoa nhấp nháy đóng mở, giống như cái miệng nhỏ đang khòe lóc đòi sửa.

Cô thống khổ mà rên rì, duỗi tay xoa xoa cửa mình, một tay còn lại đặt ở trên mồm hung hăng cắn chặt, hữu khí vô lực* nhỏ giọng cầu xin.

"Cầu người, buông tha ta đi..."

《Mời ký chủ hoàn thành nhiệm vụ: tính luyện hương phân bậc 1.

Hoàn thành có thể tự động miễn trừ trừng phạt, nếu không, trừng phạt chấp hành mỗi ngày》

Liên Hân che mặt.

Sau một hồi, cô bước xuống giường, mồ hôi đầm đìa như vậy, nếu mùi hương cơ thể bị truyền đi, không khéo sẽ gặp phải hậu quả khó lường.

Liên Hân chỉ có thể ở cái thời tiết đầu xuân này mà bọc áo lạnh dày cộm, toàn thân trên dưới xịt đầy nước hoa để che lấp bớt hương vị, mang dụng cụ rửa mặt cùng quần áo đi ra ngoài.

Cô chuẩn bị đến công ty tắm rửa.

Từ nhỏ trên người Liên Hân đã có mùi hương kỳ lạ. Lúc đó vẫn còn chưa quá rõ ràng, nhưng sau khi lớn lên, loại hương thơm này dần dần hiển lộ đặc điểm của nó.

Khi đạt đến một nồng độ nhất định, nó sẽ khiến cho người ngửi được cảm thấy kích thích.

Vì vậy từ khi trưởng thành, Liên Hân luôn là không phân bốn mùa, lúc nào cũng bọc thật nhiều quần áo, toàn thân trong ngoài sử dụng nước hoa nồng đậm để che đi.

Bởi vì luôn tận lực né tránh cùng mọi người tiếp xúc gần gũi, cho nên sau khi tốt nghiệp, Liên Hân cũng không có cơ hội làm việc như người bình thường. Ngược lại phải dành tìm đến một công ty xin làm nhân viên dọn dẹp vệ sinh, tránh đi đám đông, cố độc yên lặng mà công tác.

Hiện tại, Liên Hân phụ trách dọn vệ sinh ở lầu hai của tập đoàn HD, hoàn cảnh công việc rất ít cùng người tiếp xúc.

Có lẽ bởi vì mùi hương đặc biệt trên người, cho nên nửa năm trước cô đã bị một hệ thống kì lạ ký túc.

Mục tiêu của hệ thống này chính là: chế tạo ra một loại nước hoa cấp bậc tối thượng, có thể thao túng nhân tâm.

Mà nguyên liệu dùng để tính luyện lại là dâm dịch thu được sau khi nam nữ giao hợp.

Hơn nữa, yêu cầu về thể dịch của hai bên đều tương đối đặc thù, bắt buộc phải phù hợp với yêu cầu của từng giai đoạn tương xứng.

Bị hệ thống nước hoa này theo dõi đã nửa năm, Liên Hân trước sau vẫn chưa hoàn thành được nhiệm vụ đầu tiên. Lý do cũng không phải vì cô quá mức bảo thủ.

Dưới sự trừng phạt tra tấn liên tục trong thời gian dài, kể cả bây giờ có bắt Liên Hân làm với một con chó, nói không chừng cô cũng sẽ đồng ý.

Chỉ là bởi vì vẫn luôn chưa tìm thấy được người có thể dịch phù hợp với yêu cầu của hệ thống, cho nên Liên Hân trước sau đánh phải cam chịu đủ loại dày vò.

Liên Hân tiến vào toà nhà HD giữa đêm khuya u tĩnh.

Cô chưa bao giờ dám tắm rửa ở khu nhà trọ, chỗ đó dù sao cũng là phòng ốc phong bế. Liên Hân sợ ở dưới tác động của nước ấm, mùi hương kia có thể khuếch tán đến người trong nhà, dẫn tới những chuyện không hay.

Hơn nữa, ở trụ sở của HD, mỗi tầng đều có trang bị phòng nghỉ cùng phòng tắm công cộng cho nhân viên trực ca đêm, vì vậy Liên Hân luôn tranh thủ lúc vắng người để đến nơi đó tắm rửa.

Nhưng hôm nay, hệ thống nước nóng từ lầu hai đến lầu bảy đều bị hỏng.

Liên Hân đứng trước bảng thông báo do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định đi lên lầu tám.

Lầu chín, lầu mười là khu vực dành cho tổng tài cùng nhân viên cấp cao, không có thể chuyên dụng là không thể lên được. Lầu tám tuy rằng cũng là dành cho quản lý, nhưng ít nhất, thề làm công của Liên Hân vẫn có thể dùng.

Hiện tại đã gần bốn giờ sáng, hơn nửa lại là cuối tuần, thời điểm Liên Hân tiến vào, cả toà nhà đều yên vắng không người. Có điều cô vẫn cẩn thận mà kiểm tra từng gian phòng ở lầu tám.

Sau khi xác nhận là không có ai, cô mới yên tâm tiến vào phòng tắm.

Khu vệ sinh của lầu tám cùng lầu hai bất đồng, ở đây không dùng nhà vệ sinh công cộng để tắm. Nhân viên tầng này có hẳn một gian tắm rửa chuyên dụng, trang bị đầy đủ vòi sen cùng xà phòng, khăn,...

Vật dụng có sẵn ở đây hầu hết đều đắt đỏ hơn so với mức độ tự cô mang theo.

Liên Hân có chút chột dạ cùng khăn trương, nhưng rất nhanh sau đó, nước ấm vừa mở, máy sưởi bốc hơi, tắm gội thoải mái liền đuổi hết đi lo lắng ban đầu của cô.

Lầu mười.

Văn phòng chủ tịch tắt đèn.

Một nam nhân cao lớn khoác trên mình bộ âu phục định chế từ trong bước ra, vuốt tay xoa xoa ấn đường, đầu ngón tay còn treo lủng lẳng một chiếc USB.

Hắn mở di động, nhìn thoáng qua, do dự vài giây sau đó xoay người đi xuống lầu tám.

Thời gian này gọi điện cho giám đốc phòng tiêu thụ có chút không thích hợp, chính hắn đi xuống dưới tra tư liệu vẫn hơn. Trong di động vẫn còn lưu lại một mã do giám đốc phòng tiêu thụ gửi cho hắn.

Lục soát dữ liệu xong, hắn tháo USB, đóng cửa lại, đem USB cất vào túi quần rồi đi về phía thang máy.

Nhưng thành linh, hắn liền dừng lại bước chân.

Nam nhân nghe được một loại hương thơm kỳ dị đang dần dần nồng đậm.

Giấy da chuyển hướng, hắn đi thẳng tới khu nghỉ ngơi phía cuối tầng lầu.

Giữa hơi nước mờ mờ, Liên Hân đang thả lỏng cả người mà xoa nắn chính mình.

Dòng nước ấm áp bắt tận dội rửa lên da thịt trắng nõn của cô, giống như vô số bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể.

Liên Hân ngửa cổ, tùy ý để cho nước ấm từ đỉnh đầu chảy xuống người. Đôi tay cô cẩn thận mà xoa tẩy bầu ngực ngạo nghễ, đầu lưỡi vươn ra, liếm liếm môi dưới.

Từ khi bị hệ thống nước hoa kỳ túc, sau đó mở ra vô số hình thức khó thể diễn tả, thân thể của Liên Hân ngày càng trở nên mẫn cảm.

Giống như một cái động không đáy, cho dù không phải là lúc chịu trừng phạt, cô cũng thực dễ dàng ngứa ngáy động tình.

Liên Hân nhìn không được mà vươn ngón tay, lạng lẽ dò xuống hoa để, bắt đầu nhẹ nhàng rên rỉ phóng túng lên.

Trong lúc cô đang an ủi địa phương hư không khó nhìn của mình, Liên Hân không hề hay biết bởi vì hơi nước bốc lên trơn trượt, tấm màn mỏng ngăn giữa mỗi ô vòi sen đã chạm rải trượt xuống dưới..

Nam nhân giầy da ngừng ở trước cửa phòng tắm.

Mùi hương càng ngày càng nồng dưới sự phát huy của hơi nước, nó đem lại cho hắn một loại cảm giác khó nóng mê người.

Hắn nhướng mày, sờ sờ chiếc nhẫn đeo trên ngón trỏ, bật ra chủy thủ sắc bén bên trong, sau đó trực trắc mà mở khoá cửa.

Tiếng nước, mùi hương, còn có tiếng ngậm nga nho nhỏ, trong nháy mắt khi cánh cửa bị đẩy mở ra, bỗng chốc liền phóng đại.

Hắn nhìn thoáng qua chiếc balo vải thô rê tiền nằm trên mặt đất, rõ ràng thứ này không thể thuộc về lầu tám cấp cao.

Nam nhân nâng lên giầy da sang quý bóng lưỡng, mũi chân nhẹ nhàng đá rớt tấm màn đã trượt xuống hơn một nửa.

Liên Hân lúc này phải néo ngực, vô lực mà tựa người vào tường, tay trái bị đôi chân dài kẹp chặt.

Dòng nước xuôi theo vòng eo mảnh khảnh quyến rũ chạy vào kẽ móng.

Liên Hân díp mắt, ní non mà kêu thành tiếng, lát sau mới tri động phát hiện ra có gì đó không đúng.

Cô mê mang mở mắt, nhìn thấy một người nam nhân hai tay đang cầm túi quần, lạnh lùng mà đứng ở bên ngoài.

—————

**chữ đại: 大*

**dâm mộng:* nghĩa cũng giống như mộng xuân

**hữu khí vô lực:* yếu ớt, không có sức lực

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Không chạm vào thứ dơ bẩn

"Aaa!"

Liên Hân giờ tay che ngực, sau đó liền cảm thấy không đúng, cho nên chuyển sang bịt mắt, rồi lại luống cuống phản một bàn tay đi che lại khu tam giác bên dưới.

Cuối cùng, cô xoay người ngồi xổm, chỉ để lộ ra eo nhỏ cùng quả mông mượt mà.

Hầu kết lẩn lộn, nam nhân thanh âm khàn khàn ra lệnh "Ra đây."

Liên Hân cứng đờ cả người, giống như đã điều mà chôn đầu thật thấp.

"Thực xin lỗi, tôi...tôi chỉ muốn vào tắm rửa một cái..."

"Cút ra đây, đừng để tôi nói lần thứ ba."

Liên Hân hít một hơi.

Hắn không nói nhiều, cầm lấy di động đánh một dãy số "Uy, báo an..."

Liên Hân tức khắc xoay người nháy vọt tới, cặp ngực trần trụi theo quán tính mà dơng đưa giữa không khí.

Cô bất chấp nhào đến bên cạnh nam nhân, níu lấy ống tay áo hắn, hơi hơi khụy xuống mà nhỏ giọng cầu xin "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, anh làm ơn đừng gọi báo an."

Hương thơm kỳ dị nồng đậm ập vào trước mặt, nam nhân nháy mắt hoảng hốt, hạ thể không chịu khống chế mà trương lên.

Đây là mùi hương gì?

Hắn rũ mắt nhìn về phía cặp ngực đang lay động của Liên Hân, nhủ thầm.

Mùi sữa?

《Phát hiện mục tiêu nam tính phù hợp yêu cầu hương phấn bậc 1.

Môi thông qua hơn 30 phút thực hiện tính giao, bồn rút thể dịch của mục tiêu. Sau khi thể dịch cả hai hoà hợp, để cho hệ thống lấy ra tinh chất.》

Liên Hân động tác cứng đờ.

Mục tiêu nam tính? Mục tiêu nam tính! Rốt cuộc xuất hiện rồi!!

Cô ngừng đầu, kinh hãi* mà nhìn người nam nhân nọ, nhưng ngay sau đó, một lòng nhiệt huyết bùng bùng đột nhiên nguội lạnh.

Nam nhân vốc người vô cùng cao to, khuôn mặt anh tuấn thâm thúy, toàn thân trang phục đắt tiền, khí chất lạnh lẽo ngạo mạn.

Ngay cả chỉ bị Liên Hân bắt lấy tay áo, hắn đều không chút che giấu mà nhìn mày ghét bỏ. Giống như bất cứ thứ gì chạm vào hắn ta đều phải là cấp bậc xa xỉ trở lên.

Cực kỳ tự phụ ngạo mạn.

Liên Hân nghĩ, ngoại trừ đáng vớ về người cùng mùi hương trời sinh ra, cô quả thực không biết chính mình có vốn liếng gì để mà hấp dẫn một người nam nhân như vậy.

Hai tay vẫn còn bám dính lấy nam nhân, Liên Hân vô ý bày ra tư thế man diệu gợi cảm vô cùng.

Một đôi tuyết trắng cao cao dựng thẳng, nhũ hoa phấn nộn vì gió thổi qua mà nhẹ nhẽ nổi lên, cổ cúi đầu, nhỏ giọng nói "Thực xin lỗi, làm ơn cho tôi giải thích, xin anh bỏ qua, lần sau tôi không dám làm như vậy nữa..."

Nam nhân lạnh lùng hất tay cô ra.

"Vào đây bằng cách nào?"

"Tôi là...là nhân viên vệ sinh ở lầu hai. Vì chỗ trọ không tiện nên tôi chỉ nghĩ lên đây tắm rửa một cái, tưởng đầu lúc này ở công ty không có người..."

"A~" Nam nhân ý vị không rõ mà cười lạnh "Thế nhân viên đâu?"

Liên Hân vội vàng xoay người, quý gối xuống đất, khom lưng lục tìm balo.

Nam nhân ánh mắt lạnh lùng mà dừng ở cặp mông trắng trẻo đang vểnh lên. Bên dưới còn thấp thoáng thấy được hai cánh môi hồng nhuận no đủ, hơn nữa vẫn còn mang theo vài giọt chất lỏng, không biết là nước hay vẫn là thứ gì đó khác.

Nam nhân nuốt khan, xoay đầu nhìn sang bên kia.

Liên Hân đem thẻ nhân viên cao cao giơ lên, đưa cho hắn.

Hắn cầm lấy, quét mắt nhìn một cái, sau đó đem đi động ra chụp ảnh lại.

Liên Hân có điểm kinh hoàng, vội hô lên "Anh..."

Kỳ thực một mặt Liên Hân có chút lo ngại hắn sẽ báo cho báo an, mặt khác cô cũng muốn lợi dụng cơ hội này để mà tiếp cận.

Vì vậy, Liên Hân liền nức nở nhào qua ôm lấy đùi hắn, đôi mắt liếc nhìn sang bộ vị đang nhô cao.

Cô làm vẻ mảnh mai sợ hãi vô cùng mà nói "Cầu xin anh đừng nói ra ngoài, tôi sẽ thất nghiệp mất. Về sau tôi không dám nữa, tôi có thể, có thể..."

Liên Hân đặt tay lên chỗ giữa hai đùi của nam nhân, vuốt ve nhỏ giọng "Tôi có thể làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần anh không..."

Lúc vừa chạm vào, nội tâm Liên Hân run rẩy một chút, thật lớn, lại còn đang không ngừng trường to lên thêm.

Nam nhân hồ hấp trầm trầm, hắn bắt lấy cổ tay Liên Hân, cao ngạo mà rũ mắt.

Sau đó, hắn đột nhiên cúi tay chụp lấy ngực cô, trầm mặc trong chốc lát rồi lại túm đến cổ chân, giơ lên cao một chút, chăm chú quan sát tiểu huyết nhò hẹp phấn nộn của cô hồi lâu.

Cổ họng mấy phen lăn lộn, hắn cố gắng khắc chế hơi thở trầm trọng nóng rực của mình, dùng sự tự chủ vô cùng cường đại mà buông cô ra.

"Chỉ có tưởng bở, mặc quần áo xong liền cút ra ngoài. Tôi trước nay không chạm vào thứ dơ bẩn."

Liên Hân vốn dĩ đang bị hắn nhìn đến ướt át dầm dề, giờ phút này đột nhiên hắn lại tạt cho cô một gáo nước lạnh.

Khuôn mặt Liên Hân đỏ rồi lại trắng, nước mắt lưng tròng.

Cô còn chưa tới nồng nổi không biết xấu hổ như vậy đâu!

Liên Hân cúi đầu ngồi sụp xuống, từ trong balo lấy quần áo ra, qua loa mặc vào, sau đó ôm lấy đồ đạc chuẩn bị rời đi.

"Khoan đã."

Cô dừng lại.

"Trừ bỏ dùng phòng tắm ra, cô có lấy trộm thứ gì ở lầu tám hay không?"

Thần thể Liên Hân nhẹ nhàng run rẩy, cô xoay người, đem balo mở ra giơ lên cho hắn xem, thật tức giận mà nói "Thần thể tôi anh đều xem qua rồi, không có chỗ khác để giấu đồ vật nữa, hoặc là nói, anh muốn nhìn xem trong chỗ dơ bẩn của tôi có giấu thứ gì hay không sao?"

Hắn nhẹ nhàng nhướn mày, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nữ nhân đang thờ ơ phi trước mặt, sau đó khoát khoát tay.

Liên Hân thu hồi balo, xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa khóc.

《Ký chủ, hãy mau chóng cùng mục tiêu nam tính giao cấu. Nếu không hoàn thành phải tiếp tục nhận phạt》

Liên Hân bực mình "Kia cũng phải xem ta có khả năng làm được hay không! Mí nhìn hắn ta một bộ cao lãnh chi hoa* như vậy!"

《Ký chủ, thân thể của ngài đã được trải qua hệ thống ưu hoá, tính giao cảm quan* vô cùng tốt, cơ thể người thường cơ bản không vượt qua người. Chỉ cần ngài với mục tiêu nam tính một lần, hẳn nhất định sẽ nghiện, ký chủ xin hãy tự tin.

Hoàn thành mỗi giai đoạn nhiệm vụ hệ thống đều sẽ có khen thưởng, ký chủ cố lên!》

"Bệnh tâm thần." Liên Hân lẩm bẩm.

Sau khi trở lại nhà trọ, Liên Hân mang tâm trạng không yên mà đi vào giấc ngủ.

Hôm sau thức dậy vẫn là thấp thòm bất an, không biết đi làm sẽ gặp phải chuyện gì, cô có thể hay không trực tiếp bị quản lý đuổi việc?

Kết quả lo lắng để phòng cả ngày, chuyện gì đều không phát sinh.

Liên Hân ngược lại rất ngoài ý muốn mà nhận được cuộc gọi từ chỗ nhà trọ. Thông báo rằng họ phải thu hồi căn nhà lại gấp, kêu cô nhanh chóng dọn đi.

"Ông chủ, làm như vậy là trái với hợp đồng, tôi đi đâu tìm được chỗ thuê mới chứ?"

"Tôi cũng bắt đầu đi ạ, vốn dĩ tôi chỉ là người trông coi nhà trọ, chủ nhân thật sự của căn nhà này có cháu trai sắp vào đại học F, cậu ta sẽ dọn vào ngay thôi. Tiền vì phạm hợp đồng bọn họ sẽ đền lại gấp ba, cô chỉ cần dọn đi là được. Khách thuê khác cũng đáp ứng hết rồi, một người ăn vạ không có ích gì đâu, cô trả toàn bộ tiền thuê nhà có nỗi hay không?"

Liên Hân rầu rĩ "Nhưng mà gấp rút như vậy tôi cũng không biết phải đi nơi nào, có thể thư thả cho tôi vài ba ngày không? Hoặc là để lại số điện thoại của chủ nhà, tôi tự đi nói với họ."

Chỗ Liên Hân ở là một căn nhà lớn chia ra cho thuê, bên trong gồm có bảy phòng.

Cô không biết những người khác như thế nào, dù sao báo cô dọn đi ngay là tuyệt đối không thể. Trong thời gian ngắn, cô khó mà lập tức tìm được chỗ mới thích hợp để thuê.

"Ai da, bằng không như vậy đi, dù sao mấy ngày tới cũng phải dành để quét tước tổng vệ sinh, cô dọn vào phòng tạm vật* trước, miễn cưỡng có thể ở tạm vài ngày. Nhưng khi nào chúng tôi xong việc thì cô cũng phải đi."

Liên Hân đương nhiên nhanh chóng đáp ứng, mau lẹ trở về dọn đồ vào kho.

Hai ngày qua, ở tập đoàn HD hoàn toàn giờ êm sóng lặng, công việc của cô cũng không xảy ra vấn đề.

Trừ bỏ mỗi ngày Liên Hân đều phải tiếp nhận hệ thống trừng phạt, ngoài ra cũng không có gì khác.

Liên Hân căn bản không biết nam nhân đêm đó tên họ là gì, kể cả muốn lặng lẽ tìm cũng tìm không thấy.

Bởi vì kỳ thật, trước nay ở HD cô chưa bao giờ nhìn thấy qua người này.

Cho nên, hệ thống mỗi ngày có kêu gọi liên tục thì Liên Hân cũng không có biện pháp, muốn cưỡng gian đi nữa, ít nhất cũng phải thành công tìm được người mới được a!

Liên Hân ngồi ở bậc cửa trước phòng tạm vật, lên mạng tìm nhà mới để thuê.

Chọn tới chọn lui cuối cùng chấm được hai chỗ, đang chuẩn bị liên hệ với chủ nhà thì cửa lớn bỗng truyền đến tiếng mở khoá.

Liên Hân sững sốt một chút, nhân viên dọn dẹp để quên đồ ở đây sao?

Cô vừa chạy ra ngoài xem, liền đụng phải một nam sinh cao gầy đang đẩy hành lý đi vào, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Người này mặt mày anh tuấn thư lành, hần cúi đầu nhìn nhìn chìa khoá trên tay.

"Hình như tôi không có đi nhầm nhà?"

Liên Hân phản ứng lại một chút, đây khả năng chính là cháu trai của chủ nhà, vội vàng xua tay.

"Không có không có, cậu không đi nhầm. Tôi là người thuê ở đây, nhất thời do tìm chưa được nhà mới cho nên mới xin nán lại vài ngày..."

Nam sinh vô cùng thông cảm mà nói "À, là tôi đến sớm, dù sao kỳ nghỉ cũng không có việc gì cho nên trước tiên dọn tới. Không sao, chị không cần sốt ruột, nhà lớn như vậy, tôi cũng không phải voi, ở không hết được, chị cứ thư thả đi."

Nam sinh vừa nói dứt lời liền cười một cái, phi thường chói mắt.

Liên Hân thờ phảo "Cảm ơn cậu, tôi sẽ tranh thủ dọn đi."

Nam sinh xoay người khoá cửa, đẩy hành lý tiến vào, ngó thấy phòng chứa phía sau lưng cô, liền hỏi "Chị ở trong đó sao?"

"Ừm, ở tạm..." Cô xấu hổ trả lời.

Nam sinh nhàu mày, tay nhẹ nhàng đập lên lưng Liên Hân, đem cô đẩy ra phòng khách.

"Con gái làm sao có thể ở chỗ như vậy, chị tuy tiện chọn một gian mà dọn vào đi, nhiều phòng quá tôi cũng dùng không hết."

Liên Hân cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cùng bàn tay to rộng của nam sinh áp lên người mình, thân thể mẫn cảm nháy mắt liên tục rục rịch, cô thoáng lui về sau một bước.

"Vậy không tốt lắm đâu..."

"A, chị biết nấu cơm không?" Nam sinh hỏi.

Liên Hân gật đầu "Biết."

"Biết quét dọn nhà cửa chứ?"

"Có thể, đó là nghề của tôi nha."

Nam sinh nghe vậy liền tươi cười.

"Vậy chị không cần dọn đi, ở lại giúp tôi nấu cơm quét tước, tôi chia cho chị một gian phòng, không lấy tiền thuê. Thế nào?"

Liên Hân tròn to đôi mắt, còn có chuyện tốt như vậy sao?

Tại một căn biệt thự nằm độc lập trên đỉnh núi, nam chủ nhân trần trọc từ trong mộng tỉnh lại, cả người đỏ đẫy mồ hôi.

Hắn vuốt tay sờ trán, hần kết lộn lộn.

Liên tục hai ngày nay, buổi tối đều là nằm mơ thấy bản thân đang kịch liệt mà làm nữ nhân đêm nọ...

Rốt cuộc hần trúng cái loại tà khí gì?

Nam nhân mở ra di động, đánh đến dây số của trợ lý.

"Jason, giúp tôi điều tra một người."

**kinh hi* : kinh ngạc vui mừng

**cao lãnh chi hoa*: đoá hoa lạnh lùng kiêu ngạo, ý nói người khó với tới

**tính giao cảm quan*: cảm giác mang lại khi quan hệ

**phòng tạm vật*: phòng chứa đồ, kho chứa đồ vụn vặt linh tinh

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 3: Dùng tay thôi có được không?

Hôm sau, Liên Hân vừa đến chỗ làm đã bị quản lý gọi đi.

Mang tâm trạng lo lắng thấp thòm mà đi vào, sau đó Liên Hân không hiểu ra sao mà được quản lý khen ngợi khích lệ một trận. Lại còn thông báo rằng, công ty đặc biệt an bài cô đến lâu mười, làm vệ sinh cho khu vực chuyên biệt của tổng tài. Nhưng trước đó bắt buộc phải làm kiểm tra thân thể và khám sức khoẻ tổng quát.

Tuy rằng trong nháy mắt Liên Hân cũng liên tưởng đến nam nhân thần bí đêm nọ, nhưng cô không dám chắc chắn.

Không có ai để hỏi thăm tình hình, càng không có gì để mà lo ngại, vì thế Liên Hân cũng chỉ vô cùng thoải mái mà đi kiểm tra sức khoẻ toàn thân.

Kiểm tra được thực hiện tại một bệnh viện tư nhân cao cấp, quy trình vô cùng khắt khe. Cơ hồ từ trong ra ngoài, hết thấy bệnh trạng lây nhiễm lẫn không lây nhiễm đều được xét nghiệm thật kỹ.

Thậm chí, phụ khoa cùng kỹ sinh lý cũng được ghi nhận rõ ràng.

Cô còn nghe nói kết quả báo cáo là do phò viện trưởng tự mình thẩm định.

Liên Hân trở lại nhà trọ.

Hiện tại cô có chút mệt mỏi, quả thực lần lộn ở bệnh viện một buổi so với quét tước còn tốn sức hơn.

Lâm Lập Phong lúc này đang ở trên lầu, từ trong phòng đi ra, tháo tai nghe xuống, dựa vào lan can rồi cúi đầu nhìn cô.

"Chị mệt lắm à?"

Liên Hân ngửa cổ, cười một cái.

"Không có, vẫn còn chịu được."

"Nếu mệt quá thì không cần nấu cơm, tôi mời chị ra ngoài ăn một bữa."

Liên Hân vén tóc ra sau tai "Thôi đi, như vậy quá không khách sáo."

Lâm Lập Phong mỉm cười, nhắc chân đi xuống dưới lầu, sau đó giờ tay xoa đầu Liên Hân một cái.

"Trông chị mệt như vậy còn phải nấu cơm, tôi sẽ áy náy."

Hai má Liên Hân nóng bừng, hiện tại khối thân thể này của cô thật sự chịu không nổi nam sinh tuổi trẻ, lực tráng, hormone tràn đầy như vậy tới gần.

Hướng chỉ, hơi thở của hân còn dễ nghe như vậy, cô thật sự sợ chính mình sẽ làm ra hành động bất nhã.

"Tối, tôi thích nấu cơm..." Nói xong liền vội vàng trốn vào phòng bếp.

Lâm Lập Phong nhìn theo bóng lưng Liên Hân, nhún nhún vai.

Đêm khuya, hệ thống trừng phạt thành linh xảy ra.

Liên Hân rên rì bưng tỉnh, vừa run rẩy vừa thống khổ.

Cô run run vội tay cởi quần lót ra, một mảng khăn trải giường đã ướt đầm.

Hệ thống trừng phạt ngày càng hung tàn, tiểu huyết của Liên Hân đã cơ khát đến mức co giật liên tục.

Cô quả thực rất sợ có ngày chính mình sẽ bởi vì âm đ*o co rút mà chết.

Liên Hân lao đảo đứng dậy đi đến tủ áo, lấy ra một cái máy rung, vội vội vàng vàng cắm vào tiểu huyết, bật chế độ lớn nhất.

Cô cố gắng dè nén thanh âm mà rên rì, tuy rằng căn bản không thỏa mãn, nhưng tốt xấu cũng có thể xoa dịu đi một chút.

Chính là thực mau, máy rung thế nhưng ngừng chạy.

Giờ phút này không thể ngồi chờ nạp điện, Liên Hân liền nhớ tới ngăn tủ trong nhà bếp có pin.

Hiện tại, cô cũng vô pháp cân nhắc tới việc phải bọc kỹ quần áo, vừa nhìn đồng hồ rạng sáng ba giờ, Liên Hân mở cửa quan sát một chút, sau đó liền lén lút chạy ra bếp.

Cô run rẩy đem pin lắp vào, máy rung lần nữa cắm vào tiểu huyết ướt đầm.

Một tay vịn vào kệ bếp, người quỳ rạp trên mặt đất, Liên Hân nhỏ giọng kêu lên.

Lâm Lập Phong nửa đêm khát nước, từ trên giường bò dậy, đầu giường ẩm nước trông không.

Hắn vò vò mái tóc ngắn, cầm ly nước lên, mở cửa xuống lầu, nhắm thẳng phòng bếp mà đi.

Thế nhưng vừa ra cạnh cửa, hân liền nghe được một vài thanh âm kỳ dị.

Giống như mèo con nhà ai gọi nhỏ cùng với tiếng dao râu vù vù trộn lại với nhau.

Còn có, một cổ mùi hương cầu nhân đến kỳ lạ.

Thứ gì? Ăn trộm? Chó mèo?

Hắn cảnh giác mà phóng nhẹ bước chân, quẹo vào phòng bếp.

Liên Hân lúc này đã cởi áo ra ném ở một bên, đầu cúi sát đất, mông cao cao giờ ngược lên trời.

Ở phía sau, một cây dương v* t tự động vận vẹo đang không ngừng đâm vào rút ra, đâm thuyê trào không ngừng.

"Loảng xoảng!"

Ly nước trên tay Lâm Lập Phong rơi xuống đất.

Liên Hân bị kinh động, ngẩng đầu trông về phía cửa, vừa thấy Lâm Lập Phong đang đứng ở cửa nhìn mình dùng gậy thủ đâm, Liên Hân nháy mắt khăn trương.

Cô dùng sức đem máy rung rút mạnh ra ngoài, sau đó bụm mặt khóc lên.

Trên mặt đất, cây dương cụ chạy bằng điện đang kỳ dị mà uốn éo, bên cạnh còn có nữ hài đang ngồi khóc.

Cảnh tượng này làm cho người trẻ không có chút kinh nghiệm gì như Lâm Lập Phong đầy mặt đỏ bừng, giống như cả thân thể đều sắp phát nổ.

Hắn vừa khăn trương lại thấy áy náy, chân tay luống cuống mà đứng yên một chỗ, sau đó tiến vào đỡ lấy bà vai Liên Hân.

"Thực xin lỗi, xin lỗi, là tại tôi, không phải do cô, do lỗi của tôi..."

Liên Hân một bên phát run một bên tu tu mà khóc, vừa khó chịu vừa khổ sở.

Một là cảm thấy vô cùng mất mặt, hai là cơ thể ngứa ngáy khó dần. Tiểu huyết cô còn đang ào ạt mà ra nước, thời gian trừng phạt đêm nay mới qua có một nửa...

"Đây là sinh lý bình thường thôi, tôi, tôi nhiều khi cũng tự làm..." Lập Lập Phong vụng về nói

Liên Hân khóc lóc ngồi xuống.

Hắn vội vàng ôm cô bế lên, cúi đầu hỏi "Chị vẫn ổn chứ..."

Liên Hân nghe được thế vị trên người nam sinh, nhìn không được liền dán lên, cặp ngực đầy đặn liên tục dụi vào tay hắn cho đỡ ngứa ngáy.

"Khó chịu quá..."

Lâm Lập Phong mờ mịt "Hả?"

Liên Hân giờ tay câu lấy cổ hắn, kéo người tới gần một chút.

"Tôi muốn làm...không phải, tôi không phải là gái hư đâu...nhưng mà hiện tại rất muốn, chịu không nổi..."

Hầu kết thúc to của Lâm Lập Phong lần lộn một vòng, sừng sốt đỏ mặt hồi lâu mới rút rề hỏi "Tôi...giúp chị?"

Liên Hân lập tức nâng lên cặp chân trắng muốt, gắt gao vòng lấy eo hắn, tiểu huyết dầm đẫm gấp không chờ nổi mà cọ cọ ở ngoài đùi quần của Lâm Lập Phong.

"Vậy cậu nhanh lên..."

Lâm Lập Phong nâng mông Liên Hân đặt lên bệ bếp, sau đó hắn lại cảm thấy nơi này quá cứng, vì vậy đem người ôm đến sofa.

Hắn không hề có kinh nghiệm gì, chỉ biết cúi đầu mà nhìn khe thịt mỡ mỡ giữa hai chân Liên Hân đang gắt gao mấp máy, dục dịch dầm dĩa, tựa hồ đang kịch liệt cầu xin.

Lâm Lập Phong trong đầu trống rỗng, khản trương mà đem quần đùi rộng thùng thình kéo xuống dưới, thả ra cơn th*t thô to.

Đang lúc hắn mờ mịt mà tự hỏi nên làm gì trước tiên, Liên Hân bỗng nhiên nghe được hệ thống ở trong đầu vang lên cảnh báo.

《Cảnh cáo: trước khi hoàn thành nhiệm vụ, xin dừng quan hệ cùng nam nhân không thoả mãn điều kiện thể dục. Nếu không, trừng phạt càng bị gia tăng》

Liên Hân dừng lại, hỏi thăm trong đầu "Mì có ý gì?"

《Trước mắt không thể để cho người khác ngoài mục tiêu ẩn định đem dương v*т cắm vào, sẽ làm ô nhiễm thể dục. Nếu vi phạm, nghiêm trị》

Liên Hân chỉ cảm thấy một trận sét đánh giữa trời quang.

Lâm Lập Phong đang khản trương mà nắm lấy bộ v*т vừa mới để đến gần huyết khẩu, Liên Hân liền nhấc chân đẩy hắn ra, vừa thống khổ vừa ngại ngùng mà nói "Xin lỗi cậu. Không thể..."

Lâm Lập Phong thờ đốc, lần thứ hai trở nên mờ mịt "Hả?"

Liên Hân lại thút thít, nhìn cơn th*т gần xanh bạo động trước mắt một cái, vừa thêm thường lại phải gian nan mà cự tuyệt.

"Tôi biết thế này là hơi quá đáng, xin lỗi cậu, nhưng cậu đừng cắm vào trong, có thể...có thể dùng tay hay không?"

Lâm Lập Phong hô hấp nặng nề, sừng sốt trong chốc lát.

Sau đó hắn vô cùng nghe lời, vươn ngón tay ra giúp Liên Hân xoa xoa hoa để.

Hắn cúi đầu nhìn xuống cơn th*т, hiện tại chính là hắn nhìn không nổi

Lâm Lập Phong nhớ tới cây dương v*т già vện vẹo trên đầu ban này, bên thấp giọng hỏi "Tôi cảm thấy, cái này cùng với thứ chị vừa dùng cũng không khác biệt nhiều lắm...không thể sao?"

Liên Hân ngược ngừng "Xin lỗi..."

Lâm Lập Phong cúi thấp đầu, nam căn cực đại đang vô cùng không cam lòng mà đối diện với tiểu muội muội khóc thút thít bên dưới của Liên Hân.

Mồ hôi ròng ròng đổ ra tới, hắn khăn khăn giọng "Thôi được..."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ngắm huyết giải khát

Đầu ngón tay của Lâm Lập Phong đặt ở bên ngoài tiểu huyết nắn cảm, nhẹ nhàng vuốt ve, làm cho Liên Hân run rẩy cùng co rút từng đợt.

Cô nương theo tay hắn mà đóng đưa, huyết khẩu nhẹ nhàng khép mở, đem ngón giữa thon dài nuốt trọn đi vào.

"A~..."

Liên Hân nhìn không được, thỏa mãn kêu nhỏ ra tiếng, kể cả chi là một ngón tay cũng làm cho cô được an ủi rất nhiều.

Lâm Lập Phong hít sâu một hơi, chỗ này của cô quá chặt.

Bên trong một tầng lại một tầng chặt chẽ cắn lấy, chỉ dùng ngón tay đều cảm giác được vô số miệng nhỏ đang khản trí mà hút vào.

Một loại cảm giác xa lạ, quý dị, tê dại từ đầu ngón tay xông thẳng lên đỉnh đầu Lâm Lập Phong.

Ngón tay đã như vậy, nếu có thể dùng cái đó cắm vào...Hắn lưu luyến mà cúi đầu nhìn xuống giữa hai chân mình.

Liên Hân gấp không chờ nổi, bất lấy bàn tay khác của Lâm Lập Phong đưa đến bên miệng.

Thực nhanh, một cây ngón trò bị cô gặm nuốt đến ướt dầm dề.

Lâm Lập Phong sợ Liên Hân mệt, vuốt tay nhẹ nhàng ấn cô nằm xuống. Sau đó hắn đem cặp chân nòn nà tách rộng thêm ra, gấp lên phía trên, để lộ tiểu huyết ra ngoài.

Lâm Lập Phong không thấy cũng biết, theo bản năng mà vuốt dài ngón giữa, gia tăng tốc độ ở hai cánh môi rút ra thọc vào không ngừng.

Liên Hân ăn a kêu to, đầu nhũ lúc này cũng bị hắn dùng tay kia khảy khảy đưa giỡn, môi âm hộ bên dưới càng ngày càng ửng hồng.

Lâm Lập Phong cúi đầu cẩn thận quan sát một chút, đột nhiên nhanh trí hỏi "Có thể liếm chỗ này sao?"

Hệ thống vừa mới ở trong não bộ trả lời "có thể", Liên Hân lập tức liền ườn hồng lên cao, đưa tới trước mặt hắn.

"Có thể! Mau! Mau liếm..."

Lâm Lập Phong vội vàng tách rộng hai chân, sườn mặt anh tuần thư lững cúi thấp, một bên ngón tay không ngừng cắm sâu vào huyết, kịch liệt làm đến mức dầm thuy ọt ẹt văng ra, một bên môi lưỡi dán lên mà liếm mát.

Đầu lưỡi linh hoạt bay nhanh xoay vòng cùng ngón tay điên cuồng rút cắm làm Liên Hân thét đến chói tai.

Lâm Lập Phong phát hiện, huyết khẩu nhỏ hẹp đang khắc chế không được mà khẩu thiết há mồm, hai cánh hoa bị hấn liếm đến lấy lợi bắt kham, một hạt đậu nhỏ ở giữa sưng sưng dựng thẳng.

Hắn không biết đây là cái gì, lại theo bản năng dùng môi bọc lấy, tẩm tặc mà mút.

Liên Hân hét lên một tiếng, phì huyết kịch liệt run rẩy bắn ra một dải dầm dịch, phun đầy trên mặt Lâm Lập Phong.

Hắn sưng sốt trong chốc lát, khẩu trương mà đem Liên Hân bẻ lên.

"Liên Hân? Chị làm sao vậy? Liên Hân?"

Hắn có phải đã chạm vào chỗ không nên chạm hay không?

Lâm Lập Phong đang chuẩn bị sơ di động gọi xe cứu thương. Liên Hân mới vất và mà thì thào "Không phải...không có việc gì. Là...là cao trào..."

Cô vốn dĩ cực kỳ miễn cảm, hắn còn lộng như vậy, ai mà chịu được?

Lâm Lập Phong nghiêm túc nhìn cô.

"Như vậy là tốt hay xấu?"

Liên Hân áp ứng che mặt, nằm bẹp xuống sô-pha, không lên tiếng.

Hắn bèn dùng di động tra một chút, banh mắt mà học hỏi hồi lâu, sau đó mới ném điện thoại lên bàn.

Một cây côn th*t thô to xuất hiện trước mặt Liên Hân. Lâm Lập Phong đem hai chân cô dặng rộng ra, một bên tự sướng một bên gắt gao nhìn chăm chăm vào tiểu huyết.

Liên Hân trợn mắt, thấy hắn chỉ có thể vào nhìn vừa làm, thực đáng thương, vì thế cũng vươn ra đầu lưỡi linh hoạt giúp hắn liếm liếm. Nhưng bởi vì là kiệt sức, hơn nữa xác thật cô cũng hơi lười, cho nên cái được cái không mà tùy ý găm.

Lâm Lập Phong ngửi thấy mùi hương làm cho người ta bưng bưng hưng phấn trên người Liên Hân, vừa đẩy nhanh tốc độ vừa thở hổn hển mà hỏi "Chị hết khó chịu chưa?"

Liên Hân mơ màng sắp ngủ, gật gật đầu.

Ánh mắt hắn đột ngột dừng ở cánh môi đầy dâ của cô.

"Vây, cắm vào miệng chị một chút có được không?"

Liên Hân thấy hắn thật sự khó chịu, liền gật đầu "Có thể. Bất quá tôi không cam đoan sẽ không cắn đến cậu..."

Lâm Lập Phong nhún vai "Không sao, chỉ làm trong chốc lát thôi, cắm lâu quá chị sẽ mệt."

Hắn đem Liên Hân ôm đến phòng ngủ lớn ở lầu một, đặt lên trên giường để cô thoải mái nằm yên.

Sau đó vẫn như cũ mà tách hai chân ra, đem chính mình cắm vào cái miệng nhỏ của Liên Hân, ánh mắt đăm đăm nhìn vào chỗ tư mật bên dưới, bắt đầu chậm rãi mà đưa đẩy.

Ước chừng qua hơn nửa giờ, Liên Hân lúc này đã nghiêng cảm chảy nước miếng ngủ gật.

Lâm Lập Phong bắt đầu đi nhích eo, đem tiểu huynh đệ còn đứng sưng sưng rút ra bên ngoài.

Hắn nhẹ nhàng đắp chăn cho Liên Hân, sau đó trộm hôn hôn gương mặt cô một cái, chính mình đi ra ngoài giải quyết.

Sáng sớm hôm sau, Liên Hân bị chuông báo di động đánh thức, phát hiện trên người mình đã thanh khiết sạch sẽ, còn đang mặc áo của Lâm Lập Phong.

Cũng không biết mới sáng sớm hắn đã chạy đi đâu rồi.

Tuy rằng một giấc này ngủ thật sự ngắn, nhưng ngày hôm qua cô vừa được phát tiết một chút, cho nên cảm giác không còn trở ngại, chỉ là hai chân hơi nhũn.

HD tập đoàn, lầu mười.

Hai tên nam nhân có vẻ ngoài quá mức bất mắt đang ngồi đối diện trên bàn trà.

Phong Khải Ninh lật lật báo cáo sức khoẻ mà Tô Từ Tích mang đến.

"Có vấn đề gì không, Tô phó viện trưởng?"

Tô Từ Tích uống một ngụm trà.

"Không thành vấn đề, rất khỏe mạnh, khỏe mạnh đến không thể tưởng tượng."

Phong Khải Ninh nhàn nhạt gật đầu "Vây không tiền."

Hắn gọi điện thoại cho trợ lý "Gọi cô ta lên làm việc đi."

Tô Từ Tích tẩm tặc lắc đầu "Một ngụm trà đều không cho tôi uống xong."

"Chỉ cần cậu muốn ở lại, trong tòa nhà này không ai có thể đuổi cậu đi."

Tô Từ Tích cười cười, hắn đứng là không có thời gian để mà tri hoãn.

Hôm nay đặc biệt đích thân đưa báo cáo kiểm tra sức khoẻ tới chỉ là đột phát tò mò mà thôi, cho nên hắn chuẩn bị nán lại để nhìn vị nữ nhân viên có tố chất sức khoẻ vượt mức này một cái, xong rồi sẽ đi.

"A, tôi biết rồi, cậu định tìm báo mẫu cá nhân sao?" Tô Từ Tích đột nhiên nghĩ ra, cảm giác chính mình đoán trúng, liền mở miệng hỏi.

Phong Khải Ninh quét hắn liếc mắt một cái.

"Jason, tiền khách."

Tô Từ Tích cười như không cười mà uống xong ly trà, đứng dậy đi ra cửa, vừa lúc đụng phải Liên Hân đang bị trường phòng hành chính dắt lên.

Liên Hân trông thấy vị này đáng vẻ đường đường chính chính, ngọc thụ lâm phong, lại từ trong văn phòng chủ tịch tùy ý mà đi ra, bèn nhanh chóng khom lưng, nhỏ giọng nói "Chào chủ tịch."

Lầu mười chỉ có một vị tổng tài cùng với hai trợ lý riêng. Người này vừa nhìn đã có phong thái lãnh đạo, bình tĩnh cảm tử mà ra vào vào, hắn chính là chủ tịch hiếm khi lộ mặt trong truyền thuyết.

Liên Hân tuy rằng kinh nghiệm xã giao không phong phú, nhưng tốt xấu vẫn hiểu biết chút ít, có thể nhìn mặt đoán người.

Trường phòng hành chính sưng sốt hai giây, Tô Từ Tích nhìn không được cong cong mắt cười, gật đầu nói "Chào cô."

Sau đó hắn phi thường vui vẻ mà nghiêng ngang rời đi.

Liên Hân nhỏ giọng lẩm bẩm "Không ngờ chủ tịch tuổi trẻ anh tuấn như vậy."

Trường phòng hành chính liếc nhìn nhân viên vệ sinh kì lạ vừa được xách từ lầu hai lên này, thần sắc phức tạp mà nói "Chủ tịch của chúng ta xác thật trẻ đẹp —— nhưng không phải hắn."

Phong Khải Ninh khoanh tay đứng trước cửa kính một chiều, lưng dựa vào bàn làm việc, chăm chăm quan sát người phụ nữ không nhìn tới hắn đang đứng ở bên ngoài.

Liên Hân mặc một thân quần áo lao động màu xám rộng thùng thình, thoạt nhìn cực kỳ bình thường, một chút cũng nhận không ra bên dưới lớp quần áo đó là một khối cơ thể vô cùng tao lãng.

Không chỉ biết phe phẩy bầu ngực trêu ghẹo người, còn sẽ chủ động sờ côn th*t một nam nhân xa lạ. Chỉ là bị nhìn chăm chăm trong chốc lát, huyết khẩu đều sẽ khép lại đóng mồm mà trào ra dăm dịch mê người.

Phong Khải Ninh duỗi tay nới lỏng cổ áo, hai hàng lông mi rũ xuống.

Sau khi được giới thiệu bổ cục lầu mười và sắp xếp an bài công việc, Liên Hân lập tức tiến hành.

Nhân viên vệ sinh kỳ thực là một công việc tương đối có quy tắc, mỗi ngày quét tước khu vực công cộng ba lần: hành lang, thang máy, thang lầu, nhà vệ sinh, trà gian, khu tập thể hình và nghỉ ngơi của chủ tịch. Văn phòng nói chung một ngày phải dọn hai lần, trước và sau giờ hành chính.

Trừ các khung giờ đó ra, Liên Hân bình thường đều có thể tránh trong phòng dụng cụ vệ sinh để nghỉ ngơi.

Chúng An là một công ty cung cấp nhân viên vệ sinh chuyên nghiệp, khách hàng không chỉ có mỗi tập đoàn HD. Đối tượng phục vụ cùng nhân viên phục vụ đều rất đa dạng.

Lúc trước trừ bỏ đi làm nhân viên vệ sinh, Liên Hân còn suy xét qua nghề giao thức ăn hoặc là công nhân vệ sinh đường phố này nọ.

Nhưng bởi vì tận lực không tiếp xúc cùng người ngoài, tránh cho mùi thơm cơ thể gây họa, lại còn có thể tìm được mục tiêu thoả mãn hệ thống yêu cầu, cho nên công việc hiện tại là khá ổn. Môi trường vừa an toàn vừa không quá ngăn cách với xã hội.

Lúc này đang trong giờ làm việc.

Bổ cục lầu mười chính là lấy văn phòng chủ tịch làm trung tâm, Liên Hân không nghĩ giờ này ở trước hành lang bùm bùm mà đi tới đi lui, ảnh hưởng người khác công tác. Cho nên, cô quyết định bắt đầu dọn dẹp từ lối thoát hiểm cùng nhà vệ sinh.

Cô mang mũ, đeo lên tạp dề chống nước, chuẩn bị đầy đủ dụng cụ vệ sinh, sau đó ấn mở công tắc ở cửa, tiến vào khu vực lối thoát hiểm của lầu mười.

Quét tước xong xuôi, đến khi Liên Hân đang chà lau tay vịn cầu thang thì chiếc di động túy tay nhét ở tạp dề bỗng dưng rớt ra ngoài.

Liên Hân kinh hô một tiếng, sau đó phát hiện tình huống thật là nguy hiểm, di động từ bậc thang lăn xuống, văng qua lỗ trống giữa thanh chặn cầu thang mà rớt ngay cái hốc nhỏ ở cạnh cửa.

Cô khom lưng, lườn qua chỗ trống giữa hai thanh sắt, thật cẩn thận mà vươn tay ra tới, nhưng di động lại nằm cách đó khá xa.

Nỗ lực duỗi tay vài lần, Liên Hân phát hiện như vậy là với không tới, nếu vòng qua chỗ quẹo này xuống dưới thêm mấy bậc thang, khả năng sẽ càng dễ lấy hơn chút.

Nghey vậy, Liên Hân liền chuẩn bị lùi về, thế nhưng cô đột nhiên phát hiện mình...mắc kẹt.

Trước đó rõ ràng vừa rút cổ liền luôn qua được nửa người, hiện tại lui trở về lại kẹt ngang, làm thế nào đều rút không ra.

Thời gian dần dần trôi đi, Liên Hân bắt đầu có điểm hoảng, mồ hôi lạnh đổ đầy mình. Mùi hương cơ thể chậm rãi lan toả...

Liên Hân tiến thoái lưỡng nan, cũng không dám lớn tiếng kêu cứu.

Vừa được điều đến lầu mười đã nháo ra loại chuyện này, còn muốn nhờ những người đức cao vọng trọng ở đây tới cứu, cô nghĩ đều không dám nghĩ.

Bỗng dưng "kéo kẹt" một tiếng, cánh cửa dày nặng phía sau không biết bị ai đẩy ra.

Liên Hân vừa mừng lại vừa xấu hổ, bởi vì quay đầu ra sau không được, nên cô đành nghiêng nghiêng sườn mặt mà nói.

"Chào ngài, thật sự ngại quá, tôi nhệt đi động, không cẩn thận mắc kẹt ở đây. Vừa nãy rõ ràng dễ dàng chui qua được, không hiểu sao giờ lại thế này. Ngài xem có thể giúp tôi một chút hay không? Nếu không ngài gọi người đến hoặc là hỗ trợ một chút, giúp tôi nhìn xem là góc độ nào không đúng..."

Thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Người tới không nói một lời, an tĩnh giống như vốn dĩ không có mặt ở đó.

Liên Hân sau lưng bỗng dưng dựng lên một tảng lông tơ, thật quý dị, rốt cuộc là ai vậy?

Người nọ bỗng nhiên lại lui trở về, sau đó một chuỗi âm thanh "tít tít" bỗng nhiên vang lên.

Liên Hân mờ mắt, nghe ra giống như tiếng cửa tự động bên ngoài bị người khoá lại.

Cánh cửa lần nữa bị đẩy ra, người nọ lẳng lặng đi đến phía sau Liên Hân.

Cô vừa muốn lên tiếng, đột nhiên dưới thân một trận lạnh lẽo, quần đã bị người kia luot bình tĩnh mà cởi ra.

Bao gồm quần lót.

"Aaa!!" Liên Hân hít một hơi.

Một đôi bàn tay thô to nam tính bao lấy mông cô, dùng sức mà nhào nặn thành các loại đám mĩ bộ đáng.

Liên Hân kinh hoàng cắn răng, cố gắng lắc mông gẩy giữa, lại không cách nào thoát khỏi được bàn tay hắn.

Trong khi nam nhân xoa nắn cánh mông, dĩ nhiên tiểu huyết kẹp chặt bên dưới cũng không tránh được mà bị cọ xát. Chốc chốc cắn chặt, chốc chốc mở ra, hai cánh môi tự động mà sát vào nhau.

Liên Hân lúc này mới ý thức được, hắn không chỉ chơi mông cô, mà còn chơi cả huyết của cô!

"Đừng lại đi, tôi sẽ la lên đó!!! Anh không sợ...không sợ tôi kêu người tới hay sao?" Liên Hân run rẩy hỏi.

"A~"

Nam nhân cười cười, đem một đồ vật rắn chắc được miêu tả qua lớp quần tây đặt trên khe mông của Liên Hân.

"Kêu người tới xem sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Văn phòng chiến đấu kịch liệt

Nam nhân đem lớp áo bọc kín nửa người trên của Liên Hân từng kiện, từng kiện cởi ra.

"Anh làm gì?! Đừng!!"

Liên Hân dùng một tay đưa ra phía sau đánh dấm túi bụi, lại ngăn không được cánh tay hữu lực rắn chắc của hắn.

Nam nhân lạnh như băng mà nói "Không phải cô muốn chui ra sao? Ngực lõm như vậy còn mặc nhiều quần áo, dĩ nhiên là mắc kẹt."

Hắn duỗi tay xoa xoa đầu nhũ nhỏ cao của Liên Hân, sau đó một tay bọc lấy toàn bộ mà ước lượng.

"Hiện tại chui ra thử xem."

Liên Hân lúc này đã bị lật trần trụi, cũng không dám lớn tiếng ồn ào cự tuyệt, sợ gần đó có người nghe được.

Cặp ngực của cô hiện tại đang không mảnh vải che mà lác lư ở bên ngoài, chỉ cần phía dưới có người mò cửa nhìn lên liền thấy được.

Mất đi lớp áo dây nặng cản trở, Liên Hân rốt cuộc bỏ ra được khỏi khe hở.

Cô nhanh chóng lom lom muốn nhột quần áo trông lên, lại bị nam nhân phía sau ôm eo nhấc tới, móng chống lên cao. Hân hơi khom người nghe nghe một chút.

"Vì cái gì lại thom như vậy?"

Liên Hân khăn trương mà vận eo.

Hân vươn ngón tay cắm vào tiểu huyết phần nộn, thăm dò một chút rồi bình phẩm "Thực chặt."

Đến lúc rút ra lại bị tăng tăng lớp lớp bên trong giữ lại, liền nói thêm "Thực biết kẹp."

"A! Anh tránh ra!"

Liên Hân đuổi chân đá hân, nam nhân lại nhanh tay kéo khoá quần tây. Cự vật to ùng đột ngột bắn ra, không hề chuẩn bị liền mạnh mẽ vọt vào trong huyết khẩu.

Phong Khải Ninh ở trong bầu không khí đầy hương thơm quanh quần, bị kẹp chặt đến thở dài, nghĩ thầm hân rốt cuộc cũng chạm được tới tiểu tào huyết này.

Liên Hân trợn to mắt, giữa đầu há mồm kêu không ra tiếng, một luồng điện chạy từ huyết khẩu lên đến đỉnh đầu, cô đuổi thẳng mũi chân, kịch liệt run rẩy.

Lối vào nhỏ hẹp rốt cuộc cũng được nam căn thô to lấp đầy.

Vốn dĩ cô phải chịu không ít đau đớn, nhưng vì Liên Hân có thể chất cơ thể đặc thù mà cảm giác đó nhanh chóng chuyển thành sung sướng

To quá.

Liên Hân giờ phút này thần thái như điên như dại, một bên nhìn không được mà lên lút co bóp, siết lấy nhả ra từng chút một, một bên ngược lại giãy giụa không ngừng.

"Đừng, đừng cấm! Tôi muốn để lại cho anh ta cấm...a~"

Phong Khải Ninh dừng lại, rừ mắt.

"Cho ai?"

Liên Hân giống như mất hết lý trí mà lập lại "Phòng tắm ở lầu tám, buổi tối...a~ nam nhân ở phòng tắm...tôi chỉ có thể cho anh ta cấm..."

"....."

Phong Khải Ninh nhướng mày.

Hân hít sâu một hơi, ôm lấy eo Liên Hân, đem cô nâng dậy áp sát vào người mình. còn th*t vẫn cắm ở tiểu huyết bất động, hân đuổi tay vỗ nhẹ vào mông.

"Đi."

Liên Hân mở miệng hỏi "Đi đâu?"

Phong Khải Ninh một tay trụ ở trên eo, từ phía sau Liên Hân vừa cầm vừa giục "Đi ra ngoài."

Cô đột nhiên bình tĩnh.

"Không được không được, bên ngoài có camera!"

"Tôi đóng lại rồi."

"Còn có người khác!"

"Đều xuống lầu dưới mở hộp."

"Làm sao mà anh biết được..."

"Cô cho rằng lầu mười là chỗ ai cũng có thể vào?"

Liên Hân sững sốt một chút, huyết khẩu no căng tê ngứa làm cô cũng không nhịn nổi nữa, theo Phong Khải Ninh từng bước từng bước đi về phía trước.

Mỗi một bước đi đều làm Liên Hân tê dại muốn thăng thiên, cô nhón mũi chân, hai đùi ban trắng, móng vẽ lên cao.

Ở giữa hoa tâm hầm chứa cự vật to ùng, sau lưng có người chạm rãi làm cô đi tới đi lui ngay tại khu vực công cộng, hai người xuyên qua hành lang, đi thẳng vào văn phòng chủ tịch.

Cửa tự động vừa đóng lại, Liên Hân vô lực mà té ngã trên mặt đất, bị nam nhân lật ngựa người lên, lần nữa tách ra hai chân.

Cô cũng sờ nhìn vào gương mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc của người nam nhân anh tuần trước mất.

"Là anh——"

Phong Khải Ninh từ bỏ hô hấp trầm trọng nóng cháy, còn lại một vô biểu tình, rừ mắt mà nhìn cô.

Trong đầu hân hiện tại chỉ nghĩ nhanh chóng đem tiểu tào huyết này chơi đến hư, đến chán. Mau sớm kết thúc một cộc sự tình làm hân vô cùng phiền lòng.

Liên Hân ngược lại giống như vừa được hồi sinh.

Cô mừng rỡ như điên mà yêu kiều rên rỉ một tiếng, sau đó nhào vào trong lòng ngực Phong Khải Ninh, hai tay vòng lên cổ, biểu tình tựa như sắp khóc đến nơi.

"Hoá ra là anh? Như thế nào lại không nói sớm?"

Phong Khải Ninh hai mắt thâm trầm, thờ ơ mà liếc mắt một cái.

Thật tốt quá, như vậy nghĩa là cô sắp thoát khỏi trừng phạt, sinh hoạt ma quỷ kéo dài gần nửa năm rốt cuộc hạ màn!

Liên Hân ôm lấy sườn mặt anh tuần của hân soạn một hồi, sau đó đuổi tay muốn giải nút thắt sơ-mi, nhưng thỉnh linh lại bị Phong Khải Ninh ngăn cản.

Không muốn vì cô mà còi quần áo? Thật con mẹ nó chính là một đóa cao lãnh chi hoa!

Nhưng không sao, cô cũng mặc kệ hân, đánh cách một lớp áo quần mà sờ soạn cơ bụng cùng cơ ngực, tay bên dưới nắm lấy còn th*t to dài, trong miệng vui vẻ dâm mỹ ngâm nga.

"Thích quá...a~ mau lên, tiểu huyết muốn đem cái này nhanh chóng nuốt vào..."

Còn phải làm 30 phút liền mới hoàn thành được nhiệm vụ nữa kia!

Liên Hân vui sướng tách hai cánh môi, gian nan mà đem còn th*t của Phong Khải Ninh từng chút từng chút nuốt đi vào.

Chẳng mấy chốc cô liền cảm thấy yêu chết cái cảm giác này, móng không thể yên mà bắt đầu vận vẹo.

Đây chính là thời khắc hạnh phúc huy hoàng nhất nửa năm qua.

Liên Hân ngửa đầu, miệng hơi hé mở, đầu lười vươn ra, tay chống ở trên cơ ngực bao la hùng vĩ của Phong Khải Ninh, cặp mông vững vàng ở trên eo hần bạch bạch mà lên xuống.

Phong Khải Ninh nhường mảy nhìn cô, hần đời này chưa bao giờ gặp qua nữ nhân nào dám đứng như vậy.

Mới này còn khóc còn nhào, vừa thấy là hần liền bắt đầu động tay động chân, nhanh như hổ đói vô mồi.

Mặc dù hần cũng không cần cái loại hư vinh rẻ rúng đó, nhưng không thể phủ nhận, bộ dáng si mê không chút che dấu kia vẫn là thoả mãn được bản tính dân ông kiều ngạo của Phong Khải Ninh.

Mất thấy Liên Hân loay hoay nửa ngày cũng không ra được bao nhiêu sức lực, Phong Khải Ninh một tay ôm lấy cô, lật ngược tư thế, tách mở hai chân thành chữ M, bắt đầu điên cuồng cắm ngập vào tiểu huyết chật hẹp.

Liên Hân há mồm rên ri chói tai, hai chân duỗi ra hướng thẳng lên trời.

Nam nhân ở giữa hai đùi cô giống như áo ảnh mà kịch liệt lên xuống, còn th*т no đủ thô trắng đỏ sạm liên tục ra vào, mang theo vô số dịch thể cùng d*m thủy.

Liên Hân bị cắm đến cả người tê dại.

Trong phòng tràn ngập tiếng nước ộp ộp cùng thanh âm nữ nhân mê huyền mà kêu.

"A—a~ thật lớn... thật... lớn...ha—"

Liên Hân hồ ngôn loạn ngữ, hai tay cào loạn trên lưng Phong Khải Ninh, lần thấp xuống eo, sau đó bắt lấy cặp mông rắn như đá của hần.

"Aa~...ha..."

Phong Khải Ninh nhường mảy "Sướng?"

Liên Hân thoải mái đến mắt đầy sao xẹt, gắt đầu "Rất sướng..."

Phong Khải Ninh đem Liên Hân ôm đến cửa sổ, lấy khoảng cách từ đây đến office building đối diện, tuyệt đối đứng ở bên kia có thể nhìn thấy rõ ràng trong gian văn phòng rộng lớn này có người đang kịch liệt làm tình.

Hần đâm từ phía sau, đem hai chân Liên Hân tách ra, nâng cô lên giống như tư thế xi tiểu, làm cho Liên Hân xoay mặt ra phía ngoài.

"Không phải là nhân viên vệ sinh sao, phun ra xem, đem mặt kính này rửa cho sạch sẽ."

Liên Hân hai tay chống lên cửa, dưới thân bị đâm ác liệt, bên trên đầu ngực thỉnh thoảng cọ trúng mặt kính lạnh lẽo, hai chân bị ép rộng mở đem huyết khẩu hướng ra phía ngoài.

"Bên ngoài có người...a~...a... nhìn thấy. Đứng, đứng nhìn."

"Tiểu huyết bị...bị côn th*т chơi...cho người khác xem..."

"A, a, ai, thật lớn, côn th*т quá lớn...đứng đây, đây nữa liền phải—— muốn bán! Bán! Aaa~!!!"

Huyết khẩu kịch liệt phun ra chất lỏng, đem cả phần cửa sổ tưới đến đầm đìa.

Phong Khải Ninh hừ cười một tiếng.

Bỗng nhiên, di động trên bàn vang lên, là nhạc chuông đặt riêng dành cho hảo hữu*.

Phong Khải Ninh nhủ nhủ mảy, đem dương v*т thô dài ướt đầm rút ra ngoài, xoay người đi tiếp điện thoại.

Liên Hân một trận trống rỗng, mở mắt mà quay đầu lại lẩm bẩm "Không được, còn chưa đủ thời gian, không hoàn thành nhiệm vụ..."

Phong Khải Ninh cầm lấy di động, ần tiếp nhận cuộc gọi, đầu bên kia loáng thoáng nghe được tiếng vài người trẻ tuổi đang mời hần đi uống rượu.

"Đại dương v*т ca ca, dừng đi mà~"

Liên Hân đuổi theo lại đây, xoay người liền nhếch mông lên cao, nhanh tay đem hần lần nữa nhét vào tiểu huyết run rẩy dòi ăn, sau đó hai tay xoa ngực, tiếp tục vận eo tự mình động thủ.

Đám công tử bên kia nghe được câu nói dâm lăng của Liên Hân, toàn bộ đều trầm mặc trong chốc lát, sau đó thốt nhiên cười vang ra tiếng.

"Ai vậy a, Khải Ninh?"

"Nững nịu quá vậy?"

"Cậu đang cầm em nó sao?"

"Mang ra đây chơi đi Khải Ninh, uầy, em gái nhỏ, anh cũng là đại dương v*т ca ca nha~ ha ha ha"

Nữ nhân tao lăng này!

Phong Khải Ninh cắt ngang cuộc gọi, nhủ mảy cúi đầu mà nhìn cô.

Hần đứng yên để cho Liên Hân chủ động làm trong chốc lát, sau đó mới đuổi tay ôm lấy cô, dựa ngồi vào ghế da phía sau.

Thang máy bên ngoài đột nhiên "ting" lên một tiếng, trợ lý cấp cao cùng bí thư lục tục đi ra.

Sau đó, đám người kia không hề ngờ được, đột ngột thẳng hướng đến phòng chủ tịch mà đi.

"Phong tổng..."

————

**hảo hữu:* bạn tốt, bạn thân

————

□*Nguyệt Nguyệt: Phong Trầu Ninh sẵn sàng em ơi, vì sao lại là hình tượng dụ hoặc trầu tre? Tại vì phía sau chúng ta vẫn còn một anh tổng tài cầm dục! Woohoo*

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Bắn vào trong

"Phong tổng..."

Bên ngoài có người gõ cửa.

"Mẹ kiếp!" Phong Khải Ninh thấp giọng mắng một câu.

Hần vội vàng sửa sang quần áo, quét mắt một lượt kiểm tra quanh trong phòng. Còn may, trừ bỏ vệt nước lờ mờ cùng với mùi hương lạ lùng ra cũng không có gì dị thường.

Cho nên ngay lúc tiếng gõ cửa kết thúc, Phong Khải Ninh đã nhanh tay đem Liên Hân áp xuống dưới bàn làm việc.

Liên Hân chống mông ra ngoài, vẫn như cũ say sưa mà kẹp lấy còn th*ít ở trong huyết động.

Trợ lý La sau khi tiến vào liền khịt khịt mũi.

"Thom quá..." Thom đến mức không hiểu sao cả người đều khô nóng.

Trợ lý La đem tài liệu cuộc họp đặt lên bàn, tất cung tất kính mà báo cáo trọng điểm hội nghị vừa rồi cho chủ tịch nghe.

Phong Khải Ninh hầu hết lần lộn, sau lưng mồ hôi chảy ròng ròng, hần rút ra bút máy cúi đầu ký ký viết viết, ngoài mặt trấn định như thường mà găt đầu chỉ thị.

Mấy vị bí thư cùng quân lý cao tăng lần lượt tiến vào, mỗi người đều là sống lưng thẳng tắp mà đi lên hội báo.

Ai có thể ngờ được, ngay dưới bàn, còn th*ít thô to quý giá của chủ tịch đang bị một nhân viên vệ sinh tận tình hướng dụng.

《Tình giao đã thực hiện được ba mươi phút, mời ký chủ nhanh chóng bỏn rút tinh dịch của đối phương》

Liên Hân ký thực cũng rất muốn được hần dùng sức thô bạo mà làm sau đó bắn ngập bên trong. Chính là những người đó cứ nôi đuôi nhau đi vào báo cáo công tác.

Cô chỉ có thể xoắn chặt âm đ*o, găt gao mà bụm miệng, ngăn cho bản thân không ản a ra tiếng.

Hương khí nồng đậm bao phủ cả căn phòng, một vị nữ giám đốc bị mùi hương này làm cho choáng váng.

Cô ta đưa tay quạt quạt hai má nóng bừng, dùng túi văn kiện che ở phía trước, nhận không được mà liếc mắt nhìn coi cái cảm, hầu kết cùng bắp tay của chủ tịch, bên dưới ra sức kẹp chặt hai chân.

Hồi lâu sau, thủ hạ dưới trưởng cuối cùng cũng đều rời khỏi.

Phong Khải Ninh ấn công tắc trên bàn, làm cho toàn bộ cửa vào đều khoá chết. Sau đó đem Liên Hân ôm ra ngoài, hung hăng dề lên trên bàn làm việc mà nhiệt tình bạch bạch bạch.

Tin nhắn di động cùng hộp thư báo của công ty không ngừng nhảy lên.

Phong Khải Ninh sau khi liếc mắt xem vài lần, rốt cuộc thật bất đắc dĩ mà dừng lại, đối với Liên Hân lúc này đã thần trí không rõ mà nói "Được rồi, không làm nữa, nhịn một chút."

Liên Hân lắc đầu nguầy nguậy, nhắc chân quắp lấy người hần "Không được, phải bắn cho em, bắn vào cho em..."

Phong Khải Ninh nhũn nầy "Tôi có việc gấp, lần sau lại làm."

Liên Hân hư hư làm nũng, đem còn th*ít lần nữa nuốt đi vào, sau đó ngồi lên người hần tiếp tục ép nước, hai tay găt gao ôm Phong Khải Ninh không buông.

"Không~ Anh cho em đi. Bắn cho em."

Phong Khải Ninh ánh mắt âm trầm mà nhìn cô.

"Đừng mơ tới chuyện sinh con cho tôi."

Liên Hân mở miệng, tiếp tục nũng nịu quấy nhiễu hần.

"A? Ai thêm sinh hài tử, chỉ cần anh bắn cho em thôi. Bắn xong mới là hoàn chỉnh, em chỉ muốn anh lưu lại trong thân thể em, vĩnh viễn lưu lại, có được không?"

Phong Khải Ninh thần sắc phức tạp.

"Vì cái gì?"

"Thích tôi đến vậy?" Hần hỏi thêm.

Liên Hân lập tức găt đầu "Siêu thích!"

Dĩ nhiên thích, hần chính là đại ân nhân của cô a!

Phong Khải Ninh rũ mắt.

Hần lại đem người phóng tới thăm nhưng trên sân, từ chậm đến nhanh vững vàng mà làm thêm lần nữa.

Lúc này thái độ cô về ôn nhu hơn khi rất nhiều.

Chỉng nửa giờ sau, hai viên tinh hoàn tròn xoe đột nhiên nhần lại, cặp mông rung động co chặt phát lực, Phong Khải Ninh tràn đầy mà bắn cho cô.

Liên Hân thỏa mãn liếm liếm môi.

Phong Khải Ninh dừng một chút, trước khi rút ra còn hôn phớt lên đôi môi đầy đá của cô, rũ mắt nói "Uống thuốc tránh thai không tốt cho thân thể."

Liên Hân lắc đầu "Không sao cả."

Cô căn bản không cần tránh thai, hệ thống đều sẽ hỗ trợ giải quyết.

Phong Khải Ninh nhìn cô trong chốc lát, hỏi "Chỉ cần như vậy?"

Liên Hân ngoan ngoãn vui vẻ găt đầu.

Hần chậm rãi rút ra, dùng khăn giấy xoa xoa bộ vị, bỗng nhiên lên tiếng "Cửa sổ đều là kính một chiều, bên ngoài nhìn không tới được, sẽ không có người trông thấy."

Liên Hân mơ màng găt đầu "Ừm ừm."

Phong Khải Ninh sau khi áo mũ chỉnh tề, cúi đầu nhìn đến nữ nhân đã bị hần làm đến mơ mơ hồ hồ, lật sau mới đi ra thang lầu đem quần áo cùng di động của cô nhặt về.

Hần vuốt tay tùy ý vồ về chơi đùa cặp ngực đầy đặn của Liên Hân.

"Tự mình thu thập cho tốt, tuy rằng ngoài kia cũng không ai dám nói gì, nhưng ít nhất cũng phải quần áo chỉnh tề mà đi ra."

"Được." Liên Hân vô cùng ôn thuận* mà ưỡn ngực lên cho hần chơi.

Phong Khải Ninh dưới thân lại kịch liệt bành trướng.

Hần liền lui một bước, xoay đầu nhìn đi nơi khác, nôi lỏng cổ áo thấm mắng vài câu sau đó mới hít sâu một hơi.

"Thành thật mà ở đây chờ, biết chưa?"

Liên Hân găt găt đầu.

Trước khi ra cửa, Phong Khải Ninh còn nghiêng đầu thả lại một câu "Tôi vẫn nên nhắc nhở em một chút, hãy tự mình biết thân biết phận, đừng nên tồn tại những ý nghĩ không thực tế."

Liên Hân ngồi ở trên thảm, đưa mắt nhìn hần, một đôi con người thanh lịch trong suốt đối diện với Phong Khải Ninh trong chốc lát, sau đó găt đầu.

Hần đi rồi, Liên Hân mặc lại quần áo, mở ra di động nhìn nhìn. Trừ bỏ tin nhắn quảng cáo cùng với bệnh viện thông báo tái khám ra cũng không có gì khác.

Liên Hân ngo ngoảnh, vô tình từ trên bàn trà nhìn thấy được bảng kiểm tra sức khoẻ của chính mình.

"Sao lại ở chỗ này?"

Cô lật lật ra xem, cuối báo cáo còn có phó viện trưởng Tô Tử Tích ký tên cùng phương thức liên hệ, chưa kể bộ kiểm tra sức khoẻ này còn kèm theo phiếu miễn phí tái khám cùng một suất cơm trưa.

Liên Hân nghĩ nghĩ, nếu đã là đồ của cô thì hẳn có thể mang đi được, còn có tặng phẩm, đại gì mà không cần?

《Nhiệm vụ thu lấy nguyên dịch nước hoa bạc một hoàn thành!

Chúc mừng ký chủ, khen thưởng có ba hạng mục để tuyển chọn:

1. Cường hoá tố chất thân thể
2. Mười ngày tự do nghỉ ngơi
3. Tiền tệ thông dụng quốc tế giá trị hai vạn》

"Tự do nghỉ ngơi là có thể dùng để miễn trừng phạt, làm ta thoải mái nghỉ phép có đúng không?"

《Đúng vậy》

Liên Hân nghĩ nghĩ "Ta lựa chọn cái này."

《Chúc mừng ký chủ, đổi thưởng thành công. Ngải hiện tại có được tự do lựa chọn nghỉ ngơi 10 ngày.

Nước hoa bạc một yêu cầu 3 ngày thời gian để chế tác, trong vòng 3 ngày này, không thực hiện trừng phạt》

Liên Hân thích ý mà đuổi eo vờn vai, thật quá tốt.

《Ký chủ bởi vì cơ thể đã từng được ưu hoá, có năng lực gây nghiện rất lớn. Kiến nghị ngải mau rời khỏi đối tượng hiện tại, để tránh đi phiền toái cho nhiệm vụ tiếp theo》

"Đã biết."

Hệ thống không nói thì cô cũng không định ở lại.

Đối phương nếu là người thường cũng thôi đi, thế nhưng lại là chủ tịch của cả tập đoàn lớn như vậy, cô hơi sợ.

Sau khi ra khỏi HD, Liên Hân trực tiếp đến Chúng An xin thôi việc. Cô vốn dĩ chỉ ký hợp đồng tạm thời, lúc nào cũng có thể xin rút.

Liên Hân đem công việc bàn giao lại cho người khác xong liền trực tiếp rời đi, trên đường về còn không quên đổi sim điện thoại rồi tiện tay mua một ít thức ăn.

Liên Hân trở lại nhà trọ, vừa vào cửa liền nhìn thấy trên mặt đất bày biện rất nhiều hoa cùng hộp quà.

Cô ngồi xổm xuống xem, trên thiệp viết "Chúc Lâm Lập Phong vào đại học thuận lợi" linh tinh các thứ, mỗi hộp quà đều rất xinh đẹp tinh xảo, vừa thấy liền biết là do nữ sinh tặng.

Liên Hân tùy tiện cảm một cái lên, lắc lắc, bên trong thế nhưng rơi ra một lá thư, bên trên chính là thiếu nữ thô lỗ, tính ý miên man.

Cô le lưỡi, đột nhiên cảm thấy đọc thư của người khác không hay lắm, vì vậy nhanh chóng gấp lại rồi nhét trở vào, khỏi phục nguyên trạng.

Lúc vừa đi ngang qua nhà vệ sinh, Liên Hân liền thấy Lâm Lập Phong đang đứng thay bóng đèn trên ghế.

Hắn mặc một chiếc áo phông cổ rộng màu đen đơn giản, hai tay giờ lên để lộ đường cong cơ bắp rắn chắc lưu suồng.

Cô đứng ở góc độ này, từ phần eo trở lên đều thấy được không sót thứ gì, cơ ngực thấp thoáng mờ mờ, thậm chí cả đầu ngực bé tí nhỏ lên cũng có thể nhìn ra...

Lâm Lập Phong phát giác có người, xoay đầu nhìn cô, sau đó tươi cười mà từ trên ghế nhảy xuống.

Hắn giờ tay véo vào mặt Liên Hân một cái rồi mới tiếp lấy đồ ăn.

"Đã trở lại?"

"Ừm!" Liên Hân thất thần hỏi "Hôm nay đi ra ngoài?"

"Là họp lớp. À, ngày kia là thời gian khoá học quân sự bắt đầu rồi."

Liên Hân cũng nghe không lọt, bởi vì đôi mắt cô đang vô cùng không thành thật mà lảng lẽ quan sát.

Nam sinh mặc quần thể thao, đứng quần căng phồng hiển hiện, hân vừa rời từ trên ghế nhảy xuống, đồ vật bên trong còn lắc lư vài cái.

Liên Hân vừa mới vui sướng tràn trề mà làm tình xong không bao lâu, hiện tại lại bắt đầu ngứa.

Không biết cái hệ thống chết tiệt này đối với cơ thể cô đã làm cái gì, tiểu huyết bị cầm mảnh liệt như vậy mà lông tóc không hề tổn hại. Ngược lại thân thể vừa được biết mùi tình ái cô về càng lúc càng thêm.

Tiểu huyết ngứa ngứa kháng nghị dữ dội, Liên Hân nghĩ thầm, thật là muốn nếm thử còn th* của trai trẻ mười tám tuổi nha.

Cô liếm liếm môi, mừng mụ mà đuổi tay ôm lấy eo Lâm Lập Phong, cả người vô lực, nhu nhu nhược nhược giữa đầu nhìn hắn.

Lâm Lập Phong không hiểu là có chuyện gì, liền vòng tay ôm lấy cái eo mảnh khảnh, bế bổng cô lên, hai trán áp sát thử thử độ ẩm.

"Làm sao vậy? Hơi ẩm ẩm, có phải chị phát sốt rồi không?"

Liên Hân đem mặt vào vào ngực hắn, tay đặt lên cơ bụng rõ ràng săn chắc của Lâm Lập Phong bắt đầu vuốt ve.

Phát sốt thì không, phát tình thì có.

—————
**ôn thuận* (温顺): dịu dàng ngoan ngoãn

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 7: 18 năm xử nam trân quý

Ngón tay Liên Hân vờn quanh ở ngoài do dự một chút, sau đó mới từ áo luồn vào bên trong.

Cơ bụng của Lâm Lập Phong giống như bởi vì tay nhỏ lành lạnh chạm vào mà co rụt lại một chút.

Hắn cúi đầu nhìn cô.

Liên Hân cắn môi dưới, hai mắt ngập nước nhìn lại.

Ngón tay xoẹt qua nhân ngư tuyến, đi xuống vòng quanh mà trong đùi ve vuốt khẽ kháng rồi mới chậm rãi tiến tới đứng quần lót của hắn, xoa xoa.

Lâm Lập Phong tròn to hai mắt, sau đó "À." một tiếng.

Hắn đã hiểu.

Lâm Lập Phong một tay bế Liên Hân lên đi đến sô-pha, hắn cũng không dám khẳng định, nhưng ý tứ của cô hắn là như thế này.

Liên Hân bị hắn ồm thỏa mà đặt trên ghế, nhanh gọn cởi ra quần ngoài cùng quần lót. Ngay lúc hắn đang chuẩn bị cúi đầu vào giữa hai đùi, liền bị Liên Hân dùng một chân chặn ở đầu vai, ngăn lại.

Chỗ tử một xinh đẹp màu mỡ cứ như vậy mà bày ra trước mặt.

Cánh môi phấn nộn roi run run, hồ hấp của Lâm Lập Phong cũng theo đó mà dồn dập.

Hắn nuốt nước bọt, ánh mắt lưu chuyển qua lại vài lần giữa tiểu huyết với gương mặt cô, thấp giọng hỏi "Lâm sao vậy?"

"Cậu vẫn là xử nam sao?"

Lâm Lập Phong đỏ bừng mặt, ngại ngùng nhìn đi nơi khác, không trả lời.

Đúng là từ nhỏ gia giáo nghiêm khắc, cho nên đến giờ hắn cũng chưa từng chạm qua ai.

Nhưng nam tử thành niên dĩ nhiên cũng có lòng tự tôn nhất định.

Lâm Lập Phong đột nhiên bắt lấy hai chân Liên Hân, tách mở ra, chuẩn bị trực tiếp giúp cô khâu gao, nhanh nhanh làm cô đạt đến cao trào cho xong việc.

Dù sao, cô cũng sẽ không cho hắn cảm vào.

Liên Hân lại lần nữa tránh thoát.

"Ai-, đợi một lát, chị muốn đi tắm trước."

Lâm Lập Phong nghi hoặc "Tắm?"

Liên Hân đứng lên, chớp chớp mắt, vừa đi vừa cời quần áo.

"Đừng vậy, bóc tem xử nam cần phải trình trọng mới được nha~"

Lâm Lập Phong đứng đó, nhìn cô đem chính mình cởi sạch, nhìn bóng dáng lác lư đi vào bên trong, nhìn Liên Hân đứng ở bồn tắm vừa cọ rửa vừa xoa nắn chơi đùa thân thể.

Hắn rốt cuộc cũng không trì hoãn được nữa.

Lâm Lập Phong nhanh chóng cởi sạch quần áo, cũng trần trụi một thân mà đi theo vào trong.

Liên Hân thấy hắn mang theo dương v*т oai vệ sừng sững bước tới, bên trên gân xanh nổi rõ một vòng, cô đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Liên Hân xoay người ngồi vào bồn, mở ra hai chân, với tay lấy cái bóng tắm đưa đến cho hắn.

"Lại đây, giúp chị tẩy rửa cho sạch sẽ, lát nữa mới được dùng."

Đồng tử Lâm Lập Phong hơi giãn, gian nan mà nuốt nước bọt, sau đó gơ tay nhận lấy bóng tắm.

Huyệt khẩu cùng âm đ*ở vừa bị bóng tắm mềm xốp nhẹ nhàng đảo qua, Liên Hân liền rên ra tiếng.

Lâm Lập Phong nghe cô ân a dâm kêu, nhìn thấy hai cánh hoa đã run rẩy mấp máy, hắn cố vãi cái liền bắt đầu không chịu được nữa, thỉnh linh xông vào bồn tắm nâng mông cô lên mà mạnh mẽ cảm vào.

Liên Hân cùng Lâm Lập Phong đồng thời than nhẹ một tiếng.

"A~ Đây là cái gì!"

Lâm Lập Phong chưa từng trải qua cảm giác này, cự vật giống như bị một ngàn cái miệng nhỏ thi nhau mút lấy, cho nên hắn vừa điên cuồng rút ra cảm vào được vài cái liền bắn.

Lâm Lập Phong mở một mà cúi đầu, cùng Liên Hân bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt đỏ bừng lên sau đó chuyển sang trắng bệch.

Liên Hân cũng ngốc hồi lâu.

Cô vừa mới được côn th*т xử nam thô to mạnh mẽ lấp đầy, cơ ngực rắn chắc của Lâm Lập Phong vẫn còn đang phập phồng kịch liệt ở ngay trước mặt, thế nhưng hắn lại tịch tịch tịch mà bắn xong rồi?

Cũng may không khí ngưng trọng sau màn thâm án vừa rồi cũng không kéo dài, hắn thực mau đã lại ngánh lên lần nữa.

Mang theo tâm lý trả thù rửa hận, lấy lại danh dự, Lâm Lập Phong dè Liên Hân ở trong bồn tắm mà xỏ xuyên điên cuồng, đến khi cô mê sảng loạn kêu, dâm thủy văng tung toé mới thôi.

Hai ngày sau.

Miêu Miêu đẩy một cái vali nhỏ, tay cầm chìa khoá, hưng phấn vui vẻ mà tiến vào tiểu khu, lòng vui sướng bởi vì rất mau thôi sẽ gặp được hắn.

Đề mang đến bất ngờ cho Lâm Lập Phong, Miêu Miêu đặc biệt đến nhà bác ca để mượn chìa khoá, sau đó âm thầm xuất hiện ở đây, chuẩn bị ngày mai tiễn hắn đi học quân sự.

Hai người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, là bạn thân mai trúc mã, trường bối hai nhà lại có mối quan hệ không tồi, cùng là thế gia danh giá, giáo dục nghiêm cần.

Sau khi vào đại học rồi, người lớn hẳn là sẽ không ngăn cản bạn họ yêu đương, Miêu Miêu rất có lòng tin về việc ba mẹ của Lâm Lập Phong hoàn toàn vừa ý cô con dâu là mình.

Sau khi tìm được đến đúng địa chỉ, Miêu Miêu hít sâu, tay chân nhẹ nhàng mà đi vào cửa, ngỡ đâu vừa đến đại sảnh liền bắt gặp một đôi nam nữ đang điên cuồng làm tình ngay giữa phòng khách.

Miêu Miêu đầu óc trống rỗng, tro mắt nhìn Phong ca ca sạch sẽ âm áp của mình đang ôm lấy một nữ nhân xa lạ.

Người trước kẻ sau, tư thế hết như một đôi cầu đang kịch liệt mà giao cấu.

Lâm Lập Phong hai tay chụp lấy ngực Liên Hân, cơ mông toàn lực thúc về phía trước.

Cả hai người đều người híp mắt tận hưởng, đồng thời phát ra âm thanh dâm loạn trầm mê.

côn th*т vừa mới khai bao tràn đầy tình lực, đại quy đầu như vũ như bão mà xâm nhập hoa tâm, thân gầy hơi cong không ngừng chạm vào điểm trí mạng bên trong.

Tuần hoàn ma sát kích khởi cao trào.

Liên Hân bị tốc độ cơ hồ mỗi giây mười lượt làm đến cả người phát run, bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ.

"A—ha! Lớn quá...cứng quá...a~"

"Còn dám cười nữa hay không! Bảo bối, chị nói xem em làm có bao nhiêu sướng?"

"Rất...rất biết làm, xử nam côn th*т vừa lớn vừa nhanh..."

"A! Chặt quá..." Nam sinh rên ri trầm thấp lại dễ nghe.

"Huyệt nhỏ khép lại không được—Muốn tiểu! Muốn tiểu!"

Miêu Miêu giống như phụ người chia năm xẻ bảy, ngây ngốc mà nhìn Phong ca ca dùng côn th*т thô trắng ở trong huyệt động của nữ nhân khác ra ra vào vào.

Trên thân dính đầy dấm dịch, mồ hôi nóng rực quần lấy nhau, bên dưới lại không ngừng giao hợp.

Hắn giống như thân gắn mô-tơ, cường mãnh phát lực mà thọc vào rút ra, tất cả chỉ để hầu hạ cho nữ nhân đó.

Miêu Miêu sắp điên rồi.

"Aaa! Phong ca ca, dừng!!!" Miêu Miêu hoảng loạn mà hét lên.

Lâm Lập Phong trong nháy mắt khiếp sợ quay đầu, Liên Hân cũng bị dọa đến âm môn co chặt, huyết nhỏ phụt ra một chuỗi dấm dịch, bao lấy quy đầu của hắn.

Lâm Lập không kịp đề phòng, cả người đều bị kích thích đột ngột ập tới, cái hông run rẩy, tình hoàn co rút một phen, ngay sau đó dịch thể liên tục bắn ra lấp đầy huyết động của Liên Hân.

Cho nên, Miêu Miêu lại được tận mắt chứng kiến Phong ca ca ở trong người của nữ nhân khác mà bắn ra tinh dịch.

"Cô ta cứ nhìn chăm chăm vào chị-" Liên Hân bụm mặt.

Lâm Lập Phong mặt đen như đáy nồi, nhanh chóng tóm lấy một cái khăn lông đem Liên Hân bọc lại kín mít, chính mình tùy tiện trông quần vào, sau đó kéo cô ra phía sau mà che chở.

Mười mấy năm qua, lần đầu tiên hắn dùng ngữ khí vô cùng nghiêm túc mà nói chuyện với người con gái trước mặt.

"Miêu Miêu, đừng quá đáng!"

Miêu Miêu về mặt tam quan sụp đổ.

"Em quá đáng? Là em quá đáng sao! Phong ca ca, sao anh có thể làm ra loại sự tình này?"

Lâm Lập Phong không thể hiểu được mà hỏi "Như thế nào?"

"Em không cho phép anh bị người khác làm bẩn, anh mau buông cô ta ra! Em không cho phép!"

Miêu Miêu giống như sư tử cái nổi cơn tam bành, muốn nhào đi lên mà cào rách mặt nữ nhân kia.

Lâm Lập Phong lập tức gạt tay ngăn cản, cúi đầu nhỏ giọng nói với Liên Hân "Thực xin lỗi, chị lên lầu trước được không?"

Liên Hân tránh ở sau lưng cũng đang cực kỳ buồn bực, chỉ hỏi "Cậu có bạn gái rồi à?"

Lâm Lập Phong lập tức phủ nhận "Không có! Nhà em với nhà cô ta có chút giao tình mà thôi."

Miêu Miêu thương tâm muốn chết.

Liên Hân nghe vậy, xấu hổ cảm lấy quần áo chạy lên lầu, bỏ lại Miêu Miêu đứng ở phía sau, ánh mắt căm hận nhìn theo vóc dáng mê người đang biến mất ở chỗ rẽ cầu thang.

Lâm Lập Phong xoay người, bắt đầu đi mà nói "Miêu Miêu, chúng ta cần phải nói chuyện."

Thực mau, Liên Hân đã mặc xong một thân quần áo bảo thủ kín kẽ mà đi xuống lầu, chuẩn bị ra ngoài.

Lâm Lập Phong vừa thấy liền lập tức khăn trương đứng dậy, chạy lại ôm lấy Liên Hân, sợ cô bỏ đi.

"Chị muốn đi đâu?"

Liên Hân nhỏ giọng trả lời "Không có việc gì, chỉ là cảm giác hiện tại ở lại nơi này có chút gượng gạo. Hai người cứ nói chuyện với nhau, chị đi ra ngoài ăn chút gì rồi lại trở về."

"Ừm." Lâm Lập Phong ôm chặt Liên Hân, thật cẩn thận mà quan sát xem cô có giận dỗi hay không, sau đó cúi đầu hôn hôn lên cặp môi mềm, thấp giọng dỗ dành.

"Chuyện này thực nhanh sẽ được giải quyết."

Liên Hân sau khi rời đi liền ở ven đường lưng lay một trận.

Kỳ thật cô cũng không đói bụng, chỉ là khi đi ngang quán ăn liền nhìn thấy được thông báo tuyển người.

Liên Hân sống người một chút, bằng không xin làm nhân viên giao cơm đi?

Dù sao cô cũng phải đối công việc mới, giao cơm không cần giao tiếp với quá nhiều người, chỉ là mở cửa, đóng cửa, nhận đơn, giao hàng.

Chưa kể cả ngày chạy đi đưa cơm, di chuyển ở phạm vi rộng như vậy còn có thể giúp hệ thống có thêm cơ hội rà soát mục tiêu.

Đăng ký xin việc kỳ thật rất đơn giản, nhưng công việc này lại yêu cầu phải có báo cáo kiểm tra sức khỏe cùng giấy đảm bảo của bác sĩ.

Liên Hân nhớ tới bảng báo cáo cô lấy được ở văn phòng của Phong Khải Ninh.

Không biết cô có được tính là khỏe mạnh hay không?

Vì vậy, Liên Hân quyết định đi đến bệnh viện một chuyến để xin cấp giấy đảm bảo.

Liên Hân nhanh chóng tới nơi.

Cô đi đến bàn hướng dẫn hỏi thăm một chút về quy trình để lấy được giấy đảm bảo sức khỏe lao động.

Lễ tân nói phải tìm đến bác sĩ phụ trách kiểm tra sức khỏe cho cô, hoặc là người thẩm định báo cáo lần trước.

Liên Hân tìm tìm tin nhắn điện thoại, trong thư thông báo có số liên lạc của cả hai người.

Ban đầu, cô gọi vào số của vị bác sĩ lần trước đã khám cho mình, nhưng không ai tiếp.

Vì vậy nên Liên Hân đành cần răng, lấy hết can đảm đánh điện đến văn phòng của phó viện trưởng Tô Từ Tích.

Tô Từ Tích đang cùng Phong Khải Ninh video call.

Hắn nhìn về mặt giống như tám ngày không ngủ của đối phương, lưng dựa vào ghế bành, không mặn không nhạt mà nói.

"Cậu muốn gặp bác sĩ tâm lý, tôi tìm được người tốt nhất đưa đến thì cậu lại không chịu cùng người ta nói cho rõ ràng. Cậu rốt cuộc muốn thế nào, hừm, Phong tổng?"

Phong Khải Ninh bực bội mà day day ấn đường, phất tay.

"Bỏ đi, không việc gì."

Loại sự tình này làm sao mà kể?

Nói Phong Khải Ninh hắn muốn thao huyết đến thần trí thất thường, mà cái huyết kia vừa bị hắn thao một lần đã bỏ chạy?

Vậy là có ý gì, chế hấn không được?

Xin nghỉ việc, di động đổi số, gọi đến chỗ thuê nhà, chủ nhà trọ còn nói cô đã sớm dọn đi nơi khác.

Nữ nhân này quả rất khá, khá thật sự.

Điện thoại bàn đột nhiên vang lên, Tô Tử Tích giờ tay phẩy phẩy.

"Chờ cậu nghỉ cho thông suốt rồi nói, tôi làm việc đây."

Hắn cắt đứt video call, tiếp điện thoại.

"Chào ngài?" Liên Hân rụt rè lên tiếng.

"Chào cô. Tô Tử Tích xin nghe."

"À~ tôi...tôi là người kiểm tra sức khỏe."

Tô Tử Tích sững sốt một chút "Hửm?"

"Không, không phải, tôi là người được kiểm tra sức khỏe."

"Ừm?"

Liên Hân bắt đầu đồ mò hỏi, chứng sợ giao tiếp của cô đúng là không có thuốc trị, đặc biệt trong lúc gọi điện thoại.

Tồn một chút công phu, rốt cuộc Liên Hân cũng đem sự tình nói được rõ ràng.

Kỳ thực, Tô Tử Tích vẫn còn có chút ấn tượng về người này. Còn không phải chính là nhân viên mà lần trước Phong Khải Ninh nhờ hấn thăm định sức khỏe sao?

Tô Tử Tích bèn nhìn đồng hồ một cái.

"Cô đến đây đi, tôi có thể giúp cô làm giấy đảm bảo."

Liên Hân đi vào văn phòng phó viện trưởng.

Bệnh viện tư nhân này vốn cao cấp, trang hoàng vật dụng cũng phi thường ưu nhã tinh xảo. Tô Tử Tích ngồi trước máy tính, đang tập trung tìm tư liệu báo cáo sức khỏe cho Liên Hân.

"Mời ngồi."

Liên Hân vừa mới đặt mông ngồi xuống, trong đầu liền nghe được văng vẳng thanh âm.

《Thông báo: Phát hiện mục tiêu nam tính phù hợp yêu cầu nguyên liệu hương phấn bậc 2.

Bây giờ sau nước hoa bậc 1 hoàn thành chế tác. Mời ký chủ dùng nước hoa bậc 1 trên người của mục tiêu, sau đó thông qua ít nhất 30 phút thực hiện tính giao để hoàn thành nhiệm vụ》

Liên Hân:.....

Đôi mắt đào hoa xinh đẹp của Tô Tử Tích tùy ý liếc thoáng qua cô, vừa lấy ra con dấu bệnh viện vừa lo lắng hỏi.

"Tôi nhớ công việc của cô là nhân viên vệ sinh mà, như thế nào lại đi giao com?"

Liên Hân chăm chú ngắm nhìn sườn mặt tuấn mỹ trước mắt.

Lần trước kính hồng thoáng qua, chỉ cảm thấy hấn ngọc tự lâm phong. Lần này gần gũi mà nhìn cô mới phát hiện Tô Tử Tích có một đôi mắt thật xinh đẹp.

Dưới mắt phải còn có một nốt ruồi nho nhỏ.

Liên Hân dừng một chút, sau đó trả lời "Đôi công tác."

Tô Tử Tích đem một tờ giấy đảm bảo đưa qua cho cô.

Liên Hân tiếp nhận, lại ngập ngừng hỏi "Là như vậy, bộ kiểm tra sức khỏe của tôi hình như còn có tặng kèm một lần tái khám phải không?"

Tô Tử Tích gật đầu, lưng dựa vào ghế.

"Như thế nào, có chỗ nào không thoải mái sao? Tôi có thể giúp cô an bài bác sĩ."

Cô nhấp nhấp môi, đôi mắt ướt nắng lên nhìn hấn, đột nhiên nhỏ giọng thỉnh cầu.

"Anh, có thể...tự mình kiểm tra sức khỏe cho tôi không?"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Giáp mặt tình địch

Tô Tử Tích nhìn người trước mặt, rõ ràng là một nữ hài quần áo bảo thủ, cứ chỉ ngoan ngoan.

Cho nên, hấn cảm thấy rất tò mò đối với cái yêu cầu vô cùng tương phản với vẻ bề ngoài này của cô.

"Vì cái gì muốn tôi khám?"

Liên Hân đương nhiên không có lý do gì, cô chỉ là muốn tạo ít điều kiện để câu dẫn hấn mà thôi.

"Bởi vì anh là phó viện trưởng, khẳng định tay nghề càng tốt."

Tô Tử Tích cười cười "Nhưng tôi không có thời gian."

Liên Hân hai mắt mong chờ mà nhìn hấn "Tôi có thể đợi."

Tô Tử Tích cảm thấy hứng thú, hỏi "Vậy cô muốn kiểm tra cái gì?"

"Chờ...chờ một chút."

Liên Hân giờ tay ra hiệu, sau đó nhanh chóng lên mạng tra thử vài đề mục kiểm tra sức khỏe yêu cầu có bộ quần áo.

"Ừm~ khám phụ khoa, nhũ tuyến, siêu âm."

Tô Tử Tích nhướng mày.

"Muốn tôi giúp cô khám mấy cái này?"

Liên Hân gật đầu.

"Đích thân khám? Người khác thì không được?"

Liên Hân ra sức gật đầu.

Tô Tử Tích câu môi cười một chút, ý vị thâm trường mà nhìn Liên Hân, sau đó nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, đứng dậy, duỗi tay xoa đầu cô một cái.

Không nói hai lời liền cầm lấy chồng tư liệu mà rời đi.

Liên Hân không hiểu hân có ý tứ gì, cho nên cũng đi theo ra ngoài.

Cuối cùng phát hiện hân đã mang theo một đám bác sĩ, mệnh mông cuồn cuộn mà đi tuần tra bệnh viện.

Hiển nhiên là không có thái độ muốn đáp lại cô!

Liên Hân đánh phải iu xiu mà đẹp đường hồi phủ.

Nữ hải thích là hét chói tai kia vẫn như cũ ăn vạ ở nhà trọ, sống chết không đi.

Lâm Lập Phong tối nay liền phái तीन trưởng quân đội, hân vừa được ném thư được mùi đời, dục vọng dĩ nhiên cực kỳ mãnh liệt.

Hon nữa, tính cách của tên nhóc này lại còn dính người thật sự, đối mặt với việc sắp chia lìa Liên Hân, hân không nghĩ rằng phí thời gian.

Vì vậy Lâm Lập Phong chỉ đơn giản là mặc kệ Miêu Miêu, cả buổi chiều đều cùng Liên Hân nhốt ở trong phòng vui vẻ vận động.

Tiểu huyết của Liên Hân suốt buổi vẫn luôn tràn đầy mà kẹp lấy côn th*t lớn, ngay cả những lúc nó mềm xuống rồi cũng luyến tiếc không muốn lấy ra ngoài.

Lâm Lập Phong phía trên một tay chơi đùa, một bên tấm tắc ra tiếng mà mút, đem đầu ngực nhỏ nhõ phần nộn liếm đến tinh lượng sung đó, mà hiện tại ngay ở bên dưới vẫn còn không biết mệt mỏi, nhiệt tình thâm nhập.

Bên ngoài lại vang lên tiếng Miêu Miêu tức giận đá chân vào cửa.

Lâm Lập Phong đối với thái độ không hiểu lễ nghĩa, tính tình tùy hứng của đứa con gái này đã là không thể nhẫn nhịn.

Hân đem hai chân Liên Hân trườn ở trên eo, bế thốc người lên trực tiếp áp lên cửa mà cấm. Trong lúc cao tốc phát lực còn đập ra tiếng "phịch phịch phịch" truyền ra bên ngoài.

Miêu Miêu đạiại ra một chút, nhưng không hề biết thức thời thoái lui, ngược lại càng ra sức la to, mắng chửi Liên Hân.

Lâm Lập Phong nhăn mày, trực tiếp mở cửa, vừa đỡ cặp mông tròn trịa của Liên Hân vừa ra sức dính eo.

"Nếu em tiếp tục ngang ngược không biết phép tắc như vậy, anh cũng chỉ có thể xem như em không tồn tại tại đây thôi."

Nói xong hân liền ôm chặt lấy Liên Hân, ở ngay trước mặt Miêu Miêu vừa đi vừa làm.

Nhà lớn như vậy, không biết bao nhiêu chỗ có thể trưng dùng, hân căn bản không nghĩ chỉ quanh quẩn ở trong phòng mà làm Liên Hân.

Sắp tới phải bị giám lỏng trong trường quân sự một tháng rỗng, Lâm Lập Phong muốn ở thang lầu, ban công, phòng bếp, tủ áo, bàn ăn, mỗi một chỗ đều phải hảo hảo mà cho bảo bối ăn no một trận.

Liên Hân đã sớm bị cấm đến không biết hôm nay là hôm nào, bên người hết thấy đều hóa thành hư vô.

Trong đầu cô chỉ có tiểu huyết bị nong đến hết cỡ, cùng với côn th*t hữu lực đâm vào rút ra.

Bên trong tầng tầng lớp lớp nếp uốn không ngừng căng ra, co lại, căng ra, co lại.

Liên Hân vừa ngứa ngáy khó nhịn lại được Lâm Lập Phong "gãi" đến đúng chỗ đúng ý, thích thú vô cùng.

Cho nên cô chỉ biết dạng rộng chân ra, ăn a mà kêu, mặc kệ cho hân chơi.

Miêu Miêu nhìn bọn họ hồn nhiên quên mình vuốt ve lẫn nhau, tiện nữ kia vươn đầu lưỡi tới liền bị Lâm Lập Phong tình tế mà liếm liêu triển bọc.

Hân đem nữ nhân ôm thật chặt đè ở góc tường, đưa lưng lại đem người chấn đến kín mít giống như sợ bị Miêu Miêu nhìn thấy. Chỉ để lộ ra cặp mông rắn chắc ở giữa hai chân giờ cao của nữ nhân, "bạch bạch" nhấp nhô lên xuống.

Hân che chở bảo vệ, hân dịu dàng ôn nhu. Vẫn là cái loại ôn nhu, chu đáo, săn sóc người khác của Phong ca ca năm nào.

Chỉ là, Miêu Miêu rốt cuộc khóc thành tiếng, che miệng lại đóng sầm cửa, rời đi.

Tiếng động lớn thình lình kinh tới Liên Hân, cô mơ mơ màng màng mà câu lấy Lâm Lập Phong, nhỏ giọng hừ hừ.

"A~? Chuyện gì vậy?"

Lâm Lập Phong hôn hôn lên khoé mắt Liên Hân.

"Không có gì."

Buổi tối, Liên Hân đưa Lâm Lập Phong đến trường.

Hai người ở trong vườn trường trao đổi nước bọt, sau khi tách ra, Lâm Lập Phong dùng ngón cái xoa xoa cặp môi đầy dãi.

Hân không hề mang theo đám tà ý vị, thực lòng lo lắng cho cô mà hỏi "Buổi tối ngứa ngứa làm sao bây giờ?"

Liên Hân bủi môi.

Cô cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Tiếng còi vang lên, quân huấn chính thức bắt đầu, cổng trường ở phía sau lưng khép lại.

Một tháng tới đây, cô sẽ không còn thấy được Lâm Lập Phong.

Sau đó, thời gian hệ thống trừng phạt lại sắp bắt đầu.

Vị phó viện trưởng ngọc thụ lâm phong kia hiển nhiên là quá khó chơi, có lẽ cô lại phải chịu khổ hình trừng phạt trong một đoạn thời gian, không biết ngày tháng kế tiếp làm sao để sống sót.

Quả nhiên, hôm đó nửa đêm hình phạt đúng hạn mà tới, thậm chí so với giai đoạn một càng thêm thâm thiết.

Hôm sau dậy, Liên Hân đến nhà hàng Phi Điều đăng ký làm nhân viên giao cơm.

Liên Hân công tác ở bộ phận giao hàng.

Cô dùng motor điện hăng hăng hái hái mà đi giao thức ăn đã được hai ngày, còn tính là thuận lợi.

Mỗi lần ngang qua bệnh viện Sấm Vĩnh, Liên Hân đều sẽ nghĩ cách đi lên tìm Tô Từ Tích, lắc lư tới lui trước mặt hắn.

Tô Từ Tích đối với hành vi này thật ra cũng chưa bao giờ phát giận.

Hắn luôn là như có như không mà cười, ngẫu nhiên còn sẽ trêu ghẹo vài câu, làm Liên Hân tự thân đôi khi cảm thấy bản thân chính là biến thái.

Bất quá thời gian rảnh của Tô Từ Tích cũng quá ít.

Lúc nào cô đến cũng thấy hắn chân dài uy phong lẫm liệt mà dẫn theo một đám mặc áo blouse trắng, trông không khác gì hoàng đế đi tuần.

Liên Hân mặc một thân đồng phục Phi Điều, bụng mặt mà ngồi ở khu ghế chờ, tầm mắt xa xa nhìn theo bóng dáng đĩnh bạt của Tô Từ Tích.

Cô cảm thấy hôm nay có lẽ lại là một ngày vô vọng, cho nên quyết định bỏ của chạy lấy người.

Lúc này, một vị y tá trang dung tính xáo đột nhiên đi đến trước mặt Liên Hân, khoanh tay nhìn xuống.

"Cô gái nhỏ, có thể dừng cứ mỗi ngày đều chạy đến đây làm phiền Tô phó viện trưởng hay không? Nhìn trộm cũng là một hình thức quấy nhiễu."

Liên Hân chột dạ "Tôi có làm gì đâu? Chỉ tới kiểm tra sức khoẻ mà thôi."

Y tá lờm lờm liếc mắt một cái, đều là hồ ly ngàn năm với nhau, còn định chơi trò Liều Trai gì vậy?

Toàn viện trên dưới có nữ nhân nào không muốn cùng Tô Từ Tích yêu đương vụng trộm? Ai chưa từng mơ mộng được Tô phó viện trưởng kéo vào phòng nhỏ cường gian?

Đến đám tiểu kỹ nữ một bụng tâm cơ* trong bệnh viện còn không đủ bản lĩnh, con nhỏ giáo com này thì tính là cái đinh gì?

Liên Hân tự nhiên bị người kỳ thị, cảm thấy oan khuất vô cùng.

Cô cũng có muốn đấu?

Mỹ nam trên đời bao là vô kể, cô lại không có rấp tâm một hai phải cùng quần chúng y tá đoạt lấy một cây còn th*t.

Người ta chính là có nổi khổ tâm!

Tô Từ Tích vừa vận mới tuần tra xong, thoáng thấy Liên Hân bị y tá nói đến cúi đầu súc vai, hắn nhường mày, chấp tay sau lưng chậm rãi đi tới, đứng ở phía sau chăm chú lắng nghe.

"Chỉ là một đứa giao com mà thôi, làm ơn đừng có nằm mơ nằm mộng nữa. Tô viện phó là người như cô có thể thích sao? Tôi cũng không biết cô dùng thủ đoạn gì để trà trộn vào đây, bảo an vì cái gì lại không ngăn cản? Đồ bệnh tâm thần."

Liên Hân buồn bực "Bởi vì tôi có giấy báo kiểm tra sức khoẻ, vẫn là do Tô phó viện trưởng phụ trách. Tôi còn một lần tái khám cùng phần com trưa miễn phí, chưa có dùng."

"Đến suất com trưa mà cũng không tha, quả nhiên thực nghèo hèn ghê tởm. Cũng không biết hạng người như làm sao mà đến Sấm Vĩnh được! Em gái, có phải đã dùng toàn bộ tiền gởi ngân hàng để đi khám sức khoẻ hay không? Ha ha."

Tô Từ Tích biểu tình lạnh xuống, cất tiếng cất ngang.

"Eri, đây là thái độ của cô đối với bệnh nhân sao?"

Nữ y tá hốt hoảng, vừa xoay người nhìn thấy Tô Từ Tích liền lập tức thu liễm* cúi đầu.

Tô Từ Tích đem y tá trưởng gọi tới, giáo huấn bọn họ mười phút đồng hồ, sau đó mới quay lại nói với Liên Hân.

"Tôi hiện tại có chút thời gian rảnh, cô đi theo tôi, kiểm tra sức khoẻ."

Liên Hân hai mắt bắn ra mười dặm hào quang, giống như được hồi sinh tại chỗ.

Cô phấn chấn mà theo đuổi Tô Từ Tích.

Sau khi tiến vào buồng khám, Tô Từ Tích vươn tay đem màn chắn kéo lên, đeo găng tay y tế vào.

Hắn còn đang định bảo Liên Hân đem quần cởi bỏ, liền nhìn thấy đối phương đã từ trong ra ngoài lột đến sạch sẽ, lại còn đang dính một cặp ngực trắng nõn mẽ người, vẻ mặt vô tội mà chỉ vào bàn khám phụ khoa.

"Tôi phải lên đó nằm sao?"

Tô Từ Tích.....

Hắn cong mắt cười cười, lưng dựa vào kệ dụng cụ phía sau, lẳng lẳng mà nhìn.

Liên Hân căng da đầu gãi vờ như không có việc gì, chu chu môi cặp mông đào, eo nhỏ gấp xuống bắt đầu bò lên bàn khám, sau đó ngoan ngoãn đem hai chân dang ra, đặt trên giá đỡ.

Bởi vì lúc này vẫn luôn ngồi xổm, hai cánh hoa còn dính sát vào nhau, cho nên Liên Hân còn thực trì kỷ mà đem chính mình tách ra trước mặt Tô Từ Tích.

Liên Hân nhìn thấy đũng quần của hắn kịch liệt bành trướng.

Tô Từ Tích gỡ ngón tay lên kệ, hầu kết lắt lộn, cặp mắt đào hoa thiên liên điểm liễm cong lên một cái, hơi dờn tầm nhìn, cười cười mà nói.

"Chỉ cần cởi quần mà thôi, còn có——" hắn chỉ lên tường "Phải mặc váy khám bệnh vào."

————

**tâm cơ*: suy nghĩ trù tính

**thu liễm*: từ 收斂 này mình cũng không biết giải thích sao cho sát nghĩa, kỳ thực nghĩ là ai cũng biết, hìc. Nói chung trong trường hợp này nghĩa là thu mình lại, thu lại thái độ ngang tàng

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hình thức khám phụ khoa dân dã

Liên Hân ghé mắt nhìn váy khám rộng thùng thình trên tường một cái, lắc lắc đầu, cặp ngực cũng hơi dong đưa theo.

"Cái đó người khác đã dùng qua sao? Vậy tôi không mặc."

Tô Từ Tích liếm liếm môi dưới, nửa cười không cười mà gật gật đầu.

Hắn dùng đầu ngón tay lấy ra một ít dầu bôi trơn chuyên dụng, sau đó đuổi đến xoa xoa tiểu huyết khẩu của Liên Hân.

Từ môi âm hộ đến âm để đều ti mi cẩn thận mà sát qua một lần.

Liên Hân thực không tiền đồ kêu lên một tiếng.

Tô Từ Tích nhàn nhạp mà liếc mắt, cúi đầu vào giữa hai chân, kẻ sát huyết khẩu, vừa quan sát vừa nói.

"Ngoài âm kết cấu hoàn chỉnh bình thường, mặt ngoài không có lông, âm để lộ rõ, môi lớn đầy đặn, môi nhỏ vừa phải, âm khẩu nhỏ hẹp..."

Hắn lấy hai ngón tay đem huyết khẩu tách ra, nhìn nhìn.

"Màng trinh đã vỡ, vách âm đ*o có độ co bóp cao."

Liên Hân bị nam nhân thanh tú sờ tiểu huyết như vậy, nhện không được liền ưm lên một tiếng, đuôi tay đi sờ hạt đậu nhỏ của chính mình.

Tô Tử Tích vừa xoay người chuẩn bị đi lấy dụng cụ phụ khoa, nhìn thấy Liên Hân tự mình chơi đến khoan khoái, liền nhện không được mà muốn bật cười.

Nữ hải này, bề ngoài bảo thủ ngoan ngoãn, hành vi lại phong tao dâm dăng, nhìn qua giống như phi thường hứng tình nhưng khí chất lại đơn thuần khó hiểu.

Bao gồm Liên Hân hiện tại đang chán ở trước mặt hắn, nghiêm túc mà đùa bốn tiểu huyết. Hết thấy đều làm cho Tô Tử Tích có một loại cảm giác thanh thuần khó lý giải, giống như không cho cô chơi huyết chính là khi dễ cô.

Tô Tử Tích đem hai bàn tay đang say sưa làm bấy đầy ra.

"Đừng lau, lau rồi lại phải thoa dầu lần nữa."

"Mmm~"

Liên Hân khó chịu mà đem tiểu huyết huyết trả lại cho hắn.

Tô Tử Tích lấy thêm ít dầu bôi trơn lên kẹp mô vịt*, tách môi âm hộ, đem dụng cụ lạnh lạnh kia trực tiếp nhét đi vào.

Liên Hân bị dị vật tiến quân thần tốc làm cho kinh hoàng.

"Aa—— Cái gì vậy!"

Dứt lời, một chân theo phản xạ đuối thẳng mà đá lên mặt Tô Tử Tích.

Bị bản chân nhỏ nhấn nồn rả như vậy đập lên trên mặt, Tô Tử Tích dùng đôi mắt sắc sảo liếc nhìn một cái.

"Không phải muốn khám phụ khoa hay sao?"

Liên Hân hu hu đôi ý "Khó chịu quá, bỏ cuộc, không khám cái này nữa. Làm cái khác có được không?"

Tô Tử Tích cười cười, lông mi dài rủ xuống, vẫn làm theo trình tự như cũ.

Hắn dùng lực để đầu kẹp căng cổ âm đ*o rộng ra, mới căng được một nửa Liên Hân đã khóc lên thành tiếng.

"Đừng dừng, không thoải mái gì hết. Đau muốn chết...bác sĩ ca ca, em bỏ cuộc~ hu hu" Liên Hân dùng chân nhỏ đá loạn xạ vào cánh tay hắn, khó chịu mà nức nở "Xin lỗi mà, từ bỏ, không chơi nữa..."

"A~? Vậy sao?"

Tô Tử Tích chậm rãi thu hồi hung khí, đứng dậy đem dụng cụ tẩy sạch, sau đó cời bỏ găng tay, dùng cồn kháng khuẩn rửa qua một lượt.

Hắn quay trở về, hai tay chống trên bàn khám, cúi đầu nhìn Liên Hân rồi nói.

"Cơ thể vốn dĩ thực khỏe mạnh, không có bệnh liền không cần chơi, hiểu không bạn nhỏ?"

Liên Hân nhìn đứng quần Tô Tử Tích đang phồng một bọc thật to, cảm thấy hắn vô cùng lợi hại, như vậy rồi mà còn có thể ghen.

Nhưng vì cái gì lại phải ghen?

Thấy Tô Tử Tích giống như có ý định kết thúc buổi khám phi thường vô vọng này, Liên Hân vội vàng bắt lấy ống tay áo hắn.

"Em...em có bệnh."

Tô Tử Tích cảm thấy cô gái nhỏ này thật sự đáng yêu.

"Bệnh gì?"

"Ngừa...chỗ đó rất ngứa, vừa nhìn thấy anh liền cào ngứa, tiểu huyết bên trong thịch thịch mà nháy. Mỗi ngày nghĩ tới anh đều ngứa đến chịu không nổi. Em khẳng định là có bệnh."

Liên Hân lấy hết can đảm, đuôi tay đi sờ bụng nhỏ của hắn, nũng nịu mà vắn eo lắc ngực.

"Bác sĩ ca ca, anh khám giúp em có được không, như thế nào lại ngứa như vậy a~"

Tô Tử Tích nuốt khan, ánh mắt càng ngày càng trầm.

Một loại hương khí nồng đậm mê người cứ quanh quần lượt lờ trước mặt.

Hắn liếm liếm môi, hơi khàn giọng.

"Phải không? Để tôi nhìn xem."

Tô Tử Tích kéo khoá quần tây, thả ra một cây cực đại còn th*ít, trông không liên quan gì đến khí chất bên ngoài của hắn.

Cự vật bắn ra tới còn quơ quơ vài cái giữa không trung, cuối cùng dừng lại, sừng sững đứng lên một góc 45 độ.

Có lẽ khi nó an tĩnh trong cũng sẽ thanh tú giống như chủ nhân, nhưng lúc này đây, nhan sắc đỏ đậm cùng gân xanh bao phủ căn căn bạo trưởng làm nó không xinh đẹp nổi.

Liên Hân nhẹ nhàng rên lên một tiếng, đuôi tay muốn bắt lấy còn th*ít.

Tô Tử Tích ngẩn lại, đi đến phía trên bàn khám.

"Trước hết phải kiểm tra độ ẩm, để tôi nhìn xem nhiệt độ bên ngoài cơ thể em thế nào."

Hắn bắt lấy đôi ngực trắng nõn đầy đà của Liên Hân, vừa lòng mà vuốt ve, sau đó đem bộ vị cắm vào chính giữa, một bên thúc eo cảm nhận độ trơn trượt giữa hai bầu ngực, một bên bình phẩm.

"Tốt, thân thiết bên ngoài còn tính bình thường."

Liên Hân thuận theo mà nâng người, mê muội nhìn hắn.

Bên trên một thân blouse trắng thánh khiết, bên dưới lại là bộ dáng phong tao, đứng cầm còn th*ít to to cắm giữa ngực cô.

Đại quy đầu giống như đạn pháo, từng chút từng chút mà đụng tới cảm.

Liên Hân nỗ lực đuối dài đầu lưỡi quét qua đầu đạn no đủ kia, mỗi lần thành công liếm được một cái đều sẽ cười ra tiếng.

Cặp mắt phong lưu của Tô Tử Tích khoá trụ trên người Liên Hân, câu câu khoe mẽ.

"Đến đây, lại kiểm tra một chút độ ẩm khoang miệng."

Hắn giơ hai ngón tay khéo lấy cái cảm nhỏ xinh, lăm cô há to miệng, sau đó đem thịt tự thô dài trực tiếp cắm vào.

Liên Hân tận lực căng mồm, vì dương v*ít hắn quá dài nên chỉ có thể nuốt vào một chút, miễn cưỡng thừa nhận khẩu giao.

Tô Từ Tích ngửa đầu phát ra một tiếng thờ dài.

"Khoang miệng độ ẩm rất tốt, rất biết ngấm. Ngoan, liếm một chút."

Liên Hân phát ra âm thanh nhấm nuốt, ân a mỹ vị.

"Ăn ngon không?"

Tô Từ Tích đem côn th*т uớt dầm dề rút ra, ở quầy thuốc nằm sát vách tường lấy ra một viên nho nhỏ, sau đó nhét vào miệng Liên Hân.

"Gi vậy?" Cô mờ mịt hỏi.

"Thuốc tránh thai."

Liên Hân định nói mình không cần, bất quá nếu uống vào cũng không có gì, nên thôi.

Tô Từ Tích điều chỉnh góc độ bàn khám, đứng giữa hai chân kiểu kiêu mị mà gio lên cao của Liên Hân, nắm lấy côn th*т quét qua huyết khẩu.

"Kể tiếp, thông qua âm đ*o đo đặc nhiệt độ bên trong cơ thể."

"A~ um——"

Liên Hân lắc mông, đẩy hông lên xuống, quy đầu của Tô Từ Tích nhảy nhụa cọ vào âm đế, hạt đậu nho nhỏ liên sung đó dưng dậy mà hướng hẳn chào hỏi, Tô Từ Tích cười cười.

"Thật là lễ phép."

Sau đó hân liền dùng đầu đạn thô to tách hai cánh môi ra, từ từ nhập tiến tiểu huyết nhỏ hẹp.

Động tác của Tô Từ Tích thông thả nhưng đầy kỹ xảo, mỗi lần đi vào một chút liền nhích trở ra, cực kỳ kiên nhẫn mà dùng côn th*т chậm rãi trêu ghẹo huyết động.

Liên Hân sắp bị hân lộng điên rồi, một bên vui thích gắt gao bóp chặt lấy hân, một bên thúc giục.

"Ca ca~ nhanh lên một chút, ngứa quá..."

Tô Từ Tích cười một cái, đột ngột thẳng lưng cắm ngập vào trong.

"Ha——!"

Liên Hân bị tập kích bất ngờ, cảm sâu đến tê dại, cô run rẩy mà thờ dốc.

Nam nhân này kỹ thuật giường chiếu quả thực quá cường.

Chốc lát đắm theo quy luật chín cận một sâu, chốc lát lại như mưa như bão mà xô xuyên không dứt.

Khi cận liên tục nghiền nát điểm G, khi sâu đắm đến từ cung Liên Hân đều bần rùn nở rộ.

Để miễn cảm trên người đồng loạt bị kích thích, Liên Hân cơ hồ toàn bộ quá trình đều kịch liệt mà phun nước, vừa mới há mồm ân a gào khóc được vài tiếng liền bị Tô Từ Tích bịt kín miệng.

"Đừng kêu, đây là bệnh viện, bên ngoài đều có người, ngoan một chút."

Tô Từ Tích hồng hồng, dùng mông rắn chắn xoay tròn ở giữa hai chân Liên Hân.

côn th*т khuấy đảo chọc phá bên trong, bên ngoài âm đế tron trượt liên tục bị ma sát, dầm thủy không ngừng ồ ạt chảy dọc xuống làm một mảng quần của Tô Từ Tích bị ướt đến ướt đầm.

Tô Từ Tích thờ hồn hên, đem Liên Hân bế lên, hân xác thật là lần đầu tiên làm một nữ nhân miễn cảm tao lãng như vậy.

Hân mang hai chân có gác đến trên eo, đang muốn dùng thế đứng mà cảm liền nghe được cửa phòng khám bị người đẩy mở.

Vài nữ y tá tiếng vào trong lấy đồ, vừa đi vừa nói chuyện rôm rã, bên trong mảnh, Liên Hân khấn trương co chặt huyết động.

Tô Từ Tích rút qua kẻ ràng một tiếng, nhỏ giọng thờ dốc, hân đem Liên Hân ấn ở trên tường, thấp thấp mà nói.

"Đừng rên, bọn họ tuy thời đều có khả năng vén rèm tiến vào."

Sau đó cư nhiên phi thường ác liệt mà bắt đầu tiếp tục cảm huyết.

Lát sau y tá đều đi ra ngoài, thế nhưng bọn họ lại quên đóng cửa.

Phòng khám bỗng dưng bị mờ toang hoác, chỉ cần một cái liếc mắt sẽ người ngoài nhìn thấu.

Bên ngoài tiếng người tới tới lui lui, hai người vụng trộm làm tình ở phía sau màn hình luôn duy trì trạng thái khấn trương cùng hưng phấn.

Liên Hân gắt gao dề nặng thanh âm, hai chân dạng rộng thừa nhận côn th*т rút ra thọc vào càng lúc càng nhanh.

Tô Từ Tích thật sự quá hư, hân vừa cảm vừa khuấy đảo không ngừng.

Hông hân đảo tròn giống như cái sàng, hướng đến tiểu tao huyết của Liên Hân hăng hái mà động.

Liên Hân cắn chặt mu bàn tay, thân thể run rẩy.

Huyết khẩu bắn ra dầm dịch tung toé dầm dề, cô trợn trắng hai mắt mà kịch liệt cao trào.

Tô Từ Tích rút cuộc phát ra một tiếng áp lực giảm nhẹ, dùng tốc độ nhanh nhất mà đâm sâu.

Chốc sau hân mới co chặt tinh hoàn, bắn dầy vào trong cơ thể mềm oặt của Liên Hân.

Cô đã ngất xỉu.

Qua một lát, Tô Từ Tích đem côn th*т vẫn còn căng dầy tiểu huyết rút về, một dòng chất lỏng trắng đục theo bắp đùi Liên Hân chảy xuống.

Hân cúi đầu quan sát chính mình, y phục trên người cần bản đã thấm không nở nhin.

Tô Từ Tích bèn dùng khăn sạch vệ sinh cơ thể cho Liên Hân, giúp cô mặc quần áo.

Sau đó, hân đem cửa phòng khám khóa lại, bắt chéo chân ngồi ở một bên chờ dùng quần tây khôi phục trạng thái bình thường, tranh thủ dùng di động xử lý sự vụ.

Liên Hân tỉnh lại, nghe được hệ thống nhắc nhở.

《Ký chủ, bởi vì ngài chưa thành công xịt nước hoa bậc 1 lên người mục tiêu trước khi tính giao, lần này nguyên dịch không đạt tới yêu cầu, không có hiệu quả》

"....."

Liên Hân hết chỗ nói rồi, làm này giờ đều là phí công?

Tô Từ Tích vén khốe mắt lên nhìn cô.

"Tỉnh rồi?"

Liên Hân lắc lư chạy lại ngồi lên đùi Tô Tử Tích, hân vòng tay ôm lấy eo nhỏ, tuy ý để cô dán dính cả người vào trong lồng ngực, tay kia vẫn cầm di động xử lý công việc.

Liên Hân ngượng ngừng xoắn xít, cào cào lên ngực Tô Tử Tích một chút.

"Chúng ta khi nào có thể làm tiếp..."

Tô Tử Tích kinh ngạc nhướn mày, vừa mới đem người làm cho ngất xỉu, hiện giờ lại muốn?

"Lại thêm?"

Liên Hân đỏ mặt, cái này hiển nhiên quá không thiết thực, bèn nhanh chóng lắc đầu.

"Ý em là, lần tới."

"À" Tô Tử Tích câu môi, cười cười "Thích tôi?"

Liên Hân gật đầu.

Tô Tử Tích siết chặt vòng tay, cúi đầu hôn phớt lên cánh môi hồng nhuận, sau đó tách ra, nghỉ nghĩ.

"Cuối tuần đi, tôi đến đón em."

Liên Hân đếm đếm, ngày kia là cuối tuần, còn miễn cưỡng có thể chống đỡ được, cho nên lật lật gạt đầu.

Tô Tử Tích đem điện thoại đưa sang, nói "Số điện thoại, địa chỉ. Chính mình lưu vào."

Liên Hân ngoan ngoãn mà làm theo, còn rất có tâm cơ đem tên mình lưu thành: cuối tuần nhất định phải liên hệ với đại mỹ nhân.

Tô Tử Tích cười đến hai vai run rẩy.

Di động bỗng dưng nhảy tới tin nhắn của Phong Khải Ninh.

Tô Tử Tích thiếu chút nữa cười ra tiếng, trả lời lại.

Qua chốc lát, Phong Khải Ninh lại nhắn tới.

Tô Tử Tích đắc ý trả lời.

Liên Hân nhìn nhìn nốt nuôi trên khoé mắt của Tô Tử Tích hồi lâu, cảm thấy thật xinh đẹp, vì thế liền bám vào vai hắn, bò lên hôn hôn.

Tô Tử Tích ném di động, ôm chặt Liên Hân, bắt đầu một nụ hôn sâu.

Sau khi từ bệnh viện đi ra, hai chân Liên Hân vẫn luôn thực mềm, cô lết thân tàn đi lấy motor điện, buồn bực mà hỏi hệ thống.

"Vì cái gì không nhắc sớm một chút? Làm xong mới nói tôi còn ích lợi gì nữa?"

《Cảnh cáo! Vu oan cấp độ một! Bản hệ thống đã sớm nhắc nhở, nhưng não tế bào của ngài đều bận xử lý tính giao, căn bản không có nghe thấy》

"Thôi được."

Liên Hân vừa lái xe đến giao lộ, bỗng nhiên từ đâu vang lên tiếng còi cảnh sát, tiếng súng chỉ thiên cùng với ồn ào truy đuổi từ phía sau lưng.

Cô trì độn mà quay đầu lại xem, chỉ thấy có một nam nhân cao lớn lao như điên đến, móc thẻ cảnh sát ra giơ trước mặt mình.

"Cảnh sát đây! Trường hợp khẩn cấp cần trung dụng phương tiện giao thông!"

Nam nhân chuẩn bị tùm tấy motor, đem Liên Hân đẩy ra, lại phát hiện cô bị đại an toàn cột dính, vì vậy chỉ có thể nghiêng người ngồi vào yên sau, đem đầu Liên Hân ấn xuống, chân nhấn ga.

Xe máy đột ngột hướng đến phía trước, vù vù lao lên.

Liên Hân hoàn toàn chết sững, thật lâu sau mới cẩn thận mà ngóc lên hỏi.

"Đồng chí cảnh sát, đây là có chuyện gì a?"

Nam nhân đem cổ ấn ngược trở về.

"Không muốn chết liền ngoan ngoãn cúi xuống!"

**kẹp mỏ vịt* : tên một loại dụng cụ phụ khoa.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cảnh sát mặt than bị kị cả đêm

Xe máy lao nhanh truy kích, gió mạnh quần quật mà tấp vào mặt.

Liên Hân nhắm mắt lại, nghiêng người núp vào lồng ngực nam nhân.

Bỗng nhiên cảm thấy dưới móng xóc nảy một trận, hẳn tùm tấy cô cùng với xe máy dốc lực ném đến ven đường, sau đó hét lên một tiếng "Trốn đi!" rồi móc súng ra, lao người về phía trước.

Sau khi Liên Hân bị ném tới trên mặt đất, cô nghe được tiếng xe cảnh sát từ đằng sau cũng đang gào thét đuổi đến.

Cô cẩn thận dò xét xung quanh, đây là một toà nhà xương cũ.

Liên Hân run run tháo đai an toàn, đem xe máy nâng dậy, chuẩn bị bỏ chạy.

Thế nhưng âm thanh ồ ạt truy kích lúc này lại đột nhiên từ trong nhà xương truyền ra bên ngoài.

Cô cảm thấy hình như không ổn.

Bỗng từ đâu, hai tên nam nhân bị mặt từ trong vọt ra tới, bọn họ liếc mắt một cái đã nhìn thấy Liên Hân.

Một kẻ cao to vạm vỡ đứng gần đó liền túm lấy cô, dễ dàng như xách một con gà, động tác trên tay vô cùng mau lẹ.

Liên Hân bị mũi súng chĩa thẳng vào huyết thái dương.

"Đứng lại! Nếu không tao giết nó!"

Đội quân cảnh sát giống như bị ấn phải công tắc dừng, đồng loạt đứng im không hề dịch chuyển.

Hai bên giữ nguyên thế trận, cầm súng kịch liệt giằng co.

Thình lình trong lúc này, Liên Hân kinh hoàng quá độ, ma xui quỷ khiến đột nhiên tay chân co rúm quờ quạng lung tung, vô tình kéo rót bịt mặt của tên tội phạm.

Hân cũng bàng hoàng cúi đầu, cùng cô bốn mắt nhìn nhau.

Liên Hân trông thấy một đôi mày rậm mắt sâu, mặt mũi biểu tình hung lệ.

Cô lập tức hít sâu một hơi, lấy tay bịt miệng.

Gã đồng loa bên cạnh tức tốc giúp hân kéo bịt mặt lên, nhỏ giọng nói "Lão đại, à nhìn thấy mặt ngài rồi."

Trong không khí ngưng trọng, viên cảnh sát ban nãy vừa trung dụng xe motor của Liên Hân thình lình âm trầm quát lớn.

"Mãn Long, không cần thương tổn con tin. Chỉ cần anh bảo đảm con tin an toàn, tôi sẽ thả người rồi đi!"

"Con tin là nữ hài vô tội, không thể tránh được kinh hoàng, khả năng sẽ ảnh hưởng đến việc anh trốn thoát. Không bằng như vậy, tôi tới thế chỗ cô ấy." Người nọ nói tiếp, động tác giống như sắp đem súng đặt xuống đất.

Cảnh đội đồng loạt kinh hô "Kỳ đội trưởng!"

Kỳ Việt ra hiệu cho tất cả yên lặng, chỉ chăm chú nhìn Mãn Long.

Mãn Long cười lạnh, không trả lời, một mực kẹp cổ Liên Hân lui về phía sau. Cô vừa thoáng vận vẹo một chút, bàn tay to của hân đã siết chặt lại, thấp giọng đe dọa.

"Muốn chết thì cứ nhúc nhích."

Liên Hân sắc sạ ho lên mấy tiếng, lấy hết can đảm mà thăm thò "Đại ca, anh có thể dừng, đừng siết trúng ngực tôi hay không..."

Nhà người sức lực quá lớn, ngực nhỏ đáng thương sẽ đau a!

Mãn Long đen mặt, nâng cánh tay một chút, tránh thoát cặp vú đầy đặn, hướng lên trên siết chặt lấy cổ con tin.

Liên Hân cảm thấy bàn thân quá thực xui xẻo, tự nhiên giữa đường còn đụng phải cướp.

Mãn Long vẫn không ngừng thoái lui, hân lùi đến đâu, cảnh sát trước sau gắt gao đi theo đến đó.

Mãi cho đến khi đi tới bìa rừng, Kỳ Việt mới nhìn chằm chằm Mãn Long mà nói.

"Tôi biết các anh có người tiếp ứng ở đây, hiện tại đã đủ an toàn, anh có thể đem con tin thả ra."

Mãn Long tiếp tục di chuyển "Kêu người của mày tất cả đều xuống xe."

Kỳ Việt phất tay, toàn bộ cảnh đội đều dừng xe bước xuống, tiếp tục đi bộ bám theo mục tiêu.

Bọn họ thâm nhập núi rừng càng ngày càng sâu, Kỳ Việt cảm thấy tình hình không ổn, hân tiếp tục đàm phán "Mãn Long, mau thả người, nếu không——"

Đầu ngón tay Kỳ Việt lúc này đã chặt chẽ khẩu trên cổ súng.

Thình lình, một chiếc xe việt đã từ trong rừng sâu lao ra, dừng ở sau lưng Mãn Long.

Trong tích tắc, hân đem Liên Hân xô mạnh ra ngoài, bàn thân lấy tốc độ nhanh nhất mà vọt lên xe, rồi đi.

Kỳ Việt phản ứng rất nhanh, tiến lên đỡ lấy Liên Hân, sau đó giờ súng nhắm đến bóng xe đã khuất ở phía xa xa mà xả ra vài lần đạn.

Hai bên đều không có thương tổn nhân mạng.

Lúc này cảnh đội phía sau cũng vừa đuổi tới, tất cả đều chán nản mà thở dài.

"Tại vị trí này, nếu bọn chúng có ý định xuất cảnh, rất có khả năng sẽ giấu trực thăng ở gần trường bay quân dụng. Mau thông tri đến cục quản lý không vận, phong toả đường bay." Kỳ Việt chỉ đạo.

Sau đó hân cúi người đem Liên Hân nâng dậy, nhủ mày nói "Thực xin lỗi, liên lụy đến cô."

Liên Hân hít sâu vài cái, khặc chế run rẩy, lắc lắc đầu.

Kỳ Việt biểu tình có chút ngưng trọng, hỏi "Cô nhìn thấy được mặt của Mãn Long?"

Liên Hân gật gật đầu.

Cảnh đội ấn ý liếc mắt nhìn nhau.

"Mãn Long là trùm ma túy lớn ở Đông Nam Á, nguyên quán tại đây, hân lần này quay về là để đi dòir tro cốt của gia đình, trên đường giết chết vài người, bị chúng tôi bắt được tin tức cho nên lâm thời bố trí bao vây."

Kỳ Việt dừng một chút rồi nói tiếp "Chưa từng có người ngoài gặp qua khuôn mặt thật của Mãn Long, cho nên...Hân có khả năng sẽ nghĩ cách giết người diệt khẩu."

Liên Hân hút một ngụm khí, trừng mắt nhìn Kỳ Việt, một bộ sắp khóc tới nơi.

"Cảnh sát sẽ bố trí người bảo hộ cho cô 24/24, cũng mời cô phối hợp hoàn thành tái hiện chân dung của Mãn Long. Sau khi lệnh truy nã được phát ra, hân giết cô cũng không còn ý nghĩa, cô sẽ càng sớm an toàn."

Liên Hân đầu nặng gật đầu, phi thường buồn bực.

Lệnh bảo hộ nhanh chóng được truyền xuống, Kỳ Việt dẫn người đến khu Liên Hân đang ở để bố trí trận địa, còn mang theo cả một tiểu đội tiến vào nhà.

Hân chỉ vào một viên cảnh sát.

"Vị này chính là kĩ thuật viên chuyên môn phục chế nhân dạng, phiên cô phối hợp với cảnh sát để nhanh chóng phác hoạ ra chân dung của Mãn Long. Hơn nữa, hai ngày tới đây tiểu đội sẽ mượn dùng phòng ốc trong nhà để thuận tiện làm việc, hy vọng cô đừng để ý."

Liên Hân dĩ nhiên là không dễ ý.

Ngược lại, cô còn phi thường phối hợp, cùng kỹ thuật viên ngồi trước màn hình máy tính không ngừng miêu tả, lựa chọn, ghép nối ngũ quan của tên tội phạm.

Mãi đến tận khuya.

《Nửa giờ sau bắt đầu thực hiện trừng phạt》hệ thống thỉnh linh nhắc nhở.

Liên Hân cứng đờ, xoay sang nói với kỹ thuật viên "Tôi hơi mệt, khả năng phải nghỉ ngơi lấy sức, sáng mai chúng ta tiếp tục được không?"

Đối phương nhủ mà nói "Nhân lúc kỷ ức còn tương đối rõ ràng, trong vòng 8-9 giờ hoàn thành chân dung là tốt nhất..."

"Tôi nhớ rất rõ, tên đó vẻ ngoài cũng đặc biệt lắm người ăn tượng khác sâu, anh yên tâm, trước phiên anh một chút, sáng sớm tôi sẽ dậy ngay!"

Đúng lúc này, Kỹ Việt tay xách theo com hộp, từ bên ngoài tiến vào chuẩn bị thay ca.

Hắn đem đồ vật phóng tới trên bàn rồi gọi mọi người vào ăn, sau đó nhìn về phía Liên Hân, hỏi "Sao vậy?"

Liên Hân khẩn cầu "Khuya quá rồi, tôi muốn nghỉ ngơi, sáng mai lại tiếp tục có được không Kỹ Việt?"

"Tiến độ đến đâu?" Kỹ Việt quay sang hỏi kỹ thuật viên.

"Cũng tương đối hoàn chỉnh..."

Kỹ Việt nhìn thấy Liên Hân sắc mặt rất kém, suy xét đến việc hôm nay cô đã phải chịu chấn động tâm lý không nhỏ, vì thế gạt đầu.

"Cô nghỉ ngơi đi."

Hắn đưa Liên Hân lên lầu, tuần tự kiểm tra từng phòng một.

Bên trong kết cấu phòng ốc đều giống như nhau, không có nhiều khác biệt, phòng nào cũng có một khung cửa sổ lớn.

Vì để đảm bảo an toàn tuyệt đối, Kỹ Việt quyết định trấn thủ trong phòng.

Hắn kéo ghế dựa lại gần cửa sổ rồi quay lại nhìn Liên Hân.

"Cố cứ yên tâm mà ngủ, tôi sẽ ngồi ở đây. Hai nữ cảnh sát duy nhất trong đội đều đang nghỉ phép thai kỳ, hiện tại quá gấp rút, ngày mai tôi liên hệ chỉ cục lân cận mượn tạm một nữ cảnh đến đây gác đêm."

Liên Hân có chút do dự.

Cô nhìn gương mặt cách xa tám mét đều cảm nhận được nghiêm nghị chính khí của Kỹ Việt hồi lâu, bất đắc dĩ gạt đầu, chạy nhanh đi rửa mặt rồi nằm lại trên giường.

Cánh đội tăng ca ở lầu một còn đang sôi nổi thảo luận, bên ngoài cũng có cảnh sát mặc thường phục đi tuần tra khu vực xung quanh.

Kỹ Việt nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ, chân dài đuỗi ra, đưa lưng về phía giường, khoan tay ngồi trên ghế tranh thủ nhắm mắt dưỡng thần.

Lát sau, một cỗ mùi hương lạ lùng phiêu tán, trên giường ần ần vang lên thanh âm nữ nhân uyển chuyển ướt át rên rì.

Kỹ Việt mở bừng hai mắt, quay đầu lại nhìn.

Liên Hân đã vắng chân xuống đất, cúi rạp người nằm phủ phục trên giường, hai chân quỳ gối, mông nhếch lên cao, một tay đang duỗi xuống dưới thăm tiến hoa để.

Cô cảm giác cả vũ trụ đều đang ác ý cồng kích vào tiểu huyết mạch dễ chất lỏng của mình.

Đằm mẫn cảm toàn thân ngứa ngáy, hai cánh môi liên tục run rẩy đôi khát, dù dùng ngón tay cũng không thể nào giảm được thống khổ dù chỉ một phần vạn.

Liên Hân đau đớn mà hô ra tiếng.

Kỹ Việt bật dậy, vọt lên dùng một bàn tay bịt miệng đối phương.

Hắn khiếp sợ mà nhìn Liên Hân, hỏi "Cô làm sao vậy?"

Cánh tay nềm như bóng của Liên Hân làm mờ bệ loan người Kỹ Việt, cô ôm lấy bắp tay rắn chắc của hắn mà nhỏ giọng cầu xin "Giúp... giúp với..."

《Hệ thống cảnh cáo, đã tiến vào thời gian nhiệm vụ cấp 2, mục tiêu toà định. Không được để cho dương v*t ngoài mục tiêu nam tính tiến vào, nếu không sẽ bị nghiêm trị》

"Ta biết, ta biết..."

Liên Hân hữu khí vô lực, nhẹ nhàng mà vuốt lấy mu bàn tay của Kỹ Việt, miệng rì rầm "Anh giúp tôi, cho tôi mượn tay một chút có được không?"

Kỹ Việt nháy mắt giống như bị kim đâm tới, nhanh chóng rút trở về, đôi mắt hắc bạch phản minh nhìn cô trừng trừng.

Liên Hân thấy Kỹ Việt không chịu hỗ trợ, quyết đoán từ bỏ hắn.

Cô vừa úy úy khua khua mà khóc lóc rên rì, vừa lần mò bò đến mép giường, kéo ra ngăn tủ.

Kỹ Việt bỗng nhiên phản ứng lại đây, lần nữa vọt tới mà chụp miệng cô lại.

Nếu để Liên Hân còn tiếp tục rên rì như vậy, người bên ngoài nghe thấy được, hắn liền không có cách nào giải thích.

Miệng bị bàn tay to rộng hữu lực chắn ngang, Liên Hân ngửi đến khí vị bá đạo nam tính lại dễ nghe quẩn quanh bên chóp mũi.

Cô nhận không được mà vươn đầu lưỡi liếm liếm lòng bàn tay nam nhân, từ trong ngăn kéo lôi ra được một cây dương v*t già.

Liên Hân kéo quần ngủ xuống, dạn rộng hai chân bắt đầu thủ dâm.

Kỹ Việt biểu tình giống như gặp quý.

"Cô—— cô không thể khống chế chính mình sao?"

Liên Hân mắt như thu thủy, rung rung mà lắc đầu.

Mặt đối mặt với Kỹ Việt, cô chậm rãi tách ra hai chân, huyết khẩu đáng thương không ngừng co rút, đem dương v*t to vạm vỡ từng chút từng chút mà nuốt vào.

Đầu lưỡi Liên Hân vẫn không ngừng thêm khát quét đảo trên tay Kỹ Việt, cổ họng ngấm nga ra tiếng.

Hắn xoay đầu, cánh tay chế trụ Liên Hân tăng thêm sức lực, cơ bắp toàn thân đều căng cứng.

Mùi hương kỳ dị lưu nhân càng ngày càng nồng đậm.

Kỹ Việt hắt hắt mái tóc, mồ hôi đầy đầu, bộ vị bên dưới đã căng trương đến sắp nổ tung, hắn vươn chân dài đá nhẹ một chút, đem cửa phòng khoá lại.

Liên Hân bị tra tấn hồi lâu, Kỹ Việt vẫn trước sau như một: tay bịt miệng cô, mặt xoay nơi khác.

Tuy hắn hồ hấp trầm trọng nhưng eo lưng thẳng thớm, một bộ anh minh đỉnh đạt.

Cảm giác khó chịu chỉ tăng chứ không hề giảm, Liên Hân vô cùng tức giận mà đem gậy rung đỉnh đầu đâm dịch rút ra, ném mạnh xuống đất.

Cần bản thứ đồ này không có tác dụng!

Kỳ Việt nhìn dương v*t già ướt đầm dề nằm văng ra đất, cực kỳ cay đôi, bèn quay mặt đi.

Liên Hân bắt đầu nhắc chân đạp lên cạnh sườn nam nhân, ở ngay vòng eo rắn chắc của hắn mà đâm tới đâm lui, cho đến khi miết đến giữa hai bắp đùi...

Kỳ Việt một tay chụp lấy chân nhỏ nghịch ngợm, thần sắc phức tạp nghiêng đầu nhìn cô "Hay là, tôi giúp cô kêu xe cứu thương?"

Liên Hân hừ hừ mà lắc đầu, cả người ướt rượt mồ hôi, eo mừng run rẩy, trong cổ họng phát ra thanh âm nức nở, hai mắt doanh doanh ướt át.

Trông vừa đáng thương lại kiều oán.

Kỳ Việt cảm giác được Liên Hân thật sự không khỏe.

Hắn bắt lấy cánh tay, cô nhẹ nhàng đỡ lên một chút.

Nào ngờ, đối phương lập tức bỏ dây nhào vào trong ngực hắn, hai chân xào quệt cầu lên, huyết tâm nhanh, gọn, chính xác mà dè ngay bộ vị đang nhỏ cao.

Liên Hân bắt đầu vận eo quấy nhiễu.

Kỳ Việt đột nhiên không kịp phòng bị, phản xạ tự nhiên liền dùng hai tay nắm lấy eo cô, tận lực đem người đẩy ra xa.

Không còn vật cản, tiếng rên ỉa lại bắt đầu vọt ra tới, kiều mị ướt át, nghe đến nhần tâm ngứa ngứa.

Kỳ Việt vô cùng nan kham mà mặc kệ cho Liên Hân dần lấy người mình, chỉ có thể đuổi tay tiếp tục chặn không cho âm thanh lọt ra bên ngoài.

Lúc này Liên Hân đã nhận ra Kỳ Việt không có khả năng đi đối phó cô.

Cô đánh liều được nước lặn tới, giờ tay đẩy ngã Kỳ Việt, ấn hắn lên giường. Sau đó khoá gối trên eo nam nhân, bắt đầu dong đưa cọ xát.

Kỳ Việt hầu kết lặn lộn, khí huyết sôi trào quay cuồng, kể cả quần lót bên trong cũng bị cô cọ đến ướt đầm.

Liên Hân còn chưa thỏa mãn, nhanh tay cởi bỏ đai lưng của hắn sau đó kéo cả quần ngoài lẫn quần lót xuống.

Một cây còn th*t ngay thẳng, mạnh mẽ, thật gần bồng bồng giống như chủ nhân được phóng thích ra bên ngoài.

Tuy rằng cô quá thực rất xúc động, muốn cứ như vậy đem toàn bộ thịt trụ kia nuốt đi vào, cũng may tia thần trí cuối cùng đã ngăn cô lại.

Liên Hân chỉ có thể ép còn th*t hướng lên trên, nhẹ nhàng mà ngồi xuống.

Hai cánh môi mấp mảy ướt đầm áp lên thân gầy, đẩy eo tới lui điên cuồng mà ma sát.

Móng nhỏ đưa đưa, ở tư thế này, cả huyết khẩu cũng âm ỉ đều được cọ xát, cảm giác giống như Kỳ Việt đang dùng còn th*t thay cho đầu lưỡi, từ gốc tới ngọn mà liếm lấy huyết mật của cô.

Kỳ Việt nửa người nằm ngửa, cổ họng lặn lộn, không rên một tiếng.

Qua một hồi lâu, Liên Hân đem hắn cười đến trên giường, nằm rạp lên người Kỳ Việt, như si như cuồng run rẩy một trận, sau đó thều thào "Anh động đi, tôi không có sức..."

Kỳ Việt không để ý tới cô.

Liên Hân đành phải tiếp tục tự mình giúp thân, xoay người thay đổi tư thế.

Lần này cô đưa lưng về phía hắn, đem đùi dương v*t kẹp ở bắp đùi, cự vật thô to áp sát từ huyết khẩu đến tận bụng nhỏ, bắt đầu nhiệt tình nắn bóp lên xuống mà hưởng dụng.

Cũng mất công Kỳ Việt lợi hại, cương cứng cả một buổi tối để cho cô chơi.

Hôm sau, mới tờ mờ sáng hắn liền đen mặt kéo lại khóa quần, đứng lên bỏ đi ra ngoài.

Một vị cánh viên từ bên ngoài vừa đi vào tới, nhìn thấy đội trưởng khoanh tay cúi đầu đứng dựa bên tường, bèn nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hắn.

"Kỳ đội, em tới thay ca, đêm qua vất vả cho anh rồi!"

Kỳ Việt ngẩng đầu liếc hắn một cái.

Cánh viên nhìn thấy Kỳ đội sắc mặt thực hắc, thấp phần lý giải mà hỏi "Tình thần căng thẳng quá mức?"

Kỳ Việt hít sâu một hơi, lắc đầu, đi lên vài bước gõ gõ cửa phòng Liên Hân, tro mặt ra lệnh "Nhanh chóng thu xếp rồi đi xuống dưới."

Trong phòng truyền đến âm thanh sột sạt sột sạt.

Một khuôn mặt tú lệ ngoan ngoãn, thần thể ăn mặc kín mít xuất hiện ở dưới lầu.

Cô lặng lẽ nâng mắt, thoáng nhìn đường quai hàm rõ ràng tuyệt đẹp của Kỳ Việt.

Hắn quay mặt đi, nói với kỹ thuật viên chuyên gia "Tiểu Lý, lấy đến đây xem."

Tiểu Lý tay ôm máy tính, đem chân dung gấp gấp thức trắng đêm để hoạ ra, đưa tới cho cô, chỉ thấy Liên Hân khiếp sợ trở mắt, chỉ vào màn hình.

"Chính là hắn! Chính là hắn chính là hắn!"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tài miễn phí tại www.Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Biệt thự chiến - Tu La Tràng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi lệnh truy nã được phát ra, Kỳ Việt liền rời đi.

Nửa ngày sau, hắn thật sự từ chi cục phụ cận điều được một nữ cảnh sát trung niên đến đây trông cô.

Liên Hân không thể ra cửa đi làm, đặt đống trong nhà lại tương đối nhảm chán, nhận tin cho Lâm Lập Phong thì hắn còn đang đau khổ thao luyện trong trường quân đội, tạm thời không có trả lời.

Nhưng ngoài ý muốn chính là, Tô Tử Tích nhận tin cho cô. Là ảnh chụp một hộp quà.

<Đoán xem là cái gì?>

Liên Hân gửi qua một bức ảnh tự sướng

Tô Từ Tích click mở, nhìn đến khuôn mặt thanh tú đáng yêu ngọt ngào của Liên Hân, liền cười ra tiếng.

Liên Hân nhún tiếp.

Cô đem thám kích bị bắt làm con tin sau đó còn có nguy cơ giết người diệt khẩu kể cho Tô Từ Tích xong, bên kia cư nhiên đã chìm đáy biển, không hỏi âm lại. Cô nghĩ, khả năng là Tô viện phó lại đang bận việc.

Nửa giờ sau, Liên Hân bỗng dừng thu được tin nhắn.

Cô ngoan ngoãn mà bò đến ban công, vừa ngo ra ngoài liền thấy Tô Từ Tích vai rộng chân dài, đáng người tu nhận đang dựa lưng vào Bentley, tùy ý giờ giờ tay lên ngoắc ngoắc.

"Aaa!!!" Liên Hân vui vẻ nhảy cẫng lên, ghé vào ban công điên cuồng mà vẫy tay.

Tô Từ Tích cười cười, chỉ vào lầu một, Liên Hân liền hiểu ý.

Sau khi cô lao xuống dưới lầu giải thích với cảnh đội một hồi, cuối cùng thành công đem Tô Từ Tích đón vào cửa.

"Sao anh tới đây?"

Tô Từ Tích xoa xoa đỉnh đầu Liên Hân, nói "Đến xem bạn nhỏ có khóc hay không."

Liên Hân ừ ừ khua khua mà bĩu môi.

Tô Từ Tích đưa cái túi sang "Vốn là cuối tuần mới tặng, hiện tại lấy ra làm quà an ủi."

Liên Hân tiếp nhận, bên trong có hai hộp quà, cô gấp không chờ nổi nhanh tay liền muốn bóc ra.

Tô Từ Tích sắc mặt hơi đổi, giờ tay cân lại "Về phòng rồi xem."

Tiến đến lầu ngũ phòng hai, Liên Hân liền bỏ nhào lên giường, trước tiên đem hộp quà lớn mở ra, trong lòng tràn ngập chờ mong.

Kết quả bên trong lại là một bộ nội y tình thú.

Bộ áo xinh đẹp được may bằng ren lưới, màu đen, ở vị trí bầu ngực khoét hai lỗ lớn, trên quần lót cũng có cái lỗ tương tự, thiếu vài đến đáng thương.

Liên Hân chỉ vào cái quần trông như chỉ có được hai cọng dây hai bên, tò mò mà hỏi "Quần lót mà khoét một lỗ như vậy thì còn mặc để làm gì? Thực vô nghĩa."

Tô Từ Tích ngồi ở bên cạnh, cúi đầu nhìn nhìn "Lỗ là để cấm, không muốn được cấm hay sao?"

Liên Hân động não, lập tức liền ụt.

"Mặc cái này bác sĩ ca ca sẽ cấm em sao? Sẽ đem tiểu huyết bắn đến tràn đầy sao?"

Tô Từ Tích rũ mắt cười, hôn hôn phía sau gáy Liên Hân một chút, sau đó lướt một đường đi lên, ngậm lấy vành tai mà vắn vắn.

"Sẽ, bác sĩ ca ca sẽ đem nũng nịu tích góp được đều cho em"

Liên Hân rụt vai mà cười, lại bóc tiếp hộp quà còn lại.

Chiếc hộp bọc bằng lụa chỉ to cỡ nắm tay, bên trong là một chiếc vòng cổ Camélia*.

Cô đang chuẩn bị mang lên thử thì đột nhiên bị Tô Từ Tích vòng tay ôm lấy eo, đem người lật ngửa qua tới.

"Cái vòng này, đẹp nhất là khi mặc áo trễ cổ."

Hắn duỗi tay, từng lớp từng lớp cởi bỏ quần áo dày cộm trên người Liên Hân.

Đến lúc mảnh quần lót cuối cùng cũng rơi xuống, Tô Từ Tích mới chậm rãi lấy vòng cổ mang lên cho cô, về mặt dây ái muội mà thì thầm.

"Hoặc là, không mặc gì."

Mặt dây đeo hình hoa son trà* treo ở trên cổ, lủng lẳng giữa một đôi phong nhũ trắng ngần.

Thanh thuần, lại dụ hoặc.

Kim cương đính ở cánh hoa quang mang chói xạ, điểm xuyết thêm cho đôi nhũ sống đang lay động.

Thiếu nữ toàn thân lộ ra trơn vẹn, từ trên xuống dưới chỉ có một chuỗi châu báu, đôi mắt ướt át mà nhìn hắn.

"Rất hợp."

Tô Từ Tích cổ họng lén lộn, hần cúi đầu xuống, bắt lấy một bên đầu ngực mà mút lên.

Ấm thanh tẩm tặc tràn ngập căn phòng, Liên Hân bị hắn mút đến tê ngứa.

Đầu lưỡi linh hoạt liếm lợng xung quanh, thỉnh thoảng đá nhẹ vào cái vào đầu ngực rồi lại rời đi, trêu ghẹo ác ý làm cho ở giữa hai chân Liên Hân tràn đầy dâm thủy.

Cô khấn thiết mà ôm lấy đầu của hắn, hai đùi khép chặt, mũi chân cuộn tròn.

Bỗng nhiên, Liên Hân nhớ tới phải cho hắn dùng nước hoa bạc 1 mới hoàn thành được nhiệm vụ, lại hốt hoảng đẩy ra.

"Từ từ, em cũng có quà cho anh."

Dứt lời, Liên Hân liền nhảy xuống giường, khom lưng mở ra ngăn kéo tủ quần áo.

Tô Từ Tích tầm nhìn vốn dĩ khoá trên trần đáng vốc mê người của cô, bỗng nhiên, ánh mắt hắn chợt ngưng trọng, chân dài vượt lên, từ ngăn dưới chót của tủ quần áo lấy ra một chiếc giày nam.

Tô Từ Tích sắc mặt đình trệ, đuôi mi xốc xốc.

"Đây là cái gì?"

Liên Hân quay đầu, liếc mắt một cái liền biết đó chẳng định là giày thể thao của Lâm Lập Phong, lúc thu thập hành lý có lẽ đã để sót.

Bất quá cô chỉ dừng lại một chút, sau đó rành mạch mà trả lời "Cái này không phải của em, chắc là của khách trọ khác."

"Ừm?" Tô Từ Tích nặng nề mà nhìn.

Liên Hân gật đầu, nói "Nhà này vốn dĩ là bảy tám hộ cùng thuê, mỗi gian phòng đều có người ở, về sau chủ nhà thu hồi lại nên bọn họ đều dọn đi rồi. Em xin được nán lại một thời gian, chủ nhà cho phép, nên liền tùy tiện tìm phòng rộng rãi mà ngủ."

Tô Tử Tích im lặng, tùy tay ném chiếc giày xuống.

Hắn đưa quần áo cho Liên Hân mặc trở vào xong, sau đó mở cửa đi ra ngoài, mặt vô biểu tình mà xem xét từng gian phòng.

Liên Hân thoát mồ hôi lạnh, chỉ đánh mù mờ nhắm mắt theo đuôi.

Thận trọng như Tô phó viện trưởng thực mau liền phát hiện, ở trong góc của mỗi phòng đều có vài thứ linh tinh còn sót lại.

Giống như nắm vú cao su của trẻ con, mấy lá bài brit, quần lót nữ size XXL, còn có một con dép lê của nam kích cỡ bắt đồng với chiếc giày ban nãy.

Vì vậy cả người vằn vủ mấy đen của Tô Tử Tích liền tiêu tán, biểu tình hồi phục lại vẻ vui mừng tiêu sái.

Hắn quay đầu lại nhìn Liên Hân đang co rúm sợ hãi, đôi mắt đen lúng liếng chấn kinh, bèn cong mắt cười, đem cô ôm vào trong lòng ngực xoa xoa đầu.

"Tùy tiện xem một vòng mà thôi, phòng ở không nhỏ nhưng hoàn cảnh tương đối loạn, em nếu muốn dọn đi đâu cứ nói, tôi giúp em tìm nhà, hoặc là có thể đi sang chỗ tôi mà ở."

Liên Hân ấp úng "Không sao, chủ nhà còn chưa có đuổi em đâu."

"Không phải em sợ bị phản từ phạm pháp theo dõi sao? Địa phương này dù sao cũng không an toàn."

Hắn không chờ Liên Hân đáp lời, trực tiếp lấy đi động ra gọi điện.

"Cục trưởng Nghiễm, chào ngài, tôi là Tô Tử Tích."

Liên Hân không biết hắn muốn làm gì, chỉ nghe được thanh âm của người bên kia có vẻ thực nhiệt tình.

"Có chút chuyện muốn phiền ngài, khu vực ngài phụ trách mấy hôm trước xảy ra sự kiện trộm buôn ma túy bắt cóc con tin đúng không, cho tôi hỏi hiện tại tình huống thế nào?"

Tô Tử Tích nghe trong chốc lát, gật gù đầu, cúp điện thoại rồi nói với Liên Hân.

"Nghe nói tên Mãn Long kia đã vượt biên, biên cảnh huyết chiến bắt được một nhóm người, đại khái thực mau cũng sẽ an toàn rồi. Mà vốn dĩ em cũng không làm gì, một tên buôn ma túy ở nước ngoài thực chất cũng không dám đuổi tay quá dài."

Quả nhiên, cảnh đội bảo hộ ngay sau đó liền nhận được thông tin rút lui nhiệm vụ. Tất cả đồng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó lại chuẩn bị đầu nhập công tác tiếp theo.

Vị nữ cảnh sát trung niên kia tìm tới Liên Hân, đem một cái vòng tay bảo nguy đeo lên cho cô.

"Cái này có thể trực tiếp thực hiện cuộc gọi khẩn đến Kỳ đội, kể tiếp vạn nhất gặp bọn chúng trả thù, cô liền ẩn nơi này! Chúng tôi hiện tại còn có nhiệm vụ, chính mình nhớ phải cẩn thận."

Liên Hân cảm tạ không ngừng.

Sau khi cảnh đội lục tục bỏ đi cô mới nhẹ nhàng thở phào, sau đó quay đầu nhìn Tô Tử Tích.

Mí mắt hắn nhàn nhạt giờ lên, câu môi cười một cái.

Liên Hân nhào tới, ôm lấy eo nam nhân, ngẩng đầu nhìn hắn.

"Như thế nào? Muốn được hôn hay muốn được làm?"

Liên Hân cúi đầu vào ngực hắn, nhỏ giọng "Cả hai."

Tô Tử Tích bất lý eo nhỏ đem người bế lên, giống như ôm tiểu hài tử ở trước ngực, đưa mắt nhìn chung quanh một vòng.

"Ở đây không được, đi đến chỗ của tôi đi. Sân nhà lâu ngày chưa dọn, dùng d*m thủy của em tôi tẩy."

Vì thế, Liên Hân đi theo hắn đến khu biệt thự trên sườn núi.

Sau khi vào cửa, Tô Tử Tích một bên giới thiệu chỗ ở của mình, một bên từ tốn mà thoát quần áo.

"Đây là hoa viên, dùng để làm em." Áo khoác Liên Hân bị cởi ra.

"Đây là bể bơi, dùng để làm em." Váy bị xé.

"Đây là phòng khách, dùng để làm em." Bàn tay bắt đầu vuốt ve xoa nắn.

Liên Hân nhịn cười không nổi, xoay lại đấm đấm ngực hắn thùm thụp.

Tô Tử Tích ôm eo Liên Hân, tự tay mở từng cái cúc áo so-mi rồi công tình xáo trên người, để lộ ra một mảng ngực trắng nõn rộng lớn, sau đó rũ mắt nhìn cô.

"Đây là tôi, cũng dùng để làm em."

Dứt lời liền cúi đầu hôn Liên Hân.

Trong nháy mắt, vừa thấy môi mông của nam nhân dán tới đây, hai chân Liên Hân liền mềm.

Hơi thở nam tính, thoải mái, thanh tân lại dễ ngủ.

Kỹ thuật hôn của Tô Tử Tích phải nói vô cùng lưu luyện cao siêu, hai người quấn chặt lấy nhau, môi lưỡi giao triển.

Bàn tay hư hòng của hắn cũng không quên quyen đảo trên thân thể, Liên Hân mềm thành một đoàn xuân thủy.

Tô Tử Tích chống tay nằm trên người cô, so-mi lỏng lẻo cởi ra một nửa, vắt vẻo nằm trên cánh tay hắn.

Mà ở bên dưới, Liên Hân đã bị lột sạch hoàn toàn.

Một đôi đầu nhũ hồng nhuận phần nộn đã cương cứng, thỉnh thoảng cọ qua lồng ngực tron bóng của nam nhân, xúc cảm mềm mại đến mức lệnh người điên cuồng.

Tô Tử Tích thờ dốc, ưu nhân mà cỡi quần.

Một cây còn th't thô trắng bạo gần đã nằm dư ra ngoài mép quần lót được hơn một nửa, trên đỉnh ri ri dâm dịch.

Bên trong cơ thể Liên Hân thể đại khái nhện, cô thăm lấy bình nước hoa xịt xịt vài cái phía sau tai của Tô Tử Tích, sau đó nâng lên một chân, đem tiểu huyết triển lăm ra trước mặt hắn, rầm ri khát cầu được thao.

Tô Tử Tích lại cực hư, lòi kéo Liên Hân hai chân đã ướt nhẹp đi dạo quanh biệt thự.

Hắn để cô ước nước đầu mông đứng ở hoa viên, chock lát tằm tắc mít ti, chock lát xoa huyết kháy âm đế, chock lát liếm bắp đùi, chock lát đè Liên Hân xuống mà đánh mông.

Kiên nhẫn chơi cô, lại không vội vàng thỏa mãn cô.

"Bác sĩ ca ca, cho em được không? Ha~ chịu không được nữa..."

Tô Tử Tích cười khê, một bộ thực buồn rầu, khàn khàn mà nói "Như vậy đi, chính là sân nhà của tôi còn chưa sạch sẽ..."

Hắn cầm một cái khăn lông ra tới, đặt trên mặt đất, làm Liên Hân quỳ xuống, ngực áp đất, mông nhếch lên cao, hai tay khoá ngược ra sau, chỉ được dùng ngực mà nhích tới nhích lui lau sân.

"Lau sạch liền sẽ được cầm một chút, xem như khen thưởng."

Liên Hân không còn cách nào, chỉ có thể ra sức mà đẩy, khăn lông xù sạt qua đầu ngực cực kỳ ngứa ngáy.

Mông cao cao nhếch lên, thỉnh thoảng hướng về phía Tô Tử Tích mà vận xoắn, hai cánh môi liên tục nhấp nháy khẽ cầu.

Sàn gỗ sau khi lau được một lúc, Tô Tử Tích quả nhiên đem côn th*т lớn cắm vào, nhưng Liên Hân vừa mới mừng rỡ cần lấy được mấy cái, hân liền rút ra.

"Lau rất khá, tiếp tục."

Từ phòng ngủ lau đến phòng khách, Tô Tử Tích thỉnh thoảng sẽ từ phía sau xô xuyên khuấy đảo trong chốc lát, d*m thủy tí tách tí tách mà rải một đường.

Cũng không biết đây là lau nhà, hay vẫn là phá cho dơ nhà.

Sau khi khí vị nồng đậm của Liên Hân khuếch tán khắp nơi trong biệt thự, cự vật của Tô Tử Tích bỗng nhiên thò thêm một vòng.

Hắn rút cuộc vô pháp nhẫn nhịn, ôm lấy cặp mông cao kiêu mà mãnh liệt xông vào, vừa xuyên qua huyết khẩu đã bị cô gắt gao cuốn lấy.

Bốn chữ "giường kỹ phong phú" của Tô Tử Tích cũng không phải nói chơi.

Hắn lưu sướng vận eo chấn mông, thay đổi đủ loại phương hướng góc độ mà cắm.

"A~ ha...trứng của bác sĩ ca ca đang hôn tiểu tao huyết!"

"Mm? Trứng của ca ca có lớn không?"

"Lớn a...ha...vừa lớn vừa tròn."

"côn th*т thì sao?"

"Úm còn th*т rất to, cắm tiểu tao huyết rất sướng..."

Bị Liên Hân trùng trùng điệp điệp huyết thịt mập mạp bao vây, Tô Tử Tích gia tốc bài eo ra vào, ngựa đầu rên rì.

Hắn đem Liên Hân lật ngựa, hai chân khép lại ép sát lên đầu, chỉ chừa ra hai cánh hoa e thẹn hơi hơi khép mở.

Tô Tử Tích lần nữa nắm lấy côn th*т đặc biệt dữ tợn của mình, tách ra huyết khẩu mà thâm nhập vào.

Thịt trụ đó sậm bị tính lượng dâm dịch bao phủ, ở giữa hoa tâm bay nhanh giống như gãi ngứa.

Mỗi một nhát cắm xuống đều chính xác mà va chạm đến chỗ sâu nhất.

Tô Tử Tích liên tục biến hóa tư thế trong hai ngày liền.

Có khi đứng ở mặt sau, làm Liên Hân vênh mông nghênh trụ.

Có khi ôm cô ngồi trên xích đu, một bên đánh đu một bên cắm lăm.

Ý vào biệt thự trên núi hoang vắng ít người, nửa đêm hắn còn để Liên Hân mặc nội y tình thú đứng giữa đường mà thao, cặp ngực trắng nõn ở giữa gió đêm kịch liệt run rẩy.

Cũng đã hai ngày qua Liên Hân không có cơ hội để mà mặc quần.

Tô Tử Tích cũng không.

Hai người tùy thời tùy chỗ đều có thể quấn lấy nhau mà thọc vào rút ra.

Tô Tử Tích vốn dĩ đau lòng, không nỡ để Liên Hân uống thuốc tránh thai. Nhưng mỗi lần hắn muốn mang bảo hộ thì cô lại một hai cự tuyệt.

Kết quả là tiểu huyết ảm tình ăn đến no, hắn cũng chỉ có thể có bao nhiêu tinh dịch liền bán cho Liên Hân bấy nhiêu.

Cuối tuần nháy mắt liền qua, quần áo của Liên Hân sớm đã bị xé rách, Tô Tử Tích đánh phải lái xe ra ngoài mua mới cho cô.

Liên Hân ở lại biệt thự một mình, bên ngoài khoác áo sơ-mi của Tô Tử Tích, bên trong không mặc quần lót, đuôi eo vận mông mà lắc lư tán bộ ở trong hoa viên.

《Chúc mừng ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ bậc 2.

Ta trước đó đã báo cáo một lần, nhưng suy xét đến việc ký chủ trầm mê tính ái cần bản không nghe, cho nên nói lại lần nữa》

Liên Hân lười nhác đuôi đuôi cánh tay.

《Lần này nhiệm vụ hoàn thành, ký chủ có 5 ngày tự do nghỉ ngơi. Đồng thời 5 ngày sau nước hoa bậc 2 sẽ hoàn thành chế tác, nhiệm vụ giải đoạn 3 chính thức bắt đầu》

"Biết rồi biết rồi." Liên Hân đắm đắm sau eo.

《Khen thưởng bao gồm 4 đề mục để tuyển chọn

1. Cường hoá tổ chất thân thể
2. Mở rộng công năng mùi thơm cơ thể
3. Miễn trừng phạt 15 ngày
4. Tiền tệ quốc tế, giá trị 8 vạn》

Liên Hân sững sốt một chút, hỏi "Mở rộng công năng mùi thơm cơ thể là cái gì?"

《Công năng hiện tại chính là kích phát tình dục. Hệ thống sau khi tiến hành mở rộng, năng lực sẽ được tuỳ cơ gia tăng.

Nhắc nhở, hiệu quả mở rộng là ngẫu nhiên》

Liên Hân nghĩ nghĩ, ưu hoá thân thể cô không có hứng thú, lần đầu tiên nhiệm vụ khen thưởng đã chọn mười ngày miễn trừng phạt, trước mắt thì tiền cũng không có chuyện gì để dùng.

Hắn là nên chọn thử mở rộng công năng đi, nói không chừng sẽ còn có chỗ tốt.

Hệ thống thu được lựa chọn, yên lặng mà xử lý một hồi, sau đó nói《Chúc mừng ký chủ, mở rộng thành công, thu được: năng lực kích phát tình dục càng mạnh!》

"Mọc nó, cắt đi!"

Nghe được Liên Hân ghét bỏ, hệ thống vẫn vô cùng trấn định mà nói sang chuyện khác

《Nhắc nhở ký chủ, kỳ nghỉ đã qua 43 giờ. Người nam nhân này tính dục rất mạnh, nếu ngài tiếp tục lưu lại có thể mang tới hậu quả không thể khống chế. Đề nghị mau chóng rút lui》

Liên Hân im lặng một lát, thờ dài.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng còi ô-tô.

Phong Khải Ninh từ trên Maybach bước xuống, trong tay cầm một trương thiệp mời màu đen thiệp vàng.

Đôi chân dài đứng ở trước cổng biệt thự của Tô Từ Tích, hần tay ấn chuông cửa.

"Không mang chìa khóa sao?"

Liên Hân nhỏ giọng lẩm bẩm, chạy ra mở cửa.

Kết quả, chỉ thấy Phong Khải Ninh đang đứng sừng sững bên ngoài, cặp mắt tối tăm như vực sâu không đáy, lẳng lẳng mà nhìn cô.

*Vòng cổ Chanel *CAMÉLLIA* J11176. Giá 18.600USD.

Mặt dây chính là hình hoa son trà.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Bị người vây xem

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phong Khải Ninh ánh mắt lạnh lẽo, con ngươi hơi co lại.

Liên Hân nháy mắt có cảm giác như bản thân bị động vật săn mồi nhìn rập, cô cúi đầu, nhích từng bước từng bước về phía sau..

"Lui bước nữa xem?"

Thanh âm băng lãnh vang lên.

Liên Hân gục đầu, đứng yên bất động.

Phong Khải Ninh tầm mắt đảo qua trên người cô, áo sơ-mi nam nửa kín nửa hở, cặp đùi trần trụi, trên người đầy vết loang lổ trái nọng, còn có mị thái hồng hào rõ ràng là vừa được nam nhân hung hăng yêu thương một trận..

Trên mặt đất ở giữa hoa viên còn có một bộ nội y tình thú bằng ren đen.

Hắn biết phản ứng không nên là thế này, nhưng đại não nổi thẳng dương v*t của Phong Khải Ninh lập tức liên tưởng đến cảnh Liên Hân mặc bộ đồ kia, bị nam nhân khác tách mở hai đùi, tàn nhẫn mà xâm chiếm.

Hắn nháy mắt liền cương cứng.

Tô Từ Tích quay về, vừa liếc mắt liền nhìn thấy xe của Phong Khải Ninh, đằng sau lại là bóng dáng cao lớn đứng chắn ngay cửa.

Hắn lập tức cầm túi xuống xe, đi nhanh vào trong.

Tô Từ Tích lướt qua nam nhân đang chăm chăm mà nhìn báo bối nhà mình, Liên Hân lúc này quần áo vốn không chỉnh tề, hần nháu nháu mảy, đem cô kéo ra sau lưng.

"Nhìn cái gì? Có bệnh?" Tô Từ Tích hỏi Phong Khải Ninh, ngữ khí không vui.

Phong Khải Ninh liếc hần một cái, lại đắm đắm nhìn vào bà vai trắng nõn lộ ra ở phía sau.

"...Không giới thiệu một chút sao?"

Tô Từ Tích mày khẽ buông lỏng, liếc liếc mắt ra sau lưng.

Liên Hân đang co cổ rụt vai, bộ dáng rõ ràng là bị sợ hãi, cho nên hần liền không nóng không lạnh mà trả lời "Cô ấy là..."

"Tôi không hỏi cậu." Phong Khải Ninh cắt ngang "Liên Hân, không giới thiệu một chút sao?"

Mắt đảo lười nhác của Tô Từ Tích bỗng nhiên ngưng trọng. Hắn xoay người, nhìn Liên Hân.

Liên Hân siết chặt nắm tay, không lên tiếng.

Phong Khải Ninh cười lạnh trong lòng, tự tôn của nam nhân đã bị khiêu khích trầm trọng.

Phấn nộ, ghen ghét, xúc động, nhục nhã, âm u, toàn bộ giấu dưới con ngươi màu đen lạnh băng không hề gợn sóng.

Hắn duỗi tay phải phải ổng tay áo, phảng phất như đang phải đi đồ vật dơ bẩn gì đó, sau đó mới xoay sang Tô Tử Tích đang đứng trờ trờ khoé miệng.

"Chơi chung một nữ nhân, chúng ta quả thực là anh em tốt."

Tô Tử Tích thần sắc khó lường mà liếc nhìn hắn một cái, lông mi giật giật.

Phong Khải Ninh có chút không kiên nhẫn, rừ mắt hỏi Liên Hân "Là cô sở thích sưu tầm nam nhân hay là muốn câu cá lớn? A, khẩu vị còn rất cao."

Liên Hân siết chặt nắm tay, nước mắt lộp bộp mà rớt.

Phong Khải Ninh vừa định xoay người rời đi, thân ảnh bỗng nhiên dừng lại một chút.

Tiếng khóc nức nở thỉnh thoảng đánh vào màng nhĩ hai người đàn ông.

Liên Hân ngẩng đầu, nhìn bóng dáng cao lớn của Phong Khải Ninh, nhỏ giọng nói "Ngày đó không phải anh cưỡng bách tôi sao?"

Phong Khải Ninh cứng đờ.

Tô Tử Tích đột nhiên quay đầu.

"Sau đó còn muốn tôi thanh tịnh một chút, dùng ôm si tâm vọng tưởng...cho nên tôi đã đi thật xa rồi đó" cổ họng Liên Hân phát ra âm thanh nghèn nghẹn.

"Tôi không đòi hỏi cũng không có làm gì ảnh hưởng đến anh. Tôi còn chưa tính toán với anh đâu, anh có quyền gì mà phản ứng như vậy, tôi đã làm sai cái gì..."

Không khí một mảnh đình trệ.

Vóc dáng đỉnh bạt cao ngạo của Phong Khải Ninh phảng phất giống như thái sơn sụp đổ, bão thủ cùng tự phụ trong nhiều năm qua xuất hiện một tia vết rách.

Tô Tử Tích siết chặt nắm đấm, khớp xương đốt ngón tay kêu vang ra tiếng.

Liên Hân lau khô nước mắt, lấy cái túi từ trong tay Tô Tử Tích qua.

Cô phi nhanh vào trong phòng khách thay quần áo xong rồi lại trở ra, nói với hắn "Quần áo tôi sẽ trả lại anh."

Tô Tử Tích duỗi tay ngăn lại, cúi đầu chăm chú nhìn cô.

"Hình như tôi đối với em cũng không có làm chuyện gì sai?"

Liên Hân ngẩng đầu nhìn hắn, vành mắt đỏ hoe.

"Nhưng như thế này không ổn, hai người là bạn, em không hy vọng vì em mà...Mặc dù chúng ta bởi vì vui vẻ mới ở bên nhau, nhưng cũng cần phải vui vẻ mới có thể tiếp tục, đúng không? Cứ vậy đi, coi như là một hồi ảo giác, một giấc mộng."

Tô Tử Tích càng siết chặt tay cô hơn.

Liên Hân bất đắc dĩ đành nhấp môi, hỏi hắn "Chẳng lẽ về sau anh sẽ không để ý sao? Sẽ không nghĩ đến Phong Khải Ninh cũng từng kịch liệt mà ngủ với em giống như anh vậy..."

Tô Tử Tích ngón tay giật giật, đuôi mắt híp lại, trong đầu bỗng thoáng hiện lên hình ảnh còn th*ít Phong Khải Ninh ở trong tiểu huyết của Liên Hân, uy mãnh mà thọc vào rút ra.

Liên Hân vùng ra khỏi bàn tay của Tô Tử Tích, vùi đầu xông ra ngoài.

Cô thoáng thấy được mũi giày của hai người đều chấn động một chút, giống như theo bản năng mà nhích lên, muốn đuổi theo.

Nhưng có lẽ vì lòng tự tôn của nam nhân quá lớn, cuối cùng, cả hai đều đứng yên tại chỗ.

Liên Hân một hơi chạy xuống sườn đồi, vọt ra bên đường đón taxi.

Cứ như vậy, liễn mạch lưu loát mà rời đi.

Sau khi ngồi yên vị trên xe rồi, Liên Hân mới uể oải mà đập đập đầu vào cửa kính.

《First kill! Double kill!》Hệ thống reo lên.

"Bệnh tâm thần."

《Hoan hô kỹ thuật diễn cấp bậc ảnh hậu của ký chủ, xuất sắc thành công trốn thoát, đáng giá để chúc mừng!》

Liên Hân lười nói chuyện với cái hệ thống điên khùng này.

Cô soạn một tin nhắn cáo biệt gửi cho Tô Tử Tích.

Nội dung đại khái là, không hy vọng hắn bởi vì cô mà sinh hoạt cùng tình bạn bị ảnh hưởng, lẽ vật với quần áo cô sẽ chuyển phát nhanh trả lại cho hắn, cuối cùng còn nói thêm vài câu chúc hạnh phúc, chúc bình an.

Sau đó dứt khoát kéo Tô Tử Tích vào blacklist.

Liên Hân đem trang sức cùng quần áo đóng gói kĩ càng, sau đó đi ra trạm chuyển phát nhanh gửi đến cho "Tổ phó viện trưởng, bệnh viện Sâm Vinh".

Trên đường quay trở về nhà, hệ thống không ngừng thúc giục cô. Bảo cô phải chóng đi làm hoặc là đến chỗ có nhiều nam nhân mà dạo tới dạo lui, để nó thuận tiện rà soát mục tiêu hơn.

"Ta sớm muộn cũng sẽ bị mi hố chết."

Liên Hân vừa dứt lời, phía sau đã bị ai đó xông tới dùng khăn tắm mê được chụp kín mặt mũi.

Hai mắt nhắm lên, cô hôn mê bất tỉnh.

"Đây là nữ nhân bán đứng Long ca?"

Liên Hân nghe được tiếng người, mơ mơ màng màng mà tỉnh lại.

Cô bị túi vải đen trùm đầu, hai tay trói sau lưng, bị ném sóng soải ở trên mặt đất.

Mấy bàn tay nam nhân đang cản trở ở trên người cô sờ tới sờ lui, ngực bị bao trọn lấy, thô lỗ mà vuốt ve.

"Con ghê này đáng người hết sảy!"

Túi vải trên đầu bị người tùy ý xốc lên, Liên Hân híp mắt giả vờ như chịu không nổi ánh đèn, tay ở sau lưng lặng lẽ ấn lên vòng bảo nguyệt khẩn cấp.

Một đám đàn ông ngồi xúm chung quanh mà ngắm ngía Liên Hân, có gã đưa tay lên mặt cô vỗ vỗ.

"Là mấy đem diện mạo của Long ca báo cho cảnh sát? Lát gan không nhỏ a!"

"Mẹ nó mười mấy lô hàng, hơn tám mươi huỳnh đệ đều bị mày hồ chết. Biết bọn tao tổn thất bao nhiêu sao?"

Liên Hân súc đầu, ngoéo sang một bên tránh né.

Chỗ này nhìn qua đại khái là một tụ điểm ăn chơi ngầm, chung quanh có không ít người.

Bên cạnh có người uống rượu, đánh bi-a, hoặc là chơi bài, phía trước bố trí một bàn roulette* cực lớn.

Trên bàn xoay, 12 đĩa con gái bị bịt mắt, cời trống, quỹ gối xung quanh, mông hướng ra ngoài.

Một đám đàn ông sẽ từ phía sau chọn lấy cái lỗ yêu thích mà tùy ý chơi, chơi chán lại xoay bàn đổi một người khác.

"Hệ thống, làm sao bây giờ, mí có biện pháp sao? Mau cứu ta!" Nội tâm Liên Hân hét gào.

《Đáng tiếc đáng tiếc...Nếu hai lần trước ký chủ tuyển ưu hoá thân thể, có lẽ còn có một chút giá trị vũ lực. Hoặc là mùi thơm của cơ thể mờ được ra công năng khác hẳn cũng có ích.

Trước mắt, ta thấy chỉ có cách dụ dỗ bọn họ điên cuồng mà thao ngài, thao đến vừa lòng biết đâu sẽ thả cho ký chủ một con đường sống a~》

Liên Hân âm thầm mà rủa hệ thống một câu, hai mắt khiếp đảm ngược nhìn đám người trước mặt.

"Đệt!"

"Đây là cái ánh mắt quý gì, liếc một cái tao liền cương!"

"Thực thích hợp để bị cưỡng gian."

"Lớn lên không tồi, đáng người cũng tốt, đem nó lột sạch ra cho tao!"

Có người cầm kéo tới đem quần áo của Liên Hân cắt rớt, đám đàn ông ba chân bốn cẳng xúm lại tranh nhau đánh giá.

Một đôi nhũ trắng treo đáng thương bị mười mấy bàn tay xếp hàng xoa nắn.

"Oa vú, eo, chân nhìn đã con mắt! Đề xem xem tiểu tao huyết có đẹp hay không."

Hai chân Liên Hân bị mạnh mẽ tách ra, bọn họ lại vây quanh dúm đầu nhìn vào huyết khẩu, ngón tay vừa miết vừa xoa, tỉ mỉ quan sát.

"Đệt! Thực con mẹ nó hồng!"

"Tìm mấy trăm huỳnh đệ tới đây đem nó chơi chết, chơi xong đem bán lên web đen làm kỹ nữ, khi nào mang thai đem ra trước mặt mọi người mổ bụng giết, hà giận!"

"Mấy câmmềm, đừng dọa em nó được không? Xem xem, người ta đều sợ đến mức miệng nhỏ co rụt, tao nhìn mà còn thấy đau lòng."

Một ngón tay thành linh cắm vào huyết động, dò dò đánh giá, sau đó vui mừng hô lên "Mẹ nó! Chặt chết tao! Đúng là hàng ngon a~ vừa chặt vừa ướt, tụi bây xem xem!"

"Như vậy liền ướt?"

"Đậu má, đây là suối phun sao? đ*m thủy thật nhiều. Thơm nữa!"

Liên Hân tay trời sau lưng, hai vú sưng sưng, bị người bế lên tách chân thành chữ M xoay mặt ra ngoài.

"Lão đại! Lại đây nhìn xem cái con ngựa cái này, nhiều nước lại còn cmm thơm!"

Nam nhân chơi bài ở góc bên kia đứng dậy đi sang, áo sơmi phanh ba hàng cúc, trên mặt có một vết sẹo dài, cầm râu lõm chòm.

Hắn vừa mới đến gần đã nghe được một cỗ hương vị làm người nhiệt huyết sôi trào, phía dưới lập tức nganh.

Đạo Sạo có chút kinh ngạc, duỗi tay sờ sờ người Liên Hân.

Hắn dùng lòng tay đẩy ra tiểu môi ẩm hồ nhìn nhìn, cúi đầu sát vào huyết khẩu ngửi ngửi, gật đầu nói "Không tồi, cực phẩm"

Sau đó bàn tay to của tên Đạo Sạo đỡ lấy cặp mông mềm mại cầu nhân, hấn khom người, thấp đầu, môi lưỡi ờ trên huyết khẩu của cô duyên tới liếm lui, ăn đến say sưa ngon lành.

Liên Hân bị lộng đến mông thịt run rẩy, gất gao cắn răng khắc chế rên rĩ.

Người vây xem chung quanh càng ngày càng nhiều.

Liên Hân thừa nhận khoái cảm mãnh mẽ cuộn trào, cuối cùng không chế không được, ở giữa một đám đàn ông đang móc ra côn th*t mà đám đấng kêu lên.

"Thực cmm dâm a..."

"Đừng nóng vội, để các ông xã đến thoả mãn cùng."

Đạo Sạo lúc này mới ngẩng đầu lên, hỏi "Xác thực không tồi, từ đâu ra tới?"

Hắn trực tiếp cỡi quần, thả ra một cây thật trụ kích cỡ bình thường, nhưng bên dưới lại nạm dây đặc hạt châu lớn lớn bé bé.

Thoạt nhìn thực dữ tợn.

"Ha, lão đại muốn mở hàng sao? Kỹ nữ này quả nhiên có phúc! Cây hàng của lão đại gần 12 viên bi, chỉ cần cắm vào là có thể trực tiếp làm mây lên đỉnh ha ha ha!"

"Oa~ nhưng mà thực sự là con nhỏ này thơm quá, đây là mùi thơm của cơ thể ỉ?"

"Chờ chúng ta chơi đùa xong liền đem nó treo lên, nhét nhỏ vào trong, dùng tử cung ủ rượu kháng định rất ngon."

Liên Hân kinh hoàng nhìn đại quy đầu đã nganh chóng ngay huyết khẩu, nội tâm phát run.

Vừa lúc đó, bên cạnh đột nhiên có người nhớ tới ban nãy lão đại hỏi chuyện, bèn nói "À lão đại, đây là nữ nhân hôm trước đem chân dung Long ca giao cho cảnh sát, bọn em bắt trời tới đây!"

Nam nhân chuẩn bị gian dâm Liên Hân hốt nhiên động tác ngưng trệ, buông côn th*t ra, biểu tình biến hóa.

"Tụi mày trời tới? Ai hạ lệnh? Long ca cho phép tụi bây trời lại sao? Tao có kêu tụi bây trời lại sao?!"

Mọi người người nhìn ta ta nhìn người, vô cùng sững sốt.

Nam nhân bắt lấy cổ chân Liên Hân đem cổ kéo xuống, liếc mắt thấy được trên tay có một chiếc vòng điện từ màu đen liền đem vòng tay gạt phăng ra.

"Đây lại là cái gì?"

Một tên bên cạnh ngập ngừng trả lời "Chắc là thứ đồ giải trí gì đi, hoặc là vòng tay tự động đếm bước chân, đo nhịp tim này nọ.."

Nam nhân nhanh trí lật mặt trong chiếc vòng ra xem, nhìn đến ánh đèn màu đỏ đang nhấp nháy nhấp nháy phóng ra tín hiệu định vị, sắc mặt xanh trắng, rùng gợn mà quát.

"Mẹ kiếp!"

Kỹ thuật viên xoay màn hình laptop qua, đem địa chỉ hiển thị trên bộ định vị cho Kỳ Việt xem.

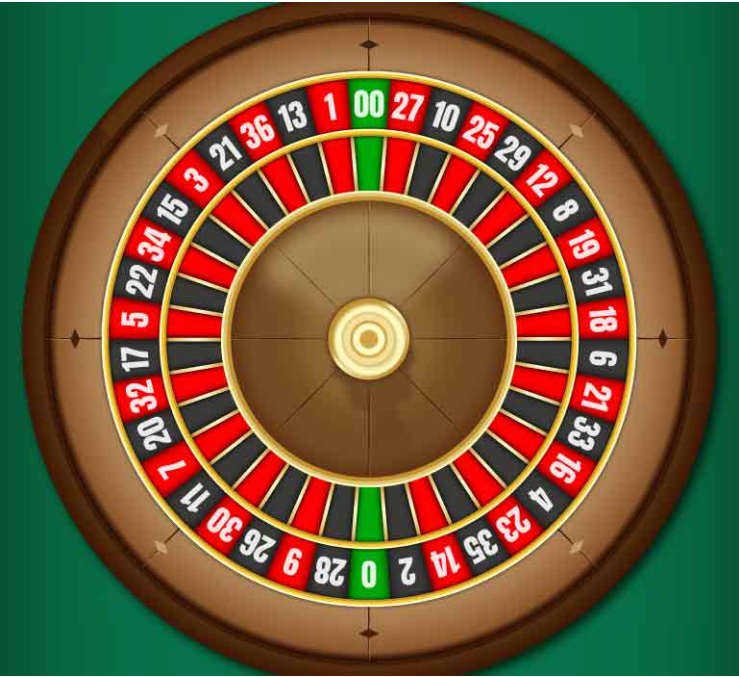
"Kỳ đội, ở kho thuốc này bên dưới hẳn là có tầng hầm"

Kỳ Việt biểu tình cực kỳ u ám mà nhìn máy tính, đem lon nước trong tay một phen bóp nát.

Vị trí đó chính là địa bàn của Đào Sẹo, đám côn đồ kia cực kỳ hung ác tàn bạo, nếu Liên Hân vì vậy mà thật sự có cái gì bất trắc...

Hắn sẽ không tha thứ cho chính mình.

**bàn roulette* thường dùng trong casino là kích cỡ nhỏ, hình ảnh như bên dưới. Trong truyện diễn tả là bàn lớn hơn, ở giữa có trục xoay. Máy cha nội này cũng biết chơi quá haha

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Kế hoạch ép tinh tác chiến

Địa phương này là một phòng khám tư nhân, bên ngoài thoạt nhìn vắng vẻ bình thường, cộng thêm kho chứa dược liệu bên cạnh cũng không đầy năm mươi mét vuông.

Bác sĩ cùng nhân viên y tá bên trong đều đang ngồi ngáp dài ngáp vắn, bỗng nhiên, một chiếc lại một chiếc xe cánh sát ào ào tiến đến, đậu ngay trước cửa.

Từng tốp người mặc thường phục lẫn cảnh phục hùng hổ xông vào, sau khi trình diện thẻ công tác một chút liền hướng bên trong mà lục soát.

Được sĩ ngồi sau quầy thuốc trợn mắt há mồm, âm thầm lên lút đưa tay xuống dưới ẩn một cái công tắc nhỏ.

Ở dưới tầng ngầm, nơi nơi đã người ngã ngựa đổ.

Đào Sẹo mang theo đám huynh đệ mau chóng thu thập đồ vật, chuẩn bị rút lui.

Vừa nghe được tiếng còi cảnh báo vang lên, hắn liền giơ tay tắt lên đầu tên đàn em đứng bên cạnh.

"Mẹ nó, tao biết ngay! Chuyến này tao cho bọn mày làm việc ngu xuẩn, tao cho bọn mày tha hồ mà tự chủ trương!"

Tên đàn em nhìn sang Liên Hân đang ngồi cuộn tròn trong góc, bèn móc súng ra.

"Lão đại, nếu không chúng ta dứt khoát bắn chết nó đi, không thôi nó lại ăn nói linh tinh..."

Đào Sẹo giơ chân đạp mạnh một cước.

"Mày cmn ăn phân mà lớn lên sao? Cảnh sát vì nó mới chạy tới đây, nhìn thấy người sống còn có đường ăn nói, bắn chết rồi mày chuẩn bị đi tù một gông! Ngu xuẩn! Mau mau cuộn gói chuẩn nhanh!"

Sau đó, Liên Hân cuộn tròn trong góc liền biến thành người duy nhất có mặt ở hiện trường đã bị lãng quên.

Tất cả mọi người ủa nhau bỏ chạy, bao gồm đám nữ nhân trần truồng trên bàn Roulette ban nãy.

Bọn họ tuy rằng bán loạn, nhưng cũng không quên nhân lúc hỗn loạn mà nhanh tay trộm đóng thuốc viên cùng ma túy trên bàn.

Liên Hân nhìn thấy một cái áo ném trên mặt đất, vội vàng nhặt lấy, đem trông lên người.

"Cảnh sát đây! Tất cả ngồi xuống, giơ hai tay lên trời!"

"Aaa!!! ——"

"Đứng lại! Không được di chuyển!"

Bình hoang nã lạc, dầm đạp lên nhau.

Giữa tiếng la hét ầm ĩ chói tai, một đôi chân dài giống như đạp gió mà đi tới, ở ngay trước mặt Liên Hân uốn gối, ngồi xổm xuống.

Liên Hân ngẩng đầu, liền nhìn thấy đôi mày kiếm mắt sáng của Kỳ Việt.

《Thông báo: Phát hiện mục tiêu nam tính phù hợp yêu cầu nguyên liệu hương phấn bậc 3.

Mới ký chủ dùng nước hoa bậc 2 lên người mục tiêu, sau đó thực hiện tính giao liên tục ít nhất 30 phút để hoàn thành nhiệm vụ》

《Chúc mừng ký chủ nhà, thượng đế》Hệ thống bổ sung.

"Là anh ta? Vì sao trước đó không hề thông báo anh ta là mục tiêu phù hợp?"

《Nhiệm vụ bậc 2 chưa hoàn thành, hệ thống dĩ nhiên không thể vượt cấp phát hiện ra mục tiêu.

Chế tác nước hoa đều phải thực hiện theo quy trình chặt chẽ, hương chi nước hoa ta muốn sáng tạo chính là mùi hương tối thượng, có thể thao túng nhân tâm...)

Liên Hân lười nghe hệ thống làm nhảm.

Cô thật cẩn thận mà bắt lấy góc áo của Kỳ Việt, ánh mắt tràn đầy tin nhiệm cùng ý lại.

Kỳ Việt thoáng thấy đôi chân trần của cô liền quay đi, sắc mặt phi thường khó coi.

Một lát sau, hắn đem áo ngoài cởi xuống, buộc lên eo cô.

Sau đó hắn vịn lấy hai vai Liên Hân, trịnh trọng mà nói "Thực xin lỗi."

Nếu không phải bởi vì hắn vô cố liên lụy, cô cũng không gặp chuyện như vậy.

Đối với bất kỳ nữ hài nào mà nói, đây đều là thương tổn cả đời.

Liên Hân tuy rằng không hiểu Kỳ Việt vì cái gì lại xin lỗi, cô thấy hắn đuối tới đã thực kịp thời, bất quá vẫn phi thường phối hợp mà miễn máu, cúi đầu, đáng về tổn thương 100%.

"Kỳ đội, Đạo Sợ đã chạy thoát, chỉ đội của tiểu Lý đang đuổi theo."

Kỳ Việt gật gù đầu "Cho Thành Lâm đi chi viện, kiểm tra hiện trường, đem toàn bộ người ở phòng khám bên trên giải về đồn."

"Tuân lệnh!"

Kỳ Việt chuẩn bị đứng dậy, Liên Hân liền vội vàng duỗi tay ôm lấy cổ hắn, người rúc sát vào trong ngực, không chịu buông ra.

Cánh đội vô cùng thức thời mà lập tức rời đi.

Kỳ Việt có chút không thích ứng, giằng co một lát cuối cùng vẫn là đem người bế lên, mang ra ngoài.

Ở cục cảnh sát toàn là đàn ông, trên người Liên Hân không có di động cùng chìa khoá, cũng đã không thể quay về nhà trọ.

Cô sống chết bám lấy Kỳ Việt không buông.

Cuối cùng, hắn đành phải đem người đưa về chung cư của mình trước.

"...có nghỉ ngơi một chút, tôi đi gọi bác sĩ." Kỳ Việt xoay người chuẩn bị rời đi.

Liên Hân bắt lấy vật áo, một mực khấn thiết "Đừng gọi bác sĩ."

Kỳ Việt không quá tán đồng, ánh mắt hắn vô cùng phức tạp.

"Vẫn nên kiểm tra một chút."

Liên Hân lắc đầu "Không cần, tôi không có bị thương."

Kỳ Việt trầm mặc, ấn đường nhàu nhĩ, sau đó ngập ngừng "Bọn họ có..."

Hắn nghĩ nghĩ, vẫn thôi không đề cập tới, uyển chuyển mà nói "Mời bác sĩ tới kiểm tra một chút vẫn hơn."

Liên Hân lúc này mới minh bạch hắn đang băn khoăn cái gì, liền lắc đầu nguầy nguậy.

"Không có không có, bọn họ còn chưa kịp làm anh liền đến cứu tôi rồi, chủ yếu chỉ là sơ soạn một chút, tiểu huyết bị ngón tay cầm vài cái."

Liên Hân trực tiếp giờ áo lên, cúi đầu nhìn nhìn thân thể phong nhị trắng nõn của bản thân, sờ sờ một phen sau đó mới nói "Hắn là không có gì, không bị thương."

Kỳ Việt nháy mắt bị chấn kinh tới rồi, nhanh chóng xoay đầu, toàn thân cứng ngắc.

Giờ phút này, Liên Hân mới nhìn quanh bốn phía, đánh giá một phen.

Đây là một căn chung cư vô cùng bình thường, diện tích không lớn, bố cục hai phòng một sảnh, bày trí cực kỳ sạch sẽ ngăn nắp, một chút cũng không giống chỗ ở của đàn ông độc thân.

Trong lúc cô xoay người, bầu ngực không có nội y nâng đỡ ở bên trong áo cũng nhẹ nhàng lắc lắc.

Liên Hân đi tới ngồi vào sô-pha, chậm rãi lên tiếng.

"Chỉ sợ bọn họ còn muốn trả thù, mấy ngày tới tôi ở lại chỗ này được không?"

Kỳ Việt theo bản năng nhu mày "Không được."

"Vậy tôi làm sao bây giờ? Lần tôi kháng định không may như vậy. Anh không thể đem tôi xò trên lưng quần 24/24 được, cho nên ở lại khu chung cư này cũng quá hợp lý, dù sao cục cảnh sát cũng ở kế bên, như vậy là an toàn nhất. Chẳng lẽ lần sau anh định tới nhất xác sao? Bọn họ mà bắt được tôi, kháng định tiền đảm hậu sát*."

Kỳ Việt cảm nín mà nhìn cô, nhưng lại không thể không thừa nhận Liên Hân nói quá rất đúng.

Hắn nâng tay lên, day day cái trán.

Liên Hân ghé mắt mà nhìn đường cong trên bắp tay thon dài của Kỳ Việt, bà vai vừa rộng vừa ngang, cơ ngực rõ ràng, eo tuyến xóc vác lưi sườn, chân dài mà rắn chắc...

Thật sự rất cường tráng.

Chính là loại hình tính tráng dũng mãnh, thân thể trải qua trường kỷ rèn luyện mà có được, so với người chỉ đi tập gym bình thường thì đẹp hơn nhiều.

Hắn tuy ý chuyển động cũng hiện ra cơ bắp, hơi thở nam tính bạo lêu.

Thời điểm Kỳ Việt ôm cô, nam nhân khí tráng mãnh liệt đến mức làm cho Liên Hân choáng váng.

Liên Hân âm thầm liếm liếm môi dưới, tầm mắt xoay quanh ở giữa đùi quần.

Cô còn nhớ rõ cây còn th*ít vừa thừa vừa dài, bùng bùng phấn chấn ở dưới lớp quần kia, còn có cảm giác đem nó bao vây vào giữa huyết nhục...

Kỳ Việt ngo qua chân trần vắt vẻo của Liên Hân, bèn quay mặt đi mà hỏi "Quần áo của cô tính sao đây?"

"Mặc đồ của anh."

"Không được." Kỳ Việt nhăn trán.

Liên Hân nghĩ nghĩ, lại nói "Không mặc cũng được?"

Kỳ Việt nặng nề mà nhìn cô.

Liên Hân chủ động thế hắn mà nói "Không được chứ gì? Ai- suốt ngày chỉ biết không được không được không được. Chỉ là bây giờ tôi không tiền, không nhà, không di động..."

Kỳ Việt hết cách, hần hiện tại không hiểu vì sao khô nóng thật sự, không thể ở lại trong căn phòng này thêm lâu.

"Cô cứ đi nghỉ trước đã, có đói bụng không, tôi xuống nhà ăn mang com hộp lên?"

Liên Hân gật đầu.

Vì vậy Liên Hân liền ở lại nơi này.

Kỳ Việt mỗi ngày trừ bỏ mua com, hỏi xem có cần gì, giúp cô mua cái này cái nọ, thời gian còn lại hoàn toàn không trở về nhà.

Tối nào hần đều ngủ ở cánh cực, nói là phải tăng ca.

Liên Hân căn bản không thể làm gì, tuy rằng Kỳ Việt không oán không giận mà chăm sóc cho cô, cả quần áo của cô hần cũng giặt giúp.

Nhưng là, nam nhân thân cao mét tám, đi mấy về gió, mặt vô biểu tình, đến cái vạt áo còn không bắt được.

Kể cả cô có muốn đề Kỳ Việt ra để cường gian, chỉ sợ đến cọng lông còn không đụng tới!

Mất thấy nam nhân vòng vèo trước mặt mà mình lại khôn được dùng, thật sự thương tâm.

Hon nữa, mấy hôm nay Liên Hân chịu đựng trừng phạt, mỗi ngày đều nằm ở trên giường, dùng quần lót của hần mà xoa, cũng không cách nào hết ngứa.

Cô đành phải xin hệ thống giúp đỡ.

"Có biện pháp gì có thể làm cho hần dục hòa dốt người, vừa thấy ta liền dè ra làm luôn không? Ta hiện tại nghèo rớt mồng tơi, đến xuân được đều mua không nổi, hệ thống, mi có cái đó không?"

《Cái này không khó nha ký chủ, mùi thơm cơ thể của ngài có thể làm được.

Đem dấm dịch cô đặc tỉ lệ 100:1 thành tinh dầu, dấm hương đậm đặc như vậy có thể tạo ra ảo giác. Sau khi sử dụng, một là làm mất đi ý thức, hai là tuyệt đối kích phát tính dục cực kỳ cao. Nhưng mà ta không cam đoan được hậu quả, rất cuộc có người sau khi bị mê huyền, ảo giác xuất hiện xong cái gì cũng có thể làm.

Nếu xui xẻo hần có khuynh hướng bạo dâm mà nói, ký chủ ngàn vạn xin hãy cẩn trọng!)

Liên Hân cắn răng "Không sợ, bất cứ giá nào, đến lúc đó phải xem xem hần ngược ta hay là ta ép khô hần!"

Một người mỗi ngày trừ bỏ công tác chính là công tác, người được dâm vị lập tức trừng mắt lạnh lẽo, hai viên tinh hoàn kia cũng không biết đã tồn lưu bao nhiêu nung tính.

Uổng cho một cây côn th*o thô trắng như vậy.

Cô không thể phí phạm của trời, vì vậy ngày mai liền phải thuận lợi mà đem cực phẩm nuốt vào tạo huyết.

**Tiền dâm hậu sát:* cường gian xong rồi giết chết

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cảnh sát bạo gian tiểu huyết

Sau khi dùng quần lót của Kỳ Việt kịch liệt mà xoa huyết khẩu một đêm, Liên Hân miễn cưỡng làm cho hệ thống tính luyện ra được một giọt dấm hương đậm đặc.

Đến tối, Kỳ Việt vẫn như mọi ngày mang com về nhà cho cô.

Hộp com chỉnh chỉnh tề tề vừa đặt lên bàn, hần liền xoay người, bóng dáng cao lớn nghiêng nghiêng thân mình, nhìn đều không nhìn mà nói với Liên Hân "Tôi đi đây."

Liên Hân chạy tới ôm lấy cánh tay Kỳ Việt.

Ngực không nội y cùng eo nhỏ non mềm đều dán chặt vào người hần, cô nhỏ giọng nói "Đợi chút, tôi có việc muốn nói với anh."

Kỳ Việt gồng tay muốn đem người đẩy ra ngoài, nhưng dùng lực một chút, xúc cảm cọ xát mang lại càng thêm rõ ràng.

Đôi mày rậm của hần khoá chặt.

"Buông ra."

"Anh lại đáng kìa ngồi xuống trước đã, rồi tôi mới buông."

Kỳ Việt bắc đắc đi bị kéo đến mép sô-pha mà ngồi.

Hai tay hần đập trên đầu gối, lộ rõ gân xanh, mắt nhìn phía trước, cả người cảnh giác.

Liên Hân đặt tay lên đầu vai hần, đang chuẩn bị sờ đến cơ ngực bao la hùng vĩ đã bị Kỳ Việt liếc mắt một cái trấn trụ.

Cô rụt tay về.

Được được được, ngài tam trình cửu liệt, ngài uy vũ bất khuất!

"Chuyện gì, nói"

"Chuyện là..."

Liên Hân ậm ừ, cô tay đột ngột nâng lên, giờ ngay trước mặt Kỳ Việt.

Một cỗ mùi hương nồng liệt lạ lùng trực tiếp xộc vào, giống như bom nguyên tử kích phát, nháy mắt nổ tung.

Kỳ Việt biểu tình chấn động, vẻ mặt tức khắc trở nên mờ mịt, hần lắc lắc đầu, con người bắt đầu co giãn.

Liên Hân còn chưa yên tâm lắm, đánh liều lấy đầu ngón tay quẹt lên trên đầu mũi, làm hần hít vào triệt để.

Nét mặt Kỳ Việt thực mau liền ngo ngẩn hoảng hốt lên, lồng ngực khấp khởi thờ dốc, bên dưới đũng quần rất nhanh bạo trưởng.

Liên Hân nghiêng đầu quan sát một chút, phun nước hoa bậc 2 lên người hần xong, sau đó giờ tay đem kiện áo thun dài duy nhất trên người tháo xuống.

Cô phe phẩy ngực, khóa ngồi trên đùi Kỳ Việt, đem thân mình áp sát vào một chút, nhỏ giọng thăm dò "Kỳ Việt?"

Chỉ thấy Kỳ Việt mặt đỏ như máu, gân xanh trên cổ hần lên, ngo ngác mà nhìn cảnh tượng trước mặt, nặng nề thờ dốc.

Vốn là thân thể cường tráng, lúc này cơ bắp bạo khởi, nhìn qua còn có chút đáng sợ.

Liên Hân một tay nâng ngực, dùng đầu nhũ xoa trên gương mặt đỏ hực của Kỳ Việt, vòng vèo mà về đến trên môi hần.

"Nhìn xem, có muốn mát ngực hay không? Có thể cảm thấy khoẻ không, Kỳ Việt?"

Không biết trong đầu cùng trước mắt hẳn hiện tại là cảnh tượng gì, khuôn mặt si ngốc, có lẽ đã tiến vào áo giáp.

Liên Hân đứng lên xoay người, cong lưng, đem mông tròn trịa vênh cao, đứng ngay trước mặt hẳn mà lắc lắc.

"Kỳ Việt? Hmm?"

Tầm mắt Kỳ Việt đối diện với huyết khẩu hồng nị mê người của Liên Hân, bên trên phẩm chút dâm dịch bóng loáng, đang co rút co rút mà mấp máy.

Hắn nhìn chăm chăm vào huyết tâm, bỗng nhiên nói "Ly thù dâm*."

Liên Hân sững sốt, ly thù dâm? Mẹ nó hẳn mới là ly thù dâm! Người ta đây là tiểu tao huyết hoạt sắc sinh hương hàng thật giả thật có được không!

Kỳ Việt đứng lên, vươn hai tay to rộng gãi gao định trụ trên mông Liên Hân.

Bàn tay nam nhân màu lúa mạch khoẻ mạnh, khớp xương rõ ràng vẩy hăm cánh mông nị bạch của nữ nhân.

Hình ảnh hết sức dâm mi.

Hắn cúi đầu gãi gao mà ôm lấy hông Liên Hân, trong miệng lẩm bẩm "ly thù dâm ly thù dâm", sau đó cúi bỏ quần áo, lộ ra thịt trụ đã sớm thành thịch căng đến không ra hình thù.

Mặt trên gần xanh cù kết quần quanh, mà mắt tiết dịch, thần gầy ở giữa hai đùi thô trắng rắn chắc gãi gù lên xuống.

"Aa——"

Tuy rằng thân thể Liên Hân đã được đặc biệt cải tạo qua, thể nhưng vẫn bị hưng khí này một nhất trực tiếp đâm tới tử cung, ản ản sinh đau.

Trong nháy mắt, Kỳ Việt hơi thở trầm thấp hỗn hển lên, giống như người bị khí dễ chính là hẳn, cơ mông kịch liệt run rẩy.

duong v*t bị Liên Hân dùng huyết nhục ti ni co bóp, cổ tử cung tỉnh tề mà rút vào quy đầu, Kỳ Việt ngửa đầu phát ra nam nhân gầm nhẹ cùng rên rì.

Cực lực nắn nại hồi lâu, hẳn mới ngừng run rẩy.

Liên Hân lúc này cũng thờ không ra hơi, rồi cuộc bắt đầu thể hội công dụng kỳ diệu của côn th*t cực đại này.

Hai người trong chốc lát liền giao dâm thành một đoàn, một bên rên rĩ dâm dăng hắt mông, một bên gầm nhẹ kịch liệt thúc eo.

Một đưa một đẩy nhịp nhàng, bầu ngực lắc lư, mông không ngừng vận vẹo loạn ngoáy.

Kỳ Việt lấy tốc độ một giây hơn mười nhất điên cuồng kích thích, ôm lấy cặp mông tròn trĩnh của Liên Hân, nhắm ngay huyết tâm ướt đầm, bạch bạch bạch tàn nhẫn mà thao.

Hoàn toàn là thái độ đối đãi với một cái ly thù dâm.

Nhưng chuyện này đối Liên Hân căn bản không thành vấn đề.

Đơn giản thô bạo như vậy ngược lại còn khiến cô sáng đến mức đầu óc phiêu diêu, huyết tâm không ngừng bị hẳn làm cho khép vào không được, dâm dịch bắn tràn trề.

Liên Hân bỗng dưng lòng sinh ác thú, vói tay mở camera di động của Kỳ Việt ra, đặt ở một bên quay lại cảnh hai người giống như đã thú, kịch liệt mà giao hợp.

Liên Hân hé môi vươn lưỡi, hai mắt díp lại, còn Kỳ Việt cái gì cũng mặc kệ, chỉ một mực phẩm phẩm mà cắm vào chỗ sâu nhất.

Thao pháp mãnh liệt làm đến mông thịt phát run, Kỳ Việt gãi gao nắm hông cô, lấy tốc độ cao nhất mà kích thích.

Liên Hân hai chân nhún ra quỳ trên mặt đất, hẳn liền đuổi theo, quỳ xuống mà làm.

Liên Hân bị hẳn đỉnh đến nằm rạp xuống sàn, hẳn lại thuận theo nằm úp lên trên mà thúc eo đẩy hông.

Liên Hân lồm cồm bò ra phía trước, hẳn cũng nhích tới mà chọc rút không ngừng.

Liên Hân bò đến đầu hẳn bám theo đến đó đi khắp nhà, giống như cá thể giới của hẳn hiện tại chỉ còn lại duy nhất một cái tao huyết trước mặt.

Liên Hân phát hiện ra điểm này, bên giả vờ nhảy dựng lên, kiêu mông phẩy ngực mà bỏ chạy, vừa chạy vừa kêu.

"Đừng a! Đừng cưỡng gian a!"

Kỳ Việt mang đại dương v*t đuổi nết lấy, đem Liên Hân ản trên mặt đất sau đó lại nhắm ngay nộn huyết mà bắt đầu làm.

Liên Hân chạy đến ven tường hẳn liền đem cô áp ở trên tường mà thao.

Liên Hân bò đến sô-pha hẳn liền gác người cô lên trên ghế, nắm lấy cổ chân giật về phía sau mà lộng.

Liên Hân giả vờ té ngã xuống đất, hẳn tức khắc liền áp đi theo, nhanh chuẩn cắm vào giữa cặp đùi đang mở rộng.

Cô chơi đến thích thú vô cùng, một bên rên rì một bên giả khóc.

"Đừng a~ ha...um! Đừng cưỡng gian! Cảnh sát ca a, đừng cưỡng bạo tiểu huyết! Tiểu huyết không kẹp nôi còn th*t lớn..lớn ha! Aaa~!"

Liên Hân lưỡi đuổi ra ngoài, hai mắt mông lung mà nhìn nam nhân cường tráng trên người.

Tóc mái rũ xuống che đôi mắt, da màu đồng, tám khối cơ bụng săn chắc rõ ràng. Mồ hôi chảy dọc từ cổ lướt đến cơ ngực phập phồng, đi qua cơ bụng co rút phát lực, theo nhân ngư tuyến chạy dọc xuống. Tí tách tí tách từng giọt, vừa vịn rơi xuống địa phương thấm ướt, một kéo một cần đang giao hợp bên dưới.

Nam nhân giống như sợ Liên Hân lại chạy, đem cổ hung hăng cuốn vào giữa hai cánh tay, một bàn tay to bắt lấy cặp mông đầy dà, thịt trụ lực lưỡng giữa hai bắp đùi cực lực lên xuống, mưa rền gió dữ mà làm.

"A! Ha! A~! không được không được...côn th*t của cảnh sát ca ca thật lớn..."

Liên Hân hai chân đang rộng, chỗ sâu xa hẳn cảm nhất trong hoa tâm bị Kỳ Việt như mưa như bão điên cuồng va chạm.

Thực mau, cả người cô đều run rẩy mơ hồ mà cao triều.

Lúc sau Kỳ Việt còn không biết mệt mỏi, giống như máy đóng cọc mà đem Liên Hân liên tục làm phun năm sáu lần, cuối cùng mới chịu hung hăng nhắm ngay tử cung, rùng mình bạo bắn.

Ước chừng qua vài phút mới đem được giọt tinh cuối cùng rút cạn.

Cự vật từ trong huyết khẩu run rẩy rút ra.

Sau đó Kỳ Việt tựa hồ đột nhiên mất đi ý thức, ngồi bệt xuống đất, vừa nghiêng đầu sang bên đã ngủ thiếp đi.

Sườn mặt của hẳn cực kỳ anh tuấn cương trực, bên dưới bộ vị còn dính đầy dâm dịch cùng bạch tinh.

Liên Hân cũng nằm trên mặt đất hỗn hển hồi lâu mới bò dậy được.

Cô nhìn bộ dạng vô hại vô tri mà ngủ của Kỳ Việt, bỗng nhiên cười ra tiếng.

Liên Hân giúp hẳn chà lau thân thể sạch sẽ, mặc lại quần áo cho chỉnh tề.

Sau đó cô còn tẩy sạch hiện trường, thu dọn mọi thứ sao cho trông thật bình thường, giả vờ như không có gì xảy ra rồi quay trở về phòng.

《Chúc mừng kỷ chủ hoàn thành nhiệm vụ lần 3, kích phát nhiệm vụ bậc 4.

Cũng xin chúc mừng kỷ chủ lần nữa, vì đã đồng thời tìm được nguyên liệu phù hợp điều kiện nhiệm vụ bậc 4: xử nam nguyên tính》

"Hả?" Liên Hân phát ngốc.

《Chúng ta điều chế tám hương, cũng được xưng là thánh hương. Nước hoa bình thường điều chế qua ba bước, mà thánh hương có đến bảy bước.

Chất dẫn là xúc động, tiền điều là dụ hoặc, trung điều là kiên định, phụ điều là thuần khiết. Nhiệm vụ của bậc 4 chính là thuần khiết —— xử nam nguyên tính.

Bồn hệ thống mới rồi đã thu thập được thể dịch phù hợp, ngài đồng thời hoàn thành liên tiếp hai bậc nhiệm vụ》

Liên Hân suy gẫm một chút, sau đó kinh ngạc mà nhìn thoáng qua Kỳ Việt.

Ngài quá cảnh sát ca ca, tôi không có cổ ý bóc tem anh nha.

Sáng sớm hôm sau, Kỳ Việt từ trên sofa tỉnh lại.

Hắn căn bản không nhớ hết thấy sự việc phát sinh sau khi bị trì hoãn, chỉ cho rằng chính mình mệt mỏi quá độ nên ngủ thiếp đi.

Thời điểm Liên Hân lấp ló sau cửa nhìn lên hắn, Kỳ Việt còn nhũn mảy mà nói một câu "Mặc quần áo cho chỉnh tề vào."

Lát sau, Liên Hân ngoan ngoãn ngồi vào bàn, lẳng lặng nhìn hắn chính khí đầy mình mà làm bữa sáng cho cô.

Sau đó Kỳ Việt mắt không nhìn thẳng, vòng qua người Liên Hân rồi đi ra ngoài.

Cô nhẹ nhàng bụm miệng cười trộm

Thú vị a.

Không biết khi nào hắn sẽ nhìn thấy video trong di động?

—————

**ly thú dâm* : âm đ*o già hình cái ly/cốc. Gg để biết thêm chi tiết.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bị video làm cho khiếp sợ

Tại biên cảnh ở một quốc gia nhỏ vùng Đông Nam Á

Đạo Sẹo cúi đầu thật sâu, ngồi trước mặt Mãn Long.

Mãn Long đang xem một đoạn video, đó là do một tên thù hằn thu lại.

Đạo Sẹo sau khi tẩu thoát được đã tức tốc mang đến đây, hi vọng có thể giải thích làm cho Mãn Long nguôi giận.

Trong video, một thân hình vưu vật hiện lên, cơ thể không có chỗ nào mà không tinh xảo, cô đang bị một đám đàn ông thô kệch vây quanh.

Sau đó, những cái tay càn rỡ bắt đầu ở trên người cô vuốt ve đùa bỡn.

Ngực no đủ trắng tinh, eo như mỹ tình tể, mông tròn trịa kiều đột, đùi thon dài đầy đặn...

Còn có, dâm huyết phấn nộn ướt át.

Nữ hài trên mặt hầy còn mang theo nước mắt, biểu tình lại đầy áp dục vọng, từ giữa đôi môi hơi hơi hé mở phát ra ni non rên rỉ.

Âm thanh đủ làm cho bất kỳ nam nhân nào nghe thấy đều phải cương cứng.

Mãn Long xem một lần lại một lần, sau đó đem điện thoại ném lên trên bàn, thần sắc ừ dột xen lẫn phẫn nộ mà hỏi "Bọn mày đã làm cái gì?"

Đạo Sẹo sùng sốt một chút, theo bản năng liền lắc đầu "Không có! Chưa có làm gì, chỉ mới dùng tay chơi một chút, cảnh sát liền ập vào rồi."

Mãn Long rút ra một cây xì gà, ngời ngời "Đừng động đến cô ấy."

Lúc Kỳ Việt đi làm, phát hiện rất nhiều cảnh viên đang đứng vây quanh trước cổng cảnh cục.

"Kỳ đột! Không biết là ai đưa hoa tới!"

Một lẵng hoa đồ sộ cao đến nửa người bị đặt trước cục cảnh sát.

Kỳ Việt cúi đầu nhìn nhìn, từ giữa hai đóa hồng champagne rút ra một tấm thiệp tình xảo. Mở ra liền thấy mặt trên viết là:

—

"Liên Hân tiểu thư:

Không phải chú ý của tôi, thành thật xin lỗi, mong cô nghỉ ngơi thật tốt.

Mãn Long."

—

Quần chúng cảnh sát đang vây xem càng kích thích!

"Mãn Long?!"

"Tên này thực ngao đòi a.."

Kỳ Việt mày rậm nhũ sâu, đang muốn vô tâm thiếp thành một đoàn, nhưng đột nhiên lại dừng động tác.

Sau đó hắn mở di động ra, chụp thiếp cùng lẵng hoa để ghi lại manh mối.

Nhưng mà bất ngờ, hắn phát hiện trong album có một cái video lạ.

Ảnh bìa chính là bộ phận sinh dục nam nữ đang giao hợp, có điểm mờ hồ, cũng không biết như thế nào trong điện thoại hắn lại xuất hiện một thứ như vậy.

Kỳ Việt nghĩ nghĩ, vẫn là trở lại văn phòng của mình, đi ra gian nghỉ ngơi có vách ngăn phía sau mà mở video ra xem.

Trước mắt xuất hiện một cây còn th*ít kích cỡ đáng sợ đem tiểu huyết chặt hẹp hoàn toàn căng ra, cắm đến trần đây.

Thân gãy thô trắng ở giữa môi âm hộ liên tục chọc rút, hai viên tinh hoàn kịch liệt đánh vào huyết khẩu.

Tiểu huyết mảnh mai vô lực bị thịt trụ thô trắng ra vào, lại bị đại tinh hoàn ở trên cánh môi không ngừng cọ xát, cho nên từng đợt từng đợt mà lầy lội run rẩy.

Vừa mở video ra chính là hình ảnh như vậy vậy đánh sâu vào não, Kỳ Việt nhủ mấy.

Bỗng nhiên, hắn nghe được thanh âm của Liên Hân.

"Đừng...a...nhẹ một chút..."

Liên Hân kiều mềm vô lực quỳ trên mặt đất, nam nhân bắt chặt lấy eo nhỏ, đuổi theo cô mà áp đi lên.

Trên thân thể màu đồng của nam nhân có một ít vết đạn cùng đao sẹo quen thuộc làm Kỳ Việt cảm thấy kinh hãi.

Sau đó, hắn thấy được khuôn mặt của chính mình.

"Đừng a! Đừng cưỡng gian a!"

Hắn thờ hồn hèn mà đuổi theo, thực thô bạo đem cô bắt trở về ẩn trên mặt đất, tiếp tục cưỡng gian.

Cơ mông rắn như đá đè giữa hai đùi tuyết trắng của nữ nhân, cực lực đưa đẩy.

Thân gái yếu ớt cần bản tránh thoát không được vòng tay mạnh mẽ của hắn, mặc kệ cô chạy trốn tới nơi nào đều sẽ bị hắn bắt được, sau đó hung hăng mà thọc vào rút ra.

Liên Hân khóc mất phẩm hồng, biểu tình nhìn qua phi thường thống khổ.

Di động của Kỳ Việt rơi trên mặt đất, trước mắt trống rỗng.

Hôm đó hắn ở văn phòng nhốt mình cả ngày, mãi đến đêm khuya mới chậm rãi trở lại chung cư.

Ở trước nhà đứng lặng hồi lâu, Kỳ Việt mở cửa.

Lúc này, cô đang từ trong phòng phấn khởi chạy ra, vừa thấy Kỳ Việt hai mắt liền sáng lên.

Liên Hân từng bước từng bước nhảy đến trước mặt hắn, giống như vật nhỏ nũng nịu đòi ăn mà nói "Đói quá a~"

"Xin lỗi..." Kỳ Việt rũ mắt đóng cửa.

Liên Hân để ý thấy, cảm xúc của hắn không đúng lắm.

Kỳ Việt đem một tờ giấy hơi hơi nhăn góc móc ra, đặt lên trên bàn, sau đó ngồi vào sôpha, cúi đầu dùng tay vuốt mặt.

Liên Hân bèn đi qua dựa vào người Kỳ Việt, bám vào cánh tay rắn chắc của hắn mà hỏi "Làm sao vậy?"

Cùng lúc đó, cô nhìn về phía mặt bàn, trên đầu tờ giấy viết rõ ràng bốn chữ: Đơn xin tự thú.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 16: Cực đại thịt cắn

Kỳ Việt hầu kết lần lộn, lồng ngực pháp phồng.

Hắn rút cuộc cũng quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt mang theo thật sâu áy náy.

"Thực xin lỗi, tôi...tôi thật sự không nhớ rõ. Tôi có phải hay không đã...cưỡng bách cô?"

Biểu hiện nghiêm túc của Kỳ Việt làm Liên Hân khẩn trương mà dựng thẳng sống lưng.

Hắn nhìn thấy cô động tác có chút co rúm, liền hiểu ra rồi. Kỳ Việt rút cuộc biết cô vì cái gì luôn luôn chủ động đến thân cận hắn, hiện giờ lại sẽ tránh ở một bên, thật cẩn thận kiêng kỵ mà quan sát hắn.

Hoá ra là như thế này.

"Thực xin lỗi, tôi sẽ đi tự thú."

Liên Hân biết Kỳ Việt đã xem được video, nhưng phản ứng này hoàn toàn không giống như cô tưởng tượng.

Hắn đều nhìn không ra được cô bị hắn làm đến say mê, sung sướng cỡ nào hay sao?

Liên Hân vội vàng giải thích "Không phải không phải, anh không có cưỡng gian tôi, thực xin lỗi, cái đó là...là tính thú mà thôi. Do tự tôi quá ham muốn nên mới làm vậy. Không phải lỗi do anh đâu!"

Liên Hân sốt ruột mà ôm lấy cánh tay hắn.

"Nhưng mà..." hắn cúi đầu, nhìn bàn tay đầy vết chai của mình, thấp giọng nói "Tôi đối với cô thực thô bạo."

"Không sao, như vậy thực thích, cái đó của anh rất lớn, làm rất thoải mái. Biểu tình đó chính là cao trào, không phải khó chịu a~"

Kỳ Việt cứng đờ, liếc nhìn cô một cái, hai tai ửng đỏ.

"Cò...đừng sợ, tôi là cảnh sát, không thể biết pháp phạm pháp."

Liên Hân thờ dài, nhích người lại, choàng chân qua khoá ngồi trên đùi hắn.

Phản ứng đầu tiên của Kỳ Việt là chụp lấy eo cô rồi đẩy ra, nhưng thực mau hắn liền khác chế sức lực, nhẹ nhàng mà đặt tay ở đó, không hề nhúc nhích.

Liên Hân đuổi tay câu lên cổ, đem thân thể dễ sát vào chóp mũi hắn "Nghe được mùi gì không?"

Cặp ngực mơ hồ dong đưa, chỉ cách nửa lòng tay nữa là mặt Kỳ Việt liền sẽ dán lên thân thể mềm mại trước mắt, hắn hơi hơi ngửa người về sau.

"...rất thơm."

"Đây là mùi hương cơ thể của tôi, lúc nó thật nồng thật nồng sẽ sinh ra hiệu quả kích phát tính dục, còn có thể gây ảo giác."

Kỳ Việt kinh ngạc.

Liên Hân nói tiếp "Anh bởi vì cái này mới mất khống chế, kỳ thật là tôi xâm phạm anh mới đúng."

Cô buông hắn ra, vẫn ngồi yên trên đùi, thấp thấp gác đầu xuống, một bộ chân thành nhận tội mà nói "Xin lỗi."

Tuy rằng nghe ra rất hoang đường, nhưng Kỳ Việt ngửi được mùi hương nồng liệt liều nhân này, quả thực mấy ngày nay thường xuyên khó nóng khó hiểu, hắn biết cô nói chính là sự thật.

Kỳ Việt thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Liên Hân thấy hân chi yên lặng rủi mĩ mất, bèn nhanh chóng nhảy xuống sôpha, chạy đến phía trước quý rạp xuống, hai tay "bộp" một tiếng mà chấp lại, cúi đầu tiến hành đại lễ.

"Xin lỗi! Anh làm ơn đừng bắt tôi vào đồn, tôi sẽ bồi thường có được không?"

Kỳ Việt cười không ra thanh, đứng lên, sau đó một tay đem cô kéo vào nhà bếp "Có đói bụng không?"

Liên Hân gật đầu như mở thóc "Đói."

Kỳ Việt mở tủ lạnh, quan sát một chút.

"Trong nhà không còn gì ăn, hiện tại quá muộn...chỉ có mì gói thôi, được chứ?"

Liên Hân gật đầu.

Kỳ Việt tìm ra một cái trứng gà, thịt giò hun khói, còn có một ít rau xanh, sau đó đưa lưng về phía cô mà bận rộn làm bếp.

Liên Hân nhìn đến bóng lưng cao lớn, đáng tin kì mẽ người trước mặt, trong đầu hồi thẩm "Hệ thống, lần này khen thưởng là cái gì?"

《Liên tục hoàn thành hai bậc nhiệm vụ, tích lũy đạt được 16 ngày tự do nghỉ ngơi.

Khen thưởng bên dưới mời chọn hai mục:

1. Ưu hoá thân thể cùng năng lực tính dục
2. 25 ngày tự do nghỉ ngơi
3. Mở rộng công năng mùi thơm cơ thể
4. Tiền tệ quốc tế trị giá 25 vạn
5. Tích điểm thánh hương: 5 điểm》

"Tích điểm thánh hương là cái gì?"

《Nếu tích lũy đạt 100 điểm, sau khi chế tạo ra thánh hương, ngài có thể được một phần》

Liên Hân tò mò "Thứ đó này có cái gì tốt?"

Hệ thống trầm mặc trong chốc lát, sau đó nói《Hết thảy đều tốt》

Liên Hân nhũn mày, bỗng nhiên ý thức được một chuyện "Đúng rồi, mì làm chuyện này rốt cuộc là vì cái gì? Theo đuổi nghệ thuật sao? Nếu mà làm ra đồ vật tà ác gì đó để hủy diệt thế giới, ta liền không đáp ứng!"

Sau đó Liên Hân còn rất cương liệt mà nà uy hiếp hệ thống "Có giết chết ta ta cũng không làm!"

《Kỳ chủ xin yên tâm, ta sẽ không hủy diệt thế giới, cũng không có âm mưu gì bất chính. Ta chỉ đơn thuần là muốn chế tạo ra nước hoa tối thượng mà thôi. Đó cũng là nhiệm vụ của ta, hoàn thành xong hết thảy, ta với kỳ chủ sẽ vui vẻ hoà bình mà chia tay, không bao giờ gặp lại》

Liên Hân an tâm, đồng thời cũng cân nhắc một chút, số tiền thưởng kia mà đổi ra quả thực không nhỏ.

"Nghĩ thử xem, ta có thể dùng tiền để bồi thường trình tiết cho hân không?" Liên Hân hỏi hệ thống, mắt nhìn lướt qua Kỳ Việt.

《Tuy rằng ta không quá hiểu biết nhân loại, nhưng kỳ chủ, ngài xác định cho hân tiền chính là bồi thường chứ không phải si nhục sao?》

"Ồ..." Liên Hân xoa ngón tay, do dự "Vây hết cách."

Bất quá suy đi tính lại, cô vẫn là muốn dùng tiền để bồi thường cho Kỳ Việt, cho nên lựa chọn khen thưởng thứ nhất là tiền.

Mục thứ hai cô tuyển chính là ưu hoá thân thể cùng tính dục.

Kỳ Việt vừa vận nấu mì mang ra tới, bên trên còn có một cái trứng gà chiên tròn trĩnh, rau xanh cùng vài miếng thịt hun khói thơm ngậy.

Một bát mì gói bị hân nấu đến giống như cao lương mỹ vị.

"Ăn đi." Kỳ Việt đặt bát xuống.

Liên Hân so đôi đũa, sau đó gấp lấy một ngụm "Thơm quá a~!"

Thình lình, âm thanh hệ thống vang lên.

《Lần đầu thực hiện "Ưu hoá thân thể cùng công năng tính dục" hoàn thành.

Tổ chức cơ thể của kỳ chủ đã được nâng cao, đồng thời kích hoạt năng lực "Cao trào tiết ra sữa"》

"Phụtttt——" Liên Hân thiếu chút nữa đem mì phun đến trên mặt Kỳ Việt.

"Làm sao vậy? Bị sặc?"

Cô gât gât đầu.

Hân đứng dậy đi lấy nước uống.

"Cái quý gì? Tiết ra sữa?!" Liên Hân rít qua kẽ răng.

《Chúc mừng kỳ chủ, đây là một loại năng lực thực động lòng người~》

"Aaa~ Cút đi!"

Chờ cô ăn mì xong, Kỳ Việt rửa chén.

Nhìn thấy Liên Hân ngoan ngoan đi theo sau lưng, hân quay lại nhìn cô một cái rồi nói "Đi ngủ đi."

Liên Hân lập tức nghe lời, tung tăng chạy như bay về phòng của Kỳ Việt, lần lần giở một cái góc áo tự nhiên cuốn đến trên eo, đôi mông mật đảo hướng ra ngoài cửa.

Hân ở bên ngoài thu dọn được một lúc, khi bước vào phòng ngủ đã phát hiện Liên Hân đang nằm trên giường, bước chân hơi dừng lại.

Kỳ Việt tựa hồ do dự trong chốc lát, qua một hồi, rốt cuộc vẫn là tiến vào trong.

Hân cởi áo ngoài, nằm thẳng ở mép giường, đem đại bộ phận giường ngủ nhường lại cho cô.

Liên Hân hôm qua vừa mới được hân thao ca một đêm, tư vị thật sự quá tuyệt. Hồi tưởng một chút, cô liền xoay qua lộn lại ở trên giường.

Lăn một lát, đã lăn đến sát bên người Kỳ Việt.

Đùi đạp trên chân, tay sờ lên ngực hân.

Thân thể Kỳ Việt lập tức cứng đờ như thanh sắt, hần nín thở nhắm mắt, nhưng cũng không có đẩy Liễn Hân ra.

Bàn tay nhỏ ở trên lồng ngực tha hồ vuốt ve sờ nắn, tuy rằng cô cũng hần từng trải qua kịch liệt giao triền, nhưng Liễn Hân lại chưa kịp nghiệm túc cảm thận mà âu yếm thân thể của Kỳ Việt.

Từ ngực lần đến cơ bụng, từ bụng lại tiếp tục lướt xuống. Thời điểm tay Liễn Hân chạm đến bộ vị bên dưới, cơ thể Kỳ Việt chấn động một phen.

Hần nuốt khan, mở hai mắt ra, ngực phập phồng, rừ mì nhìn Liễn Hân.

Theo đạo lý mà nói, đây không phải lần đầu tiên.

Ở trong video hần đã trông thấy bọn họ phi thường kịch liệt mà làm tình, nhưng tình hình lúc đó Kỳ Việt hoàn toàn không nhớ rõ, hết thấy thể nghiệm đối với hần vẫn là vô cùng xa lạ.

Liễn Hân nâng cặp mắt ướt nước lên nhìn, chỉ thấy Kỳ Việt quai hàm cắn chặt, mày ấn nhãn, giống như không có ý muốn phản đối, vì vậy cô liền nhanh nhẹn luồn tay thăm tiền vào trong quần lót, đem cây còn th*т đã trưởng lớn kìa lòi ra ngoài.

Liễn Hân nắm lấy cực đại thật cần mà lắc lắc, vuốt ve vài cái, yêu thích không buông, sau đó cầm lấy hai viên bi phía dưới nhẹ nhàng xoa nắn.

Kỳ Việt quay mặt, mu bàn tay gác lên che đi đôi mắt, thấp thấp thờ dốc.

Giữa huyết tâm của Liễn Hân, mặt dịch đã chảy đầy, lại ngửa lại không, thật muốn đem còn th*т cần nuốt.

Cô vừa mới đem quần áo của mình xà xuống, phong tình vạn chủng mà xoắn thân hình rắn nước tới gần, Kỳ Việt bỗng nhiên mở bừng bừng hai mắt.

Sau đó, hần nắm lấy eo nhỏ, đem Liễn Hân nhẹ nhàng nhấc qua một bên, xoay người xuống giường lao nhanh ra ngoài.

Liễn Hân ngơ ngác ngồi nhìn nam nhân lưu loát dứt khoát mà ném mình lại sau lưng, thân thể trần trụi đều cứng đờ ra, không rõ là có chuyện gì.

Kỳ Việt đi đến phòng khách, cầm lấy đi động đang run lên bần bật, hần hít sâu vài hơi sau đó mới tiếp cuộc gọi.

"Đội trưởng, có tình huống khẩn cấp, Thành Nam phát hiện gần đây có mấy hộ dân cư giao dịch hàng cấm, hiện đang có dấu hiệu di dời địa bàn, thông tin chưa xác nhận!"

Kỳ Việt định thần, ra lệnh "Toàn đội phát lệnh triệu tập, tôi đến đó ngay."

Chỉ hần quay về phòng ngủ, Liễn Hân đã sớm yên lặng mà đem quần áo mặc trở vào, về mặt mở mặt ngẩng lên nhìn hần.

Kỳ Việt cúi đầu, đẩy mặt áy náy "Thực xin lỗi, tôi phải tăng ca."

Liễn Hân gật đầu tỏ vẻ đã hiểu "À à, không có việc gì, vậy anh mau đi đi."

Hai ngày kế tiếp Kỳ Việt cũng không về nhà, cơ hồ dĩ thường bận rộn.

Hần mời một đi giúp việc đến, phụ trách nấu cơm, quét tước, giặt quần áo cho cô.

Liễn Hân kỳ thật muốn nói, bình thường cô cũng không quen thói được nuông chiều như vậy, mấy việc đó cô đều có thể tự làm, hơn nữa còn làm rất thạo.

Lúc trước sở dĩ suốt ngày bám dính, quần áo không thích mặc cũng không thích giặt, chẳng qua là vì muốn tìm cơ hội câu dẫn Kỳ Việt mà thôi.

Nhưng sau đó, Liễn Hân bỗng nhiên tri độn mà ý thức được một chuyện.

"Hệ thống, hần đang né tránh ta sao?"

《Không biết, hệ thống không hiểu tâm tư nhân loại》

Liễn Hân tự hỏi nửa ngày, cảm thấy vô cùng chột dạ áy náy.

"Thì ra là như vậy, ta cũng quá không tinh mắt. Hần khẳng định rất...Ai da, bằng không vẫn là nhanh nhanh đưa tiền bồi thường? Đem hết tiền thường đưa cho hần sau đó rời đi thôi, tuy rằng thực tội lỗi nhưng ta cũng không làm được gì khác. Đừng đứng, chạy trốn tuy vô si nhưng lại hiệu quả."

Hệ thống không trả lời.

"Có điều, ta phải đổi tiền thường ở đâu?"

《Tiền thường thông qua hình thức trúng số xổ để nhận, nhưng điều kiện chính là, ký chủ phải mua một tấm vé xổ》

"A, nhưng ta làm gì có tiền, hiện tại cũng không có chứng minh thư."

Cho nên Liễn Hân quyết định, vẫn là trước tiên đi tìm Kỳ Việt mượn một ít tiền.

Cục cảnh sát cùng khu chung cư cho cảnh viên có một lối đi liên thông.

Liễn Hân chỉnh chỉnh tề tề mà ăn mặc toàn thân kín mít, sau đó còn lấy thêm áo của Kỳ Việt khoác lên, xuyên qua thông đạo đi vào cảnh cục.

Một vị cảnh viên trẻ tuổi nhìn thấy cô, đôi mắt mở to tròn trĩnh, sau đó gọi Liễn Hân lại hỏi chuyện.

"Vị mỹ...à không, vị nữ sĩ này, có chuyện gì sao? Đằng trước có khu vực báo án cùng tiếp nhận hồ sơ, người không phận sự không được vào trong này."

"Tôi đến tìm Kỳ Việt." Liễn Hân nhỏ giọng trả lời.

"Kỳ đội!?"

Thanh niên lãnh trí nhìn đến áo khoác của Kỳ Việt, đầu liền nhảy số, sau đó lớn giọng hô lên "Kỳ đội! Có người tìm anh! Là con gái!"

Vừa nói cậu ta vừa dắt Liễn Hân vào trong "Kỳ đội đang họp."

Kỳ Việt đứng trước bảng trắng mà viết viết vẽ vẽ, đang chỉ huy đội viên an bài bố trí cánh lực, thỉnh linh từ bên cạnh cửa dò ra một khuôn mặt nhỏ nhỏ xinh xinh.

Đám đàn ông trong phòng đều xoay đầu nhìn qua, ánh mắt bừng bừng phát sáng.

Kỳ Việt nhu này, ngữ khí nghe qua có chút nghiêm khắc "Tôi đây làm gì?"

Liễn Hân vốn dĩ phỏng đoán Kỳ Việt vẫn luôn âm thầm đối với cô mang lòng trách móc, hiện giờ lại nhìn thấy hần thái độ như vậy, tự nhiên có điểm xoắn xít.

Kỳ Việt gõ gõ lên bảng, quát khê đám người bên dưới "Nhìn cái gì mà nhìn?"

Liễn Hân hôm nay tuy rằng ăn mặc kín kẽ, nhưng cổ hương khí gọi cảm như ần ần như hiện vẫn không tiêu tan, người trong cục lại đều là đại nam nhân huyết khí bùng bùng.

Kỳ Việt không thích có quá nhiều đàn ông nhìn chằm chằm Liễn Hân như vậy.

Bỗng nhiên hần đi tới, kéo tay Liễn Hân quay về văn phòng.

"Làm sao vậy?" Kỳ Việt hỏi.

"Chính là, tôi muốn hỏi mượn ít tiền để làm lại chứng minh thư cùng sim đi động, sau đó về nhà được rồi, tôi sẽ trả lại cho anh."

Kỳ Việt sững sốt một chút "Về nhà?"

Liên Hân ngưng ngừng găt găt đầu.

"Anh...yên tâm đi, tôi sẽ bồi thường, tuy rằng cũng không bù đắp được gì, nhưng khẳng định về sau cũng sẽ không tới quấy rầy anh nữa, xong việc liền đi ngay!"

Kỳ Việt chết sững, bỗng nhiên có chút khẩn trương.

"Vi cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chế phục cảnh sát

Hai người đối diện nhìn nhau, đồng thời khó hiểu.

Liên Hân khẩn trương mà liếm liếm môi.

Kỳ Việt nhìn đến đầu lười mị hồng, trước mắt bỗng nhiên thoáng hiện một ít hình ảnh ra ra vào vào kịch liệt giao triển, hân xoay đầu, hầu kết đi động.

Thấy Kỳ Việt lại bày ra bộ dáng mây chau mắt lạnh không thêm nhìn thẳng, Liên Hân lúc này thật sự thức thời mà lên tiếng.

"Đừng vậy, về nhà xong rồi còn phải đi làm, khụ, cho nên phải nhanh chóng làm lại sim cùng chứng minh thư."

Kỳ Việt găt găt đầu, cũng không nhìn cô, chỉ kẹp cho Liên Hân một xấp tiền sau đó phải người hỗ trợ cô làm lại giấy tờ.

Thấy việc xong xuôi, Liên Hân đứng lên xoay người rồi đi.

Sự nhảy bèn của cảnh sát nói cho Kỳ Việt biết, thái độ của cô có gì đó không đúng.

Hắn đem Liên Hân kéo ngược trở về.

"Cô giận tôi sao?"

"Hả?" Liên Hân mờ mịt.

Kỳ Việt do dự trong nháy mắt, cuối cùng một tay đem người ôm đến trên bàn làm việc, hai tay chống ở bên hông Liên Hân, cúi đầu nhìn cô.

"Tôi hôm đó là bởi vì thật sự có nhiệm vụ khẩn cấp. Tôi đây ra, nên cô mới giận có phải hay không?"

Liên Hân lắc đầu, đương nhiên không có, chẳng lẽ không phải bởi vì hắn chướng mắt cô sao...

Kỳ Việt tiếp tục nghiêm túc giải thích về vụ án hắn phải xử lý mấy ngày gần đây.

Sống mũi cao thẳng cùng quai hàm kiên nghị ở dưới ánh đèn vào phòng hiện lên đường nét rõ ràng. Thân hình cao lớn của nam nhân đem Liên Hân nhỏ gọn bọc ở trong tay.

Thân thể dị thường mẫn cảm bị hơi thở giống đục vòn quanh phong tỏa, đôi mắt Liên Hân lại bắt đầu phát ngốc.

Cô nhìn Kỳ Việt khép khép mở mở môi, ngón tay phất qua ngực hắn, vô ý ngoéo lên cánh hăm trên áo sơ-mi một cái, đột nhiên hỏi "Lần sau làm tình có thể mặc cảnh phục hay không?"

Kỳ Việt sững người.

Liên Hân bỗng nhiên thanh tĩnh, rụt tay về, vừa định chuẩn bị giải thích liền nghe hắn trả lời.

"Được."

Cô kinh ngạc mà nhìn "Hả?"

Kỳ Việt lảng tránh ánh mắt trực diện của Liên Hân rồi nói "Chờ hai ngày nữa sẽ giải quyết xong án này...nhanh thôi."

"À..."

Liên Hân ngẫm nghĩ, hoá ra do cô nghĩ nhiều, cảnh sát ca ca không có gì thù.

Trước khi ra khỏi cảnh cục Liên Hân còn hôn Kỳ Việt một cái.

Cô dán lên cánh môi trực trắc cứng đờ của hắn, mút mút vài cái, sau đó liền vui vui về về sai bước rồi đi.

Cô đến chỗ người quen của Kỳ Việt ở bên đơn vị làm chứng minh thư, kể cả là đi cửa sau nhưng ít nhất cũng phải đợi ba ngày.

Liên Hân thuận tiện tấp vào ven đường mua một tấm số số, lúc mờ thường trúng được giải nhì, giá trị vừa đúng với số tiền thưởng của hệ thống.

Kỳ Việt hôm nay rốt cuộc cũng về nhà.

Lúc này Liên Hân vừa mới tắm rửa xong, cái gì cũng không mặc, chỉ dùng khăn tắm ngắn bọc quanh người, đang ngồi vắt chân lau tóc.

Kỳ Việt đi ngang qua cửa phòng ngủ, nhìn đến cảnh này liền dừng một chút.

Trông thấy Kỳ Việt cao lớn đỉnh bật, người mặc chế phục, tức khắc hai mắt Liên Hân liền sáng ngời, cô túm lấy khăn tắm lao tới nhảy lên tên người hân.

"Quang vinh hoàn thành nhiệm vụ?"

Kỳ Việt duỗi tay đỡ lấy mỏng cô, găt găt đầu.

Hai tay Liên Hân câu lên trên cổ, hỏi "Nguy hiểm không?"

Tầm mắt Kỳ Việt lướt qua cơ thể đầy đặn mịn màng trong lồng ngực, sau đó dời đi.

"Không sao, không phải hòa lực vô trang, chỉ là tương đối xảo trá khó chơi."

Hắn rù mị mắt nói tiếp "Tôi đi tắm."

"Không cần, mùi trên người của anh rất dễ nghe."

Liên Hân cúi dài đầu lưỡi, liếm một đường trên cằm Kỳ Việt "Hon nữa, không phải đã nói sẽ mặc cảnh phục mà làm sao?"

Kỳ Việt hít sâu một cái, bàn tay cẩn thận đáp trên vòng eo mảnh khảnh, ngón tay hơi giắt giắt, giống như bị xúc cảm tron nhẵn bên dưới bóng tối rồi.

Nhưng rất nhanh sau đó, hắn liền siết chặt ngón tay, mười khớp xương thon dài, rõ ràng, hân lên eo nhỏ trắng ngần.

Liên Hân trực tiếp găt rút khăn tắm, đem đầu ngực dán lên người Kỳ Việt, sau đó vừa vận eo vuốt ve, vừa giúp hắn giải từng cục áo.

Cô đem cánh huy nghiêm trang cúi xuống, cúc áo từng cái từng cái bị tháo bỏ, áo somi phanh đến đầu vai, lộ ra một mảnh cơ ngực màu đồng bao la hùng vĩ.

Còn có, một vết sẹo chạy dọc xuống vai trái.

Liên Hân một bên hít thở hổn hển cùng vết sẹo trên ngực nam nhân, một bên dùng đầu mũi đâm loạn họa vòng.

Tay Kỳ Việt nắm lấy eo cô càng ngày càng khấn, Liên Hân than nhẹ một tiếng, phúi tay hất ra.

"Dùng sức ở chỗ này làm gì? Dội lát nữa dốc lực vào eo nhiều một chút, sau đó đem đại dương v*т hung hăng mà thao là được."

Liên Hân ngồi xổm xuống, nhanh tay kéo khóa, từ trong chiếc quần cánh phục nghiêm trang thả ra một cây côn th*т, côn th*т vừa được phóng thích liền bật trúng mặt cô một chút.

Liên Hân nhỏ giọng kinh ngạc, đuôi tay bọc lấy thịt trụ thô mọng.

Cô phát hiện Kỳ Việt rù rút, có vẻ như không hề nhìn thẳng nhưng kỳ thực lại đang khấn trương mà liếc mắt. Liên Hân lập tức thức thối khen ngợi.

"Thật lớn...chỉ nhìn một cái tiểu huyết liền ướt."

Thịt cắn lại to thêm một vòng.

Liên Hân dùng hai bầu ngực kẹp lấy cự vật thô trắng, vừa xóc vừa vờn đầu lưỡi liếm dục, dùng đôi môi mát chắt lấy đại quy đầu cùng mã mắt.

Tiếng thờ dục của Kỳ Việt tràn ngập căn phòng.

Liên Hân chơi được một lát liền lưỡi, bèn bò lên trên ngực, đẩy ngã hấn, kẻ sát bên tai mà ní non.

"Kỳ Việt, em không có sức, anh tới được không...tiểu huyết rất ngứa, tao huyết muốn được côn th*т lớn cắm vào. Kỳ Việt, a~ cánh sát ca ca..."

Liên Hân đuổi tay, tự mình thăm tiền hoa để, đầu ngón tay xoa xoa.

"Chỗ này ướt quá, anh cho vào được không..."

Kỳ Việt đem cổ bế lên để ở trên giường, cúi đầu nhìn chăm chăm bầu ngực đang run rẩy.

"Mút đi, ha...ngứa quá..."

Kỳ Việt đem đôi tuyết trắng run rẩy nắm ở trong tay, giống như vừa kiến thức được món đồ chơi mới lạ, xoa nắn đùa bỡn hồi lâu mới cúi đầu ngậm trụ.

"A..."

Liên Hân xoắn thân hình như rắn nước, ngực uồn cao lên, nam nhân vụng về lại kỳ cang mà mút làm đỉnh đầu cô sáng sắp bay lên rồi.

"Đầu lưỡi của cánh sát ca ca liếm thật thoải mái a, ần..."

Tự chủ cao như Kỳ Việt cũng nhịn không được mà mút ra tiếng nước tấp tắc đâm mũi, hấn buông đầu mũi, bắt đầu nặng nề hít thở, từ bầu ngực một đường thẳng đến bên gáy, cảm, khóe môi.

Liên Hân bị hấn cực kỳ kiên nhẫn trác tuyết thân pháp làm cho lửa cháy bùng bùng, đơn giản xoay người cười lên trên eo, cúi xuống dùng đầu lưỡi linh hoạt tách môi Kỳ Việt.

Liên Hân đột ngột xông vào, sóng cuộn biển gầm mà khuấy đảo bên trong khoang miệng, nam nhân bị hôn đến nước bọt theo khoé miệng chạy dọc xuống cổ, dùng ở trên cơ ngực rắn chắc màu đồng.

Kết thúc nụ hôn tràn đầy dục tính cùng ái muội, Liên Hân bắt lấy côn th*т lớn trong tay, lắc lắc, liếm môi nhìn hấn "Tiểu bức muốn ăn đại bông..."

Kỳ Việt xoay người đè sắp lên trên, tách ra đôi chân thon dài, ngón tay mang theo vết chai thật cần thận mà miết dọc hai cánh hoa.

Sau đó, hấn đem đại quy đầu đặt ở khe rãnh nhỏ hẹp, kích cỡ đối lập rõ ràng quá lớn.

Kỳ Việt do dự một chút, nam nhân bình thường vẫn không hề răng bồng dưng ách giọng hỏi thăm "Nhỏ quá, đi vào được sao? Có thể bị thương hay không?"

Liên Hân vốn đang sẵn sàng để được gây lớn cảm lắm, d*m thủy sớm đã rách rách mà chảy, vừa nghe vậy liền hôn dỗi, dầm thềm thụp vào ngực hấn.

"Không cho xem thường người khác! Tiểu huyết lát nữa sẽ kẹp chết anh, chờ đó!"

Kỳ Việt thấp giọng than một tiếng, không nói nữa, sau đó không chút kinh nghiệm, gian nan mà đem đại dương v*т thao tiến huyết động cực kỳ chặt hẹp.

Một bên no căng lấp đầy, cùng một bên từng chút mà cuốn chặt làm hai người đồng thời rên rì ra tiếng.

Điện lưu tê dại từ chỗ hợp họp nhảy mất lan khắp toàn thân.

Kỳ Việt thực mau liền cắn chặt răng, kịch liệt khoái cảm đã hoàn toàn không chế thân thể.

Eo mòng hấn ở giữa hai chân Liên Hân nhanh chóng nhấp nhô lên xuống.

Liên Hân lại luôn ôm chặt lấy lưng Kỳ Việt, ở bên tai hấn buông lời dâm dăng.

"A...ha...Kỳ Việt~ Cánh sát ca ca đem đại dương v*т cắm vào rồi...um~ a...rút ra đi..."

"Đầy quá, to quá...tiểu huyết kẹp không nổi."

"Cánh sát ca ca đang... ần...vì dân phục vụ sao?"

"Aaa——! Nhanh quá!"

côn th*т ra vào giữa hai mảnh âm môi lại to thêm một vòng.

Kỳ Việt vui đùa vào hõm cổ Liên Hân, hạ thể nâng eo thúc mòng, d*m thủy bạch bạch, tốc độ bay nhanh giữa trầm trọng tiếng hít thở.

Hấn dùng lực đạo càng ngày càng mãnh, không biết muốn cho Liên Hân im miệng hay là hy vọng cô nói càng nhiều.

Kỳ Việt hung hăng siết lấy eo nhỏ trần nộn đẩy bay ra ngoài, sau đó lại lập tức bóp chặt đem tiểu tao huyết kéo ngược trở về, tuần hoàn lặp lại.

Tuy rằng hấn không hiểu kỳ xảo, không biết cần điểm G, cũng sẽ không xoa âm để. Nhưng phương pháp đơn giản, thô bạo, hấn không thể đem cả trứng đều nhét vào khiến cho mỗi nhát đều đánh sâu vào hoa tâm.

Liên Hân cả người mẫn cảm, cần bản chủ không nói no căng tê mồi như vậy, thực mau dâm từ bài bản liền biến thành hồ ngôn loạn ngữ.

Cô nhanh chóng bị hấn làm đến trên dưới điện giật, cả người loạn run, ở dưới cực hạn khoái cảm công kích mà rùng mình cao trào.

Vừa thét chói tai một tiếng, huyết khẩu há rộng triều xuy, đồng thời đầu ngực phun ra hai dòng chất lỏng.

Kỳ Việt bên dưới bụng nhỏ bị âm tinh phun tung toé, bên trên cũng là sữa bắn đầy mặt.

Hồ hấp dồn dập tạm dừng, hấn cúi đầu ngơ ngẩn mà nhìn Liên Hân, liếm liếm chút sữa thơm ngọt bên khoé môi.

Liên Hân nhìn thấy ngực mình vẫn còn ào ào mà tiết sữa, hoảng hốt lấy tay bung mặt hét lên "Aaa! Thật sự là như vậy sao? Xấu hổ chết mất!"

Đôi mắt ám trầm dục vọng của Kỳ Việt bị vây hãm giữa hai đầu v*, dứt khoát cúi đầu cuốn lấy một bên sau đó ra sức hút lên.

Nuốt xong mấy ngụm, hấn mới khó được mà mở miệng "Là sữa."

Bên dưới chặt chẽ bị cấm, Liên Hân dĩ nhiên đánh không lại hân, đánh phải vùng vẫy hai chân lên trời mà kháng nghị.

"Không cho nói nữa! Phụ nữ cao trào đều sẽ phun sữa có được không! Chính là như vậy!"

Thân là cảnh sát, Kỳ Việt đương nhiên không tin, nhưng hân cũng không nói gì, chỉ đem Liên Hân bế lên ngồi trên côn th*t, tiếp tục làm.

Nhưng lần này Kỳ Việt đặc biệt phân tâm một chút, không chỉ mãnh liệt thao cầm, hân còn chú ý đến biểu tình của Liên Hân.

Nơi nào làm cô sướng đến phát run, hân liền cầm nơi đó.

Một cây đại trụ đối đủ phương hướng mà thọc rút, lại còn nhớ đến lần đầu tiên làm tình ở trong video, lát sau Kỳ Việt liền đem Liên Hân lật lại, quỳ gối trên giường, từ phía mạnh mẽ xâm nhập.

Thân thể hai người màu da đối lập, Liên Hân bị Kỳ Việt kỵ ở trên người mà bạch bạch cầm làm, đem cặp mông tuyết trắng đánh đến run rẩy dọn sóng, cô càng ra sức kẹp nút côn th*t.

Thật mau Liên Hân liền phát hiện, hân dốc lực làm cô cao trào chính là muốn nhìn cô phun sữa.

Cô nhịn không được dầm phát thật mạnh vào vai Kỳ Việt, hét to "Biến thái!"

Kỳ Việt có chút xấu hổ, cúi đầu hôn hôn.

Hân hôn đến khi nào nữ hài dưới thân không tức giận nữa, lại chuyên tâm tra tấn tiểu huyết, chờ sữa phun ra liền vùi đầu liếm nút.

Xong việc, hân đem cô vào trong tắm rửa.

Liên Hân mười đầu ngón tay còn đang phát run, dùng hết sức lực co chân đá hân, nheo mắt mà hỏi "Cảnh sát ca ca, phun sữa chơi vui lắm sao?"

Kỳ Việt trầm mặc.

☐ **Nguyệt Nguyệt** : Kỳ đội đã chính thức sa ngã rồi chị em ơi!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đơn hàng quan trọng

Nhân lúc Kỳ Việt rảnh rỗi, Liên Hân liền kéo hân ở trong nhà học tư thể.

"Giáo viên" hết sức tận tâm, lịch học đầy, đa dạng, tần suất cao, tác phong vô cùng chuyên nghiệp.

"Học trò" cũng chịu thương chịu khó, năng lực tiếp thu cường đại, công cụ học tập không thể tốt hơn.

Cho nên bất luận La Hân đẩy xe hay là Quan Âm tọa liên, cao bồi cưỡi ngựa, úp thìa, vận xoắn... ý vào Kỳ Việt thân cường thể tráng, bắp đùi hữu lực rắn chắc, thế gì đều có thể chơi.

Khuyết điểm nho nhỏ duy nhất là hân không thích nói chuyện, ưu điểm chính là năng lực hành động siêu cường, thờ dốc cùng tiếng rên ri thực gọi cảm.

《Nhắc nhớ: Ký chủ, ngài còn dư lại 9 ngày 12 giờ nghỉ tự do, đề nghị nâng cao cảnh giác, đừng quá sa đoạ hưởng lạc》

Liên Hân thờ dài, từ trong bát ngát dâm tính gầy gùa bò ra, sau đó đi mua đi động, làm lại sim.

Tin nhắn từ lúc đánh rơi điện thoại đều thu không được, vừa khởi động máy liền thấy Lâm Lập Phong điên cuồng gọi tới.

Liên Hân bắt đầu đi phải giải thích một phen, hứa hẹn cuối tuần đi thăm hân, như vậy mới trấn an được thiếu niên thích lo âu.

Treo điện thoại, Liên Hân chuẩn bị đến nhà hàng Phi Điều đăng ký xin việc lần nữa. Nhớ tới hợp đồng cũ còn để ở nhà trọ, Liên Hân liền quay về tiểu khu trước.

Lấy đồ xong xuôi, trong lúc cô đi trở ra liền bị một bác gái mừng rỡ túm lại.

"Tiểu cô nương a~ cuối cùng về rồi. Mấy hôm trước có đại soạn ca, chạy siêu xe, ngày nào cũng tới chờ ở dưới lầu, híp mắt mà ngồi trong xe đợi thật lâu. Tiểu tiên sinh đẹp như vậy, tôi đây nhìn đầu phải đau lòng. Chúng tôi nói không thấy cháu đâu, khả năng đã dọn đi rồi cậu ta còn không tin. Sau lại nhờ tôi gọi cho người mới góa của nhà trọ, xác định cháu thật sự dọn đi, cậu ta mới không tới nữa. Nhưng mà có gửi đồ lại cho cháu ở chốt bảo vệ, nói nếu cháu có về thì đến lấy, không về nữa thì thôi."

"À, dạ, cảm ơn bác..."

Liên Hân hơi chần chờ, bước chân ngập ngừng mà đi đến chốt bảo vệ, sau đó lấy được một cái túi giấy dày.

Vừa mở ra liền thấy hộp quà bằng lụa bên trong, rõ ràng chính là vòng cổ Camélia Tô Từ Tích đưa cho cô, còn có kèm theo một tờ giấy.

Bên trên nét chữ rồng múa phượng bay mà viết: Tô Từ Tích đã đưa đi thứ gì, tuyệt đối sẽ không thu hồi.

Liên Hân cúi đầu, đứng dựa cửa trong chốc lát.

"Hệ thống...ta sớm muộn cũng sẽ bị nó chinh chết."

《Hệ thống có biết gì đâu?》

Liên Hân bắt đầu đi, đành chạy tới Phi Điều giải thích nguyên nhân đột nhiên vắng mặt, sau đó đăng ký việc làm lần nữa, tranh thủ đưa mấy đơn hàng xong rồi mới quay về chung cư của cảnh vụ.

《Nhắc nhớ: Ký chủ, ngài còn dư lại 9 ngày lẻ 9 giờ nghỉ ngơi tự do, đề nghị nâng cao cảnh giác, đừng quá sa đoạ hưởng lạc》

Liên Hân mất kiên nhẫn mà "chặc" một tiếng.

Vừa lúc đó, cô cũng thu được lời mời đi dự hôn lễ của bạn học cũ, cuối tuần này sẽ cử hành tại đảo Phô Cát*.

Sau khi trưởng thành, bị mùi hương cơ thể ảnh hưởng, những dịp tụ họp thể này có điều tận lực kiêng tránh.

Có điều, người bạn này lúc nhỏ quan hệ thật tốt, bằng không...cũng thuận tiện, cứ lấy cơ này mà âm thầm rút lui.

Giờ này, Kỳ Việt thể nhưng bắt ngày có mặt ở nhà, Liên Hân thấy hân liền nhảy qua, nhào lên trên tấm lưng rộng.

Kỳ Việt một tay khoác eo cô, cúi đầu hôn hôn lên má, tay còn lại đang bận chiến trướng.

Cô lẳng lẳng mà nhìn hân.

"Đói bụng?" Kỳ Việt hỏi.

Liên Hân lắc đầu, giờ đi động ra cho hân xem "Cuối tuần này em phải đi xa vài hôm rồi..."

Kỳ Việt gạt đầu, chiến trướng xong mới chậm rãi quay sang, hai tay nắm lấy eo nhỏ đem cô ôm vào ngực, cúi đầu hôn.

Hân thực thích khoả Liên Hân trong ngực mà hôn như vậy.

Thời điểm làm tình Kỳ Việt cũng đặc biệt thích áp sát lên người cô, phảng phất giống như muốn làm cho cả thế giới của Liên Hân chỉ còn mỗi hân, chỉ có thể cảm thụ được hân mạnh mẽ xâm nhập.

Đôi môi tách ra, Kỳ Việt im lặng nhìn cô trong chốc lát.

"Vừa lúc anh phải đi công tác. Bên trên giao xuống án từ kết hợp điều tra với thành phố khác. Ngày mai đã phải dẫn đội đi sang bên kia chi viện, khả năng mất một thời gian rất dài mới có thể trở về."

Hắn dừng một chút rồi mới nói tiếp "Vốn dĩ muốn mang em theo cùng, nếu em có việc phải đi, vậy cũng đúng lúc. Chơi cho vui vẻ, chờ anh trở lại."

Liên Hân nhéo nhéo bắp tay hắn, gật đầu.

"Nhớ chú ý an toàn, đừng dễ bị thương."

Liên Hân mang về một lọ lểng sốt ruột mà vừa vuốt dọc thân hình tinh trắng của Kỳ Việt, sau đó ngồi xỏm xuống, đem đại dương cụ móc ra.

Nữ hài say sưa giúp hắn gặm mút côn th* t một hồi lâu, còn thật hoa mỹ mà nói rằng đây là cô vũ tinh thần trước khi công tác.

Kỳ Việt thân thể căng cứng, cắn chặt răng, trầm mặc không nói.

Kỳ Việt đi rồi, Liên Hân chính thức bắt đầu công việc, nghiêm túc mà làm một tiểu muội giao thức ăn cần trọng siêng năng.

Công việc mỗi ngày một nhiều, Liên Hân biểu hiện cũng đặc biệt ưu tú, người phụ trách chỉ nhánh đối với thái độ làm việc của cô vô cùng xem trọng.

"Liên Hân! Mau mau mau, có trọng trách giao cho cô! Cô, còn có Thẩm Ngọc, Võ Thành, nhanh chóng cùng tôi đi đưa một đơn hàng quan trọng. Mấy người ai nấy đều đẹp, đều là bộ mặt của Phi Điều chúng ta, nghiêm túc lên mà làm việc!"

Tại Lộc Hà trang viên.

Giám đốc hậu cần sắc mặt âm trầm hỏi người phụ trách cung cấp thực phẩm

"Tôi chưa?"

"Sắp tới, sắp tới rồi! Tôi không nghĩ tài liệu bên kia giao qua lại có sai sót, mới này tôi đã tìm ra hệ thống nhà hàng chuyên nghiệp nhất cả nước hỗ trợ vận chuyển đến đây. Bọn họ sở hữu đội ngũ nhân viên vô cùng ưu tú, đang trên đường bay. Ngại chờ cho một chút."

Chờ giám đốc hậu cần đi rồi, ông ta lúc này mới quay sang nói với người quản lý bên cạnh "Cái tên bếp trưởng kia cũng thật nhiều chuyện, trứng cá tằm trắng với trứng cá tằm bình thường có khác gì nhau? Một hai phải nháo."

Quản lý xoay sang trừng mắt một cái.

"Khác nhau chỗ nào sao, chính là 4000USD một buổi với 2000 nhân dân tệ một rổ, ngu ngốc."

Lúc này, Liên Hân đi theo các đồng nghiệp, thật cẩn thận mà tiến vào trong trang viên lưng lẩy tiếng tăm.

Trên tay từng người đều vững vàng ôm một thùng ướp lạnh.

Người phụ trách cung cấp thực phẩm vừa nhìn thấy họ, hai mắt liền sáng ngời.

"Rất cuộc đã tới! Qua bên này qua bên này, đem đến nhà bếp nhanh lên!"

Trong phòng yến hội, Phong Khải Ninh cùng Tô Tử Tích ngồi ở hai đầu, coi như không hề nhìn thấy đối phương.

Bạn bè chung của bọn họ ai nấy đều tò mò, lẳng lặng mà quan sát không khí căng co giữa hai người.

"Khải Ninh, thực hiếm thấy nha, cậu với Tử Tích làm sao vậy?"

Phong Khải Ninh nhàn nhạt liếc sang bên kia một cái, cười lạnh.

Tô Tử Tích ngược lại thoát nhìn thực thanh thản.

Hắn bình nhác mà ngồi trong chốc lát, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Tô Tử Tích thần ảnh thon dài tuy ý đứng giữa trang viên thơm cỏ quý, vô tình hóa thành cảnh đẹp trong mắt không ít thiếu nữ hoài xuân.

Bỗng nhiên, hắn nhìn đến một đoàn người mặc đồng phục Phi Điều bất ngờ xuất hiện.

Trong đó có một bóng hình cho dù đốt thành tro, Tô Tử Tích cũng sẽ nhận ra.

Lúc này, đoàn người đang đuổi nhau hướng vào khu bếp, Liên Hân nghiêm túc ôm một cái thùng con đi ở sau cùng.

Gương mặt cô thấp thoáng ẩn hiện giữa những tán cây.

Tô Tử Tích sai chân, gây ra bóng loáng đập trên thảm cỏ, lặng yên không một tiếng động mà đi theo.

Cho nên khung cảnh hiện tại chính là, cách rặng cây cảnh được cắt tỉa tỉ mỉ tinh xảo, có một bên cúi đầu chuyên tâm đi đường, hắn một bên chân dài thành thoi theo sau.

Tô Tử Tích rũ mi nhìn cô, cặp mắt đảo hoa nhàn nhạt lưu quang, khóe miệng dần dần gợn lên.

**đảo Phổ Cát:* đảo Phuket, Thái Lan

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: quot;Ngựa?quot;

Liên Hân trì hoãn một lúc mới ý thức được bên kia rặng cây có người vừa đi vừa nhìn mình.

Cô cẩn thận liếc mắt một cái, cây cối thấp thoáng lơ mờ, nhìn không rõ lắm.

Liên Hân cũng không dám tò mò, tiếp tục cúi đầu đi theo dòng sự tiến vào bên trong.

Hàng rào cây rớt cuộc tới điểm kết, hắn bỗng nhiên từ phía bên kia vòng qua, sai chân một bước liền đứng chắn ngay trước mặt Liên Hân.

Cô hít mạnh một hơi, cả người lao đảo, bị nam nhân thuận thế ôm eo đỡ lấy.

"A!"

Đoàn người đồng loạt xoay đầu, nhìn đến nam nhân soái khí đầy trời đang ôm lấy Liên Hân, ai nấy đều kinh hô ra tiếng.

"Sao vậy? Làm sao vậy?"

Liên Hân ngỡ ngác mà nhìn biểu tình như cười như không của Tô Tử Tích, không hiểu sao cảm thấy chột dạ, cô liền dịch khai tâm mắt.

Hắn móc di động ra, lắc lắc trước mặt Liên Hân rồi nói "Mỹ nữ..."

Thẩm Ngọc hút một ngụm khí, không lẽ người đẹp ngồi ngồi như vậy lại muốn xin số điện thoại của Liên Hân? Không thể nào!

"...có thể bỏ chặn được không?" Tô Tử Tích rút cuộc nói hết câu.

"????!!!"

Thẩm Ngọc ngáy người.

Liên Hân xấu hổ mà dấm hân một cái.

Thấy vậy, Thẩm Ngọc hiện tại đã ý thức được bọn họ là người quen, vội vàng nhún lại một câu rồi nhanh chóng rời đi.

"Liên Hân, tôi đi trước nha, cậu cũng mau mau đuổi kịp đó."

Liên Hân nghĩ, nếu bây giờ không bỏ chặn, Tô Tử Tích sẽ không chịu buông tha, vì vậy cô đành phải thành thành thật thật mà đem tên hắn kéo khỏi blacklist.

Tô Tử Tích vuốt tay qua đoạt lấy di động, còn đem tên mình sửa lại thành "Mỗi ngày nhớ rõ liên hệ với đại soái ca", lúc này mới thực hài lòng.

Hắn cúi đầu hôn hôn khoé mắt Liên Hân.

"Dám chặn liên lạc..." Lại hôn hôn.

"Còn dọn ra ngoài trốn tôi?" Sau đó cắn lên môi Liên Hân một cái.

"Thật khó tin, Tô Tử Tích thế nhưng lại bị đá." Hắn lưu luyến mà cọ cọ chớp mắt.

"Bị tôi làm qua còn có thể chạy, chẳng lẽ buổi tối sẽ không nhớ còn th*ít của bác sĩ ca ca đến mất ngủ sao? Có vừa chơi tiểu huyết vừa gọi tên tôi hay không, hmm?"

Liên Hân cúi đầu.

"Tô Tử Tích...em, em phải làm việc..."

Nam nhân đem cô ép đến góc tường chỗ không có người, cởi bỏ áo ngoài của Liên Hân, làm cô đứng giữa hoa viên tuy thời đều có người xuất hiện mà lộ ra hai bầu ngực.

Thậm chí, hắn còn bắt lấy cánh tay Liên Hân trói ngược ra sau, để cho cặp ngực run rẩy đong đưa, giống như mời gọi mọi người tới vây xem.

"Sợ không? Không sao, có tôi ở đây, cho dù người khác có thấy cũng không ăn được."

Tô Tử Tích bắt lấy một viên nhũ tiêm, tùy ý dấm loạn vuốt ve chốc lát.

Sau đó, hắn trực tiếp với tay vào trong quần, nhiệt tình trào xoa mông thịt.

"Kỳ thật là tôi hơi giận, nhưng lại không nỡ trách em..."

Hắn lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, lại nói tiếp "Còn cách nào khác đâu? Chỉ có thể thao chết em để trừng phạt...để bác sĩ ca ca nhìn xem, tiểu tao huyết còn nhớ rõ hình dạng dương v*ít của ca ca không?"

Đầu ngón tay thon dài linh hoạt lướt vào giữa huyết khẩu, xoa đến ướt át dầm dề.

Khí thế của Tô Tử Tích thật sự làm Liên Hân có cảm giác, hắn sắp đè cô ra giữa hoa viên lộ thiên mà chơi.

Ngẫu nhiên có người đi qua ở phía xa xa, hắn sẽ tiêu sái nghiêng người che chở Liên Hân, ngón tay bên dưới không ngừng ra vào, không hề kiêng nể.

Liên Hân bị hắn lộn đến eo mềm chân nhũn, đứng không vững vàng.

May mắn chính là, tiếng chuông di động thỉnh linh đánh gãy hứng thú của Tô Tử Tích.

Cái tên Sở Sở nào đó ở trên màn hình không ngừng nhảy nháy, Tô Tử Tích do dự một chút, sau đó giúp Liên Hân mặc lại quần áo, sửa sang đầu tóc.

Hắn ôm cô vào trong ngực, ôn nhu hôn hôn lên khoé môi.

"Ngoan, lát nữa đừng đi vội, chờ tôi tới đón."

Sau khi Tô Tử Tích rời đi, Liên Hân đứng thờ hồn hể hồn lâu, chỉnh trang trạng thái lại cho ổn thoả rồi mới ôm thùng ướp lạnh đi vào bên trong.

Người dẫn đường cùng đồng sự đã đi mất, cô chỉ có thể tự mình tìm đường.

Nhưng trang viên quá thực rất lớn, kết cấu phòng ốc vô cùng phức tạp, Liên Hân tới lui một hồi liền phân không rõ phương hướng.

Cô vừa định dừng lại gọi điện thoại, bỗng nhiên có một người hầu tay bụng khai rượu, từ trong chỗ ngoặt vội vàng vàng xông ra.

Hai người va mạnh vào nhau, chỉ nghe "loảng xoảng" một tiếng, thùng ướp lạnh cùng rượu đều rơi xuống đất.

Vài tiếng kêu la sợ hãi thất thanh đồng thời vang lên.

"Cô biết rượu này đắt cỡ nào sao?"

"Cô biết trứng cá tầm này bao nhiêu tiền không?"

Giám đốc hậu cần cũng chạy ra tới, người ở hiện trường đều tái mặt mặt mày.

Trên mặt đất trừ bỏ champagne ánh vàng sóng sánh, còn có trứng cá tầm trắng trắng như trần châu rai rác khắp nơi.

Rượu bắn lên người Liên Hân đến loang lổ dấm dĩa.

Mới nãy cô vừa bị Tô Tử Tích khi dễ tàn nhẫn, cho nên cô hiện giờ còn đang ở trong trạng thái lơ mơ, chỉ biết đứng im một chỗ.

Bởi vì con đường này nói lên nhà bếp với sảnh lớn yến hội, thỉnh thoảng vài vị khách quý đi ngang cũng sẽ nhìn vào.

Ánh mắt tập trung về phía bên này dần tăng lên.

Dưới cái nhìn chú mục ngày càng dày đặc, Liên Hân càng thêm khẩn trương, cô theo bản năng phui phui quần áo rồi nhỏ giọng nói "Đề, đề tôi đền tiền."

Giám đốc hậu cần đột nhiên phát bạo.

"Đền!? Đem cô đi bán cũng không đền nổi!"

Trong một góc, Phong Khải Ninh tùy tay ngoéo lấy ly rượu, khóe mắt lạnh lùng mà liếc "giao com tiểu muội" đang bị mắng xối xả ở đằng kia.

...như thế nào nghề gì cũng làm, nghiệp vụ đa dạng như vậy?

Nghiêm Tự sôi nổi kể cho Phong Khải Ninh nghe về chiếc du thuyền mới mua, đang nói đến hứng thú đặt đảo thì lại phát hiện người bên cạnh không hề tập trung.

"À? Cậu có nghe không vậy!"

Phong Khải Ninh nhàn nhạt buông ly rượu, sai chân đi qua.

Thân hình cao lớn đứng ở phía sau lưng vị giám đốc nọ, hần lạnh mặt đứng nghe.

Người kia không hay biết gì, còn đang hăng say mắng chửi Liên Hân đến máu chó đầy đầu.

Nhưng hần cũng không ngăn cản, chỉ là thờ ơ đứng đó.

Liên Hân vừa ngẩng đầu liền trông thấy Phong Khải Ninh, hai mắt lập tức sáng ngời, giống như gặp được một vị cứu tinh.

Bộ dáng đáng thương này, kỳ thực ít nhiều cũng lấy lòng hần được một chút, nhưng Phong Khải Ninh cũng không nói tới cò, chỉ là lên tiếng cắt ngang vị giám đốc nọ.

"Cò ta đền không nổi, nhưng tôi thì có thể."

Đôi phương kính hải nhìn sang, lập tức cúi đầu khom lưng.

"Phong tổng, cái này...ngài quen cò ta sao?"

"Không quen biết."

Cặp mắt loé sáng của Liên Hân dần dần âm đạm.

Phong Khải Ninh nhủ này nói tiếp "Các người quá ồn ào. Cứ tính hết cho tôi đi, đứng ở chỗ này cự cãi, quá khó coi."

"Dạ dạ dạ, ồn đến ngài rồi, chúng tôi lập tức thu thập, lập tức thu thập!"

"À, đúng rồi!" Phong Khải Ninh xoay người, giống như chuẩn bị rời đi "Trên người cò ta quá bẩn, nơi này còn có nhiều khách quý, cho cò ta thay quần áo sạch sẽ rồi đuổi ra ngoài đi thôi."

"Đúng vậy đúng vậy! Vẫn là Phong tổng nghĩ đến chu đáo!"

Giám đốc hậu cần xô đẩy Liên Hân mà giục "Đi mau."

Vì vậy Liên Hân được đưa đến khu nghỉ ngơi, ném cho một bộ quần áo làm công màu xám, người nọ lảm rảm mắng mình đen đui rồi bỏ ra ngoài.

Cô nhìn quanh phòng, thấy một vị nữ sĩ tư thái vũ mị đang ngồi hút thuốc, cho nên cũng không dám xem nhiều, tránh ở góc tường mà thay quần áo.

Một kiện áo ngoài dày nặng vừa trút xuống, dáng người trác tuyệt của nữ hài liền hiện ra.

Lưng eo đều nhỏ, ngực no đủ, chân dài mỏng kiêu, ngay cả nữ nhân nhìn thấy đều cảm giác toàn thân phát nhiệt.

Mùi thơm lưu luyến trên cơ thể Liên Hân chậm rãi tản ra, nữ sĩ hút thuốc dừng lại động tác, thẳng lăng lăng đôi mắt mà nhìn.

Đó là ánh mắt thợ săn phát hiện ra con mồi.

"Cô tên gì?"

Liên Hân ngẩn người, cúi đầu đáp "Liên Hân."

"Cô không phải nhân viên của Lộc Hà, tôi chưa từng thấy qua, vì cái gì cô lại mặc đồng phục?"

Liên Hân lại giải thích một chút.

Môi đỏ nhấp nhé, nữ nhân nọ cười cười, trực tiếp đi ra ngoài, sau đó đem giám đốc hậu cần gọi đến.

"Lâm tỷ, có chuyện gì vậy?"

"Nữ hài trong kia, có phải đánh đổ champagne cùng trứng cá tầm Almas* hay không?"

"Đúng vậy..." Ông ta lại lần nữa lải nhải rửa thắm.

"Nhân viên giao hàng mà thôi, cô ta không có tiền đền phải không?"

Vị giám đốc do dự một chút, sau đó nói ra việc HD Phong tổng chê bọn họ ồn ào, nên sẽ đền thay.

"A~" nữ nhân giọng cao khoẻ môi, phò bầy ý cười đã tính sẵn trong lòng.

"Chẳng lẽ Lộc Hà chúng ta lại thật sự chạy theo Phong tổng để đòi tiền? Như vậy không khỏi quá mất mặt. Cho nên, cô ta thiếu tiền tự cô ta trả là tốt nhất..."

Sau đó nữ nhân tiến đến bên tai giám đốc, nhỏ giọng thì thầm.

Người nọ mới đầu hơi kinh ngạc, sau lại cảm thấy như vậy cũng đúng.

Lộc Hà trang viên danh tiếng không nhỏ một phần là bởi vì "kinh doanh ngầm", xử lý loại sự tình này cũng là đúng với chức nghiệp.

Lâm tỷ trở lại phòng nghỉ, cầm đi bộ đồ công nhân màu xám, đổi cho Liên Hân một bộ lễ phục trắng mới tinh.

Liên Hân kinh ngạc "Tôi mặc cái kia là được..."

"Đó là quần áo cũ, đều lên mốc rồi, cô đừng mặc. Cái này là bộ mới, chỉ cần cô đem trả lại sớm là được, không sao cả, chút quần áo nơi này không thiếu."

Liên Hân lập tức yên lòng, kinh nghiệm xã hội của cô quá ít, dĩ nhiên không hề sinh nghi.

Sau khi mặc quần áo xong, Lâm tỷ đề nghị dẫn cô ra ngoài, nói giúp tiền Liên Hân đi một đoạn, thái độ quả thực lịch sự ôn hoà.

Nhưng thực mau, giữa hai chân cô liền tê ngứa khó nóng lên, giống như bị một đàn kiến bò qua, đầu óc choáng váng.

Liên Hân mới đầu tưởng đầu thân thể mẫn cảm lại quá nhạy, mãi đến khi phát hiện chính mình bị mang vào một sân nhảy hoa lệ ở tầng ngầm bên dưới hoa viên, cô mới ý thức được tình huống không đúng.

"Chơi vui vẻ đi, sau khi thanh tỉnh rồi không còn nhớ gì nữa đâu." Lâm tỷ ở bên tai cô nói nhỏ.

Giám đốc hậu cần bước chân hưng phấn mà đi qua sảnh yến hội, bỗng nhiên nhớ tới Phong tổng, ông ta cần nhắc một chút.

Một người nam nhân nguyên ý bỏ ra nhiều tiền như vậy cho một tiểu muội giao hàng xa lạ, mặc dù là dư tiền dư của đi nữa, vậy cũng chưa chắc không phải bởi vì cảm thấy hứng thú đâu?

Ông ta sờ sờ cằm, cảm giác chính mình khả năng sẽ gặp đúng được chỗ ngứa của Phong tổng, liền móc ra thẻ VIP đỉnh cấp của Lộc Hà trang viên, tiến thẳng đến chỗ Phong Khải Ninh rồi đưa cho hần.

"Phong tổng, ngài hôm nay có muốn tới sân nhảy chơi một chút hay không..."

Phong Khải Ninh lúc này đang đứng phát ngốc, không biết suy nghĩ cái gì, vừa nhìn thoáng thấy tấm thẻ trên tay liền nhủ này.

"Không chơi."

Giám đốc hậu cần nhỏ giọng nói "Tiểu cô nương đánh đổ rượu ban này, Lâm tỷ đã mang cô ta xuống sân nhảy rồi, ngài có muốn..."

Phong Khải Ninh ngẩng đầu, một đôi mi dài lạnh lùng giờ lên nhìn trừng trừng, sau đó hần đột ngột xoay người đi ra ngoài.

Dưới ánh đèn mờ mờ, đôi chân kiều diễm lần mò đi ra sàn nhảy.

Chỗ kia có rất nhiều nữ hài trẻ tuổi, thanh thuần kiều diễm đều có đủ, tất cả đều đang chậm rãi vũ động, triển lãm thân hình.

Có người quần áo hoàn hảo, có người đã đem toàn thân cỡi sạch, cực kỳ sung sướng mà ở trước mặt mọi người trần trụi khiêu vũ, bên dưới sàn nhảy đa số là nam nhân.

Ở đây nữ nhân đều lộ mặt, mà nam nhân lại mang mặt nạ che mắt. Ai nấy đều như đang đánh giá con mồi mà đưa mắt nhìn ra giữa sàn.

Vây quanh sàn nhảy chính là một dãy phòng nhỏ làm bằng pha lê.

Bên trong có người bạch bạch lâm lâm, mần rừ óng ánh hạt châu che đầy không hết, đứng ở bên ngoài có thể nhìn đến thấu triệt.

Thậm chí, nếu làm đến quá xuất sắc còn sẽ có người chạy đến vây xem.

Liên Hân ý thức lơ mờ, tay chân bần rần mà dựa vào một cây cột, vô cùng khó nhịn liền nâng chân lên, ở trên thân cột cọ cọ huyết tâm.

Bên tai vang lên một tiếng cười khẽ.

Liên Hân ngẩng đầu, bỗng nhiên phát hiện bản thân dựa vào không phải cây cột, mà là một người đàn ông.

Nam nhân mang mặt nạ cúi đầu nhìn cô.

"Ngựa?"

**Tráng cá tằm Almas* là một trong những món ăn đắt nhất thế giới. Giá từ 8.400-15.500USD/pound

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Sàn nhảy

Nam nhân cúi tay nâng cằm Liên Hân, đầu ngón tay vuốt ve dọc quai hàm.

"Thơm quá..."

Liên Hân phát hiện chính mình dựa sai chỗ rồi, vội vàng xua xua tay nói "Ngai quá, xin lỗi..."

Nói xong cô liền xoay người định chạy, lại bị nam nhân giữ chặt cánh tay, lực đạo tuy rằng không lớn, nhưng cô lại không thoát được.

Liên Hân có chút choáng váng.

"Đừng kéo, đừng kéo tôi...tôi sẽ đền tiền..." cô dựng thẳng lên ngón tay "Tôi có...hai mươi vạn USD..."

Nam nhân lại cười một chút, bàn tay trượt xuống muốn xoa đến hông, thỉnh linh một cổ lực lượng từ đầu ập tới, tinh chuẩn chính xác đem Liên Hân kéo lùi về.

Phong Khải Ninh đem cô che ở phía sau, đôi mắt hip lại nhìn người đối diện.

Nam nhân tựa hồ đối với sự xuất hiện của Phong Khải Ninh thoáng qua một tia kinh ngạc.

Sau một lát gắng co, người nọ vẫn là nhún nhún vai, trước khi cất bước rời đi còn nói vọng lại "Từ từ mà hưởng."

Liên Hân thấy người đến chính là Phong Khải Ninh, tức khắc liền ôm lấy cánh tay hắn, khuôn mặt ửng hồng ở trên bá vai cô cọ.

Chút ồn ào vào rồi không đủ để nhắc lên bất luận sóng gió gì ở nơi này, sàn nhảy vẫn như cũ hương diễm mê ly, dục ánh gần gũi.

Phong Khải Ninh nghiêng đầu, thấy Liên Hân giống như tiểu động vật mà bám lên người hắn dụi dụi, cười nhật một tiếng, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy cô.

"Chỗ nào cũng dám đi loạn, là gan lớn như vậy?"

Liên Hân nhìn biểu tình thâm thúy lạnh lẽo của Phong Khải Ninh, tức tức đầu.

"Em không biết gì hết..." Liên Hân liềm mạng mà cọ cọ vào người hắn "Thật sự khó chịu quá, Phong Khải Ninh..."

Đây là lần đầu tiên Liên Hân gọi tên hắn, vừa nũng nịu vừa ý lại, Phong Khải Ninh hồ hấp nặng nề, siết lấy eo nhỏ, sau đó bắt lấy một chân cô kéo lên, đẩy lần vẩy ra nhìn nhin.

"Quần lót cùng váy bị bôi được, còn có, cái này là trang phục khóa nhiệt, không đạt tới nhiệt độ nhất định liền không cỡi được."

Liên Hân ôm lấy eo hắn, tay với lên tám lưng rắn chắc mà sờ soạng.

"Nóng muốn chết, vì cái gì còn không cỡi được, em muốn cỡi ra..."

Phong Khải Ninh cúi tay luôn vào dưới váy, dùng hai ngón tay giúp cô xoa xoa hoa tâm.

"Đó là vì nhiệt độ còn chưa đủ."

Liên Hân lần mò đến cặp mông rắn như đá của Phong Khải Ninh, bàn tay nhỏ vuốt ve lên xuống, thấp giọng ní non "Đại dương v*t ca ca, có thể cảm em được không, ngựa quá, sắp chết rồi..."

Phong Khải Ninh thâm mắng, rừ mắt do dự một chút, sau đó kéo khóa quần xuống.

Thịt cần đó sậm thò dài kích cách được thả ra ngoài.

Hắn cảm còn th*t vói vào trong váy, đem quần lót vén sang một bên, hạ thấp người, để cho thịt cần kẹp giữa hai cánh môi đang kịch liệt run rẩy.

Phong Khải Ninh bắt đầu nhẹ nhàng đẩy hồng tới lui, kích thích cọ xát.

"Xong việc rồi lại quay sang trách móc phải không? Lần trước nói tôi cường gian, lần này nói gì, mê gian?"

Liên Hân mềm oặt dựa vào ngực hắn, á rầy mà cúi đầu "Thực xin lỗi, lần trước..."

Cô không biết nên giải thích thế nào mới tốt, không lẽ nói vì để thoát thân nên mới diễn sao?

Phong Khải Ninh lạnh nhạt rừ mắt, dĩ nhiên không để ý tới lời xin lỗi của cô.

Cảm giác bên trong tiểu huyết bị nạn kiến bò quá thực quá thống khổ, giữa hai chân Liên Hân dầm thủy đã tràn trề, chạy dọc xuống bắp đùi.

Hắn thấy vậy cũng không cố tình tra tấn cô, thực mau liền hạ thấp người, đem còn th*t thò to đút vào một chút.

Thịt cần vừa tiến huyết, Liên Hân liền nhin không được mà rên ri lên, điên cuồng thất chặt cơ vòng âm đ*o. Cự vật thô trắng uất thấp lấp đầy mỗi một nếp uốn bên trong, nháy mắt làm mất đi cảm giác kiến bò khó chịu.

Nhưng thực mau Liên Hân liền phát giác, từng đợt ngứa ngáy đã quay trở lại, mạnh mẽ hơn gấp trăm lần.

Cô nhẹ giọng kêu lên, dùng huyết nhục của cô vừa mất, ở trên thân gây điên cuồng mà vận eo, giống như muốn dùng thịt trụ của Phong Khải Ninh giải ngứa đến từng góc ngách bên trong.

Phong Khải Ninh thở hắt vì kinh ngạc.

Rốt cuộc hẳn lại được làm cái huyết động mê người này.

Sau khi chạm qua Liên Hân, mỗi ngày hẳn đều khao khát đến phát bệnh. Lúc trước vì sĩ diện nên không tính toán tiếp tục làm gì, rồi sau đó lại điên cuồng hối hận.

Giã vờ cái gì đâu? Mạnh mẽ mà thao cô mới chính là chuyện nam nhân bình thường nên làm.

Hai người mặt ngoài áo mũ chỉnh tề, bên dưới lớp váy lại là âm dương tương liên, ở giữa sàn nhảy ái muội tối tăm, nhẹ nhàng mà luật động.

Liên Hân thấp hơn Phong Khải Ninh rất nhiều, cho nên cô chỉ có thể bị hắn bóp eo, mũi chân nhón lên chấm đất, cả người tựa hồ bị treo trên một cây dương v*t.

Hễ mỗi lần âm nhạc thoáng dừng để chuyển bài, bọn họ sẽ miễn cưỡng đi lại một chút. Phong Khải Ninh một bên chậm rãi bước đi, một bên nhẹ nhàng nhấp nháp, thấp giọng mà hỏi "Ồn không?"

Liên Hân lắc đầu, cô vừa hy vọng đại dương v*t cứ tràn đầy mà cắm dính vào trong dùng cử động, tùy ý để cô kẹp dùng, lại vừa hy vọng nó có thể mau mau rút ra, đem vô biên vô hạn d*m thủy ở sâu trong huyết từ của cô đều thọc trào ra đi.

Phong Khải Ninh thở dốc, hẳn bị Liên Hân điên cuồng quấy nhiễu hút đến cơ mông căng chặt.

Chung quanh có người so với bọn họ càng phóng túng kỳ thực không ít.

Liên Hân thoáng thấy một nữ nhân thân mặc váy ngắn, cao cao giờ mông, người ở phía sau điên cuồng xuất nhập làm cho cô ta bọt nước đều loạn bắn.

Cô không khỏi thêm thũng mà kẹp chặt thịt trụ, đẩy đẩy Phong Khải Ninh "Em muốn như vậy, muốn được đại dương v*t mạnh mẽ mà thọc..."

Phong Khải Ninh nhũ mày liếc mắt một cái.

"Động tác quá lớn sẽ có người xấu vậy xem."

Hắn đuổi tay đem tóc Liên vén ra sau, cúi đầu gặm cắn vành tai.

"Tiểu dân đảng muốn bị người ta nhìn?"

Cho dù cô có muốn hẳn cũng sẽ không, hạ thế kiều ngạo của Phong Khải Ninh không phải ai ai đều có thể xem được.

Liên Hân nức nở ra tiếng, nhin không nổi dựa ngời vào trên đùi hắn, nằng mông nhò lên tự thân xác này.

Phong Khải Ninh thấy cô thật sự thống khổ bất kham, đành đem Liên Hân bế lên một chút, nhẹ nhàng phát lực nhích eo, giống như đồ dành hài tử mà nói "Có thể nhin chút được không? Rút ra một lát, về nhà dỗ lại cho em. Lúc đó muốn chơi thể nào đều được."

Liên Hân lắc đầu nguầy nguậy.

"Không được không được, một giây đồng hồ cũng không! Đừng rút ra!"

Phong Khải Ninh thực bất đắc dĩ, hẳn rốt cuộc không thể một đường làm cô từ nơi này đi ra ngoài.

Cuối cùng hẳn chỉ có thể ôm Liên Hân vừa đi vừa cảm, ở xung quanh sân nhảy đi tìm phòng pha lê còn trống. Khổ nỗi, giờ này các nhóm hình người đám thú đều chiếm hết phòng.

Ngó vào bên trong, không phải khẩu giao thì là điên cuồng cảm huyết.

Phong Khải Ninh đành phải đem Liên Hân đặt lên một cột một ở trong góc khuất, tách hai chân cô ra treo lên cánh tay, bắt đầu bế mông thúc eo, mạnh mẽ chọc rút.

Liên Hân bị làm đến ngứa đầu hết to, quy đầu vừa nóng vừa cứng chạm sâu vào trong hoa tâm bùn rùn.

Cô hiện giờ giống như người bị vấy giữa tối tăm, còn th*t của Phong Khải Ninh chính là khe nứt duy nhất mang đến ánh sáng.

Cắm vào rút ra, cắm vào rút ra...lĩnh hồn Liên Hân hoàn toàn đã bị căn thịt này chi phối.

Nhiệt độ trên người không ngừng tăng lên, bỗng "cạch" một tiếng, khoá nhiệt trên váy lẽ phục rốt cuộc được mở.

Liên Hân lập tức kéo khoá váy, mở cổ áo ra đem hai bầu ngực đưa đến trước mặt Phong Khải Ninh.

"Mau liếm a...ha—— thật xấu, toàn bộ quần áo đều bôi được..."

Phong Khải Ninh liền xụ mặt.

"Nhanh giấu trở vào, hiện tại không mát ngực. Nếu đem phơi ra cho nam nhân khác thấy, liền không làm nữa."

Liên Hân vội vàng đuổi tay đem bầu ngực đang không ngừng nhảy lên che chắn thật kỹ, sợ người nhìn thấy.

Phong Khải Ninh nhìn bộ dáng kinh hoàng của cô, thể nhưng cảm thấy vô cùng đáng yêu, vì vậy thẳng lưng thường cho mấy nhát cảm ngứa.

"Lại sắp...mau lên một chút, a, nhanh... tiểu huyết muốn làm nhanh..."

Phong Khải Ninh chú trọng thân phận cùng thể diện, vốn dĩ khinh thường làm tình cùng dân súc vật trong này. Chỉ vì Liên Hân nên hẳn mới miễn cưỡng đem còn th*t cho cô dùng tạm.

Nhưng nếu cô muốn hẳn ở loại địa phương này, tận tình đầu nhập mà làm nữ nhân hẳn yêu thích—— vậy không thể.

Hắn chỉ có thể dùng biên độ cực nhanh mà chạm vào điểm G để thoả mãn cô, làm Liên Hân cả người run rẩy, dâm đảng loạn kêu.

Ở giữa sàn nhảy, lúc này tình cảnh đã trở nên cuồng loạn, rất nhiều người mất khống chế, ngay giữa trung tâm mà lần thành một đoàn công khai bạch bạch.

Hương thơm mê người cùng tiếng rên kiều mị của Liên Hân rốt cuộc hấp dẫn người đến vậy xem.

Có người người thậm chí còn ngồi xổm xuống, ngửa đầu nhìn chỗ bọn họ giao hợp, sau đó đuổi đầu lười ra tiếp được dâm dịch roi rớt của Liên Hân.

Phong Khải Ninh đen mặt, chán ghét liếc xuống bên dưới, sau đó bế bóng Liên Hân xoay người rời đi.

Chân dài bước nhanh mang đến xúc này thật mạnh, khiến cho cự vật ở giữa huyết tâm kịch liệt cọ xát.

Liên Hân liền tục rung mình.

Cuối cùng, Phong Khải Ninh rốt cuộc tìm được một phòng pha lê trống có rèm che màu tím.

Sau khi đem rèm kéo lại, hắn đặt Liên Hân lên giường, tháo bỏ bộ váy đang tra tấn cô ra.

Phong Khải Ninh bắt lấy hai cổ chân Liên Hân, kéo thẳng thành một chữ V, còn th*t cực đại ngạnh chống ngay huyết khẩu, lúc này mới trầm giọng nói "Muốn nhanh phải không?"

Một cây dương cụ thô to đột nhiên cắm ngập tận gốc, mông thịt Liên Hân đều phải nhảy dựng, hai chân dạm rộng bắt đầu thừa nhận tốc độ ra vào như bão tố.

Phong Khải Ninh vrom đầu lười bắt lấy đầu ngực phần nộn đang tán loạn nhảy lên, phía trên liếm mút bên dưới cảm huyết.

Nghiêm Tự từ trên lầu chậm rãi đi xuống, híp mắt nhìn đám người dầm loạn cuộn thành một đoàn giữa sân nháy, hần vừa liên tục chép miệng lắc đầu vừa đi dạo vòng vòng.

Kết quả, Nghiêm Tự đột nhiên nhìn thấy Phong Khải Ninh thế nhưng đang ở trong phòng pha lê chơi gái!?

Cảnh tượng quả thực đất rung núi chuyển, dầm dịch bay loạn, cách vách pha lê đều nghe được nữ nhân tiên lẳng kêu lên. Âm thanh uyển chuyển lại yêu kiều, mị ngọt rên rì còn khá dễ nghe, kêu đến đại bảo bối bên dưới quần hần đều sắp phát nổ.

Nghiêm Tự mở cửa đi vào, ngửi được cả phòng tràn ngập một mùi thơm lạ lùng, máu huyết trong người bắt đầu sôi sục.

Phong Khải Ninh đem nữ nhân ôm đến kín mít, cho nên Nghiêm Tự chỉ nghe thấy được âm thanh đắm chìm trong nhục dục chứ không nhìn đến biểu tình thảng thien dâm dăng của cô.

"Thơm quá vậy..."

Nghiêm Tự đuổi tay vào vuốt ve sườn mặt Liên Hân, đang định lần theo cái cổ xinh đẹp đi xuống, cổ tay đã bị gắt gao chế trụ.

"Mẹ kiếp" Phong Khải Ninh mặt mày âm lãnh "Cút ra ngoài!"

"Cùng nhau chơi a, không đến mức anh em với nhau mà cũng..."

Phong Khải Ninh trừng mắt, chuy thủ trong chiếc nhẫn giữa hai ngón tay đã bật ra.

Nghiêm Tự biết người này đích xác không nói giỡn, bèn dựng thẳng một bàn tay lên, cả người giật lùi về sau.

"Được rồi được rồi, mẹ nó, gái ở chỗ này mà cũng xem như bảo bối? Cậu bệnh phải không? Thực thương tâm a~"

Nghiêm Tự bị Phong Khải Ninh nhìn chăm chăm mà lui ra ngoài, rời khỏi sân nháy, sau đó hướng lên trên lầu bỏ bỏ mới coi như toàn mạng.

Nghiêm Tự về mặt vô cùng khó tin mà bỏ trên mặt đất, cho đến khi nhìn thấy Tô Tử Tích, hần liền cầm gậy bắt binh mà xông lên hồ to.

"Tô Tử Tích, cậu đoán xem có chuyện gì? Tôi con mẹ nó quá phục, Phong Khải Ninh đang ở sân nháy chơi gái! Tôi chỉ đi vào quan tâm một chút hần đã lổng lênh! Mẹ nó giống như mình sắp đoạt gái của hần không bằng...uầy uầy! Có đang nghe hay không vậy?"

Cặp mắt đảo hoa của Tô Tử Tích lãnh lãnh, vẫn luôn im lặng chuyên chú cảm đi động, liên tục gọi vào một số điện thoại.

"Bất quá, con nhỏ đó thực sự thơm lắm nha, mùi thơm rất lạ..."

Tô Tử Tích nâng mí, đẩy mắt lập lòe hần ý.

"Cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Phòng pha lê 3P dâm chiến (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai chân Liên Hân bị gấp ngược lên, cùng với hai cổ tay trói chung một chỗ nắm ở trên đầu.

Cả người cô xếp lại thành một chiếc bánh, chỉ có tiểu huyết là hướng lên trời, bị Phong Khải Ninh không ngừng thọc vào rút ra.

Nam nhân này quả nhiên là có khổng chế dục rất mạnh.

Liên Hân đắm mình trong triều tình, dục tiền dục tử mà mê ly hé ra đôi mắt.

Phong Khải Ninh ở trên người cô, eo móng pháp phòng dong đưa, sắc dục nồng đậm bị khoá trọn trong con người tâm tối, thừa lại một khuôn mặt vẫn y nguyên như cũ, đáng vẻ cao ngạo lãnh trầm.

Cho dù hai người thân thể nối liền, nhưng hần phảng phất trông như thực sự có độc, việc họ đang làm chỉ là tùy tay giúp cô một chút vậy thôi.

Theo lý mà nói, hần cảm có đến thoải mái như vậy, Liên Hân hần là nên vừa lòng mới đúng. Nhưng bộ dáng chết đi một nửa này của Phong Khải Ninh thật sự làm cô có chút khó chịu.

Liên Hân ăn a nức nở, vùng tay ra ngoài, hướng tới lồng ngực của hần mà sờ sờ.

Đang lúc cô muốn coi bỏ cục áo sơ-mi, tay nhỏ liềm bị Phong Khải Ninh bắt lên trói ngược trở lại.

Liên Hân ướt mắt nhìn hần một hồi, mếu máo quay đầu.

Phong Khải Ninh dĩ nhiên ý thức được cô muốn hần coi quần áo, muốn nhìn đến thân thể hần, bởi vậy cho nên vừa không chiếm được liền phát giận.

Phong Khải Ninh nhìn chung quanh, không kiên nhẫn mà nháp môi "Ồ đây hỗn tạp, không coi được."

Liên Hân không thèm để ý tới hần, nhắm mắt lại hừ hừ, chuyên tâm cảm thụ còn th*t mang đến từng đợt từng đợt khoái cảm.

Phong Khải Ninh thoáng dừng một chút, dù sao cũng là nữ nhân vất vả lắm mới thao được trở về, lại còn là tiểu quý thích bỏ chạy. Hần không thể lại ngày ngày nghĩ tới tiểu huyết ướt át của cô, để rồi đêm nào cũng thấy mộng xuân.

Muốn làm mà làm không đến, thật sự sẽ gây suy nhược tinh thần.

Phong Khải Ninh bèn cúi đầu hôn Liên Hân một cái thật sâu, sau đó còn cẩn thận mát an ủi nhũ tiêm đang loạn nhảy hồi lâu.

Thế nhưng Liên Hân vẫn như cũ, mỗi lần đến cao ngất.

Dĩ nhiên là còn giận.

Hần lúc này mới bất đắc dĩ mà đưa tay tháo vài nút áo, phanh cổ sơ-mi rộng đến tận vai, sau đó ôm eo Liên Hân kéo sát vào trong ngực mình, cọ cọ.

"Sờ đi."

Liên Hân mở mắt ra xem, nhìn thấy một khối thân thể phi thường tinh xảo rắn chắc ập vào trước mắt.

Cơ ngực rộng lớn bằng phẳng, độ cong cùng độ nghiêng không chệch một ly, dù thấy chủ nhân là người có yêu cầu rất cao, thường ngày tự mình duy trì thể trọng thực nghiêm khắc.

Nhìn xuống một chút chính là eo tuyến linh hoạt pháp phòng, mỗi lần co lại cực hạn sẽ mang theo cơn th*t thổ trắng vùi thật sâu vào trong người cô.

Hần miễn man bất tận mà đem tinh ái khoái lạc đều dâng lên cho Liên Hân.

Liên Hân mê mang đuổi tay, sờ thẳng một đường từ xương quai xanh đi xuống rồi là lướt vòng ra phía sau, sau đó đột ngột dừng ở trên mông hần, mạnh tay cào một vết thật dài.

Phong Khải Ninh rít khẽ.

Dĩ nhiên, cô không màng hần có phản đối hay không, vừa hung hăng trao xoa cặp mông săn chắc vừa dâm dăng loạn kêu.

"A, a~ mạnh quá...ân... Đại móng thúc thật sâu...thật biết làm..."

Phong Khải Ninh cúi xuống, thật dần lên thật, ép đến bầu ngực Liên Hân đều bẹp xuống, tràn sang hai bên.

"Thích?" Hân ở bên tai thì thầm.

Liên Hân gật đầu "Siêu thích...Khải Ninh đáng người đẹp lại biết làm! còn th*t to...a~ rất thích, rất thích..."

Phong Khải Ninh cắn cắn vành tai "Chỉ cần về sau cùng tôi ở chung một chỗ, tất cả đều là của em."

Sau đó bụng nhỏ lại dùng dức dính một dính.

Liên Hân tứ chi gất gao quần lên, ngẩng đầu ngậm lấy môi mòng của người đối diện.

Nghiêm Tự mờ mặt mà đi theo sau Tô Từ Tích mặt trầm như đáy nước, miệng không ngừng lái nhái.

"Người anh em, làm sao vậy? Mặt mày không khác gì nghẹn tiểu, nhưng mà ở dưới này không có toilet nha, muốn tè cũng tè không được..."

Tô Từ Tích lẳng lặng nhìn ra sân nhảy, giữa đám quần ma loạn vũ mà đưa mắt tìm kiếm xung quanh.

Đuôi mắt đột nhiên hơi khép, không rõ ý vị mà tẩn ra một cổ hàn khí, hân thực nhanh liền bắt được bóng dáng của Phong Khải Ninh trong một góc phòng.

Nghiêm Tự bên này lại bị cảnh tượng xảo diệu giữa sân nhảy hấp dẫn, hân nhẹn không được bèn đi qua nhìn nhìn một chút.

Một cái bàn nhún* lò xo được bày ở giữa sân, bên trên là đôi nam nữ trần truồng, thân thể dán chặt.

Bọn họ vừa này người nhún lên bật xuống, vừa kịch liệt làm tình, mỗi lần bay lên thật cao sẽ ở không trung mà đối đủ loại phức tạp tư thế.

Nghiêm Tự khiếp sợ mà nhìn, cảm thấy bản thân xem đến đây là quá đủ rồi.

"Cái này...cmn chính là bộ môn thể thao đi!"

*Đây là *bàn nhún lò xo*

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Phòng pha lê 3P đâm chiến (2)

"A, ha...ha! Đờng...um..."

"Bạch bạch" từng tiếng kịch liệt vang lên trong phòng pha lê, xích trụ* của Phong Khải Ninh giống như già tương, điên cuồng tháo phạt.

Mỗi lần hân cắm xuống đều cực kỳ xáo quyết mà nghiền áp lên điểm G, khuấy đảo đến mức đâm dịch lấy lợi đều vẩy bắn ra ngoài, dính đầy huyết khẩu cùng phần gốc thịt trụ.

Phong Khải Ninh hộ thực hùng sư*, dĩ nhiên không thích tại nơi hoang dã mà để lộ ra mỹ thực, hân muốn mau chóng cho Liên Hân cao trào một lần sau đó đem người găm tiến địa bàn.

Liên Hân đuổi dài đầu lưỡi, ngửa đầu thẳng chân thừa nhận xâm lược mãnh liệt giống như đạn pháo bên trên.

Điểm mẫn cảm liên tục bị kích thích, thống khổ cùng khoái lạc ập đến cùng lúc làm cô gặt này thân mình.

"Không được... ha...như vậy, như vậy...lập tức muốn phun..."

Nước bọt cùng nước mắt gần gần chảy ra.

"Ngực sắp nhảy bay rồi...mau giúp em đề lại...A~"

Tức khắc, Phong Khải Ninh liền ngấm trụ một bên nhũ tiêm, mạnh mẽ mứt vào.

Tô Từ Tích lẳng lặng đứng ở bên ngoài phòng pha lê, nốt ruồi dưới khoé mắt dường như tích tụ một loại cảm xúc hung hiểm.

Hân nhìn hai người thân thể gất gao quần quện bên nhau, căn thị thỏ to không kém gì hân đang ở giữa hai cánh hoa non nót của Liên Hân, sóng cuộn biển gằm mà xuất nhập.

Tiểu huyết nhỏ hẹp đã bị cấm thành một chữ O thật lớn, mị hồng thật non cùng chất lỏng xấu hổ đều bị nam nhân thô bạo mà thực trào ra...

Phong Khải Ninh thấy tỏ Tô Từ Tích đứng ở bên ngoài, hai mắt dần liền nháu lại, nhưng hân cũng không có ngừng, ngược lại càng khiêu khích khoe mẽ mà nâng mông Liên Hân, ôm người đi đến vách tường pha lê, tiếp tục cực lực chọc rút.

Phong Khải Ninh cố ý để bộ vị đang chặt chẽ giao hợp của hai người bày ngay trước mặt Tô Từ Tích, làm hân nhìn đến thấu triệt rõ ràng.

Cặp mắt thiên nhiên liễm điễm trời sinh của Tô Từ Tích lúc này đã giống như truy vào hầm băng.

Hân phóng tầm mắt giống như mũi châm bay đến trên người bọn họ, thẳng lẳng lẳng mà nhìn một lúc lâu.

Cuối cùng, Tô Từ Tích hít thật sâu, lồng ngực phập phồng, hai mắt nhắm chặt chuẩn bị xoay người rời đi.

Đúng lúc này, tiếng khóc kiều mị của Liên Hân bỗng nhiên dồn dập cất cao.

Tô Từ Tích cảm thấy, từng sợi tình thần trong đầu hắn đã bị Liên Hân kéo chặt.

Tiểu cô nương hiền lành là sắp đặt cao trào, cô vẫn luôn như vậy, tiếng kêu tao lắng yên chuyển giống như bị người khi dễ, con người đáng thương ướt át hăm xuân.

Liên Hân siết chặt hai nắm tay nhỏ, toàn thân kịch liệt run rẩy, huyết nhục gấp rút quấn lấy dương cụ của nam nhân.

Còn cô, mùi hương cơ thể trong nháy mắt trở nên nồng liệt...

Liên Hân thét lên một tiếng, ngực cô ưỡn hồng mà phun đầy cơ bụng của Phong Khải Ninh.

Đồng thời, bầu ngực cao cao cũng phun ra hai dòng chất lỏng, phun đến mức Phong Khải Ninh không kịp đề phòng.

Hắn liếm liếm môi, cúi đầu nhìn trong chốc lát, sau đó ngẩng lên, cùng Tô Từ Tích đứng ở bên ngoài bốn mắt nhìn nhau, vô cùng khiếp sợ.

Phong Khải Ninh hỏi "Cậu làm cô ấy mang thai?"

Hắn nghĩ nghĩ, hoặc là, chính hắn làm?

Tô Từ Tích đẩy cửa lao nhanh đi vào, kêu Phong Khải Ninh đặt người trở lại đệm xóp.

Sau đó, hắn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt thất thần sau cao trào của nữ hài. Liên Hân lúc này còn ở một bên vừa phát run vừa khóc lóc.

Tô Từ Tích cúi đầu hôn hôn cô.

"Liên Hân, em...mang thai?"

"Bảo bối, trả lời?"

Liên Hân mê mang mà nhìn Tô Từ Tích, tức khắc liên bụm mặt mà hô ra tiếng, hai chân ảo não buông thổng, đôi ngực còn ở trước mặt hai người nam nhân mà dong đưa dong đưa.

"Mất mặt quá, hai người đừng nhìn nữa!"

Cô muốn giết hệ thống!

Phong Khải Ninh nhũn mày, bắt lấy một bên ngực cúi đầu hút chặt, Tô Từ Tích cũng lập tức vờn lười ngâm trụ đầu v* bên kia mà mút lên.

Hai người say sưa uống vào mấy ngụm, cảm giác được vị sữa tươi thuần hậu ẩn chứa mùi hương độc đáo của Liên Hân.

Phong Khải Ninh cùng Tô Từ Tích ngẩng đầu liếc nhau.

"Là sữa."

Liên Hân thấy thẹn muốn chết.

Tô Từ Tích ôm hồ lý lấy cô, hôn hôn lên khuôn mặt ửng đỏ rồi hỏi "Bảo bối, sao lại thế này? Em mang thai sao? Chuyện khi nào?"

Liên Hân lắc đầu "Em không có thai, cái đó là...thể chất tự nhiên."

Hai nam nhân lại kinh ngạc nhìn nhau.

"Thể chất tự nhiên?"

"Chính là như vậy, chi cần cao trào lên sẽ...sẽ phun sữa." Liên Hân xấu hổ bụm mặt

Phong Khải Ninh nhường mày, hỏi Tô Từ Tích "Chưa bao giờ làm được như vậy chứ gì?"

Tô Từ Tích vén tóc Liên Hân ra sau tai, rử mắt xuống, không đáp.

Phong Khải Ninh hừ cười, trong mắt nhàn nhạt đắc ý.

Tô Từ Tích gỡ bàn tay đang bịt kín mặt của Liên Hân xuống, vừa hôn khoé mắt rung rung của cô vừa hỏi "Liên Hân, vừa rồi em tự nguyện làm như vậy sao?"

"Cậu có ý gì?" Phong Khải Ninh đứng phắt dậy.

"Tôi không có hỏi cậu."

Tô Từ Tích duỗi bàn tay thon dài đến giữa hai chân cô, nhẹ nhàng mà xoa ấn âm đế, kiên trì lặp lại câu hỏi khi nãy.

"Liên Hân, em tự nguyện sao?"

Liên Hân thoải mái mà ngâm khẽ ra tiếng, lại liếc mắt nhìn sang Phong Khải Ninh mặt mũi hằm hằm, nghĩ thầm vẫn là không nên oan uổng hắn thêm lần nữa.

"Có người hại em...cho em mặc quần áo có bôi được."

Sau đó Liên Hân kể lại đại khái sự tình buổi tối hôm nay.

Tô Từ Tích thoáng dừng tay một chút.

"Ai làm?"

"Hình như gọi là... Lâm ty?"

Tô Từ Tích rử mi, gật gật đầu.

"Đánh đồ chút đồ mà thôi, lúc đó vì sao không chịu báo tên tôi ra?"

Liên Hân bị hắn xoa thành một bãi xuân thủy, tiếng được tiếng mất mà hỏi ngược lại "Bảo...báo tên của anh ra? Vậy cũng được sao?"

Tô Từ Tích cùng Phong Khải Ninh liếc nhau, cười một chút.

Phong Khải Ninh nhéo nhéo vành tai Liên Hân, lúc này mới lên tiếng "Tô ca ca nhà em chính là cô đồng lớn nhất của Lộc Hà."

Liên Hân mê mang gật gật đầu, âm đế bị ngón tay điêu luyện xoa nắn, đầu ngực lại bắt đầu tiết sữa.

Hai người nam nhân vừa thấy, liền mỗi người một bên cúi đầu xuống liếm mút.

Liên Hân duỗi tay ôm đầu cả hai, ngón tay luồn vào trong tóc, lắc mông kêu loạn.

"Ưm...không cần, đừng mút ngực... a~..."

Ba điểm nắn cảm đồng thời bị kích thích, Liên Hân không khỏi vịn eo xoắn hông, dâm dăng rên ri lên.

Tô Từ Tích bỗng nhiên đứng lên kéo khóa quần, sau đó đem chân cô nhẹ nhàng bè ra, giương ngón giữa cắm vào trong huyết động xem xét một chút.

"Chật quá, vẫn là chặt như vậy... Xem ra thứ đồ chơi kìa của Phong Khải Ninh thật sự chẳng ra gì."

Hắn cười cười, đem côn th*t gắn xanh bạo đột chống ngay huyết khẩu.

Phong Khải Ninh nghe vậy lòng hăm một cái, giả bộ vô tình lơ mắt nhìn sang cụ vật của Tô Từ Tích, sau đó trong lòng âm thầm thả lỏng.. kích cỡ của bọn họ không sai biệt lắm.

Dưới loại tình huống này, nếu mà thứ Tô Tử Tích móc ra tới lại to hơn so với hân, vậy cũng quá xấu hổ.

"Tôi còn chưa xuất đầu." Phong Khải Ninh trầm giọng.

"Vậy cậu chậm rãi mà chờ." Tô Tử Tích nhàn nhạt trả lời.

Hân thẳng lưng, đem toàn bộ thật trụ vùi sâu vào tiểu tào huyết, sau đó ngửa đầu than nhẹ một tiếng.

Bên trong Liên Hân vốn đã đảm dễ, vừa ướt vừa chặt, ẩm áp bao vây, còn mang theo run rẩy sau cao trào, giống như dây đặc vô số miệng nhỏ đang ở bên trong toát nứt cơn th*t.

Tô Tử Tích cong eo, cửu thần nhất thâm* thông thả mà làm.

Phong Khải Ninh đem hai bên ngực đều hút sạch, đến khi không thấy sữa chảy ra nữa, bàn tay thô to lại bắt đầu nhẹ nhàng quất đánh, đánh đến bầu ngực loạn nháy, không nhìn ra được hình thù.

Tô Tử Tích nheo mắt "Đừng có khi dễ bảo bối nhà tôi."

"Khí dễ? Lúc tôi thương Hân Hân không biết cậu còn đang ở cái xó xỉnh nào đâu."

Phong Khải Ninh trầm mặt, hân lấy hai ngón tay nhéo cằm Liên Hân, làm cô xoay qua sau đó cúi người hôn lấy.

Hơi thở cường thế vọt vào khoang miệng, mỗi lưỡi gào trền, nước bọt kéo dài thành từng đường chỉ bạc.

Tô Tử Tích nắm eo Liên Hân, từ gốc đến ngọn mạnh mẽ thọc rút, tình hoàn cùng một ít lỏng bên dưới thỉnh thoảng vuốt ve qua hoa để, miết đến đám thủy rào rạt phun trào.

Hân dùng cơ bụng rắn chấn mãnh liệt co gập giữa hai chân, hông cùng mông ở trên người Liên Hân phong tao mà vận vẹo.

Tô Tử Tích hết đối phương vị lại xoay tròn, thọc vào rút ra còn mang theo huyền kỹ xảo diệu.

Phong Khải Ninh tự nhiên không cam lòng chịu yếu thế.

Liên Hân lại lần nữa bị cơn th*t lớn lấp đầy, hai tên nam nhân áp dụng mười tám ban võ nghệ, thi nhau làm cô dục tiền dục tử.

Cánh môi khắp khi hé mở, tiếng kêu ngâm nga, âm thanh lúc cao lúc thấp từ trong cổ họng tràn ra không ngừng.

Phong Khải Ninh cười cười "Thực biết kêu."

Tô Tử Tích cũng cúi đầu, câu câu khoe môi.

Phong Khải Ninh dùng đầu ngón cái tách hai cánh môi cô ra, sau đó dùng gia hỏa thô to của chính mình nhét đi vào.

Liên Hân "ồ ồ" mà đem cơn th*t lớn găm cắn, cánh môi đầy đã bao vây, đầu lưỡi linh hoạt liếm vòng, ăn đến Phong Khải Ninh cơ mông đều run rẩy, mã mất không ngừng tiết dịch.

Lúc sau, hai người hợp lực đem Liên Hân lật úp qua, quý bò ở trên giường.

Tô Tử Tích từ phía sau ôm mông Liên Hân, lại lần nữa đem cự điều đưa vào huyết mật, cong eo đẩy hông.

Liên Hân đỡ lấy dương cụ thô trắng giữa hai đùi Phong Khải Ninh, đầu nhấp nhỏ lên xuống.

Làm được một hồi, hai nam nhân lại thay đổi vị trí.

Tiểu huyết bỗng chốc hự không, lại ngay lập tức bị một căn dương v*t bùng bùng khác lấp đầy, chỉ nghe Liên Hân ô a mà kêu vài câu, không rõ là bắt mặn hay là vừa ý.

Trước sau Liên Hân được hai căn cơn th*t tận tình hầu hạ, bốn bàn tay ở trên người cô chu đáo đưa bốn hết thấy điểm mẫn cảm.

Âm đế, âm môi, đầu ngực, huyết tâm đều được nam nhân dùng tay cùng đại quy đầu ti mi mát-xa.

Liên Hân thực mau liền run rẩy cao trào thêm lần nữa. Hai người kia chỉ chờ có vậy, liền lập tức vui vẻ mà cúi đầu mút sữa.

Liên Hân một bên hưởng thụ khoái cảm kịch liệt triều xuy, một bên bị hai nam nhân anh tuấn cắn nút đầu nhũ, không dẫn được mà bắt đầu nhấc lên từng đợt cao trào tuần hoàn.

Tuy rằng làm tình trong phòng pha lê, tình huống tùy thời đều có thể bị người vây xem như vậy cực kỳ kích thích, trong ngoài sần nhảy cũng là dầm dật khắp nơi.

Nhưng mà hai nam nhân yêu cầu khắt khe kia đối với hoàn cảnh như vậy vẫn là không thể tận hứng.

Vừa muốn thỏa mãn Liên Hân, còn phải cần đổi góc độ để che chở thân thể của cô, bằng không Liên Hân lại khóc lại nháo.

Cho nên rốt cuộc hai người họ đều chưa thể xuất được lần nào.

Cuối cùng, bọn họ đột nhiên phát hiện Nghiêm Tự chạy khắp nơi tham quan đoàn xiếc xong rồi, đang vui vui vẻ vẻ mà hướng bên này đi tới.

Tô Tử Tích vội đem lễ phục vứt ra ban nãy nhét về, qua loa mặc vào cho Liên Hân, sau đó hai người quyết định mang cô về toà biệt viện gần đây của Phong Khải Ninh.

Chờ đến khi Nghiêm Tự đi tới, trong phòng cũng chỉ còn lại dư vị sau cuộc chiến cùng với mùi hương mê người lạ lẫm.

Nghiêm Tự đứng trước đệm xấp hồi lâu, vuốt cằm nghiên cứu dấu vết hân lại ở mặt trên, cuối cùng lớn giọng mắng một câu.

"Đệt mỵ, chơi tay ba? Cho mị chơi với a~!!!"

***Xích trụ** : trụ đó, ý là diễn tả cơn th*t của Phong trầu màu đỏ nhưng dịch ra thì thô nên thôi giữ nguyên

***Hộ thực hùng sư** : (护食雄狮) bản năng bảo vệ miếng ăn của sư tử

***Cửu thần nhất thâm**: chín cạm một sâu (thấy tác giả có vẻ thích cho Tô phủ viện trưởng xài cái chiêu này, haha)

~Thông báo nho nhỏ

Đầu tiên, Nguyệt Nguyệt xin cảm ơn các bạn đã ủng hộ. Dù comt, vote hay đơn giản là chỉ xem thôi cũng là động lực rất lớn để mình up truyện hàng ngày rồi.

Mình edit truyện vì sở thích, cũng sẽ không bao giờ yêu cầu phải vote hay gì đó. Chỉ hy vọng thỉnh thoảng các bạn để lại bình luận góp vui, hoặc là bàn luận về truyện, như vậy đã rất tốt.

Vào vấn đề chính, chuyện là từ hôm nay **Hệ Thống Thể Dịch Nước Hoa** sẽ được mình up chương cố định vào lúc **10h tối mỗi ngày**.

Bản gốc đã hơn 80c và vẫn chưa hoàn. Mình sẽ cố gắng đuổi kịp và ĐẢM BẢO KHÔNG DROP. Mọi người cứ yên tâm nhảy hố nha.

Yêu yêu ☐

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Biệt viện loạn dục (3P)

Trên đường về, Phong Khải Ninh phía trước lái xe, hai người kia ở đằng sau lại tiếp tục làm tình.

Tô Từ Tích đặt Liên Hân ngồi lên cõn th*t, nương theo tiết tấu dẫn xác không theo quy luật của mặt đường mà nhiệt tình thao cõ.

Liên Hân ngồi ở trên đùi Tô Từ Tích, một bên nhẹ nhàng nâng mông, một bên vui vẻ vận eo.

Tô Từ Tích nhỏ giọng hỏi "Vẫn là cõn th*t của bác sĩ ca ca ăn ngon nhất, phải không?"

Phong Khải Ninh đánh "bộp" lên tay lái, trầm giọng lên tiếng "Tô Từ Tích, trò này cũng quá nhạt nhẽo."

Tô Từ Tích cười cười, giữ chặt cánh tay Liên Hân sau đó tháo phanh váy xuống, làm cho một đôi tuyết trắng dựng thẳng ra phía trước mà lắc lư lay động.

"Mau uốn ngực lên, cho Phong tổng ngắm đỡ ghiền."

Phong Khải Ninh thấp thấp chúi thề một tiếng.

Liên Hân nhũ mày "Ai~ được trên vấy lại dính vào người...lại ngứa."

"Sắp tới rồi!" Tô Từ Tích ngấm lấy vành tai là lướt, duỗi ngón tay dài đem cãm cõ xoay lại đây, sau đó nhiệt tình mót hôn.

Phong Khải Ninh trực tiếp lái Maybach vào gara, cửa xe vừa mở, Tô Từ Tích liền xẽ váy ném đi, để cho Liên Hân trần truồng kẹp cõn th*t hân mà chậm rãi bước xuống xe.

Phong Khải Ninh nhũ mày "Ồ đây có rất nhiều camera."

"Xóa." Tô Từ Tích đáp.

Hắn đem hai chân đang kẹp chặt lấy cõn th*t của Liên Hân bẻ ra, sau đó bẻ lên tách thành chữ M, lấy tư thế như bẻ em bé tiểu vừa đi vừa lộng.

Tô Từ Tích không rõ có ý đồ gì, hân cứ đi tới đi lui trong gara xem xét dân siêu xe của Phong Khải Ninh, cuối cùng tìm đến chiếc Bugatti Veyron* màu cam trong góc.

Hắn ôm Liên Hân đặt lên đầu xe, sau đó duỗi ngón tay dài ra trước nhẹ nhàng vắn về âm đế.

"Bảo bối, tới đây, phun lên mặt kính giúp cho Phong tổng rửa xe một chút."

Liên Hân mở mắt mà nhìn siêu xe, lại quay sang nhìn Phong Khải Ninh một cái.

Phong Khải Ninh lúc này đang đứng cởi bỏ quần áo, nghe vậy liền nhượng mảy.

"Tô Từ Tích, cậu có bệnh phải không? Không cho mượn lái thử liền nhỏ mọn trả thù kiểu đó?"

"Bảo bối rửa xe giúp mà cậu còn chê? Vậy được, có giới thì cũng đừng thao tao huyết."

Phong Khải Ninh trần trụi đi tới, ở giữa chân dài dính một căn thịt trụ làm người khiếp vía hãi hùng, quy đầu gật gù lay động theo từng bước chân.

Hắn vươn tay túm lấy eo nhỏ kéo về phía mình.

"Cậu làm đủ lâu rồi, trả lại đây."

Vừa nghe "phốc" một tiếng, đ*m thay liền theo đó phóng thành một đường parabol, cự vật bị bắt rút ra của Tô Từ Tích vô cùng bắt mắt mà lắc lư trong không khí.

"Ưm~"

Liên Hân than nhẹ, Phong Khải Ninh liền dỗ "Đừng kêu, cõn th*t lập tức cho em"

Phong Khải Ninh đem hai chân cõ triển ở trên eo, dính khải hai mảnh dâm nhục còn đang đáng thương run rẩy, cả căn thịt trụ mạnh mẽ mà cãm đi vào.

Hắn ôm Liên Hân vừa làm vừa đi ra ngoài, nhẹ nhàng ngấm lấy cặp môi anh đào nhỏ xinh của cõ mà đùa bỡn.

Toà biệt viện này chỉ trong vài giây báo đường mới có người làm, lúc Phong Khải Ninh không dùng đi nhiên cũng không ai tới.

Hắn không kiêng nể gì mà mang theo Liên Hân đi vào hoa viên lộ thiên, làm cõ một bên hướng dựng cõn th*t một bên thường thức hòn non bộ cùng thủy cảnh.

Liên Hân chỉ tùy ý ngó núi non trùng điệp trước mắt vài cái, sau đó liền cúi đầu vuốt ve thân thể tinh xảo rắn chắc của Phong Khải Ninh, mặc cho gậy lớn không nhanh không chậm liên tục cãm vào tiểu huyết tảo ngứa.

Phong Khải Ninh mặt không đổi sắc mà nghiêng đầu hỏi "Hoa viên không đẹp bằng người?"

Liên Hân khúc khích cười.

Tô Từ Tích bước lên mấy bước, vuốt dọc từ kẽ mông cõ xuống dưới, đầu ngón tay chạm tới khe rãnh ướt át nhầy nhụa, hân bỗng dưng cảm thấy hít thở không xong.

"Vào nhà đi, tôi muốn làm."

Phong Khải Ninh cũng đột nhiên nhớ tới, hân đã từng có cái đêm mộng, lập tức nhanh chóng sai chân rẽ vào một căn phòng.

Hắn đem dương v*t rút ra, nói với Tô Từ Tích "Làm trước đi."

Sau đó xoay người đi vào nhà bếp.

Tô Từ Tích nhượng mảy, cũng lười để ý, nhẹ nhàng tách chân Liên Hân rồi cúi đầu thà thăm "Bác sĩ ca ca tới thao bảo bối"

Liên Hân duỗi tay câu lên cổ hân, hai người bên dưới giao cấu, ở trên thiên lợi địa hòa mà hôn môi.

Lúc Phong Khải Ninh mang theo đồ vật trở ra, hai người kia đã quần nhau lăn lộn trên thảm.

Bên trên bên dưới đồng thời kịch liệt giao hợp, tốc độ đỉnh động có thể so với súng ống liên thanh, giống như hận không thể dùng cõn th*t nghiền sống đối phương.

Phong Khải Ninh dùng tay tự loét, đứng ở một bên chờ.

Đợi khi Liên Hân một thân kiều mị run rẩy lên hỏi, ba chỗ đều phun, hân mới đi lên cùng Tô Từ Tích phân chia bầu sũ mà liếm mót.

Phong Khải Ninh đẩy Tô Từ Tích ra, dùng cõ lỏng chõn mềm mại miết dọc tiểu huyết, đem thể dịch sau khi giao cấu lúc này đều tẩy sạch hết.

"A~ nhột quá...um..." Liên Hân xoa ngực kêu lên.

"Làm gì vậy?" Tô Từ Tích sốt ruột hỏi.

Cõ rửa sạch sẽ xong, Phong Khải Ninh mới thông thả đem mặt ong quện cùng nước trái cây bôi lên tiểu huyết.

Tô Từ Tích:???

Sau đó chỉ thấy Phong Khải Ninh cúi đầu, áp môi vào huyết khẩu, tẩm tấc mà bắt đầu ăn.

"A! Làm gì?...ha! Đừng liếm, a~"

Phong Khải Ninh thật sự ấn đến ngon lành.

Đầu lưỡi khi thì du tẩu theo hình chữ Z ở trên nếp uốn mềm mại, khi thì nhanh chóng chuồn chuồn lướt nước mà khảy đánh âm đẽ. Mối mòng bạc tình thỉnh thoảng bao trọn hai mảnh dăm môi mà mút lên, chớp mũi ngậy thường luôn luôn cao ngạo lúc này đều vùi vào tiểu huyết.

Tô Từ Tích nhàn nhả mà nhìn, nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Sau đó hẳn cũng lấy ít mặt ong phết lên ngực Liên Hân, vừa cúi người ngậm lấy đầu v* vừa trêu chọc.

"Chặc chặc, mặt ong sữa bò."

Hồn phách Liên Hân đều sắp bị hai nam nhân hút cạn, nghe vậy liền giãn dỗi giờ chân đá hẳn một cái.

"Là sữa người!"

"A~? Sữa người sao? Sữa của ai?" Tô Từ Tích câu câu khoe môi.

Liên Hân trốn ngực lên cho hẳn chơi.

"Sữa của Liên Hân, a... đại dương v*t ca ca đừng tra tấn nữa...cắm vào được không.."

Phong Khải Ninh nghe đến "lên" mình, liền hướng tiểu huyết nhét vào một trái dâu tây.

"Ngoan, ép chút nước trái cây đi, uống ngon liền thưởng còn th*t cho em"

Liên Hân đành phải nỗ lực kẹp huyết ép nước, thỏa mãn dâm thú kỷ lạ của Phong Khải Ninh.

Tô Từ Tích tuy rằng ngồi ở một bên trào phúng Phong Khải Ninh có bệnh, nhưng lúc huyết khẩu trào ra nước ép trái cây hình như hẳn cũng uống vào không ít.

《Hệ thống nhắc nhở: Ký chủ, vui lòng cảnh giác, khoảng cách kết thúc thời gian tự do nghỉ ngơi chỉ còn 8 ngày...》

Liên Hân lúc này trái phải đang bận nắm lấy hai căn dương v*t.

Một cây mặt trên bôi mặt ong, một cây phết mút kim quất.

Cô lắc lắc còn th*t trên tay trái, nói "Đây là Mật Ong quốc vương" lại lắc lắc thật trụ bên tay phải "Đây là Kim Quốc quốc vương"

Sau đó Liên Hân lại dạn chân ra, để lộ tiểu huyết nhóp nhép mút dâu tây đó.

"Đây là Dâu Tây hoàng hậu."

Tô Từ Tích cười đến bá vai run rẩy, còn Phong Khải Ninh mặt vô biểu tình, mặc kệ cho cô thích chơi thế nào thì chơi.

"Mật Ong quốc vương cùng Kim Quất quốc vương đều muốn đến nhà Dâu Tây hoàng hậu chơi. Nhưng mà hai vị quốc vương đều rất lớn, Dâu Tây hoàng hậu lại nhỏ như vậy, làm sao bây giờ..."

Liên Hân bắt đầu say sưa kể chuyện cổ tích.

《Nhắc nhở ký chủ! Cảnh báo bậc một! Hệ thống cần thiết phải nhắc nhở ngài, khoảng cách kết thúc thời gian tự do nghỉ ngơi chỉ còn có...》

Căn bản không có người nghe.

Liên Hân kể chuyện sinh động như thật, còn "hự hự ha ha" làm cho hai căn còn th*t giả vờ đánh nhau loạn xạ.

Tô Từ Tích nghiêng đầu hôn hôn lên mắt Liên Hân, thờ dãi mà nói "Vấn chi là tiểu hài tử."

Phong Khải Ninh dùng ánh mắt sâu kín mà nhìn chăm chăm cô trong chốc lát.

...lại còn rất đáng yêu.

Đáng yêu, muốn làm!

Vậy làm thôi.

Hắn trực tiếp kéo một chân Liên Hân áp đi lên, sau đó đại dương cụ liền hung hăng cắm ngập đi vào.

"Aaa~!"

***Bugatti Veyron** mà màu cam mình nghĩ là chiếc Grand Sport Vitesse. Giá 2.6 triệu USD.

Mình ko rành về xe lắm bạn nào biết thì nói mình sửa nha.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Người đến kẻ đi

Phong Khải Ninh cùng Tô Từ Tích đều rất bận, tận tình nửa ngày, cuối cùng tính sự* cũng hạ màn.

Hai người sau khi từ trên người Liên Hân bút ra, áo mũ chỉnh tề, liền đi ra ngoài nói chuyện thật lâu.

Nói xong, khi tiến vào sắc mặt cả hai đều rất kém.

Liên Hân bọc áo tắm dài, bắt chước bọn họ mắt to trừng mắt nhỏ.

《Ký chủ, hệ thống lại lần nữa nghiêm chỉnh cảnh cáo, đề nghị đừng quá sa đọa truy lạc, sẽ ảnh hưởng đến năng lực tư duy vốn dĩ đã có hạn của ngài! Yêu cầu đánh lên tinh thần chuẩn bị tác chiến!》

Liên Hân lúc này rốt cuộc nghe được, nói thầm trong đầu "Biết rồi, ta chuẩn đi ngay."

Cô từ trên sô-pha nhảy xuống, định chạy đến gara đi tìm đi động.

Phong Khải Ninh giờ tay ngăn cản, tay kia đáp lên eo, đem người vấy khốn.

"Đi đâu?"

"Tìm đi động, hình như rút ở dưới hầm xe rồi."

Phong Khải Ninh thu tay lại.

Tô Từ Tích liếc hẳn một cái, hẳn cũng liếc Tô Từ Tích một cái.

Một người đứng ở trong sảnh, một người dựa vào bàn trà, đồng thời xoay đầu nhìn ra phía ngoài.

Tô Tử Tích cúi đầu ngón tay lên trên mặt bàn, nhẹ nhàng gõ gõ.

Nam nhân chung quy đều dễ dàng bị tính dục khống chế, tuy nhiên một khi kết thúc rồi lại khôi phục bình tĩnh rất nhanh.

Huống chỉ đây lại là hai nam nhân bước một tính mười, tư duy ưu tú.

Thời điểm đang làm xác thật cực độ kích thích, khiến người ta cam tâm tình nguyện sa vào tình cảnh, Liên Hân chỉ cần cúi hết nằm yên một chỗ thì bọn họ liền chống đỡ không xong.

Nhưng xong việc rồi, cả Phong Khải Ninh cùng Tô Tử Tích đều thực thanh tịnh đây không phải là kể sách lâu dài.

Đặc biệt là đối với hai người tràn đầy chiếm hữu dục mà nói.

Tô Tử Tích đi đến cửa sổ, đánh một dãy số.

"Anh hai, là em."

"Có việc?" Đầu dây bên kia hỏi.

"Xử lý Lâm Trần giúp em."

"Lý do?"

"Cô ta đuổi tay quá dài, kể cả người bình thường qua đường cũng lôi kéo vào khu giải trí. Chuyện này nếu lộ ra ngoài, không đề cập tới giá cổ phiếu, Tô gia còn có thể đứng vững trong giới chính trị sao?"

"Được rồi...như vậy anh sẽ suy xét một chút. Dù sao cũng là người của ba."

Tô Tử Tích híp mắt, không nói gì thêm.

Nam nhân bên kia giống như có thể cảm nhận được đến biểu tình bất mãn của em trai mình.

"Lý do thật sự là cái gì?"

"Cô ta đụng tới nữ nhân của em."

"Đã biết."

Liên Hân vừa cầm di động chạy về tới, Phong Khải Ninh cùng Tô Tử Tích đồng thời cúp điện thoại, xoay người qua.

Cô mở thiệp mời trong tin nhắn ra cho hai người xem, sau đó bốn cũ soạn lại "Cuối tuần em phải đến đảo Phố Cát tham dự hôn lễ của bạn cũ, là bạn từ lúc tiểu học đến lớn, quan hệ rất tốt."

Tô Tử Tích nhìn thiệp mời, lại nhìn Liên Hân.

Không biết vì sao hắn cứ cảm thấy, vẻ mặt cô mang theo một tia cảm xúc giống như...trút được gánh nặng cùng gấp không chờ nổi?

Không lẽ lại ham đi ra ngoài chơi đến vậy?

Tô Tử Tích kiểm tra lại lịch làm việc, đáng tiếc cuối tuần hắn cũng bận không ra thời gian để mà đi cùng với cô.

Phong Khải Ninh nhìn nhìn đồng hồ, lại nói "Phải không? Tôi sắp xếp trợ lý đi cùng em."

Liên Hân vội vàng xua tay "Không cần không cần, em chỉ đến đó tham dự hôn lễ chứ không phải đi chơi."

"Nói thế nào liền nghe thế ấy đi, không cần bận tâm." Phong Khải Ninh nhu mày.

Liên Hân lập tức ôm lấy cánh tay hắn "Không cần thật mà~ đến lúc đó mọi người đều nghĩ người nọ là bạn trai của em thì sao?"

Phong Khải Ninh im lặng một lúc.

"Trợ lý đương nhiên phải là nữ."

Mấy ngày sau, Phong Khải Ninh thật sự phái một vị trợ lý "khôn khéo, tính tế, không nhiều lời" tới cho cô.

Trợ lý mỗi ngày ba bữa đều đưa cơm, hỏi han săn sóc, sau đó còn lưu loạt sạch sẽ mang hơn 30 nhãn hiệu thời trang tới để Liên Hân chọn quần áo, trang sức, túi xách.

Kỳ thật là cô không muốn, nhìn đến quá nhiều đồ hiệu đắt tiền Liên Hân liền hít thở không thông.

Mà vì điều nhất chính là, vị trợ lý này có thể khôn khéo tránh đi được thời gian Tô Tử Tích cùng Phong Khải Ninh xuất hiện cùng lúc.

Liên Hân thậm chí hoài nghi chị ta có được lịch trình cá nhân của cả hai người, bởi vì từ hôm đó trở đi, số lần Phong Khải Ninh với Tô Tử Tích cùng nhau làm cô hầu như không có.

Hoặc là Phong Khải Ninh tới đúng lúc, hoặc là Tô Tử Tích vừa mới rời đi.

Chỉ có một lần, Phong Khải Ninh mở hộp xong đột nhiên muốn ôm cô cho nên lái xe trở về, vừa lúc đụng phải âm thanh nam nhân hỗn hển bên trong.

Tô Tử Tích đem Liên Hân đề trên một tấm bình phong thêu hoa, "bạch bạch bạch" mà làm, mộng hắn ở giữa hai đùi nữ hài kịch liệt nhấp nhô.

Thật cần ở trong tiểu huyết nhanh chóng ra vào, dâm dịch sau giao hợp đem cả một tấm lụa đều tưới ướt.

Phong Khải Ninh thoáng dừng chân, đương lúc Liên Hân xuân sắc mê ly mà liếm môi nhìn hắn, sau đó cúi tay hướng về phía bên này, hắn mới tiếp tục đi qua.

Cũng miễn cưỡng coi như hài hòa.

Bất quá bọn họ tính dục đều rất mạnh, nếu không phải công việc của cả hai đều đặc biệt nhiều, Liên Hân thật sự sợ có sẽ bị làm đến chết.

Còn có một việc phiền toái đó chính là, vị trợ lý Tiểu Cẩm phụ trách hết thấy trong ngoài, mỗi ngày đều theo đuổi Liên Hân mà giúp cô quét thẻ, chạy vật, cho nên cô cũng không có cơ hội đi thăm Lâm Lập Phong, chỉ có thể cho hắn leo cây.

Nam sinh vì vậy mà cực kỳ buồn bực, sau đó gửi qua cho Liên Hân một bức ảnh lò thần trong nhà tắm, khoe ra một căn côn côn*t gần gốc bị uất nghẹn đã lâu.

Hôm nay trợ lý Tiểu Cẩm cũng theo lẽ thường, cực kỳ săn sóc mà hỏi "Em có việc gì muốn làm không?"

"Em muốn đi giao com."

Tiểu Cẩm.....

"Đề chị xin chỉ thị của Phong tổng một chút..." trợ lý đáng thương đáp.

Kết quả, Liên Hân sau khi chống lại sự khó hiểu của Tiểu Cẩm, mặt đen như than của Phong Khải Ninh, cùng biểu tình nhàn nhạt không tán đồng của Tô Tử Tích—— vinh quang nỗ lực giành lại quyền lợi được đi giao com của chính mình!

Sau đó, cô vừa nghe hệ thống lái nhai thúc giục vừa mở bán đồ ra đi giao com hai ngày liên tục.

Kết quả vẫn là không thu hoạch được gì.

Liên Hân hỏi hệ thống.

"Lúc trước mí nói, nguyên liệu của mỗi giai đoạn đều phải có tính chất đặc thù: xúc động, dụ hoặc, kiên định, thuần khiết... vậy yếu tố thứ 5 là cái gì?"

Hệ thống mới đầu chỉ lặng yên không đáp.

"Không nói cho ta biết, vậy làm sao mà đi tìm?"

《Ràng buộc》Hệ thống nói.

"Ràng buộc?"

Liên Hân nghĩ nghĩ, hoàn toàn không hiểu.

—————

**tính sự*: chỉ chuyện ân ái, chuyện tình dục.

"Tính sự hạ màn" có thể hiểu thô bạo đơn giản chính là "nghỉ làm tình" □

—————

Nguyệt Nguyệt: đồ các tình yêu, "ràng buộc" là điều kiện gì? Hi hí. Đoán đúng ngày mai up 3 chương ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Thâm cừu đại hận

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đêm trước khi Liên Hân đến đảo Phở Cát*, Phong Khải Ninh cùng Tô Tử Tích đặc biệt dành ra thời gian để bồi cô.

"Bỏ" của bọn họ chính là đem cô lặn qua lộn lại đến gần sáng.

Thời điểm Liên Hân bước ra sân bay, hai chân vẫn còn phát run.

Tiểu Cẩm thấy vậy cũng không nói gì, vẻ mặt bình tĩnh như thường, tươi cười thân thiết mà cũng cô đi vào check-in.

Người bạn thân đã hơn một năm không gặp này của Liên Hân tên gọi Nhan Chi.

Chồng của Nhan Chi cũng là đồng hương với bọn họ, hiện tại đang làm vận động viên thể thao chuyên nghiệp.

Cuối tuần này, hai người sẽ vô cùng hạnh phúc mà tổ chức hôn lễ ở khách sạn Sri Panwa*.

Nhan Chi từ khi biết Liên Hân sẽ đến dự hôn lễ liền vẫn luôn thực hưng phấn, còn nói tới lúc đó sẽ cho cô một niềm vui bất ngờ.

Liên Hân đầy đầu mờ mịt.

Khách sạn Nhan Chi đặt cho cô vốn dĩ chỉ là phòng thường, bị Tiểu Cẩm trực tiếp thăng cấp lên thành Luxury Pool Villa*, vừa nhìn ra được hải cảnh lại còn có bể bơi riêng.

Sau khi Liên Hân van nài nỉ đủ kiểu, Tiểu Cẩm mới đồng ý ở cách xa cô chút, không xuất hiện trong phạm vi mà bạn bè cô có thể thấy được.

Nhưng ngược lại, cô cũng phải để Tiểu Cẩm phải đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ mà Phong Khải Ninh giao phó, điểm này thì không thể thương lượng.

Vào ngày hôn lễ diễn ra, Liên Hân vừa bước đến khu cử hành, liền thấy Nhan Chi hai mắt rung rung, vội vàng mà túm lấy cô.

"Thật tốt quá, Liên Hân, cứu tớ với!"

"Hí? Nhan Chi, chúc cậu tân hôn vui sướng, hạnh phúc mỹ mãn, đầu bạc răng long nha!"

"Cảm ơn cảm ơn" Nhan Chi vừa nói vừa kéo cô xuống dưới phòng trang điểm "Liên Hân, một người bạn của tớ trong dân phủ đầu hôm nay đột nhiên bị tiêu chảy, cậu làm ơn giúp tớ thế chỗ cậu ấy có được không?"

Liên Hân lúng cuống nói "Không không, tớ không được đâu! Không thể mặc váy ngắn như vậy được!"

"Cò cái gì mà không được? Người kia tương đối đầy đặn, dùng kim băng thu lại một tí khẳng định là cậu mặc vừa. Đừng rỗi? Thời tiết như vậy cậu làm cái gì quần đến kín bít vậy? Ở đây là bãi đảo nha."

Liên Hân khẩn trương nắm chặt cổ áo, theo bản năng mà ngửi ngửi một chút mùi hương trên cơ thể.

Cuối cùng, Liên Hân vẫn bị thuyết phục.

Sau khi Nhan Chi tìm được chuyên viên trang điểm trong phòng tân hôn, nhanh như chớp liền đẩy Liên Hân đi vào.

Chờ đến lúc cô đi trở ra, cả người trên dưới đều đã "bị bắt" biến thành dáng vẻ duyên dáng yêu kiều, mắt thanh mi tú, trên người còn là lướt một bộ váy phù đầu màu hồng nhạt.

Xinh đẹp, nhưng lại không đến mức nổi bật lẫn lút cô đâu.

Nhan Chi hai tay nhẹ nhàng cầm lần váy, đang ngồi yên để chuyên viên trang điểm dặm phấn lại lần cuối cùng, vừa thấy Liên Hân đi ra, ánh mắt liền không tự giác mà dừng ở trên ngực cô.

Liên Hân nhin không được dùng tay che đi một chút.

Nhan Chi chọc ghẹo "Xong đời rồi, cậu như vậy còn ai thèm nhìn tớ nữa!"

Liên Hân vội vàng xua tay, nỗ lực đem cổ áo kéo lên trên.

"Sẽ không sẽ không, cậu là đẹp nhất!"

Nhan Chi cười đến nghiêng ngả, sau đó mang theo Liên Hân cùng hai phù đầu khác đi ra ngoài.

Lúc này, một nam nhân tây trang phẳng phiu, khí chất sắc bén, vai rộng chân dài đang đứng đợi sẵn ở cửa, Nhan Chi vừa trông thấy hân liền cười rộ lên.

Mới đầu Liên Hân còn tưởng đó là chú rể, kết quả chỉ nghe Nhan Chi phấn khích mà nói với cô

"Liên Hân, đáng kìa là phù rể đứng cặp với cậu nha. Nhưng đừng sợ, anh ấy là người quen, hơn nữa cậu còn nhất định không đoán ra được là ai đâu!"

Liên Hân ngó qua, lần nữa nhìn kĩ bóng dáng của người nọ.

Lúc này, thỉnh thoảng Nhan Chi lại cao giọng kêu lên.

"Liên Kỳ!"

Nam nhân quay đầu sang, ánh mắt khéo léo đảo qua mọi người.

Lúc tầm mắt lướt đến Liên Hân, mới đầu hân có chút sững sốt, rồi sau đó đồng tử ngưng trọng, dần dần kết thành băng.

"Ta da! Không thể tưởng được phải không? Là anh trai cậu đó! Cậu nhất định không biết anh ấy cũng tới chứ gì? Đây chính là bất ngờ mà tớ đã nói, hoá ra Liên Kỳ chính là bạn thân của chồng tớ nha. Cậu biết ông xã tớ cũng là vận động viên bóng đá phải không? Hai người bọn họ vừa đầu quân về một câu lạc bộ, về sau chính là đồng đội!"

Liên Hân cắn bàn không nghe.

Bên tai cô chỉ ừ ừ giống như xe lửa gào thét quét qua, mang theo một ít hình ảnh năm tháng tuổi xuân đầy hoàng hôn.

《Phát hiện mục tiêu nam tính phù hợp yêu cầu nguyên liệu hương phân bậc 5!

Mới ký chủ dùng nước hoa bậc 4 lên người mục tiêu, sau đó thông qua ít nhất 30 phút thực hiện tính giao, bòn rút thể dịch của mục tiêu để hệ thống lấy ra nguyên dịch》

"Diên rồi hả!" Liên Hân nhìn không được kêu ra tiếng.

Nhan Chi khiếp sợ, mọi người cũng ngỡ ngàng mà nhìn cô.

Liên Hân bùng tỉnh, liền áp ứng giải thích "À, là tôi quá hưng phấn! Quả thực không nghĩ người đó là anh Liên Kỳ, anh ấy không có nhắc tới chuyện này, cho nên...cho nên tớ vui quá liền kêu một câu!"

Vi để trấn an Nhan Chi, cô còn lập tức điều chỉnh biểu tình, căng da đầu xống lên ôm lấy Liên Kỳ.

"Anh hai!"

Thân thể Liên Kỳ bỗng chốc trở nên cứng đờ, tùy thời đều muốn đem cô ném văng ra xa, nhưng hân còn ngại ánh mắt của mọi người xung quanh.

Cuối cùng, Liên Kỳ không mặt không nhát mà nhấp môi phối hợp.

"Ừ."

Nhan Chi lại lần nữa phần chấn lên mà nói "Mọi người mau mau đến đây, quy trình hôn lễ lát nữa cần phải bàn một chút!"

Đám người từ từ đi qua, Liên Kỳ lúc này mới nhanh chóng đẩy Liên Hân ra.

Cô lao đảo lui người về sau vài bước, cách người nọ xa xa một khoảng mà đi ở phía sau.

"Hệ thống...mì có bệnh phải không?"

《Xin hỏi ký chủ có gì nghi vấn?》

"Kìa là anh trai của ta a...là anh ruột."

Tuy rằng cùng cha khác mẹ, tuy rằng phi thường xa cách, tuy rằng không hề có cảm tình...

Nhưng lại có thâm cừu đại hận.

*Đảo *Phổ Cát*: đảo Phuket, Thái Lan

*Hình ảnh toàn cảnh khác sạn *Sri Pamwa*

*Phòng *Luxury Pool Villa*

CẢNH BÁO: Nội dung những chap kế tiếp có cảnh *incest (loạn luân)*, là anh em cùng cha khác mẹ.

Bạn nào không thích có thể bỏ lên khỏi hủ hoặc né chương nha!

Mình cũng giải thích thêm chút là ở mấy chap tới cũng sẽ nói rõ về mối quan hệ của Liên Kỳ với Liên Hân, cá nhân mình đọc xong ngược lại cảm thấy khá thích Liên Kỳ.

Nói chung mình cũng là đứa ngại incest nhưng đọc vào mình không thấy phản cảm

*Như đã hứa ha, có bạn đoán đúng rồi nên hay mình sẽ up trước 1C. 10h vẫn up như bình thường

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Anh, em vào được không?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Có phù đầu chính ở đây, nhân vật tạm thời thể chỗ như Liên Hân tự nhiên không có nhiều việc để làm.

Có đơn giản chỉ cần mỉm cười e lệ mà đi theo cô đầu, ở đúng thời điểm lộ ra phù hợp biểu tình.

Lúc chụp ảnh chung, Nhan Chi lên tiếng nhắc nhở mọi người.

"Nhất định phải cười thật đẹp nha, sẽ lên báo đó."

Liên Hân sững sốt một chút "Lên báo?"

"Đương nhiên rồi, có anh trai cậu ở đây, còn có ông xã tớ, khẳng định sẽ lên báo. Yên tâm, ảnh có chỉnh sửa rồi mới đăng, đảm bảo đẹp."

Liên Hân tiếp tục mờ mịt.

Xung quanh là hải cảnh vô tận, ở trên đài, lấy cô đầu chủ rể làm trung tâm, phù đầu cùng phù rể xếp hàng hai bên, bọn họ cùng nhau đứng trên Baba Nest trừ danh của khách sạn SriPanwa mà chụp ảnh.

Gió biển phàn phật, bốn phương tám hướng đều là một biển mênh mông vô bờ, nam thanh nữ tú đứng trước camera đều trung ra vẻ mặt tươi cười.

Nụ cười của Liên Kỳ có thể nói là thành thực ôn trọng, không hề vào đầu được.

Nụ cười của Liên Hân ngược lại đây về câu nệ ngưng ngưng.

Lúc mọi người quay trở về sảnh phòng bên dưới, Nhan Chi đột nhiên bắt chuyện với Liên Hân, là nói về Liên Kỳ.

"Anh cậu 14, 15 tuổi đã đi Châu Âu huấn luyện, vẫn luôn ở mãi bên đó không về, người nhà chắc là nhớ thương nhiều lắm? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, anh cậu đúng thật quá lợi hại, có thể ở UEFA Champions League đá ra thành tích tốt như vậy, cũng chỉ có mỗi mình Liên Kỳ..."

Liên Hân áp ứng gật đầu hòa theo.

Kỳ thật, cô còn không biết hẳn đi đá bóng.

Thi đấu thể dục thể thao đối với Liên Hân cũng giống như chuyện trên trời, trước nay cô đều không quan tâm.

Tranh thủ lúc Nhan Chi quay người đi, Liên Hân vội vàng lấy di động ra tra thông tin về Liên Kỳ.

"Tiền đạo đỉnh cao vừa về nước tiếp tục phát triển sự nghiệp"

"Thiếu niên từ năm 10 tuổi gia cảnh bản hàn, nhập học trường thể thao quốc gia..."

"14 tuổi xuất sắc chiếm lấy suất tham dự đặc huấn ở Châu Âu"

"Buổi đầu gian nan của tiền đạo đỉnh cấp, mỗi tháng chỉ được cấp 100 "

"Cực kỳ ưu tú, trở nên nổi bật...được các câu lạc bộ săn đón..."

"Trước khi về nước lương là 200 vạn EUR"

"Câu lạc bộ Á Thịnh chi 2000 vạn EUR thu mua chân sút vàng..."

"Giá trị tăng cao, chỉ đứng sau cầu thủ ngoại viện Brazil của Á Thịnh"

Liên Hân tùy tiện lướt lướt, rất nhiều bài báo khác nhau nói về Liên Kỳ.

Dư luận cũng đa chiều, có người đặt hết kỳ vọng vào hắn, cũng có người cười hắn vì tiền mà trở về ao làng, nói hắn ếch ngồi đáy giếng.

Có điều, thứ Liên Hân chú ý chỉ có hình ảnh "thiếu niên bản hàn", cô thoáng dừng ở bài báo này một chút, sau đó bữu môi, quả thực cảm thấy châm chọc.

Sau khi cha chết, hẳn một phân di sản cũng chưa chia cho mẹ con cô, trực tiếp đem bọn họ đuổi ra khỏi nhà.

Người như vậy lại đi xây dựng hình tượng thiếu niên bản hàn vượt khó để thành công, hẳn cũng quá không thực tế.

Trong lúc Liên Hân đang định xem thêm một lát, thỉnh linh, cô cảm nhận được một luồng khí trắng lạnh lo thâu xương từ phía sau lưng.

Vừa ngẩng đầu, cô liền trông thấy Liên Kỳ đang rũ mắt nhìn chằm chằm vào màn hình di động trên tay mình.

Liên Hân hoảng cuống đem giao diện tìm kiếm đóng lại, biểu tình vô cùng xấu hổ.

"Liên Kỳ, anh đến tìm Liên Hân sao? Lát nữa anh trông chừng cậu ấy một chút, ban nãy đi mời rượu Liên Hân có giúp em chán hết mấy ly." Nhan Chi đột nhiên lên tiếng.

Biểu tình trên mặt hai người nháy mắt đồng cứng.

Nhưng thật mau, cả hai đồng thời ngẩng đầu nhìn Nhan Chi, mỉm cười.

"...Ừm"

"Cảm ơn cậu."

Sau đó Liên Kỳ liền xoay người rời đi.

《Ký chủ, đề nghị tích cực chuẩn bị cho nhiệm vụ, khoảng cách từ đây đến lúc nước hoa bạc 4 hoàn thành đồng thời khởi động nhiệm vụ bạc 4 chỉ còn có 10 giờ.

Sắp bắt đầu trừng phạt)

《Ký chủ, làm ơn chú ý đồng hồ đếm ngược》

《Ký chủ, ngài không phải đã nói chỉ cần không bị trừng phạt, cái gì đều không thành vấn đề sao? Mà lần này bạc 5 trừng phạt so với lúc trước còn tàn khốc hơn nha...》

"Biết rồi biết rồi biết rồi! Đừng nói nữa!" Liên Hân mặt ừ mảy ẻ.

《Nếu ký chủ tồn tại chương ngại tâm lý, có thể suy xét sử dụng tính đầu trí huyền》

Liên Hân kỳ thực hơi do dự.

Từ sau khi xảy ra sự việc cùng với Kỳ Việt, cô mới phát giác ra một điều: kể cả đàn ông cũng có trình tiết!

Cho nên kể từ lúc đó Liên Hân đã quyết định sẽ không dùng lại cái loại tính đầu trí huyền này.

Hơn nữa, sở dĩ lần trước cô dám làm bừa hoàn toàn là vì y vào Kỳ Việt chính trực lại tốt tính, nhưng Liên Kỳ thì không.

Nếu để Liên Kỳ biết được, hẳn nhất định sẽ giết chết cô.

Chuyện năm sáu tuổi đến tận bây giờ Liên Hân vẫn còn nhớ rất rõ.

Cô sẽ không bao giờ quên cảm giác thiếu chút nữa bị Liên Kỳ bóp chết là như thế nào.

Liên Hân khó chịu mà cúi đầu...

Vu Khanh Khanh, mẹ cô, Liên Hân cũng không biết nên dùng thái độ gì để nói về người này.

Bà hoài thai trong lúc mẹ của Liên Kỳ đang ở cữ, sau đó tiểu tam ngang nhiên thượng vị*.

Cho nên Liên Kỳ cơ hồ chính là ở trong cũi và cùng thù hận mà lớn lên.

Sau khi mẹ Liên Kỳ vì uất ức mà bạo bệnh qua đời, cha cô liền thuận nước đẩy thuyền mà mang mẹ con Liên Hân đón về nhà, nhưng chỉ sống chung chứ không đi lãnh chứng.

Về sau ông cũng vì gặp tai nạn xe mà bỏ mạng. Liên Kỳ liền được một ít trưởng bối trong nhà hợp lực giúp đỡ, đuổi mẹ con cô ra ngoài.

Vu Khanh Khanh mất cả người lẫn của, mang theo cơn giận chỉ cảm thấy vướng chân, bà liền đem Liên Hân ném cho bà ngoại, chính mình cao chạy xa bay cùng một người đàn ông ngoại quốc.

May mà bà ngoại đối với Liên Hân rất tốt, cũng có người hào tâm giúp đỡ hai người, Liên Hân khó khăn trắc trở mới thi đậu đại học.

Sau đó bà ngoại qua đời, cô liền cô độc một mình.

Liên Hân ngẫm nghĩ, tính đầu trí huyền...vẫn là không nên tùy tiện dùng.

Cô thật sự sợ bị bóp chết.

Trong thời gian bọn họ thực hiện hoạt động sau lễ cưới, nhờ vào Nhan Chi hết sức nhiệt tình tuyên truyền, kết quả tất cả mọi người đều đã biết Liên Hân cùng Liên Kỳ là một đôi anh em ruột "lâu ngày gặp lại", "tương thân tương ái".

Liên Kỳ bất đắc dĩ, không thể không cùng Liên Hân tụ chung một chỗ.

Hắn đánh miễn cưỡng thu vào vô số ánh mắt tò mò, đánh giá hoặc là sùng bái xung quanh.

Tươi cười trên mặt Liên Kỳ luôn luôn là vừa vặn, không nhiều cũng không ít dù chỉ một phần.

Nhưng Liên Kỳ không đứng được bao lâu liền rời đi rồi.

Liên Hân ở trong Baba Room* chơi với Nhan Chi trong chốc lát.

Vừa không trông thấy Liên Kỳ đâu, cô liền ngồi không nói nữa, trực tiếp hỏi Nhan Chi số phòng cùng số điện thoại của hắn.

Nhan Chi dường như sững sốt một chút "Cậu không có số điện thoại của anh Liên Kỳ?"

Liên Hân cúi đầu, có chút rầu rĩ mà nói, kỳ thật hai người bọn họ lúc trước có một ít hiểu lầm, cô muốn nhân cơ hội này để nói chuyện rõ ràng với nhau.

Nhan Chi nghe xong liền ruột mềm trăm mối mà ôm lấy cô.

"Sao lại thế này...Liên Hân cậu đừng lo, tớ sẽ giúp cậu. Hai người là anh em với nhau, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi."

"Ừm!" Liên Hân cảm động gật đầu.

Nếu Nhan Chi biết kỳ thực cô đang cân nhắc làm cách nào để ăn còn th*ít của ca ca, phỏng chừng sẽ trực tiếp phát điên.

Sau khi bắt được số phòng cùng số điện thoại của Liên Kỳ, Liên Hân trực tiếp đi qua.

Lúc hắn mở cửa ra nhìn thấy cô, bàn tay ở trên tay nắm cửa liền siết lại thật chặt, chân mày nhíu nhíu, ấn đường so với đáy biển còn muốn sâu hơn.

"Anh..." Liên Hân lấy hết can đảm mà kêu lên một tiếng "Em vào trong có được không?"

****Baba Nest & Baba Room***

Ở trên là chỗ cử hành hôn lễ, phía dưới là phòng dành cho hoạt động trong nhà hoặc dùng làm phòng tân hôn

****Tiểu tam thượng vị*** : ý chỉ vợ lẽ lẫn lượt vợ lớn

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Bị ca ca xoa ngực

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ánh mắt của Liên Kỳ giống như một thanh băng lạnh bị mài giữa thành đao nhọn.

Liên Hân cắn môi, đôi mắt ướt át rung rung mà nhìn hắn, thừa nhận hết thấy cảm xúc bén nhọn đang phóng về phía mình.

Gắng co hồi lâu, cô cũng sống chết không chịu đi.

Liên Kỳ cố kỵ hoàn cảnh xung quanh cùng hình tượng của chính mình, không thể làm cho cái gọi là "em gái ruột" đứng ở bên ngoài quá lâu, hắn đành xoay người nhường cửa.

Liên Hân vội vàng đi vào.

Chỗ ở của Liên Kỳ cũng giống cô, là một phòng xa hoa nằm biệt lập giữa hải cảnh, cách cục toàn bộ làm bằng pha lê.

Ngay bên ngoài phòng chính là bể bơi vô tận trữ danh của khách sạn, tầm nhìn phóng ra toàn hải đảo, trông về phía xa chính là một biển xanh thẳm một màu.

Trong phòng, màn hình TV đang hiển thị một khuôn mặt, là một người đàn ông trung niên ngoại quốc.

Liên Kỳ đang cùng người đại diện gọi video call, người này tên là Zahavi - ông trùm đại diện người Israel, mũi ưng mắt sâu, thoát nhìn cực kỳ khôn khéo.

Zahavi vừa thấy Liên Hân theo sau Liên Kỳ đi vào, lập tức liếc nhử mày, sau đó lên tiếng chất vấn xem nữ hài này là ai.

"Lian, cậu bắt buộc phải chú ý hình tượng, phải nhớ rõ bản thân đang làm gì. Nếu cậu tạo được giá trị thương mại ở thị trường khổng lồ trong nước, như vậy hai năm sau quay lại Châu Âu, tôi đảm bảo có thể dùng một cái giá cực kỳ mỹ diệu mà đưa cậu đến bất cứ đội tuyển nào! Lúc đó..."

"Đây là em gái tôi." Liên Kỳ lời ít ý nhiều mà trả lời một câu.

Hắn phải ngăn chặn cái miệng lái nhái của Zahavi.

Biểu tình trên mặt của Zahavi lập tức trở nên ôn hoà, vô cùng sáng lạn gần gũi mà cười với Liên Hân một cái.

"Xin chào, cô bé đáng yêu."*

Liên Hân nghe không hiểu, có điều cô nhìn ra được người này đang chào mình, vì thế cũng khom lưng, vẫy vẫy tay đáp lại.

Liên Kỳ trò chuyện với Zahavi thêm đôi câu, sau đó liền kết thúc cuộc gọi.

Hắn căn bản không ngó ngang tới Liên Hân, chỉ đi thẳng đến tủ lạnh lấy một lon bia, sau đó ra ghế dựa ngoài bể bơi nằm ngấm biển.

Liên Hân cúi đầu đứng trong chốc lát, lại đi theo ra ngoài, dán người ngồi sát bên cạnh Liên Kỳ.

Hắn sững một chút, thân thể tràn ngập bài xích, sau đó nhích nhích ra xa.

Cũng không chờ Liên Hân mở miệng, Liên Kỳ chỉ nhìn đăm đăm ra biển, trực tiếp hỏi liên tục mấy câu.

"Muốn cái gì?"

"Tiền?"

"Muốn bao nhiêu?"

Liên Hân dờ người, lắc lắc đầu "Em không cần tiền."

Liên Kỳ vừa hộp ngum bia vừa cười lạnh.

Liên Hân lẳng lặng nhìn hắn, nước mắt đã rơi ra tới, sau đó cô còn lấy tay dụi mắt mà nước nờ lên.

Liên Kỳ cúi đầu nhìn nắp lon bia, không lên tiếng.

"Ba mất rồi, mẹ lại không cần em... Bà ngoại cũng không còn..."

Hai bà vai Liên Hân co giật liên hồi, ngay từ đầu cô là muốn diễn một chút, nhưng thực mau cô liền khóc thật sự, khóc đến thương tâm.

Nước mắt nóng hổi dâng đầy tròng mắt, vừa tiết ra liền không có cách nào lưu lại, bị đẩy rớt xuống ào ào.

"Em cũng không biết anh ở đâu, cứ sống một mình như vậy... không ai săn sóc..."

"Em biết anh chán ghét em, nhưng em thật sự không biết làm gì, không biết nên tìm ai, em chỉ còn có một người anh trai này thôi..."

"Rắc" một tiếng, Liên Kỳ đem lon bia trong tay bóp nát.

Hắn lạnh lùng đứng lên, vòng qua Liên Hân mà đi trở vào phòng.

Liên Hân bị dọa giật nảy mình, hai mắt đăm lẹ mỏng lưng mà nhìn Liên Kỳ.

Sau đó cô lại cúi đầu dụi mắt, ngồi lì ở bể bơi mà khóc tu tu, càng khóc càng tê tâm liệt phế, hai tay nắm chặt đã nổi đầy gân xanh.

Liên Kỳ đứng ở cách đó không xa, đưa lưng về phía Liên Hân, hai tay chống nạnh, chính là tư thế thường ngày đứng chờ phát banh đã tạo thành thói quen.

Thần thể cao lớn cường kiện đi tới đi lui trong phòng vài bước, cuối cùng Liên Kỳ đột nhiên đi ra ngoài, một tay túm lấy Liên Hân đem cô kéo tới.

Ý định của hắn chỉ là đem cô lôi vào trong phòng rồi đuổi ra ngoài, Liên Hân lại bước chân lao đảo, thuận thể mà bỏ nhào vào trong ngực nam nhân.

Cô ôm lấy Liên Kỳ, nhỏ giọng nức nở không chịu buông ra.

"Rốt cuộc là muốn cái gì?" Liên Kỳ có chút đau đầu.

Liên Hân vùi mặt trong cơ ngực cường tráng, cô cũng không dám nói là mình chỉ muốn mượn dương v*at của hắn xả chơi một chút mà thôi.

"Nếu muốn tìm thân tình gì đó ở đây thì xin lỗi, không có."

Hai hàng lông mi mang theo nước mắt của Liên Hân chớp chớp, cô ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sau đó lại vùi mặt trở về trong ngực Liên Kỳ.

"Em chỉ muốn có anh trai thôi...em không còn người thân nào nữa hết."

Liên Kỳ cố gắng nhẫn nại, bàn tay rộng lớn hữu lực giờ liền bóp lấy cần cổ mảnh khảnh, thoáng đẩy ra một chút sau đó cúi đầu nói

"Liên Hân, ý nghĩ trong đầu cô có phải quá kỳ lạ rồi hay không? Tôi chưa đem cô trực tiếp ném văng ra biển đã là quá nhân từ."

Liên Hân nhẹ nhàng đặt tay lên mu bàn tay hắn, rừ mắt không nói lời nào.

"Đi ra ngoài!"

Liên Kỳ buông tay ra.

Liên Hân bỏ đến sô-phá, ôm chân ngồi lên sau đó mới nói "Không đi, khóc sưng mắt rồi không đi được nữa, hiện tại mà ra ngoài còn ra thể thống gì? Chờ ngày mai hết sưng em sẽ đi."

Liên Kỳ cắn chặt quai hàm, mắt như băng sương mà lườm lườm nhìn cô vài cái, cuối cùng dứt khoát xoay người đi tắm.

Chờ đến lúc hắn đi ra, Liên Hân liền thực tự nhiên mà bước vào phòng tắm, sau đó bắt đầu cất tiếng hỏi "Anh, em dùng áo choàng tắm của anh được không?"

Liên Kỳ trừng mắt.

"Anh, em dùng khăn lông của anh được không?"

"Anh, mấy thứ này đều có thể dùng sao?"

"Không nói gì có nghĩa là dùng được ha."

Cạch.

Cửa phòng tắm đóng lại.

Liên Kỳ chống nạnh đứng ở bên ngoài nhìn chằm chằm phòng tắm hồi lâu, mấy nhũ thật chặt, cuối cùng hắn quay trở về ngồi bên cạnh bể bơi, day day trán.

Liên Hân tắm rửa xong, trên người chỉ khoác áo choàng dài, không mặc quần lót.

Cô vốn dĩ là định giả bộ vô tình té lên trên đùi hân, nhưng lại cảm thấy hiện tại làm vậy quá mức lộ liễu.

Lâm không khéo còn bị hân đánh cho một trận.

Vậy cho nên Liên Hân quyết định nằm lên giường, vừa đặt mông xuống liền lăn ra đến tận mép ngoài, ngoan ngoãn an tĩnh mà nhắm mắt lại.

Liên Kỳ ngồi ở bên ngoài ngắm biển đêm thật lâu, vừa tiến vào liền nhìn thấy Liên Hân nằm co ro sát mép giường.

Hân ngửa mặt lên trời hít sâu một cái, cảm giác sự nhàn nại của mình đã đạt tới cực hạn.

Liên Hân hí mắt ra nhìn, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên giường.

"Anh, em chỉ ngủ một góc nhỏ xíu thôi, còn lại là địa bàn của anh."

Nệm giường trông xuống một chút, Liên Kỳ giờ này quả thực không có tinh lực để cùng Liên Hân nói lời vô nghĩa, trực tiếp nằm lên giường nhắm mắt.

Một lát sau, hân đột nhiên hỏi "Hiện tại ở đâu? Lâm cái gì?"

Liên Hân nghe vậy, lẹ lẹ nhích người vào trong một chút, xoay mặt qua nhìn hân.

"Em ở Án thị, giao com cho Phi Điều."

Liên Kỳ mở mắt ra "Giao com?"

Liên Hân gật đầu.

Liên Kỳ trầm mặc.

Sau khi hân biết được nữ nhân kia vứt bỏ Liên Hân, trước lúc sang Châu Âu Liên Kỳ đã đem toàn bộ tiền bạc giao lại cho bà ngoại cô...

Không đến mức đại học cũng thi không đậu chứ?

Nửa đêm

Liên Hân vô cùng cẩn thận mà nhích lại gần Liên Kỳ, nhẹ nhàng đem mùi thơm trên cơ thể mình quạt quạt sang hướng bên kia.

"Hệ thống, mùi hương ù ở trong chân đệm như vậy, đủ để làm hân nằm mơ thấy đám mộng hay không?"

《Độ nồng của mùi hương liên quan đến khả năng kích phát tính dục, nhưng có thể tạo ra đám mộng a...cái đó thuộc về lĩnh vực nghiên cứu khác rồi》

Liên Kỳ nằm dang tay dang chân, tư thế ngủ phi thường bá đạo.

Liên Hân cúi bó dài áo choàng, thực nhẹ thực nhẹ mà súc vào trong ngực hân, sau đó đem tay Liên Kỳ đắp lên người mình.

"Nếu hân mà mộng xuân, ta liền có thể "không cẩn thận " bị côn th*t cương cứng ở trong mơ cắn trúng, mơ màng hồ đồ mà làm..."

Liên Kỳ lúc này có lẽ cũng đang thật sự nằm mơ, chân mày hơi hơi nhăn lại.

《Kỳ chủ xác định như vậy cùng với dùng tinh dầu trí tuệ có cái gì khác nhau sao?》

"Khác nhiều nha, hân thấy đám mộng sau đó làm ta, cái đó xem như là hân chủ——"

Liên Hân cúi đầu nhìn xuống ngực mình.

Tay Liên Kỳ ở trên người cô vuốt vuốt vài cái, sau đó...chup tới ngực rồi!

"...Chủ động." Liên Hân nuốt nuốt nước bọt.

Liên Kỳ đem cô ôm vào trong ngực, chớp mũi vô ý thức mà nhẹ nhàng ngửi ngửi, tay ở trên ngực lúc khinh lúc trọng bắt đầu vuốt ve.

Nhiệt độ cơ thể nam nhân hơi cao, bàn tay của vận động viên càng là hậu trảm hữu lực.

Liên Hân bị hân xoa nắn đến thật thoải mái, nhận không được nhỏ giọng hừ lên.

Lúc này, áo choàng dài đã hoàn toàn bị tháo bung, mông lộ ra ngoài, tiểu huyết phía dưới cũng không gì che giấu.

Liên Hân cân nhắc vị trí một chút, cảm thấy vẫn là dùng tư thế này tương đối dễ dàng, cũng rất là có logic: cô nằm ngủ mơ màng bị Liên Kỳ ôm qua đi, sau đó một cây đại trụ từ phía sau đâm tới.

Đứng đúng, thế này mới nói có sách sách có chứng, nếu dùng tư thế chính diện mà nói, cô còn phải tự tách đùi ra, như vậy liền không đủ bạch liên*.

Phân tích xong, Liên Hân liền vĩnh mộng, ấn lên hõm đùi của Liên Kỳ mà ngoáy ngoáy.

Qua một lát, côn th*t vốn hơi ngắc đầu rút cuộc hùng dũng oai vệ lú đầu ra tới, chuẩn bị nhìn xem là kẻ nào không sợ chết nửa đêm tới chọc ghẹo nó.

Liên Hân trở tay ra sau bắt lấy côn th*t, kết quả bị thứ đồ chơi một vòng tay bọc không hết kia dọa đến mức rít khê lên.

Bắt quá, cô cúi đầu nhìn nhìn ngực mình, tò vè lý giải, khả năng là nhà bọn họ ở phương diện này có gene di truyền khá tốt.

Ngực cô lớn như vậy, côn th*t ca ca có thể to cỡ đó cũng không hiếm lạ.

Liên Hân hít sâu, lén lút dùng tay đẩy mở hai cánh âm mỗi ra, từ phía sau một chút một chút đem dương cụ của Liên Kỳ nuốt đi vào.

Huyết khẩu nhỏ hẹp lấy lợi dần dần bị đỉnh khai thành một vòng O thật lớn, mặc dù bản thân Liên Hân xác thực cũng là thiên phú dị bẩm, nhưng quả thật đi vào không hề dễ dàng.

Đang lúc cô cảm thấy hình như cái kịch bản này cũng không quá hợp lý, vật to như vậy rất khó mà nằm mộng rồi tự tiến vào.

Đột nhiên, Liên Kỳ bị kẹp lấy quy đầu sáng đến rên rì, bàn tay liên tục xoa ngực Liên Hân, xương hông không tự giác mà đẩy về phía trước

—— một phát nửa cây.

Liên Hân nhận không được lẳng kêu ra tiếng.

**bạch liên:* (bạch liên hoa) ngày thơ vô tội, giả làm người bị hại (tr má bà còn sợ bà ko đủ ngày thơ nữa, quý □)

** Câu chào của Zahavi* chắc là tiếng Israel, tiếng anh mà ko hiểu thì hơi chuối nên mình để nguyên

phòng **Luxury pool villa* của Liên Kỳ, ko có cánh về đêm, ráng tưởng tượng đi các bạn

□*Nguyệt Nguyệt*: TRỜI OÍ!!! Nằm dò chính tả xong ngủ quên luôn) hay quá làng nước ơi.

Sr mọi người nha ko phải cố tình làm mng ghen đâu hic hic.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Bị ca ca liếm tiểu huyết

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đại quy đầu cực kỳ uất thấp mà thọc, rút, ấn, xoa bên trong người cô, còn th*t của Liên Kỳ vừa to vừa nóng, cảm giác thật sự là quá thoải mái.

Mỗi một góc ngách trong đám huyết của Liên Hân không ngừng tham lam cắn nuốt, muốn đem cự vật mát trơn đi vào.

Cô áp không nổi mà lẳng kêu ra tiếng.

Bất quá dù có thế nào, Liên Hân vẫn không quên chính mình phải giả thành bộ dáng thần trí không được rõ ràng, mông lung mà chìm trong xuân dục.

Cánh mỏng kiểu nộn dày dần uyển chuyển vuốt ve thân gầy, cô vô cùng phối hợp mà đưa huyết ra cho hắn dễ dàng tấn công.

Một trước một sau, một thúc một nẩy, cự vật cắm được vào trong càng lúc càng sâu.

Chỉ chớp mắt giữa hai người phát ra tiếng nước cực kỳ lầy lội, giao cấu thành một mảnh trơn trượt là lướt. Chân tâm đảm dịch của Liên Hân ào ạt mà tràn, thực mau liền tưới ướt một mảng gra giường.

Bàn tay Liên Kỳ xoa ngực bỗng nhiên trở nên mạnh bạo, hô hấp dồn dập, eo hông tiến công càng thêm gấp gáp, Liên Hân đoán hắn đã sắp tỉnh.

Quả nhiên, chỉ một chốc sau cô liền cảm giác được một cái cắm đầy lực, lúc còn th*t dính liền vào được hai phần ba, Liên Kỳ cùng Liên Hân đồng thời ngậm nga mở to mắt.

Ý thức của Liên Kỳ còn chưa thanh tỉnh, hắn cúi đầu vào cổ Liên Hân, nhẹ nhàng mút mát vài cái, thậm chí sau khi ngửi được mùi thơm còn muốn với tới hôn cô.

Đi nhiên Liên Hân lập tức xoay đầu phối hợp.

Cô chậm chậm hôn hôn lên môi hắn một chút, sau đó liền làm ra vẻ giống như bưng bình tinh, uyển chuyển dậm dậm kêu to ra tiếng.

"A~....anh!?" Hạ thể còn dùng sức kẹp một cái.

Cái thít chặt này khiến cho một cổ điện lưu vọt thẳng lên đầu, hắn sáng khoái đến mức hồn đều sắp bay.

Đột nhiên, Liên Kỳ mở bừng hai mắt, vừa nhìn thấy rõ người trong ngực chính là Liên Hân, còn th*t không tự giác mà trương lớn một vòng.

Hắn khiếp sợ nhìn vào bầu ngực nằm trong tay mình, còn có, dương v*t bên dưới đang cắm trong người cô em gái.

Liên Hân một bên giả vờ dùng móng xỏ đẩy hắn ra, không ngừng nhân cơ hội siết cơ kẹp chặt lấy còn th*t, một bên lại liều mạng lắc đầu.

"Ca, anh làm gì vậy? Mau đi ra!"

Gân xanh trên trán Liên Kỳ nháy lên thỉnh thỉnh, thân thể cường tráng lúc này đã ướt đầm mồ hôi.

Hắn áp lực buông đôi tay tuyệt là lúc ần lúc hiện ra, dưới tay nắm ở mép giường dùng sức kéo người về phía sau.

Vốn dĩ Liên Hân còn đang làm bộ giả vờ, ra sức co chặt âm đ*o bên trong để giữ hắn lại, có điều sức lực nam nhân quá lớn, kể cả cô có kẹp đến Liên Kỳ run eo gằm nhẹ, hắn vẫn là chậm rãi đem dương v*t rút ra ngoài.

Cơ bắp trên người Liên Kỳ đều siết cứng, hắn cúi đầu thờ dốc, hô hấp nóng rực phun lên cánh tay nõn nà cùng bầu ngực tuyết trắng lay động của cô.

Liên Hân vô cùng buồn bực...thật sự là rút ra sao? Vậy cô làm gì bây giờ?

Cô cúi đầu ôm lấy chính mình, đem tư thế bày ra càng vô tội hơn thêm một chút.

Liên Kỳ nhìn cự vật thô to vẫn còn đang giắt góc ngực đầu lên cao, gân xanh thỉnh thỉnh mà nháy, giống như bọn chúng thật sự bất mãn. Hắn bỗng nhiên cảm thấy trái tim nháy lên cực độ kinh hoàng, như sắp nổ tung.

Lúc này Liên Kỳ đứng là đang gấp dậm mông...liền tục hai mùa giải diễn ra, hắn cảm dục đã một thời gian dài.

Hắn cầm tay vào tóc, hỗn loạn mà ngồi trong chốc lát rồi mới chuyển tầm mắt nhìn sang Liên Hân.

Cô ngồi dựa trong một góc, hai tay che không kín được thân thể non mịn, áo ngủ cơ bản đã bị hắn xả rớt, cặp mông tròn bóng lộ cả ra ngoài.

Liên Kỳ đột nhiên ý thức được cái gì, liền hỏi "Quần lót đâu?"

Liên Hân quay đầu, ngốc ngốc mà nhìn hân "Em giặt rồi, treo ở phòng tắm, phơi đến sáng là có thể mặc..."

Liên Kỳ cắn chặt quai hàm, yên lặng ngồi đỡ trán.

"Xin lỗi." Hân trầm giọng.

Liên Hân nhìn nhìn sang, lắc lắc đầu, đáng về mê mang thực sự.

"Anh..." Liên Hân bỗng nhiên có chút lúng túng "Em, em thấy hơi đau."

Liên Kỳ trầm mặc một lát, không nhìn thẳng cô, chỉ đem áo ngủ bọc lại kỹ lưỡng rồi nói "Tôi gọi người tới xem giúp."

"Chúng ta...chúng ta như vậy, bị người khác thấy được không ổn đâu..."

Liên Kỳ dừng lại, xoa xoa cái trán, cảm thấy sắp điên rồi.

Hân lục đem hòm thuốc mini ra tới, đứng ở mép giường trong chốc lát, sau đó lấy một cái gương nhỏ đưa cho cô.

"Tự mình...xem một chút đi."

"Dạ."

Liên Hân ngoan ngoãn mở rộng hai chân, cúi đầu, dùng ngón tay cẩn thận mà đẩy ra hai cánh môi còn đang run rẩy khép mở, cuối cùng dùng gương chiếu xem.

Liên Hân biết rõ tiểu tao huyết kỳ thật là muốn ăn còn th*t lớn, nhưng cô chính là muốn làm bộ cho nó trở thành bộ đáng thực yếu ớt đáng thương.

Vì vậy Liên Hân vừa tách âm môi ra, vừa nhẹ nhàng rít lên mấy tiếng.

Liên Kỳ ngồi đưa lưng lại, nỗ lực hít sâu, hân khoanh tay đứng bên cửa sổ nhìn ra mặt biển, nghe được Liên Hân liên tục hít khí, bèn nghiêng nghiêng liếc nhìn.

Liên Hân lại "ư" lên một tiếng.

Liên Kỳ quay đầu lại.

Áo tắm tán loạn trên giường, cả người cô hiện giờ gần như trần trụi, cặp đùi thon dài dạng ra thật rộng, đầu cổ gồng khom đi xuống để nhìn vào chỗ tư mật của mình.

"Bên trong...bên trong em nhìn không tới, nhưng là hình như bị thương. Khó chịu quá..."

Liên Kỳ nhắm mắt, tay lại đưa lên đỡ trán, sau đó hân nhặt áo ngủ đắp lên người Liên Hân.

"Đi bệnh viện đi."

"Không không! Quá mất mặt! Chúng ta biết giải thích như thế nào!" Liên Hân nguây nguây lắc đầu.

"Vậy rốt cuộc phải làm sao?"

"Anh...hay là anh giúp em xem một chút? Có lẽ cũng không có gì...xem có thấy xước đồ máu gì không thì tốt rồi."

Liên Kỳ trừng mắt "Đừng có xằng bậy! Làm sao mà xem giúp được!"

"Tại sao lại không, anh là ca ca của em mà..."

"Ca ca cũng không thể nhìn chỗ đó của em gái được!"

Liên Hân lăm bắm "Nhưng chính là ca ca đem chỗ đó của em gái cảm ư..."

Dưới thân Liên Kỳ đột nhiên nhảy lên một cái, hân duỗi tay bịt miệng Liên Hân, trừng trừng mắt lên nhìn cô.

Liên Hân ừ ừ khụt khụt mà bĩu môi, mắt trợn liếc sang hạ thế đang ngẩng đầu cao ngất của Liên Kỳ.

Hân hít sâu, hăm răng cắn chặt, đợi một lát sau, sắc mặt xấu hổ khó coi của Liên Kỳ mới hoà hoãn phần nào.

Hân mở hòm thuốc, lấy nước khử trùng sơ qua bàn tay, sau đó lại tách hai chân Liên Hân ra.

"Đau chỗ nào?" Liên Kỳ cúi đầu nhìn nhìn.

Liên Hân vận vẹo eo, điều chỉnh tư thế "Bên trong."

Liên Kỳ chạm vào mô thịt bạch nộn đáng yêu, bẻ ra cánh môi hồng hào đang run rẩy, ghé đầu nhìn kỹ thêm một chút.

Hân ngửi được mùi hương nồng đậm kỳ lạ phiêu tán trước mặt, mồ hôi trên đầu túa ra ướt đầm.

"...dùng cái gì mà thơm vậy?"

"Có dùng cái gì đâu, mùi thơm cơ thể a~"

"Lúc nhỏ hình như không có."

"Ưm ừm, sau khi trưởng thành mới có..."

Trưởng thành...

Trước ngày hôm nay, Liên Hân trong trí nhớ của Liên Kỳ vẫn là tiểu hài từ bé xáu vài tuổi, mà hiện tại..

Hân nhũ chặt m*i, giống như rất có thành kiến mà nhìn chăm chăm tiểu huyết phần nộn của Liên Hân.

"Vì cái gì lại không có lông?"

Liên Hân có chút thẹn thùng "Không biết...nó không chịu mọc. Ca ca, anh nhìn được chưa? Bên trong có tơ máu không?"

"Không thấy được."

Liên Kỳ thấp giọng nói thêm "Quá nhỏ..."

"Vậy chắc không sao rồi!" Liên Hân nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Tiểu huyết trước mặt Liên Kỳ giống như một cái miệng nhỏ, mấp máy mấp máy mà hướng về phía hân, phàng phất như đang mong mòi khát cầu.

Hương khí mê người càng là thanh đào giết người, không ngừng reo hò đánh trống cổ vũ...

Liên Kỳ cảm thấy máu tươi trong người đều cuộn trào sôi sục.

Một phần dồn về đỉnh đầu, làm hân có chút hoa mắt váng đầu.

Một nửa còn lại chảy xuống dương căn, còn th*t hân đang bạo trưởng đến một kích cỡ xưa nay chưa từng có.

Kích mạch trong thân thể hần bồn chồn loạn nhảy, màng nhĩ chỉ còn nghe được tiếng tim đập thình thình.

Liên Kỳ bỗng nhiên vươn tay đập trên âm đế của Liên Hân, xoa nhẹ vài cái.

"Ừm...?" Liên Hân rên lên một tiếng.

Liên Kỳ thỉnh linh bế thốc hai chân cô lên, đem mặt vùi vào ngay giữa mà bắt đầu liếm mát.

"A~! Anh!!!"

Liên Hân bị hần tấn công bất ngờ, đầu lưỡi vừa dày vừa mềm xuyết sao quấy loạn, mứt đến huyết tâm run rẩy liên hồi.

Liên Kỳ bế mông liếm loạn được một lát, Liên Hân chỉ biết tê dại mà kêu lên.

"A! Ca ca! Anh làm gì vậy... đừng liếm...đừng! Ha...thật thoải mái~"

"Ha a... Anh đem em gái liếm đến sắp phun...đừng a~ ca ca đừng đem em gái liếm phun..."

Hồ hấp càng thêm cuồng loạn, hần hăm thật sâu mười đầu ngón tay vào trong da thịt Liên Hân, phảng phất giống như đang đánh dấu quyền sở hữu.

Sau đó Liên Kỳ ngẩng đầu, như hồ như lang mà nhìn chòng chọc vào đôi mắt mê tình đắm lệ của cô, bàn tay bắt đầu duỗi đến cặp ngực đầy đặn cao ngất, do dự một chút.

Liên Hân nhẹ nhàng nức nở khiến cho Liên Kỳ run rẩy rụt về, nhưng lúc này bất ngờ cô lại bắt lấy tay hần, ấn ngược trở lại.

Liên Hân ưỡn cao bầu ngực thêm được vuốt ve xoa nắn của chính mình, duỗi tay câu lấy cổ Liên Kỳ rồi thấp giọng nói

"Ca ca, thoải mái quá, anh đừng đi..."

Liên Kỳ thờ dốc, hai tay siết khấn eo cô, hần trầm giọng hỏi "Biết bản thân đang nói cái gì sao?"

"Em biết...đừng đi, đừng vứt bỏ em...chỉ cần ca ca ở lại, anh muốn dùng em gái như thế nào đều có thể!"

Lồng ngực Liên Kỳ kịch liệt phập phồng, hầu kết lặn lộn, hần cúi đầu mà nhìn chăm chăm Liên Hân.

☐**Nguyệt Nguyệt**: có bạn thắc mắc ko hiểu tư thế của chap này ra sao, mình công nhận tác giả viết đến đây kiểu muốn diễn tả hoa mỹ quá làm khó hiểu người đọc. Nói chung là bà Hân giả tạo hiện trường như vậy nha các bạn

Wattpad nó có block tui ko trời? Hahaahaaa

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bị ca ca hung hăng thao

Liên Hân nước mắt òa chảy, túm lấy tay hần, sợ hần bỏ đi.

Liên Kỳ phảng phất cảm giác đây vẫn là tiểu nha đầu năm xưa thích quấn lấy hần, thiếu chút bị hần bóp chết nhưng chỉ cần sơ vờ lành lặn quên đau, vẫn là lẻo đẻo theo hần mà gọi "ca ca"...nặng cho hết lần này đến lần khác hần đều đem người đây ngủ.

Liên Kỳ cời bỏ áo ngủ, lộ ra cơ thể vận động viên cực kỳ tinh tráng cường kiện, hạ thấp eo xuống giữa hai chân cô rồi trầm giọng.

"Không có cơ hội để đổi ý."

Liên Hân gật gật đầu, đem chân dạng ra càng rộng thêm chút, tự mình nhẹ nhàng tách mở huyết khẩu để nghênh đón hần.

"Ca ca..."

Liên Kỳ tiến rồi

Hần nắm côn*t cọ cọ trên môi âm hộ trơn trượt, sau đó nhìn dương v*ť thô to của chính mình từng chút từng chút tiến vào người cô.

"A..." Liên Hân ngửa đầu.

Liên Kỳ dong đưa eo, ra cạ vào sâu, dùng phương thức phi thường chậm rãi cẩn trọng mà tiến công.

Liên Hân bị một cây côn th*t lớn từ từ mở ra, nó cực kỳ kiên nhẫn mà vuốt thẳng mỗi một nếp uốn bên trong, đại căn thô trắng vô cùng vừa vặn mà lấp đầy đảm huyết hư không của cô.

Càng tiến càng sâu, càng tiến càng sâu...

Đại quy đầu quất xoa vách trong tao ngựa, hướng đến chỗ sâu nhất trong hoa tâm, ra ra vào vào tiến dần tới đích.

Liên Kỳ gắt gao nhìn vào khuôn mặt Liên Hân, cảm giác hưng phấn xưa nay chưa từng có, thậm chí có một loại khoái cảm trả thù vận mệnh thực khó diễn tả.

"Đau không?"

Liên Hân lắc đầu "Thoái mái lắm ca, thật thoái mái..."

Liên Kỳ cúi người, dùng môi chặn lấy cặp ngực dong đưa lượn sóng, hần tự biết kích cỡ của mình rất lớn, bèn hỏi "Có thể tiếp thu được tới trình độ nào?"

"Sao cũng được, chỉ cần là được ca ca làm, như thế nào đều có thể..." Liên Hân vòng tay ôm hân.

Liên Kỳ thấp giọng chửi thề một câu, eo mắt không chế mà già tóc lên.

"Ca ca, anh biết không, trời sinh em ra là để cho ca ca chơi...ha...Liên Hân sinh ra... là để cho ca ca..."

Liên Kỳ một bên ôm nết lấy cô, eo bụng điên cuồng phát lực mà thúc tới, một bên gần giọng nói

"Không sai, quả thực không nên sinh ra, không nên sinh ra! Đã sinh ra tới chính là để cho ca ca cảm..."

Liên Hân bị côn th*t thô to như vậy dùng tốc độ cao đảo lộn, huyết tâm đều bùn rùn đầm đìa, cô nhịn không được run rẩy eo, cánh môi hé mở, lộ ra biểu tình dâm dật mê ly.

"Đừng...a~ ca, côn th*t của ca ca bình thường không cần nằm ở trong quần...ha—— hân là nên cảm trong tiểu huyết...a....a... tao huyết của em gái chính là chỗ cho ca ca cảm..."

"Chết tiệt!"

Liên Kỳ đem một chân Liên Hân áp ngược lên, móng dè trên bắp đùi, đại trụ tàn nhẫn cắm ngập vào trong.

Vận động viên bóng đá vốn dĩ eo hông dài dai, lúc này hân còn ra sức khiến cho thịt trụ hung mãnh cuồng tiến, tốc độ đánh vào móng Liên Hân giống như sinh ra ảo ảnh.

"Thoái mái? Bị anh ruột cắm đến thoái mái?"

"Rất thoái mái! A! Ha~"

"đương v*~t của ca ca có lớn hay không? Hmm?"

"Thật lớn...rất thích, ca ca mạnh mẽ thao em gái, em gái phải bị anh cắm cả đời..."

Liên Kỳ hổ hấp nóng rực trầm trọng, đôi tay rắn chắc gắt gao ôm lấy cô.

Hân giống như đang bị bàn tay oan nghiệt của số mệnh thắt chặt cổ họng, chỉ có thể điên cuồng mà hút lấy dòng nước cứu mạng từ trong khoang miệng Liên Hân.

Eo móng cực nhanh thao tiến không ngừng đem thịt căn thô to đưa vào chỗ sâu nhất, từ cung của em gái hân đều sắp bị hân cắm bung rồi.

Thế nhưng Liên Kỳ càng kịch liệt đẩy đưa hồng, phảng phất giống như chỉ vậy còn chưa đủ, chưa đủ...

Liên Hân bị môi lưỡi nóng rực đoạt lấy hô hấp, bị thô trắng thịt trụ xâm chiếm huyết động cùng từ cung, bị cánh tay dài rộng của hân dụng tâm giam cầm tâm thức cùng sinh mệnh.

Liên Kỳ vừa mới tách môi ra, lại đến lượt Liên Hân ngo ngoe đuôi theo kéo về.

Tay nhỏ là lướt từ cằm ra quai hàm, lần theo vai lưng rộng lớn mà đi xuống, miết lấy từng khối cơ bắp rắn chắc phù đột, sau đó dùng trên bờ móng chặt chẽ cường tráng của hân mà nhẹ nhàng vuốt ve.

Liên Kỳ thít chặt cơ móng cùng hồng, ác liệt mà đem đương v*~t cắm vào tao huyết cơ khát vô độ.

Hai người âm dương gắt gao kết hợp, cũng tựa như dòng huyết mạch giao hoà đang chảy trong người bọn họ.

"Ca ca, anh có thương em không..." Liên Hân hừ hời hân.

"Ừ."

"Ca ca, anh có nghĩ tới em hay không..."

"...ừ."

Nghĩ tới.

Thật sự nghĩ tới.

Đưa mắt nhìn khắp Lisbon xa lạ, lang thang giữa thành phố Luân Đôn lạnh lẽo...Thiếu niên là loi một mình ở giữa trời Tây, mỗi nửa đêm chạy bộ vòng quanh sân bóng, mỗi rạng sáng thức dậy tập banh...

Nghĩ tới. Đầu sẽ nghĩ tới.

Không thể hiểu được mà nghĩ tới Liên Hân.

Khi còn nhỏ hân chỉ hận không thể đem người giết chết, không ngờ lại có một ngày sẽ là như vậy, nam nữ điên cuồng kháng khí mà giảng hoà.

Liên Kỳ nghĩ, có lẽ hân nên làm như vậy từ sớm, hân phải là từ nhỏ liền bắt đầu thao cô...

Liên Kỳ đem Liên Hân bế lên, nâng móng mang cô đi ra ngoài.

Hân đứng ở bên cạnh bể bơi vô tận, mắt nhìn về phía biển đêm, vòng eo khoắn bải, móng như sóng trào, thả chậm tốc độ cẩn thận tỉ mỉ mà làm Liên Hân.

Tốc độ cuồng mãnh sẽ làm cho thân thể cô sung sướng điên cuồng, nhưng phương pháp thư thả duy mỹ như vậy lại khiến huyết tâm cùng linh hồn Liên Hân đều mềm nhũn.

Liên Kỳ hôn lên sườn mặt nữ hài, nghiêng đầu nhìn bóng hai người đang chặt chẽ giao cấu phản lại ở trên vách kính.

Một cây côn th*~t thô to từ giữa hai chân hân vươn tới, cảm ở tiểu huyết phụt phụt đầm đìa ướt át của Liên Hân. Cắm đến huyết khẩu đều rộng mở ra, móng cô vừa cong vừa mềm nhẹ nhàng nhấp nhô theo tiết tấu.

"Nhìn xem" Liên Kỳ làm cho Liên Hân xoay mặt lại nhìn "Chúng ta thích hợp biết mấy, trời sinh nên tính giao*."

Liên Hân hai mắt mê ly, nhìn ca ca thân cao, chân dài, đỉnh bặt mà đứng, thư thả mà nâng cô lên, một cây côn th*~t thô dài ngoằn nhón ở giữa âm môi ra ra vào vào.

"Ca ca, anh cũng xem đi..." Liên Hân ngốc ngốc mà nhìn.

Liên Kỳ cười một chút, cúi đầu hôn hôn, sau đó dưới thân đỉnh động tốc độ càng nhanh, dùng côn th*~t lớn hoàn toàn thỏa mãn cô.

Liên Hân sướng muốn chết.

Cô câu lấy cổ Liên Kỳ, vận vẹo thân mình.

"Ca ca, muốn phun...giúp em gái xoa xoa tiểu âm để được không..."

"Không cần, chỉ cảm là đủ."

Liên Kỳ bước rộng chân ra một chút, đầu gối hơi khụy, ôm lấy Liên Hân bắt đầu gia sức.

Vốn dĩ đứng lằm lằm cảm đến rất sâu, điểm mẫn cảm bên trong cổ tử đầu vẫn luôn bủn rủn nở hoa. Hiện tại Liên Hân lại bị đầu dương v*o cong cong mỗi giây đều chọc thẳng đến huyết tâm, từng nhát từng nhát đều sâu không tưởng được.

"A...!" Liên Hân ngửa đầu rùng mình liên tục.

"A!!! Ca!! A!! ——"

Liên Kỳ ôm chặt lấy người đang run rẩy trong ngực, giống như muốn trấn an cô.

Hắn dễ mặc cho âm tình tung toé phun trên bụng nhỏ của mình, nhưng thực nhanh, Liên Kỳ liền phát hiện có điều gì đó không đúng, xúc cảm ướt át trước ngực làm hắn nháy mắt cảm thấy nghi hoặc.

Liên Kỳ cúi đầu, nhìn thấy hai đầu núm em gái mình đang kịch liệt phun trào, còn có ngực hắn ướt một mảng chất lỏng màu trắng đục chảy dài.

"Đây là cái gì?" Hắn nhiu mày.

Liên Hân đang đắm chìm trong cao trào, đôi mắt vẫn còn lờ mờ trắng dã, hàm hồ mà nói "Sữa...sữa..."

"Sữa?" Đòi mảy kiểng lập tức dựng lên "Bị ai làm cho mang thai?"

Liên Hân ư ư a a.

Liên Kỳ đánh đem lỗ tai kẻ sát đến miệng cô để nghe cho rõ.

"Không có mang thai...à, bị người mình thích, làm cao trào, liền sê, phun...sữa...hu hu...rất kỳ quái..."

Liên Kỳ thở ra một hơi, cúi đầu xuống, sau đó môi lưỡi nhấc lên bắt lấy đầu ngực Liên Hân, lúc trái lúc phải mà đem sữa mứt đến cạn.

Lần thứ hai trong đêm Liên Kỳ bế Liên Hân lên, hưng hăng mà thao. Cô bị hắn ấn ở trong phòng khách, ghế nằm sô pha, vách kính, trên bàn com...làm đến thân thể giao triển lẫn lộn đầy đất.

Liên Hân chỉ có thể vờn mộng nghênh trụ, thật lâu thật lâu sau mới cảm nhận được Liên Kỳ co chặt tình hoàn, run rẩy cơ mông mà đem rất nhiều dòng nguyên tinh đặc sệt bắn vào trong cơ thể.

Liên Hân thoà mãn hừ hừ "A, tinh dịch của ca ca, bắn cho em gái..."

Liên Kỳ khoanh tay siết chặt lấy nữ hài trong ngực, nhắm thẳng vai cô mà cắn một ngụm.

"Thích ăn tinh dịch của ca ca?"

Liên Hân gật đầu "Thích."

Liên Kỳ đem cô ôm vào phòng tắm "Về sau không thể tùy tiện ăn, vẫn là nên mang bao."

Liên Hân đặt dẹo nằm yên cho Liên Kỳ tẩy rửa rồi lâu, bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, bèn hỏi thăm trong đầu "Hệ thống, sao mi không báo cáo nhiệm vụ hoàn thành? Hay là ta không nghe thấy?"

《... Kỳ chủ, nước hoa bậc 4 còn một tiếng rưỡi nữa mới chế tác xong, ngại làm sao mà hoàn thành nhiệm vụ?》

Liên Hân:.....

Moẹ, làm từ này giờ lại là phí công!?

****trời sinh nên tính giao*** : người ta có câu sinh ra là dành cho nhau, đối với Kỳ ca đó là *"sinh ra để làm với nhau"*

Xin đăng cho Kỳ ca 3 lạy

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Nhìn lên ca ca tắm rửa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng sớm, Liên Hân cả người mềm oặt nằm dài trên giường, quần áo của Liên Kỳ đã đổi thành một bộ đồ vận động, hắn vừa đưa tay kéo khoá vừa xoa xoa đỉnh đầu cô.

"Dậy, đi chạy bộ."

Liên Hân vô lực mà lắc tay, xoay người tiếp tục híp mắt nằm lười.

Liên Kỳ đi rồi, một lát sau cô mới lấy đi động ra, cầu được cầu không mà trà lòi tin nhắn cho đàn mỹ nam nhà mình.

Lâm Lập Phong vẫn ở trong trường quân huấn, ban ngày không lên hệ được, nhưng đến tối về ký túc xá hắn liền gửi tin nhắn tới như bắn đạn lên thanh.

Tên nhóc này nhiều văn nhiều chữ, lại có sở thích gửi ảnh đi kèm, giất vợ cũng chụp, mặc quần lót rách cũng sẽ chụp cho cô xem.

Kỳ Việt thì ngắn gọn hơn, đúng 12h trưa mỗi ngày liền nhắn một tin tới. Hình ảnh luôn là bàn làm việc, nội dung giống nhau , giống như đang báo cáo công tác.

Hỏi hắn thứ khác thì hắn không trả lời, hoặc là "Ừm, cũng còn bình thường", đúng là một nam nhân kỳ lạ.

Liên Hân bèn click mở bức ảnh mới nhất mà Tô Từ Tích gửi qua, là một con bạch tuột màu hồng nhạt.

"Ha ha ha... Chán ghét!" Liên Hân đuổi chân.

Cô tiếp tục lướt lướt lên trên, đại khái là Tô phó viện trưởng hiếm khi rảnh rỗi, hôm qua còn gửi liền mấy tin.

Liên Hân cười.

Liên Hân cười đến nghiêng ngả, thật muốn đánh hắn một cái.

Liên Hân trong lòng "lộp bộp" một chút.

Không biết có phải Tô Từ Tích sợ cô lại bị dọa cho bỏ chạy nữa hay không, hắn bình thường sẽ rất ít đụng đến chuyện "ba người" xấu hổ này. Giống như chỉ cần không nhắc tới, bọn cô có thể mãi mãi giữ được sự hài hoà giả dối với nhau.

Cô vội vàng lướt tiếp lên trên, tới khi nhìn thấy tin nhắn hai ngày trước của Tô Từ Tích gửi đến mới biết là mình nghĩ nhiều. Hắn còn giúp Phong Khải Ninh hỏi cô vì sao không bắt máy, một cô suýt nữa ghen chết một bụng ý nghĩ tiêu cực.

Liên Hân có điểm đau đầu, liên tăt đi động đi.

Phong Khải Ninh, trên cơ bản cô không cần xem cũng biết.

Hắn rất ít khi gửi tin nhắn, thường là trực tiếp video call, nếu không bắt máy liền gọi vào số di động, đi động không tiếp mới mò sang hỏi "làm gì?", "nghe máy", "khi nào về?", "chơi đến điên rồi?"

Cô im lặng cả ngày không thêm trả lời, lúc đó hắn mới xuống nước mà nhắn lại "Em để ý tôi một chút có được hay không?"

Liên Hân phải chụp một bức hình môi đỏ gửi sang cho hắn, như vậy Phong tổng mới chịu ngồi yên.

Đến khi Liên Hân hoàn toàn rời giường, hơn một giờ sau Liên Kỳ còn chưa trở lại.

Cô tùy tiện khoác thêm một kiện áo ngủ, sau đó xoa eo đứng ở phòng khách xem xét một hồi.

...quả thật là thâm không nở nhìn.

Giế mây, tay vịn lan can bằng gỗ, nền gạch sáng màu,...linh tinh các thứ đồ vật đều bị bắn đầy vàng vàng trắng trắng, làm cô nhớ tới đêm qua bị ca ca làm đến liên tục cao trào.

Thời điểm Liên Kỳ mang một thân đầy mồ hôi quay trở về phòng, chỉ thấy Liên Hân đang quỳ gối mà chà lau sàn nhà.

Hắn vừa cởi áo thể thao ra vừa đi tới, ôm lấy eo nhỏ đem người bế lên.

"Đừng lau, gọi phục vụ phòng lên là được."

"Như vậy không ổn đâu, cái dạng này mà bị người khác nhìn thấy..."

"Không việc gì, sẽ không ai liên tưởng đến trên người của em."

Hắn nhéo nhéo sau gáy Liên Hân, làm cô ngẩng đầu, sau đó mang theo hơi thở nồng hậu khom người xuống hôn cô.

Liên Hân bị ôm đến gắt gao, môi lưỡi thấm ướt quần quỳ, cảm giác giống như được nép mình trong tổ chim an tĩnh, mặc cho ngoài kia mưa gió.

Hai người tách ra, Liên Kỳ duỗi tay ôm lấy eo cô rồi nói "Thay quần áo đi, mang em ra ngoài ăn."

Liên Hân "ạ" một tiếng, sau đó đem áo ngủ cởi bỏ, ngoan ngoãn đi vào phòng tắm.

Liên Kỳ nhìn thấy một đôi tuyết trắng đang đưa lay động, khẽ nhàu mày, hắn tùy tay cởi quần áo rồi cũng theo vào.

Trong phòng tắm, Liên Hân đang đứng bên bồn rửa tay, đột nhiên lại thấy Liên Kỳ đi vào ném quần áo xuống đất, lộ ra vòm ngực tinh trắng đến cực điểm, cô còn tưởng rằng hắn muốn làm tình.

Nào ngờ, Liên Kỳ chỉ hơi thoáng dừng một chút rồi nói "Anh vào tắm."

"Ồ..." Ngờ khi qua loa không để ý, nhưng nghe ra lại thấy có vẻ mất mát nhiều hơn.

Liên Kỳ nhìn cô một cái, hơi sưng người "Muốn?"

Liên Hân lắc lắc đầu, sau đó gục tay đi lấy quần áo.

Liên Kỳ nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, bàn tay to cầm lấy bầu ngực tròn trịa xoa xoa một chút.

"Như thế nào lại to như vậy?"

Có phải là bị nam nhân khác chạm tới nhiều quá hay không?

Lực tay Liên Kỳ bỗng dừng trầm trọng, hai hàng chân mày đều dựng thẳng lên.

Liên Hân có chút vô tội mà trả lời "Không biết, là tự nhiên nó to như vậy..."

Liên Kỳ nhéo nhéo đầu ngực phẫn nộ, nhan sắc hồng hào, ừm, hắn là không phải bị nam nhân mất qua.

Hắn hơi buông lỏng chân mày, lẳng lặng mà nhìn thẳng lẳng lẳng vào cô, giống như đang hồi ức chuyện gì đó.

"Vì sao ngày xưa anh lại không nghĩ tới chuyện làm tình với em?"

Liên Hân ngốc ngốc mà nhìn hắn.

Liên Kỳ vươn ngón giữa tách mở âm môi, nhẹ nhàng cắm vào tiểu huyết xem xét, hắn cảm nhận được độ chặt chẽ đến vô cùng vừa ý, lúc này mới tự an ủi chính mình có lẽ Liên Hân rất ít, rất ít tiếp xúc với nam nhân.

"Hắn là nền nghĩ đến sớm một chút... từ nhỏ đã phải đẻ em ra làm."

Liên Kỳ cau mày, ngón giữa thon dài hữu lực ở giữa tiểu huyết mềm nhũn, chạm rãi thọc vào rút ra, dần dần khơi gợi dâm dịch ướt át lây lội.

"Mười sáu tuổi liền làm, lần đầu tiên hắn phải là thuộc về anh, sau đó đời này em cũng chỉ có thể chạm vào một người duy nhất..."

Liên Hân không biết hắn có phải đang không vui hay không, nhưng ngón tay bên dưới thực cẩn thận, thực ấm áp, thực thoải mái. Cô nhìn không được, chỉ biết vòng tay ôm lấy cổ Liên Kỳ, dựa vào lồng ngực hắn mà rên rì.

Liên Kỳ nhàn nhạt làm Liên Hân phóng thích một lần, sau đó liền rút tay ra.

"Về sau nơi này chỉ có ca ca có thể cầm, nghe không?"

"...a~ umm." Liên Hân hằm hằm hồ hồ.

"Nghe không?" Hơi thở hắn đột ngột đóng băng.

"Nghe rồi nghe rồi!" Liên Hân ngoan ngoãn gật đầu.

Liên Kỳ xoa xoa đầu cô, tiến vào buồng tắm* mở vòi sen ra.

Đỉnh đầu Liên Hân kinh ra một tầng mồ hôi lạnh, cô dùng bộ dạng "không muốn sống nữa" mà dựa ngã vào tường, trong đầu liên tục rủa xả hệ thống.

Hệ thống không thêm phân bác, chỉ đơn giản mà nói

《Có tin vui có tin vui! Chúc mừng kỷ chủ, nước hoa bậc 4 chế tác hoàn thành, nhiệm vụ giai đoạn 5 chính thức bắt đầu!》

"Bệnh tâm thần, hơi rầm đi cho tỉnh!"

Phòng vệ sinh rất lớn, một nửa là bể rửa mặt, một nửa là buồng tắm, Liên Hân ở bên này rửa tay thay quần áo, thỉnh thoảng lễ mắt nhìn trộm ca ca đang tắm.

Nước ấm từ đỉnh đầu nam nhân trút xuống, bỏ qua cơ lưng rắn chắc rộng lớn, dọc theo đường cong xương sườn chạy xuống eo, ở eo lại tàn ra thành một mảng nước mỏng, từ mỏng dính kiểu chắc nịch rơi đi.

Trong lúc Liên Kỳ tắm rửa, mỗi lần chuyển động sẽ làm cơ mớ phòng lên, no đủ mê người. Cặp chân đá bóng phi thường thô trắng, giữa hai bắp đùi lại có một vật to dài rũ xuống, theo động tác kỷ cụ của hắn mà lắc lư lắc lư.

Liên Hân ngừng tay, lại đem quần áo vừa mặc xong cởi ra lần nữa, liếm liếm môi.

Tiểu huyết của cô đang không ngừng co chặt, hai mảnh âm môi nhẹ nhàng mấp máy. Liên Hân kẹp chặt hai đùi, không nghĩ nghẹn khuất chính mình làm gì, vì vậy liền rón rén đi vào trong, đứng ở sau lưng ca ca đang chúi tâm tắm rửa.

Liên Hân một tay đáp ở đầu vai, một tay từ chỗ cơ bụng nhẹ nhàng vuốt xuống, còn dùng đầu ngực nhẹ nhàng hoạ vòng trên lưng hắn.

"Ca ca, em tắm giúp anh nha..."

Liên Kỳ dừng lại nhìn cô, rửa sạch xà phòng trên tay sau đó mới đem người ôm vào trong ngực, lại nhủ nhủ máy.

"Vốn dĩ muốn thuê du thuyền mang em ra biển chơi, nhưng đồng đội của anh, chính là chồng mới cưới của bạn học em, cậu ta hện mọi người trời trăn Phở Cát ăn uống. Anh đồng ý rồi, tắm rửa xong liền đi ngay, cho nên..."

Liên Hân vuốt vuốt eo hắn, đầu miệng.

Thô căn bên dưới của Liên Kỳ đã sớm bạo trưởng dựng lên, đang đứng sừng sững 45 độ mà chìa vào người Liên Hân, nhưng hắn chỉ là hôn hôn nhẹ cô rồi nói "Không đi cũng được, để anh nói với bọn họ."

Liên Hân lắc đầu "Thôi, cứ đi đi, đã đồng ý rồi cũng không tiện thoái thác."

Liên Kỳ thực mau liền tắm rửa xong, lôi kéo Liên Hân cả mặt đầy vẻ dục cầu bất mãn* mà đi ra cửa.

Trên đường, thấy cô không cao hứng, hắn liền câu lấy eo nhỏ kéo vào trong thực, thiếu chút nữa liền hôn Liên Hân ngay tại nơi công cộng. Cô sợ tới mức đỏ mặt hỏi hột, lập tức vội vàng chụp bay Liên Kỳ ra.

"Ca!" Liên Hân trừng hắn.

Liên Kỳ nhìn xung quanh, giờ tay xoa huyết thái dương.

Hắn có điểm điên rồi.

Đám người kia đã sớm đứng chờ sẵn bên xe thuê, nhìn đến hai anh em nắm tay ra tới, Nhan Chi liền cười rồi ôm lấy Liên Hân, thấp giọng hỏi "Làm hoà rồi sao?"

Liên Hân hơi đỏ mặt gạt đầu, nào chỉ đơn giản là làm hoà thôi đâu..

Cô mang theo ngất khí ngưng ngưng mà nói "Nhan Chi, xin lỗi cậu nha, để cho cô đâu phải chờ anh em bọn tớ."

"Nào có nào có, qua ngày hôm qua tớ đã là vợ người ta rồi, huống chi ở quê đã làm tiệc rượu chính thức, lần này là đặc biệt mở tiệc chiêu đãi bạn bè thôi. Còn cô, vì muốn ăn mừng ông xã tớ cũng vừa mới gia nhập Á Thịnh, cho nên nhân cơ hội mời huấn luyện viên cùng đồng đội tụ họp một chút. Bất quá người đến tham dự được không nhiều, tớ còn không nghĩ tới anh trai cậu sẽ có mặt, quá vinh hạnh. Hơn nữa hiện tại bạn bè lúc nhỏ trên cơ bản đều mất liên lạc, lần này chỉ có cậu tới, tớ thực cảm động, chúng ta đã thật lâu rồi chưa gặp được nhau."

Liên Hân gạt đầu, bình thường cô không dám tham dự xã giao cùng tụ hội, nếu không phải vì tìm cơ chạy đi, lần này phỏng chừng cô cũng không tới.

Hai người hàn huyên trong chốc lát, Nhan Chi quay sang một vị tiểu mỹ nhân trắng nõn đầy đà, ba vòng đầy đặn ngồi bên cạnh, sau đó hướng về phía Liên Kỳ hất hàm ra hiệu.

Nữ hải kia do dự một chút, sau đó chuyển đến ngồi cạnh Liên Kỳ, hít sâu vài hơi rồi mới ngẩng đầu, hai mắt sáng long lanh mà nhìn hắn, không mở miệng nói.

Liên Hân khó hiểu, xoay qua nhìn Nhan Chi, chỉ nghe Nhan Chi nhỏ giọng cười.

"Kia là fan của anh trai cậu, fan trung thành nha, trước kia hề có trận bóng nào đều sẽ bay đến Châu Châu để xem Liên Kỳ thi đấu. Vốn dĩ hôm qua chính là sắp xếp cho cô ấy với anh cậu đứng cùng một đội, không may tự dưng lại tiêu chảy! Còn may sau đó có cậu tới giúp!"

"À..."

Nhan Chi thấy Liên Hân rũ mắt suy tư, liền nói thêm "Cậu từng nghe qua Thác Hải mậu dịch chưa, đó là con gái của thuyền trưởng Thác Hải nha. Biết anh cậu đến cô ấy mới tới tham gia hôn lễ đó."

Nhìn thấy Nhan Chi nhường mấy ám chỉ, Liên Hân không biết vì cái gì cảm thấy dị thường chột dạ.

Xe đến trấn Phở Cát, một đám người cùng nhau đến nhà hàng Michelin ba sao duy nhất trên đảo để dùng cơm.

Ông xã của Nhan Chi - Lý Chính Kỳ nhìn thấy Liên Kỳ đi đến chỗ nào cũng đều dặt tay Liên Hân, liền cười rộ lên.

"Hai anh em thật là dính nhau nha!"

—————

*Phòng tắm được chia làm hai khu, bên ngoài là bồn rửa mặt, bên trong là **buồng tắm** bằng kính

***dục cầu bất mãn**: có nhu cầu mà không được thoả mãn

—————

☐ Sẵn chap này đủ mặt hậu cung của Liên Hân, Nguyệt Nguyệt xin giải thích chút về xưng hô nha, tại vì hôm trước có bạn thắc mắc

Lâm Lập Phong là phi công duy nhất trong truyện, nên xưng **em-chị/chị-cậu** cho dễ thương

Phong Khải Ninh & Tô Tử Tích đều dùng **tôi-em** nhưng lý do thì khác nhau. Minh cho rằng Phong Khải Ninh khá là ngạo kiều, người như vậy dùng anh-em không phù hợp (dù Phong tổng trong lòng cũng thích muốn chót).

Tô Tử Tích thì ngược lại: phong thái đào hoa, có vẻ lãng tử đa tình nhưng mà tính cách nội hàm, rất có chiều sâu. Chừng nào bác sĩ Tích còn chưa quảng được chương ngại tâm lý chuyện "tay ba" thì ngày đó mối quan hệ còn chưa thân thiết thêm

một bậc nữa được, nên mình vẫn giữ là tôi-em.

Kỳ Việt không giống hai người trên, chỉ có cái mã ngoài khó khan lực tráng thời, phương diện cảm tình lại khá đơn thuần, thuộc kiểu đã xác định ai thì chính là người đó. Mấy chương sau còn kêu đàn em gọi Liên Hân là "chị dâu", xưng **anh-em** là dễ hiểu nha.

Liên Kỳ là người mình dần đo nhất, cuối cùng quyết định vẫn xưng **anh-em**, giảm thiểu tối đa xưng ca ca muội muội, càng không thể làm tình mà kêu "anh ha?", để cho mấy bạn không thích incest bớt ám ảnh ☐

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ở trước mặt công chúng cầu thao?

"Hai anh em thật là dính nhau nha!"

Hậu vệ biên Trịnh Huân đang nghiêng nghiêng vai rộng, lười nhác tựa lưng vào ghế ngồi, dùng ánh mắt duyệt qua vô số nữ nhân mà đánh giá Liên Hân, hân vừa nghe vậy liền nhướng mày.

"Em gái của Liên Kỳ?"

"Đúng vậy, em ruột."

"Hừm..." Trịnh Huân gật đầu, ánh mắt hơi chút thu liễm.

Liên Kỳ nhìn như bình tĩnh không gợn sóng mà cùng Trịnh Huân liếc nhau.

Trịnh Huân cười một chút, dịch khai tầm mắt

Vị thiên kim tiểu thư của Thác Hải muội dịch kia tên Lộ Văn Hê, hiện tại đang ngồi bên phía còn lại của Liên Kỳ, vẫn luôn ngấp ngừng muốn bắt chuyện nhưng hân lại chỉ lo nhìn Liên Hân ăn cơm.

"Cái này phải dùng rau dưa gói lại..."

"Sao không uống nước dưa?"

Nói xong hân lại dò ra cánh tay cơ bắp rắn chắc giúp cô khui nắp trái dưa.

"Không thích loại hương liệu này?"

"Thích sầu riêng?"

"Đây là đặc sản Quan Yến."

Liên Hân vận eo đẩy hân ra, thì thầm "Anh kệ em đi."

Hân cứ chăm cho cô ăn như vậy giống bộ dáng gì, cô lại không phải là con nít.

Liên Kỳ nhú mày "...có vấn đề gì đâu."

Liên Hân thật cẩn thận mà tròng hân một cái.

Liên Kỳ chỉ có thể ngồi thẳng.

Lộ Văn Hê lúc này liền tranh thủ chen vào một câu "Quan hệ của hai người thật tốt."

Liên Kỳ ghé mắt nhìn một cái, quan hệ thật tốt? Hân không khỏi giương môi cười nhạo.

Lộ Văn Hê thấy Liên Kỳ có ý cười, giống như được tiếp thêm sức mạnh, bèn dục dăng mà bọc bạch "Liên Kỳ, chào anh, em là fan trung thành của anh, từ lúc còn ở đội tuyển Lisbon đã bắt đầu xem anh đá bóng, em tên..."

"Ăn một chút kem đi, Liên Hân."

Cô đang cấm tai nghe nghe nhạc, vừa nghe Liên Kỳ nói liền xoay sang đem chân gác đến trên đùi ca ca.

Liên Kỳ nhìn cặp chân thon dài trắng nõn một cái, sau đó liền để yên cho cô gác.

Com ăn được một nửa, di động Liên Hân thỉnh linh vang lên, vừa thấy là Tiểu Cầm gọi tới cô liền khấn trương không ít.

"Ai vậy?" Liên Kỳ nhìn nhìn.

"Chắc, một người đồng nghiệp, tiện đường cùng nhau tới du lịch thôi, mấy ngày nay em quên mất là còn có chị ấy đi theo..."

Liên Hân tiếp cuộc gọi.

"Chị Tiểu Cầm!"

"Liên Hân em đang ở đâu?! Không phải nói còn sẽ ở lại chơi mấy ngày sao? Chị đến phòng không thấy được em, dò hỏi mới biết tiệc cưới đã kết thúc, người đến tham dự cũng rồi đi gần hết. Đừng nói là em cũng đi rồi nha?"

"Không có không có, em đang ở trấn Phổ Cát ăn cơm cùng với bạn học, còn có anh trai em nữa... Đúng đúng đúng...chính là nhà hàng này..."

Tiểu Cầm thực mau liền đuổi đến nơi, Liên Hân liền giới thiệu Liên Kỳ là anh trai mình.

Lúc này vị trợ lý nhỏ mới thờ dài nhẹ nhõm, sau khi quay sang Liên Hân hỏi han ăn cần một trận liền cúi đầu khom lưng, phi thường lưu loát sạch sẽ mà rời đi.

Liên Kỳ nhú mày, nhìn chăm chăm theo bóng lưng của Tiểu Cầm.

"Đây là đồng nghiệp?"

"A, đúng vậy, chị ấy lớn lên ở Nhật Bản, có thói quen khom lưng mà thôi, ừm, ngày thường cũng như vậy."

《Khẩn cấp nhắc nhở, ký chủ, 10 phút sau bắt đầu thực hiện trừng phạt》

"?!"

"Cái gì?!"

"Cái gì? cái gì? CÁI GÌ?!"

"Hiện tại là ban ngày! Nói này là nhà hàng! Hệ thống!!!"

《Trừng phạt của nhiệm vụ bậc 5 dĩ nhiên càng khốc liệt, tùy thời, tùy chỗ, tùy cơ đều có thể bắt đầu, hệ thống cũng không thể đoán trước》

Liên Hân gất gao siết chặt cái miệng.

"Mì chính là muốn ta bị đồng đội của ca ca nhìn, ở trước công chúng ào ào phun ra dâm thủy, run rẩy quý xuống cầu xin được ca ca thao sao?"

《Nếu không muốn gặp phải tình cảnh nghiêm trọng như vậy, đề nghị ký chủ từ bây giờ liền lên kế hoạch, đừng kéo dài tắc trách thêm nữa, không chừng kết cục sẽ bớt thê thảm》

☐mai mình đi du lịch, hôm nay tranh thủ up được bao nhiêu thì up, 3 hôm nữa sợ ko có thời gian huhu

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bị rình xem

Liên Hân kéo Liên Kỳ tay rời đi bàn ăn.

"Ca, em không thoải mái, muốn tìm chỗ để nghỉ ngơi một chút, anh đi với em đi."

Liên Kỳ dĩ nhiên không thể không quay sang mà nói với đám người Lý Chính Kỳ "Mọi người cứ thông thả dùng cơm."

Chỉ này là nhà hàng Michelin ba sao duy nhất trên đảo, vì vậy thường xuyên sẽ có một ít nhân vật bất phàm tới ăn, thân phận bọn họ đa số là đặc thù, cho nên phòng nghỉ tạm các thứ đều được trang bị đầy đủ.

Liên Kỳ nhìn thấy sắc mặt Liên Hân quá kém, cho nên vốn dĩ muốn đem cô đi bác sĩ, Liên Hân lại trực tiếp lúi kéo hắn, nhắm thẳng đến hai gian phòng nghỉ mà đi.

Cô vịn lên tay nắm cửa, xoay thử một cái, phát hiện bên trong đã khoá trái.

"Bên trong có khách đang nghỉ ngơi, thưa cô."

Liên Hân nghe nhân viên nói vậy liền chuyển sang cánh cửa bên cạnh.

"Rốt cuộc làm sao vậy?" Liên Kỳ bị cô nắm tay lôi đi, cảm thấy khó hiểu.

Hai người bước vào bên trong, Liên Hân liền nhanh tay khoá cửa lại, tay kia ôm lấy cái eo rắn chắc của Liên Kỳ, uớt át ngược mắt lên nhìn.

"Ca ca, em muốn, anh cho em được không?"

Vừa nói cô vừa thuận thế đẩy người vào sâu bên trong, tiện tay đem nước hoa bạc bốn nhẹ nhàng bôi lên vành tai hắn.

"Ngay bây giờ?" Liên Kỳ bất lấy cánh tay nhỏ đang tác loạn trên người mình "Không được, em để ý trường hợp một chút, về nhà rồi nói."

Liên Hân ôm lấy cánh tay hắn lắc lắc làm nũng, nhưng Liên Kỳ cũng không dao động.

"Mọi người đang chờ ở bên ngoài, đừng vắng bầy."

Thế nhưng Liên Hân nào sẽ bó tay chịu thua, cô gơ tay đem áo thun mỏng cởi ra, nịt ngực thuận thế bị kéo lên một đoạn, hai luồng tròn trịa vì vậy liền nháy đánh ra ngoài, đầy đặn nhỏ cao.

Sau đó cô nhón mũi chân, đem váy dài đập rớt, quần lót nhanh chóng cũng bị cởi ra.

Liên Hân nôn nóng xoay người lại, quỳ trên mặt đất, đem viên móng đảo nhếch lên thật cao, tay luồn ra sau tách mở hai mảnh thịt non.

"Anh, nhanh lên..."

"Liên Hân!" Đôi mày rậm của Liên Kỳ súc thành một đoàn.

Hiện tại cô chỉ cảm nhận được nhiệt độ cơ thể đang nhanh chóng tăng cao, âm môi đã ướt lợc cộc, đám thủy rào rạt tràn cả ra ngoài, dọc theo đùi non chảy dài xuống dưới.

Liên Hân mới đảo khẽ nhếch, cơ thể trần trụi quỳ rạp trên đất, cơ khát vô cùng mà xoay đầu lại cầu tình. Hạ thể bên dưới chát lỏng đã giãn gừa, Liên Hân một tay giữ chặt âm môi tách ra hai bên, một tay xoa xoa chính mình huyết khẩu.

"Ca ca, khó chịu quá, cầu xin anh..."

"Em gái muốn, không lẽ anh lại mặc kệ sao?"

Đứng quần Liên Kỳ lúc này cũng là đỉnh thật sự cao.

Cùng lúc đó, chỉ trong một cái chớp mắt mắt, trừng phạt đúng hạn ập tới.

Liên Hân bị đục vọng mãnh liệt đột ngột tập kích, cả người đều co giật run rẩy lên, eo hông không ngừng vận vẹo.

Thời điểm một tiếng rên ri dâm ling áp chế không được mà vọt ra khỏi miệng Liên Hân, hai tên nam nhân đồng thời thiếu chút nữa liến bần.

Hai gian phòng nghỉ kỳ thật chỉ là một, trung gian được ngăn cách bởi một mặt kính nhám tối màu.

Cho nên nếu không phải động tĩnh ở gian bên cạnh quá củi khô lửa bốc, nam nhân đang đeo tai nghe ở phía bên kia cũng khó mà chú ý tới.

Liên Kỳ hít sâu, do dự chỉ trong chốc lát, sau đó hắn dứt khoát đem cực đại dương căn thả ra. Đại điều vừa được thoát khỏi lồng hấp lập tức cất cao đầu, ở trong không trung gật gù lên xuống hai lượt.

Cũng không phải Liên Kỳ cổ tình, nhưng căn còn th*t to không tương này đối với nữ nhân mà nói cũng không khác gì xuân được liễu mạnh.

Liên Hân vốn đã gấp không chờ nổi, vừa nhìn thấy dương v*thỏ trắng hùng dũng liền càng cảm thấy hứng tình không thôi. Cô nhịn không được mà cuồng xoa tao huyết, lúc cao lúc thấp dâm ling kêu lên.

Cặp móng tròn trịa hướng thẳng về phía Liên Kỳ mà xoay tròn vận ngoạn, còn có thần bí đám oa ở giữa hai đùi đang hấp háy kêu gọi hắn đến bạo thao.

Thần gậy đã gấn xanh nổi rõ, bàn tay rộng hữu lực của Liên Kỳ chỉ có thể gờ lên chế trụ cặp móng đang cơ khát lay động. Sau đó hắn đem thỏ căn đặt giữa chỗ hõm ngựa ngáy của Liên Hân, tách ra dâm thịt không ngừng mấp máy, đột ngột đẩy mạnh đi vào.

"Ha..."

Liên Hân thỏa mãn đến há mồm.

Một cây thịt trụ cực đại vừa được lấp vào trong, mặc dù kích cỡ căng trướng đến mức huyết động không thể nào khép lại, cô cũng nhịn không được mà cố gắng kẹp mít lấy còn th*t của ca ca, giống như vĩnh viễn đều không muốn nhả.

Liên Kỳ đứng tẩn, không dám để móng cuối lên trên là vì sợ áp Liên Hân trầm xuống. Chỉ thấy hắn khụy thấp đầu gối, từ góc nghiêng phía dưới mà cực lực huyệt móng, động tác thao lộng biên độ cực lớn.

Ra sâu, vào sâu.

Liên Hân cảm giác từng nếp uốn trong người đều bị ca ca cắm đến căng phẳng, phẳng phất ngựa ngáy tích góp mấy trăm ngàn năm cũng sẽ đều được đại thịt trụ lần lượt hoá giải.

"Ca ca, thật biết làm a..."

Liên Kỳ hử nhệ "Thoải mái?"

"Thoải mái... Ha... sướng muốn chết... a..."

"Lại thoải mái thêm một chút liền đi ra ngoài, nghe lời?"

"Không được, a... ca ca phải bắn một được... còn th*anh lớn hơn vậy chính là để cho em gái dùng a, a, phải giúp em gái mát-xa tiểu huyết...ca ca là phải hầu hạ em gái, thỏa mãn em gái...um..."

Liên Kỳ cúi đầu cười một chút, cơ móng phát lực, thỏ căn bắt đầu giống như gãi ngứa mà thần tốc tiến quân, thao đến dường như muốn đem huyết tâm Liên Hân chọc ra lỗ thủng.

"Được, đại dương v*т của ca ca chỉ để cho em gái mát-xa! Dùng tốt không? gây th*т của anh ruột dùng có tốt không?"

Liên Hân hét lên, Liên Kỳ đuổi tay bịt miệng cô lại, sau đó chỉ nghe "phịch" một tiếng, cả người đều bị đại điều của hân ghim nằm bẹp trên mặt đất.

"Mông vểnh cao ngất để làm gì? Muốn hứng tinh của ca ca sao? Không nhanh như vậy!"

Cách vách pha lê, nam nhân gỡ bỏ tai nghe, đôi tay gầy gùa trong chốc lát, cuối cùng vẫn là kéo khoá quần xuống, đem dương căn của chính mình lòi ra ngoài.

Khớp tay thon dài tinh xảo bọc trên thịt trụ nồ căng phồng nộn, đôi mắt vô pháp kháng cự mà nhìn chăm chăm vào đôi nam nữ đang giao cấu thông qua vách kính ám màu.

Nữ hài thân thể cực kỳ dâm dăng mê người, viên ngọc nỏ tròn bị bàn tay thô to của nam nhân bắt được, tuỳ ý vuốt ve, nhũ thịt trắng nõn đan xen giữa những ngón tay thẫm màu.

Một đôi đầu ngực cao kiêu dựng thẳng nhỏ ra giữa kẽ hở bàn tay, theo động tác giao hợp mà kịch liệt rung động.

Nữ hài nhu nỷ trắng mịn nằm sấp trên mặt đất, thừa nhận toàn bộ cường đại tiền công của nam nhân sau lưng. Nam nhân ở trên mông cô điên cuồng kích thích, rất nhiều dịch lỏng lầy lội đều bị cầm đến vẩy ra ngoài.

Đôi chân tinh trắng sạm màu đỏ trên cặp đùi trắng nõn nhô xinh, bạch bạch bạch đánh ra từng tiếng vang dội, sàn nhà dường như đều phải bị bọn họ chấn sụp.

Hai người làm được hồi lâu, thay đổi rất nhiều tư thế, mãi đến cuối cùng nam nhân tách chân nữ hài bẻ thốc ngược lên, giống như bẻ trè con đi tiểu mà thẳng tắp hướng vào mặt kính.

Hình ảnh còn th*т thô to khủng bố ra vào giữa tiểu huyết non nớt quá mức rõ ràng, cảnh tượng từng chút ần sâu vào não. Hai mảnh dâm thịt mảnh mai khép mở phô bày ngay trước mặt hân, không ngừng co rút, nở rộ, co rút, lại nở rộ...

Hân nhin không được liên nhích người tới gần, cúi đầu cẩn thận quan sát mà không biết rằng ở phía đối diện, nữ hài đang trầm mê tính ái sấp đặt cao trào lại rút cuộc nhìn thấy được hân.

Trong nháy mắt khi cô tung toé phun ra, biểu tình trên mặt đồng thời trở nên vô cùng hoảng sợ mà cùng hân mất đối mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Bí mật bại lộ

Sau khi Liên Hân dụ dỗ được côn th*т của ca ca cùng nhau "bạch bạch" một hồi, khổ hình trừng phạt chậm rãi biến mất.

Cho nên cô liền bắt đầu hết sức chuyên tâm mà hưởng thụ, căn bản không còn nhớ được hôm nay hôm nào, xung quanh là đầu.

Bàn tay ấm áp to rộng của Liên Kỳ lúc trọng lúc khinh mà vuốt ve bầu ngực mẫn cảm, ngón cái mang vết chai thỉnh thoảng vẩn về khảy nhẹ.

Xúc cảm sáng khoái đến mức cả người Liên Hân đều phát run, giữa hai chân tiết ra càng nhiều dâm dịch, tưới ướt ngập côn th*т của ca ca, bọc đến thân trụ ra vào đều trở nên trơn trượt nhầy nhụa. Khe mũi quy đầu tích tụ một vòng dâm mật trong cơ thể Liên Hân, côn th*т thô trắng mới đầu ra vào rất có quy luật, chậm ra chậm vào.

Nhưng mũi cơ thể nùng liệt trên người cô làm Liên Kỳ như điên đảo.

Còn có, Liên Hân liên tục lắc mông khiêu khích, ở trên bụng nhỏ của hân mà vận ngoáy dâm lăng.

Hân quả thực vô pháp khống chế thêm được nữa, thực mau liền vũ bồng mãnh thảo.

"A...hmm... ngon quá... ca ca thật ngon... tiểu huyết ăn bồng bồng thực vui vẻ..."

"Nhỏ giọng, bên ngoài có người!"

Liên Kỳ tiếp tục cong eo kích thích, lại đuổi tay cố gắng bịt kín miệng cô.

Liên Hân bị cầm đến thất hồn lạc phách, căn bản không quản hân nói cái gì, bắt đầu gầy gùa hồ ngôn loạn ngữ mà kêu lên.

"Phải làm cho bọn họ xem a...người đầu mau tới...tới xem Liên Kỳ gian dâm cùng em gái ruột..."

Thịt căn lại thô trắng một vòng, hân đem Liên Hân lật ngửa người lên, cơ bụng hữu lực dùng tốc độ một giây hơn mười lượt mà co gập, thảo đến Liên Hân đem hai chân dang rộng giờ cao, sống lưng cùng chân banh thẳng run rẩy.

"Aa... dâm huyết của em gái bị Liên Kỳ dâm nở hoa rồi... Liên Kỳ sẽ biến tính vào tử cung... anh em cùng huyết thống lại sinh hài tử!"

"Em là con dâu ca ca nuôi từ bé...a...ha... phải làm thịt chậu cho ca ca cầm mỗi ngày...a!"

Liên Kỳ kịch liệt thờ dốc, đem Liên Hân bẻ lên, chân treo ở hai trên cánh tay, hướng tới dâm hoa điên cuồng đâm tới.

Bọn họ giống như hai chi dâm thứ*, ở quanh phòng nghỉ vừa đi vừa cầm.

Liên Hân khi thì đứng thẳng, một chân giờ liền hướng về phía vách kính, dâm huyết tạo thủy tinh lượm phản chiếu lên trên mặt tường ám sắc. Nữ hài sàng đến mức đầu lưỡi đuối dài, tự mình thường thức hình ảnh tiểu huyết bị côn th*т kịch liệt xô xuyên.

Lại có lúc Liên Hân được đặt nằm nghiêng, mặt đối mặt với vách kính, bị Liên Kỳ dọn đùi sườn nhập*, lát sau lại chủ động phe phẩy một đôi tuyết lê, cười ở trên bụng ca ca, eo nhỏ linh hoạt vận dăng không thôi.

Liên Kỳ say sưa mãnh liệt ở trong người Liên Hân. Có thể nói từ lúc sinh ra tới nay, nếm trải thân thể của Liên Hân chính là quá trình khiến cho hân mất hồn điên cuồng nhất. Từng chuyển động kỳ diệu dâm mỹ kia phảng phất giống như vì vui sướng của hân mà sinh ra.

Đôi lúc Liên Kỳ thật sự phân không rõ, cực hạn phản kích này đơn giản là đến từ cơ thể tuyệt diệu của Liên Hân, hay vẫn là vì bọn họ...quan hệ cùng huyết thống!

Liên Kỳ đã hoàn toàn mất khống chế, trong gian phòng nhỏ ngập ngụa hình ảnh một mảnh nam nữ giao hoan, eo mông dong đưa đến giống như ảo ảnh.

Hân cảm giác được huyết tâm của Liên Hân huyết càng ngày càng mê mại, tiểu huyết chặt hẹp bắt đầu run rẩy, sâu trong tử cung có thứ gì đó đang kịch liệt gọi mời hân.

Liên Kỳ tách hai chân Liên Hân thành chữ M sau đó bẻ lên, xoay mặt hướng về phía vách pha lê ám sắc mà đi tới, hông vẫn cuồng liệt chọc rút, đại quy đầu giống như mưa rơi liên hồi bất tận vô lên điểm mẫn cảm tao tâm của cô.

Liên Hân bị vui sướng cuốn cuộn không ngừng đánh đảo tận sâu bên trong, cả cơ thể không còn sức lực mà nhòai người bám vào vách kính trước mặt.

Đương lúc cô chuẩn bị nghênh đón cao trào—— bỗng nhiên nhìn thấy phía đối diện có người!

Có người nhìn chăm chăm tiểu huyết bị cầm làm của cô mà thủ dâm...

Cmn đây không phải là kính một chiều a!

"A a không! Đừng dừng! Đừng nhìn tiểu huyết! Đừng nhìn! Đừng lại! A a a a a!"

Liên Hân kịch liệt triều xuy*, đồng thời trợn trắng mắt mà ngoéo đầu ngất lịm đi, tam điểm tè phun* dưới cái nhìn đau đầu của người lạ mặt.

Liên Kỳ chỉ cho rằng em gái ngoan của mình kia sướng quá hoá thành nói năng mê sảng, nên cũng không nghĩ nhiều.

Hân cúi đầu hôn nhẹ lên bà vai Liên Hân, tay xoa bầu ngực, thả chậm tốc độ ra vào bên dưới, giống như đang giúp nữ hài sau khi cao trào được thả lỏng an ủi một chút.

Lát sau mới đến phiên Liên Kỳ tràn đầy mà bắn cá vào người Liên Hân.

Sau khi Liên Hân tỉnh lại, điều đầu tiên cô làm chính là cẩn thận mà nhìn qua vách kính.

Nhưng cô quan sát mấy lần lại vẫn, không phát hiện ra điều gì khác thường, càng không có sự xuất hiện của nam nhân mà cô đã nhìn thấy trong thoáng chốc.

Liên Hân nhìn thật lâu, cảnh tượng trên đó vẫn chỉ là hình ảnh phản chiếu của căn phòng, giống như ban nãy chỉ là một hồi ảo giác.

《Chúc mừng kỷ chủ hoàn thành nhiệm vụ bậc 5!

Ngài đạt được mười ngày tự do nghỉ ngơi, cùng với...”》

Liên Hân cắn bản không nghe.

Cô hốt hoảng mà nhìn đi nhìn lại mặt tường bằng kính trước mắt.

Lúc này Liên Kỳ đang giúp Liên Hân lau sạch thân thể, mặc lại quần áo, dùng áo khoác của hắn thấm hết dâm dịch cùng vết sữa trên đất, sau đó kéo cô đi ra ngoài.

Đến khi bước chân ra khỏi cửa phòng, biểu tình của Liên Hân vẫn là hoảng sợ thất thần.

"Anh!" Liên Hân bỗng nhiên bắt lấy tay Liên Kỳ.

Liên Kỳ cúi đầu nhìn cô.

Liên Hân do dự một chút.

"À...em định nói... Chúng ta ở trong này lâu như vậy, lát nữa phải dùng lý do gì, phải giải thích như thế nào đây?"

"Không sao rồi, ban nãy đã nhấn tin lại cho bọn họ, nói em không khoẻ, anh mang em đi tìm bác sĩ trước."

Liên Hân gật gù đầu, Liên Kỳ chuẩn bị đột cô đi khỏi nhà hàng bằng lối khác, nhưng lúc sắp ra khỏi cửa, cô đột nhiên thấp thòm dừng lại.

"Anh, hình như em làm rơi vòng cổ rồi, anh đứng đây đợi em một chút!"

Liên Hân quay đầu chạy về phòng nghỉ, nhìn vào cánh cửa gian phòng bên kia, chắn chắn một lát, cuối cùng vẫn là gờ tay lên, nhẹ nhàng vận tay nắm cửa.

Giang Dữ Mộ ngồi yên trên xe bảo mẫu, lẳng lặng nhìn phía trước.

Người đại diện của hắn đã bỏ lên hàng ghế trên, còn đang quay đầu lại lái nhai gì đó.

Hắn cũng không nghe thấy.

Trước mắt Giang Dữ Mộ hiện giờ tất cả đều là gương mặt rên rĩ khát cầu của nữ hài kia, cùng với bầu ngực lay động, hai bắp đùi thon dài mở rộng, còn có...chân tâm ướt át mị hồng.

Nam nhân kia, nhìn qua có chút quen mắt.

Giang Dữ Mộ bỗng nhiên nhớ tới điều gì, liền mở đi động ra tìm "Jarrett Lian Liên Kỳ". Tin tức mới nhất nháy ra chính là thông tin hắn về nước đầu quân cho Á Thịnh, sau đó còn đi tham dự hôn lễ của bạn học.

Trong bài báo có rất nhiều hình ảnh, kí giả còn đặc biệt dành riêng cho anh em nhà họ Liên một ảnh chụp chung thật to...

Cư nhiên lại là nữ hài kia.

Bọn họ là anh em ruột.

Giang Dữ Mộ nhìn chằm chằm bài báo hồi lâu, sau đó gờ tay lên định mang tai nghe vào, nhưng hắn sờ soạn nửa ngày vẫn chỉ là cái tai không.

"...Tai nghe của tôi đâu?"

Thanh âm trong trẻo dễ nghe vô cùng.

Người đại diện lại bị giọng nói đột ngột phát ra này làm cho cả người mềm nhũn đi rồi, mặc kệ cộng sự với nhau bao lâu, nghe bao nhiêu lần, vẫn cứ là cái hiệu quả này.

"Không thấy tai nghe? Rơi ở nhà ăn? Hay là phòng nghỉ? Tôi giúp cậu đi tìm!"

"Không cần," Giang Dữ Mộ ngăn cản, hắn bỗng nhiên không muốn để người khác tiến vào căn phòng ban nãy.

"Để tôi tự đi." Hắn nói thêm.

Giang Dữ Mộ mang khẩu trang lên, trùm mũ áo khoác, vóc dáng cao thẳng nhẹ nhàng lướt qua vô số thực khách, nhắm thẳng cửa phòng nghỉ mà đi trở vào.

Nhưng bất ngờ chính là, hắn vừa đẩy ra cánh cửa chỉ hờ hờ khép, liền nhìn đến một mặt thân ảnh xinh đẹp, ấn tượng vô cùng khắc sâu.

Nữ hài kia đứng ở trước vách pha lê, một tay che miệng, giống như đã chịu phải điều gì kinh hoàng.

Liên Hân duỗi ngón tay chạm vào vệt trắng trắng bám ở trên mặt kính, sau đó run rẩy mà quệt quệt vài cái...

Lau không được.

Cái đó chính là dấu vết đến từ mặt đối diện.

"Cạch"

Tiếng cửa phòng khép lại vang lên từ phía sau.

Liên Hân quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một bóng người đang đội mũ trùm đầu.

—————

**hai chỉ dâm thú:* chữ chỉ (只) là lượng từ chỉ con vật trong tiếng trung, nhưng viết hai con thú thì nghe kỳ kỳ, nên thôi

**triều xuy:* cao trào

**tam điểm tề phun:* 3 chỗ cùng phun (ý tg là bên dưới với 2 bầu ngực phun sữa đó quý vị.

**dạn dài sườn nhập:* vạ gửi tin cảnh cáo nên mình gỡ ảnh rồi nha, chịu khó tưởng tượng đi các bạn hic hic

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 34: Mảnh giấy của Giang Dữ Mộ

Trong đầu Liên Hân rối tinh rối mù, bên tai tạp âm gào thét.

Lúc ấy, ở phía đối diện thật sự có người...

Hệ thống hình như đang nói cái gì, nhưng Liên Hân không chú ý nổi.

Tuy rằng ánh mắt cô vẫn luôn nhìn đầm đẫm bóng dáng cao gầy đứng ngay cửa, nhưng trong đầu kỳ thực lại đang hồi tưởng cảnh tượng ban nãy ở trong phòng nghỉ.

Hai người lăm lăm như vậy, động tĩnh lại vô cùng lớn, chỉ cách có một vách kính...

Liên Hân lúc này ở trước chỗ này rên rĩ lớn tiếng, cái gì đều phơi bày ra, bất tri bất giác lại rộng mở hai đùi để cho người xa lạ kia nhìn mình bị làm chết đi sống lại.

Còn có, những lời cô nói không biết hẳn có nghe thấy được hay không?

Hắn biết bọn họ là anh em ruột rồi sao?

Thân phận của Liên Kỳ không giống người bình thường, loại sự tình này mà bại lộ, sẽ chết chắc.

Giang Dữ Mộ nhấc chân đi qua.

Ánh mắt của Liên Hân bất giác cũng di chuyển theo.

Hắn lẳng lặng đi vòng qua cô, đến bên cạnh sô-pha, sau đó từ dưới đệm sô-pha rút ra một dây tai nghe, chậm rãi cuộn lại cho gọn, cuối cùng bỏ vào túi.

Liên Hân bỗng nhiên ý thức được cái gì.

Tai nghe, sô-pha, bàn tay thon dài tinh xảo...cái quần này...

Giang Dữ Mộ quay trở ra, lúc lướt qua người Liên Hân, bước chân hơi khựng một chút, hắn nghiêng nghiêng đầu, bên dưới lớp khẩu trang chỉ còn lộ ra đôi mắt phương thanh lãnh hẹp dài, còn có một đoạn sống mũi cao thẳng.

Liên Hân hoảng hốt mà ngửa đầu, cùng ánh mắt mát lạnh của hắn giao nhau trong chốc lát.

Giang Dữ Mộ chỉ chờ đợi, bởi vì dù không chờ nữa thì mở miệng, hắn cũng không biết chính mình nên nói gì, muốn nói gì, có thể nói gì?

Hắn hơi hơi cúi đầu, lòng mi như hai cánh bướm khép chôn quết quết, sau đó thẳng hướng ra cửa mà đi.

Liên Hân lẳng lẽ nhìn theo.

Thân ảnh của nam nhân mang mũ choàng dừng ở bậc cửa thật lâu, sau đó hắn bỗng nhiên lại xoay người quay ngược trở về.

Giang Dữ Mộ lấy sổ ghi nhớ từ trong túi áo ra, viết lên trên phương thức liên hệ của chính mình, đưa cho Liên Hân.

Hắn cũng không biết mình đang làm gì.

Liên Hân nhéo nhéo tờ giấy, nhỏ giọng hỏi "...Anh thấy hết rồi?"

Giang Dữ Mộ rũ mắt nhìn cô.

Liên Hân nhìn chăm chú vào bàn tay hắn, cô nhớ rõ lúc ấy đôi tay này nắm trọn lấy đồ vật kia, dịch chuyển lên xuống, hắn lúc ấy cũng...

"Anh sẽ...nói chuyện này ra ngoài sao?"

Giang Dữ Mộ nhẹ nhàng lắc đầu.

"Nếu cô nghe được chuyện hôm nay đồn đãi ra ngoài, có thể tìm tôi tính sổ."

"Cảm ơn" Liên Hân gật đầu, đôi mắt ướt nước ngẩng lên khẩn cầu "Xin anh nhớ giữ lời..."

Giang Dữ Mộ đưa mắt nhìn, không biết trong miệng nhỏ giọng lẩm bẩm lâu bầu câu gì, sau đó liền đi rồi.

《Ký chủ, ta cần thiết phải trình trọng nhắc nhở ngài thêm lần nữa! Phát hiện mục tiêu phù hợp yêu cầu giai đoạn 6!

Mời ngài thông qua hơn 30 phút thực hiện tính giao để bóc lột tính dịch của đối phương, KÝ CHỦ!!!!》

Liên Hân hoàn hồn, kinh ngạc hô lên "Hắn? Người mới này sao? Mì không nói sớm!?"

《Oan ức quá Bao đại nhân! Ta nhắc nhở ngài, nhưng bộ não bé xiu của ngài còn đang đắm chìm trong sợ hãi, không đủ dùng lượng để xử lý đồng thời một lúc nhiều tuyến tiến trình! Không phải vấn đề của hệ thống!》

"Đừng cho là ta nghe không hiểu mì đang chửi ta ngu..."

Liên Hân đuổi theo ra ngoài, nhìn quanh một vòng, nam nhân kia không biết đã biến đâu mất dạng. Cô cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay, chữ viết thực gọn gàng thanh tú.

Chỉ thấy ba chữ "Giang Dữ Mộ", còn có số WeChat.

Giang Dữ Mộ...

Từ từ, Giang Dữ Mộ?!!

《Ký chủ, ngài vừa rồi quả thực không nên đứng đại ra, hắn là phải nắm chắc cơ hội, tích cực mưu hoa hoàn thành nhiệm vụ》

"Ồ chỗ này mưu hoa hoàn thành nhiệm vụ? Có bị điên không? Để cho Liên Kỳ tùy thời lại đây giết chết?"

Không có cách nào, Liên Hân đành nhanh chóng quay trở về, chỉ trông thấy Liên Kỳ đang cau đôi mày kiếm mà nói chuyện điện thoại với ai đó.

Bọn họ nói tiếng nước ngoài, cô nghe không hiểu.

Liên Kỳ nhìn thấy cô liền nói thêm vài câu rồi ngắt cuộc gọi, cúi đầu hỏi "Tìm được rồi?"

Liên Hân lắc đầu.

Liên Kỳ lại giơ tay lên xoa xoa đỉnh đầu nữ hài "Mua cho em cái khác."

"Dạ."

Liên Kỳ kéo tay Liên Hân trở lại khách sạn, trên đường đi, thanh âm trầm ổn đáng tin mà an bài "Qua hai ngày anh phải quay lại Á Thịnh mở họp báo, em đi theo anh. Công việc giao com trực tiếp xin nghỉ, mấy năm nay anh đều sẽ ở lại đây hoạt động, chủ yếu đầu quân Á Thịnh là vì lợi nhuận rất cao. Em chuyển đến ở cùng với anh, thuận tiện học lại đại học, tìm ngành nghề gì đều được, hai năm nữa anh về Châu Âu lại tiếp tục sang đó học."

"Không cần đâu, em học không vô, em...em có công việc của mình rồi..."

"Em có thể tự mình chọn lựa công tác, nhưng không thể là giao com. Không phải anh kỳ thị ngành nghề, nhưng em gái của Liên Kỳ đi giao com, em biết phóng viên sẽ tỏ vẻ như thế nào sao? Bọn nhà báo rất nhạy cảm, chỉ sợ là đến cùng còn khai quật ra ít chuyện không hay năm xưa. Em thích như vậy?"

Liên Hân không còn lời gì để nói.

"Không cần học cái gì phức tạp, cảm thấy hứng thú liền tùy tiện học một chút là được" hắn bộp bộp bàn tay nhỏ mềm mại của Liên Hân "Còn có ca ca ở đây."

Liên Hân bỗng nhiên ngừng đầu, vành mắt nóng nóng, đưa tay ôm lấy eo Liên Kỳ thò thè "Mau hôn em!"

Liên Kỳ bất đắc dĩ nhượng mày, kéo người ra, dắt lấy tay cô mà tiếp tục bước đi.

"Lúc ở đại học học cái gì?"

"Kể toán..."

"Như thế nào tốt nghiệp xong lại không làm việc theo ngành?"

Liên Hân trầm mặc, bởi vì tài vụ cơ bản đều chỉ ru rú ở trong văn phòng, mùi thơm kỳ lạ trong cơ thể cô ở dưới không gian khép kín uy lực sẽ càng cao, cho nên không thể làm được cái nghề này.

Liên Hân đột nhiên hỏi "Ca, em vẫn luôn có một chuyện rất tò mò."

Liên Kỳ nhìn cô.

"Khi còn nhỏ em rót xuống nước, rõ ràng anh đứng ở trên bờ nhìn rất lâu, lại còn bỏ đi rồi, vì cái gì sau đó còn trở lại cứu em? Chính mình thực tâm còn không quên, mẹ em nói là anh đẩy em xuống, anh cũng không giải thích."

Liên Kỳ quay đầu "...Có chuyện này sao?"

Liên Hân huých vào người hấn một cái.

Trở lại khách sạn, Liên Kỳ đưa Liên Hân về đến phòng, lúc này đột nhiên mới đưa tay lên vỗ vỗ vai cô.

"Khi còn nhỏ, vẫn luôn có...rất nhiều oán hận, bất bình, cũng phần nộ đều muốn phát tiết trên người của em, hiện tại ngẫm lại, em cũng chỉ là người bị hại mà thôi."

Liên Kỳ nhìn vào bên trong một cái "Muốn anh vào trong không?"

Liên Hân lắc đầu "Tôi nay em chỉ muốn ngủ một giấc cho ngon, anh mà vào theo, lại đem người ta làm đến uất hết..."

Liên Kỳ vốn dĩ đã sắp đi rồi, vừa nghe vậy liền chặn đứng cửa phòng, lịch mình chen vào.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Khoái cảm #x27;học bơi#x27;

Sáng sớm hôm sau, Liên Hân dựa vào mép giường, hai chân quỳ gối tách rộng, ca ca ở dưới say sưa liếm hôn tiểu huyết, còn cô vừa chơi đi động vừa kêu.

Liên Hân vừa thử thăm dò, thêm bạn WeChat với Giang Dữ Mộ, vì đối phương còn chưa đồng ý nên cô chuyển sang nói chuyện phiếm với Nhan Chi.

Liên Hân xem tin nhắn xong, mặt mũi đều trắng bệch.

Mặc kệ là vì nhiệm vụ hay vì Liên Kỳ, cô đều cần thiết phải giải quyết cái người tên Giang Dữ Mộ này.

Môi lưỡi ẩm áp của Liên Kỳ rời khỏi hai cánh hoa đang khép nép run run, hần vươn đầu ngón tay ra vờ xoa nắn một chút.

"Hôm nay mang em đi lặn nước."

Liên Hân lắc đầu "Đến bơi em còn không biết, có thể lặn nước được sao?"

"Có thể, nhưng mà vì sao lại không biết bơi?"

"Lúc nhỏ em từng suýt chết đuối a, về sau không còn dám học bơi nữa."

Liên Kỳ cũng không nói gì, chỉ đứng lên, hai tay nhéo lấy vạt áo cời ra, để lộ thân thể tinh trắng hùng hậu.

"Anh dạy em bơi."

Sau đó hần liền gọi phục vụ phòng đưa áo tắm đến.

Liên Hân nhanh chóng mặc bộ bikini có dây cách điệu gọi cảm vào người, mẽ mang ôm phao bơi mà đứng nhìn Liên Kỳ.

Lúc Tiểu Cầm đứng hạn chạy đến chỗ Liên Hân, cảnh tượng nhìn đến chính là hai anh em cùng nhau học bơi cực kỳ ái muội.

Liên Kỳ gắt gao nắm chặt eo Liên Hân, đứng ở mặt sau hướng dẫn, còn nữ hài ở phía trước ôm lấy phao bơi, hai chân tách rộng liều mạng quạt nước.

Tuy rằng bề bơi rồi đẩy cánh hoa hồng nhìn qua có chút kỳ quái, cộng với áo tắm của Liên Hân hình như hơi...thiếu vải. Nhưng hết thấy vẫn là một hình ảnh rất hoà thuận vui vẻ.

Có điều Tiểu Cầm không hề hay biết, chính là ở bên dưới vị trí bị phao bơi che đầy kia, cốn th*t lớn của Liên Kỳ đang vươn tới, hăng say cắm vào tiểu huyết.

Đây thực chất là ca ca biểu tình nghiêm khắc, dùng dương v*t đẩy em gái bơi về phía trước.

Giữa chân Liên Hân cắm một cây đại thụ trụ, vừa khó khăn đuổi chân đạp nước, vừa bị cốn th*t gian dân, lại còn phải đảm bảo động tác bơi lội thật chuẩn xác, nếu không liền bị đâm đến cả người mềm nhũn.

Mỗi lần có lập lại động tác co đuôi bập dùi, lại kéo theo huyết khẩu không ngừng khép mở, bóp nghiền cốn th*t của Liên Kỳ.

Hai người ở ngay dưới mí mắt của Tiểu Cầm mà ngang nhiên làm tình.

"Ha, ha, a...Tiểu Cầm, chị tới rồi... em đang...ha...học bơi...rất, rất mệt..."

Liên Kỳ nhỏ giọng hỏi Liên Hân "Vi cái gì người này lại có thể phòng của em?"

"Bạn...bạn thân mà...a~..."

Tiểu Cầm mỉm cười, gật đầu chào Liên Kỳ, tiểu trợ lý đương nhiên hiểu được ánh mắt ám chỉ của Liên Hân, tuyệt đối không thể để lộ thân phận khác thường của mình.

Nếu như bị người anh trai hà khắc này phát hiện em gái mình được một...hoặc phải nói là hai người đàn ông phái trợ lý tới theo dõi, chỉ sợ sẽ dẫn đến phiền toái.

"Liên Hân, em còn muốn chơi bao lâu? 'Công ty' đang thúc giục nha, phải trở về rồi..."

Tiểu Cầm nhượng nhượng mày, mặt đầy ám chỉ mà nhìn Liên Hân, điện thoại sắp bị chủ tịch gọi hồng rồi, tâm tình ngái áy cũng không được tốt.

Liên Hân bị Liên Kỳ đâm mấy nhát sâu, lền "A" lên một tiếng, bất đắc dĩ trả lời "Tiểu Cầm...em còn phải cùng ca ca đến Lợi Nhuận, anh em sang bên kia đá bóng...ha..., chờ, dần xếp tốt, em sẽ, trở về gấp chị...um..."

Tiểu Cầm chết đứng, đến Lợi Nhuận?! Nếu là ra của một chuyện liền đề lặc mắt Liên Hân, chúc trợ lý này cũng không cần làm nữa rồi!

Tiểu Cẩm nòn nóng mà đến gần vài bước, tới cách chỗ hai người đang bơi không tới một mét, trực tiếp ngồi xồm xuống.

Liên Hân khản trương đến mức tiểu huyết co thắt liên hồi! Tiểu Cẩm đi lại đây làm gì? Có thể nhìn thấy được giữa hai đùi cô đang kẹp đại cán hay không?

"Như vậy sao được a! Em không thể mặc kệ...đúng rồi, không thể bỏ bê công việc được. Ít ra phải trở về xin nghỉ cái đã?"

Liên Hân theo bản năng liền dùng sức mà đập nước kẹp huyết, khoai cảm theo đó gia tăng kịch liệt, càng khản trương cô lại càng ra sức kẹp, một vòng cực lực tuần hoàn.

"A... Sẽ...ha, sẽ trở về làm thủ tục... Ha..."

Liên Kỳ cũng không khá hơn, vẻ mặt hần tuy vẫn trầm túc nghiêm khắc nhưng kỳ thật mở hời đã đỏ đằm đằm, gấn xanh nháy lên thỉnh thoảng, sáng đến thiếu chút nữa không giữ lại nổi.

Chờ sau khi Tiểu Cẩm hậm hực rời đi, Liên Kỳ mới bắt lấy bầu ngực Liên Hân, đề cô lên thành bãi bơi điên cuồng mà cảm, làm đến bọt nước tung tấy khắp nơi.

"Học bơi" xong, Liên Kỳ lại mang Liên Hân ra biển, ở một ngọn hải đăng hoa tiêu lẻ loi giữa hải đảo, tách dúi Liên Hân áp lên mà mãnh liệt chọc rút.

Trời xanh mây trắng bên trên, bên dưới cuồng hoan giao cấu.

Liên Hân thật vất vả mới có thời gian cảm đến đi động.

Giang Dữ Mộ đã chấp nhận lời mời kết bạn, ước chừng là vì cô vẫn luôn im lặng, cho nên hẳn mới chủ động phát tin nhắn tới, nhưng không hiểu sao lại thu về rồi, cũng không biết là nói cái gì.

Lúc này Liên Kỳ đang thực nghiêm túc mà lên kế hoạch "Năm sau nghỉ phép sẽ bao một hòn đảo, chỉ có hai chúng ta, tha hồ ra bãi biển mà làm tình. Còn có thể leo lên đỉnh núi, vừa cảm vừa ngắm mặt trời mọc..."

Liên Kỳ vẫn còn thao thao bất tuyệt "Anh tra thứ rồi, rất nhiều hoàng thất các nước đều có anh chị em thông hôn, cùng tộc duệ sinh ra hài tử cũng thật bình thường. Trên thế giới không hiếm thiên tài ra đời là từ ba mẹ có quan hệ cận huyết. Hiện tại còn có kĩ thuật can thiệp gene tiên tiến, hoàn toàn có thể thực hiện. Còn có, về phương diện pháp luật mà nói, chúng ta không có bất luận quan hệ gì trên hộ tịch, theo lý là có thể kết..."

Liên Hân cảm nín mà nhìn hần trời "Anh, đừng có điên nữa đi!"

Liên Kỳ liếc Liên Hân một cái, nắm tay lại tiếp tục điều khiển du thuyền.

Cảng Liên Thái

Kỳ Việt cùng đồng đội siết chặt ống súng ống giấu dưới quần áo, mai phục ở ngoài kho hàng, tầm mắt gắt gao nhìn vào kẻ canh giữ ở đằng trước.

Bên dưới trần đèn cũ kỹ đong đưa, người giữ kho hai chân vắt chéo gác lên bàn, trong miệng lừa lừa xương cá, vừa ăn cơm vừa xem tin tức trên TV.

"...Tiền đạo từng làm mưa gió ở Châu Âu, không thua kém với bất kỳ danh thủ nào ở xứ người. Liên Kỳ về nước, chính thức bộc lộ quan điểm qua việc tham dự hôn lễ của đồng đội tại Á Thịnh. Em gái ruột của anh cũng có mặt tại đây, chứng thực đã cùng câu lạc bộ Á Thịnh đính cấp quốc nội chính thức "liên hôn "..."

Kỳ Việt ngày thường vẫn luôn điềm tĩnh ôn trọng bỗng nhiên giật mình, mắt nhìn chăm chăm màn hình TV.

"Làm sao vậy, đội trưởng?" Tiểu Lý nhỏ giọng hỏi.

Bởi vì lực lượng của anh em trong cục không đủ, vốn dĩ Kỳ Việt chỉ là được phái tới chỉ viện rồi trở về, nhưng lúc này không nhận được nữa, hẳn đánh chủ động xin chính thức gia nhập vào án này.

Bọn họ trụ lại hang ổ của bọn buôn lậu giờ giết người ở bên tây, ngày trang, ẩn núp, nắm vùng thật lâu, hôm nay chính là thời điểm thu lưới bắt gọn, tiểu Lý có chút khản trương.

"Chị đầu của cậu..." Kỳ Việt nhỏ giọng nói.

Tiểu Lý trợn to mắt "Ai đâu? Trên TV? Là người nào..."

Kỳ Việt nhuu mày, Liên Hân có ca ca? Vì cái gì lại nói nhà chỉ có mỗi một mình cô?

"Tiểu Lý, em họ của cậu mỗi ngày có giúp tôi nhắn tin cho Liên Hân không?" Kỳ Việt đột nhiên hỏi.

Tiểu Lý gật đầu "Có nha, giữa trưa mỗi ngày đều gửi, chỉ báo tin vui, an toàn, ổn định. Kỳ Việt yên tâm, người em họ này đảm bảo thực đáng tin cậy! Một trăm phần trăm chị đầu không thể phát hiện!"

Bởi vì có nguy hiểm ẩn nấp, cho nên cảnh viên đều phải nộp toàn bộ thiết bị cá nhân lên trên, thay đổi thành công cụ chuyên nghiệp để tiện cho việc ẩn mình hành động.

Kỳ Việt đem điện thoại giao lại cho em họ của Tiểu Lý, cũng là cảnh sát, nhờ hỗ trợ mỗi ngày gửi tin nhắn đến cho Liên Hân, để cô an tâm.

Kỳ Việt gạt gạt đầu, nắm chặt khẩu súng trong tay.

"Chuẩn bị hành động."

—————

☐ Nguyệt cảm ơn tất cả các bạn đã comt, vote và xem truyện nha. Nhiều comt quá không tiện trả lời. Minh sẽ cố gắng lấy lại tiến độ nê. Yêu ☐

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ý đồ Phi thường vô đạo đức

"Giải bóng mùa hè sắp khép lại, câu lạc bộ Á Thịnh rốt cuộc mở họp báo, công khai tuyên bố tiến cử Liên Kỳ..."

Phong Khải Ninh nhìn đắm đuối vào khuôn mặt Liên Kỳ trên màn hình máy tính, tìm kiếm chút nét tương đồng với Liên Hân.

Mặt mày đại khái phảng phất giống nhau, khí chất lại hoàn toàn bất đồng. Liên Kỳ cương ngạnh sắc bén, Liên Hân thì thanh tú nhu hòa.

Hắn lại nhìn đi động một cái, không hề có động tĩnh.

Chạy tới Lợi Nhuận cũng thôi đi, đến tin nhắn còn không thèm trả lời, Liên Hân có thể có chuyện gì bận rộn sao?

Giờ khắc này, Phong Khải Ninh cùng Tô Từ Tích đều chết lặng nhìn vào đi động, đồng thời suy nghĩ: Báo bối có phải đang cùng tên Tô Từ Tích/Phong Khải Ninh kia nói chuyện hay không?

Nhưng mà kỳ thực, Liên Hân đang bận nhắn tin với Giang Dữ Mộ.

Đây là một thanh niên rất kỳ quái, trả lời tin nhắn chậm vô cùng. Liên Hân dùng chân đánh chữ phòng chừng tốc độ còn nhanh hơn hắn.

Thật ra, cô muốn làm bộ e lệ ngượng ngùng mà đem đề tài nói thành đen tối ám muội một chút, nhưng là Giang Dữ Mộ luôn luôn đáp lại theo kiểu làm cho người ta không nói thêm được lời nào.

Tỷ như Liên Hân sợ hãi mà hỏi

Nửa giờ sau, Giang Dữ Mộ (có lẽ) dùng chân đánh chữ trả lời

Liên Hân:.....

Tỳ như, Liên Hân biểu hiện thật sự giống một thiếu nữ ngây thơ

Một giờ sau, đại minh tinh dùng chân đánh chữ hư hư thực thực đáp lại

Liên Hân rất muốn đánh người.

Liên Hân hỏi

Hai giờ sau <Úm>

"Không được! Mệ nó không rù quên nổi nữa! Ta cảm giác chính mình hẳn là phải thức thoi một chút, tự động một giây biến mất mới đúng! Hệ thống! Nhiệm vụ này thật sự trị không được nữa rồi!"

《Ký chủ cố lên!》

"Còn nhiều ngày nghỉ như vậy, ta có thể nào phóng túng vui vẻ trước, nhiệm vụ để sau lại nói hay không?"

《Ô, xem ra trừng phạt vẫn còn quá nhẹ》

"...Hỗn đản."

Liên Hân sực nhớ ra điều gì, lại hỏi "Đúng rồi, hệ thống, lần này khen thưởng ta vẫn chưa có chọn nha."

《Hoàn thành nhiệm vụ bậc 5, khen thưởng mời chọn trong các đề mục dưới đây

1. Cấp nhật thêm tính dục năng lực

2. Tự do nghỉ ngơi 30 ngày...》

"Chờ một chút, chờ một chút chờ một chút!" Liên Hân bỗng nhiên nhớ ra "Ta hình như còn 10 ngày nghỉ ngơi chưa kịp sử dụng? Tích góp tích góp liên quên luôn rồi! Oa~ mì vì cái gì không nhắc nhở một tiếng? Lúc trước ta bị trừng phạt thảm như vậy!"

《Nhắc nhở ký chủ nghỉ ngơi không thuộc chức trách của hệ thống. Nếu ngài lúc ấy đang tích cực mưu đồ giải quyết nhiệm vụ, số liệu phản tích cho thấy tỉ lệ thành công cao hơn 90%, hệ thống vì cái gì phải nhắc ngài nghỉ ngơi?》

Liên Hân phát cuồng, từ trên giường nhảy vọt xuống dưới, đối với không khí loạn đánh một bộ công phu mèo cào.

Giang Dữ Mộ đang cùng ekip tập dượt cho buổi biểu diễn.

Hắn duyệt xong mỗi bài liền chạy tới đòi xem đi động, lỗ tai mẫn cảm của người đại diện bỗng nhiên dựng thẳng lên.

"Dữ Mộ, cậu làm sao vậy?"

Về thanh lãnh điềm tĩnh trên mặt Giang Dữ Mộ vẫn giữ nguyên, chỉ nói "Trong nhà có chút việc."

Sau đó, ngay dưới sự giám sát của người đại diện, hắn giải khóa đi động, ung dung trả lời một tin nhắn đến từ người nhà.

Người đại diện yên tâm

Kỳ thật, Giang Dữ Mộ dùng thêm một tài khoản nhỏ, mỗi lần nắm được chút thời giờ trả lời tin nhắn cho Liên Hân, hắn đều phải đăng xuất rồi đăng nhập lại nhiều lần như vậy.

Giang Dữ Mộ trước giờ vẫn luôn đắm chìm trong âm nhạc, từ nhỏ đến lớn được nhiều người yêu thích, cho nên hắn cũng không am hiểu như thế nào để trò chuyện cùng nữ hài. Nhưng hắn cảm thấy mình trả lời vẫn là tương đối khéo léo, trong lễ phép có chút đậm nhiên, trong đậm nhiên lại không thiếu vài phần nghịch ngợm (?).

Có điều, hắn không xác định được bản thân muốn làm gì.

Kỳ thực trong xương cốt Giang Dữ Mộ hiểu rất rõ, chính mình đối với người kia tồn tại ý đồ phi thường vô đạo đức, nhưng hắn lại cũng có chút kháng cự.

Đại khái là hắn không hy vọng biểu hiện ra ngoài quá giống một linh hồn xấu xa, vẫn là muốn có thể duy trì hình tượng thanh cao.

Có chút ra vẻ đạo mạo.

Có chút mâu thuẫn.

Thôi kệ, chờ bận rộn xong xuôi, buổi tối lại cùng nhau trò chuyện tiếp.

Liên Hân lúc này đang lên mạng tra chút thông tin về Giang Dữ Mộ.

Mà thực sự là không cần tra, danh tiếng của hắn đã như sấm bên tai ca sĩ phái thực lực, nhan sắc quá xuất chúng, khí chất cũng thực tuyệt, vượt chức tham gia hai bộ phim thần tượng đình đám

Giang Dữ Mộ dùng kỹ thuật diễn tương đương tượng gỗ mà làm cho hai bộ phim bùng nổ, người xem hầu hết đều đánh giá

Cho dù hắn có diễn đến giống như điện tâm đồ của người chết đi nữa, cũng không có ai mắng, rốt cuộc thì trên phương diện bán chức ca sĩ mà nói, Giang Dữ Mộ thể hiện thực lực đã đủ mạnh mẽ.

Bởi vì hắn thuộc tuyền người thanh tỉnh, cao lãnh, vẫn luôn giữ vững hình tượng thần bí hoàn mỹ, cho nên người đại diện quản cũng rất nghiêm.

Giang Dữ Mộ xuất hiện ở đâu, ở đó nhất định là tiền hô hậu ủng*, trừ phi hắn chủ động nguyện ý muốn tiếp xúc với cô, bằng không thật sự rất khó để tiếp cận.

Liên Hân chán nản vô cùng

Di động bỗng nhiên vang lên, là điện thoại của Kỳ Việt.

Liên Hân kinh ngạc, một người mỗi ngày chỉ biết báo cáo công tác thế nhưng lại gọi điện tới? Chẳng lẽ đã tác chiến xong rồi?

Liên Hân nhìn chăm chăm vào màn hình, do dự một chút mới ấn nghe.

"Chị đầu! Em là cảnh đội Lý Thiếu Lâm! Chị đầu mau đến xem Kỳ đội, anh ấy bị thương nằm viện rồi!"

**tiền hô hậu ủng*: trước sau đều có người đi theo bảo hộ

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 37: Phòng bệnh kích tình

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kỳ Việt nằm viện ở Tân Giang Thị, cách Lợi Nhuận không xa.

Liên Kỳ gần đây đặc biệt bận rộn, liên tục mở họp báo cùng ký hợp đồng. Liên Hân nhấn tin báo cho hân một câu sau đó liền đi đến bệnh viện Tân Giang.

Lúc cô tới nơi, Kỳ Việt ngồi ở mép giường bệnh, dường như định đi thay quần áo bệnh nhân thành thường phục, bên cạnh hân còn có một nữ hải xinh đẹp đang luôn mồm khuyên nhủ gì đó.

Kỳ Việt nhìn thấy Liên Hân thì tỏ ra vô cùng kinh ngạc, Lý Thiếu Lâm đứng bên cạnh lại hắc hắc mà cười.

"Kỳ đội, chị đầu tới thăm bệnh!" Lý Thiếu Lâm âm thầm làm mặt quỷ với Kỳ Việt, dùng khẩu hình miệng mà nói "Để chị đầu tới cứu anh nha".

Nữ hải xinh đẹp nghe xong liền sững sờ, bỗng nhiên hai mắt trợn lên, trừng trừng nhìn hai người trước mặt.

Liên Hân trông thấy Kỳ Việt tinh thần phấn chấn như thường, bèn cầm lấy tay hân mà hỏi "Thương thế ra sao rồi?"

Kỳ Việt do dự một chút, sau đó giơ ngón tay cái lên, bên trên có một vết thương, dài nhưng không sâu, được bôi chút thuốc, dán miếng băng dính.

Kỳ Việt:.....

Liên Hân:.....

"Oa, nếu như mà anh nhập viện từ tối qua, giờ này có lẽ là đã lành hân rồi nha!" Liên Hân lên tiếng trêu ghẹo.

Lúc bấy giờ, nữ hải xinh đẹp bên cạnh lại giống như bất được tấn số, liền lớn tiếng trách móc "Sao cô có thể nói như vậy được? Kỳ đội trưởng không chỉ bị chém, còn bị người ta bỏ một còn phía sau lưng, rất nghiêm trọng đó!"

Liên Hân liếc mắt một cái, gật gật đầu "Ừ ừ ừ."

Kỳ Việt dùng bàn tay dày rộng nắm lấy tay nhỏ của Liên Hân.

Nữ hải xinh đẹp càng thêm tức tối, liền đem đồ vật trong tay đưa cho Kỳ Việt.

"Kỳ đội trưởng, đây là bánh kem chocolate lava* em làm riêng cho anh, anh phải dưỡng bệnh thật tốt, mau chóng khoẻ lại nha!"

Lý Thiếu Lâm kể tai Liên Hân, nhớ giọng giải thích "Đây là thiên kim của cảnh sát trưởng Tân Giang Thị, Kỳ đội lần này lập công cũng không chịu thưởng tích gì, nhưng cô ta một hai phải đem người lành lặn trối lại đưa vào nằm viện. Cho nên em mới đặc biệt gọi chị đầu tới cứu bình..."

"Nói cái gì vậy?" Kỳ Việt nhìn thấy Tiểu Lý ghé sát vào người Liên Hân kê tai nói nhỏ, hân liền nhu mày.

Liên Hân lắc đầu, chỉ hỏi "Án này xem như xong rồi sao?"

"Còn có một buổi lễ trao thưởng, anh không ở lại, để cho Tiểu Lý đại diện lĩnh giấy khen xong là chúng ta có thể quay về Án Thị."

"Không được!" Nữ hải xinh đẹp khẩn trương đến đó hồng vành mắt "Kỳ đội trưởng, anh còn phải nằm viện, phải dưỡng bệnh!"

Lý Thiếu Lâm cảm nín, đành kéo cô ta đi ra ngoài "Ai da đại tiểu thư, chị đầu cũng tới đây rồi, chúng ta làm ơn thức thoi một chút có được không? Để cho bọn họ ở riêng với nhau, đi đi đi..."

"Ủây!!!"

Cửa vừa khép lại, Liên Hân thu hồi ánh mắt, tức khắc liền đuổi tay dân lên cơ bụng săn chắc của Kỳ Việt, đầu môi hôn dỗi "Tiểu tiện tý từ đầu ra, còn dám to tướng đến người của em, quá giận."

Liên Hân vừa nói, bàn tay linh hoạt vừa luồn vào vạt áo, sờ soạn trượt dài xuống dưới, cuối cùng cầm lấy đại long đang an tĩnh ngủ say của Kỳ Việt mà vuốt ve.

Kỳ Việt nhắm mắt liền ngánh, hân bắt đắc dĩ mà nhìn Liên Hân, tùy ý để cho nữ hải hôn mình.

Liên Hân thích thú chà đạp cánh môi rõ ràng góc cạnh của Kỳ Việt, trong tay xoa nắn côn th*t, càng xoa lại càng thêm.

Đã lâu rồi không dùng qua đại điều thẳng tắp lực trắng này, tiểu tao tâm đầu nhớ đến chết được...

Liên Hân đem đại trụ hoàn toàn móc ra bên ngoài, sau đó lại nhìn bánh kem đặt ở đầu giường. Cuối cùng, cô liền tùy tay mở ra, dùng muỗng đào lấy chocolate bên trong, sau đó tỉnh té bôi lên côn th*t to lớn của Kỳ Việt.

"Liên Hân..." Kỳ Việt thờ dốt, quay đầu nhìn cửa phòng bệnh còn chưa khoá trái. Kể cả đây là phòng chăm sóc đặc biệt đi nữa, hân cũng không dám hoàn toàn yên tâm "Rời khỏi chỗ này trước đã, được không?"

Liên Hân lắc đầu "Người ta chỉ muốn ăn 'kem' chocolate, cũng không định làm gì nha."

Cô đem sốt chocolate bôi đều khắp quy đầu cực đại của Kỳ Việt, phủ lên khe mủ cao rộng, thân gây thô to cùng với hai viên bi, sau cùng mới vươn dài đầu lưỡi, bắt đầu hùa vòng thường thức mỹ vị. Cánh môi Liên Hân hé mở liếm mút đầu đàn, cuối cùng tận lực mở rộng, đem "que kem" chocolate gian nan phun ra nuốt vào.

"Ừm... cũng quá... Ô..."

Kỳ Việt ngửa đầu áp lực rên rì, bụng nhỏ hơi rướn, hầu kết di động.

Trong khoảng thời gian này, hân đều không có thời gian ở cạnh Liên Hân. Bỏ lại bạn gái sinh hoạt một mình, không ai quan tâm chăm sóc, còn phải cam chịu chức nghiệp nhiều hạn chế của hân, Kỳ Việt biết, ngày tháng như vậy về sau chỉ có càng nhiều.

Hân chính là vừa đuối lý lại đau lòng, vì vậy cho nên chỉ im lặng mặc cho Liên Hân thích thế nào thì chơi thế đó.

Nhưng Kỳ Việt không ngờ, chỉ mới mềm lòng dung túng một chút liền có chuyện.

Bên ngoài phòng bệnh bỗng nhiên truyền đến từng trận ồn ào huyền não, một đám người đang bước chân tới gần, trực giác nói cho Kỳ Việt biết bọn họ đang hướng về phòng bệnh này mà đi tới.

Hân nhanh chóng đẩy Liên Hân ra, nhảy lên giường, nằm sấp xuống, đắp chăn lên rồi nói "Có người tới! Mau mau lau miệng!"

Quanh môi Liên Hân còn dính một vòng sốt chocolate, chính cô lại có tội gặt mình, vì vậy liền khẩn trương xúc khăn trải giường, chui thẳng xuống dưới giường bệnh.

Vì đây là phòng bệnh đặc biệt, không gian dưới giường tương đối cao ráo sạch sẽ, ở giữa còn có chỗ gấp, có thể dễ dàng nâng lên hạ xuống, cộng với một lỗ tròn được trang bị riêng cho bệnh nhân có nhu cầu đi vệ sinh tại chỗ sử dụng.

Ban nãy do tỉnh thế cấp bách, Kỳ Việt chỉ kịp nằm sấp lên giường rồi trùm chăn, chưa kịp thu dọn "hiện trường", cho nên côn th*t hiện tại vừa vận đặt ngay lỗ trống, lúng lúng buông xuống dưới giường.

Liên Hân kể sáo vào thứ tốt đang phô bày trước mặt, liếm liếm môi.

Lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, một giọng nói vô cùng trung kiên khí phách vang lên.

"Tiểu Kỳ à, cậu vì án này nên mới bị thương, vì vậy các cấp lãnh đạo của Tân Giang Thị đều đến đây thăm hỏi, hy vọng cậu mau chóng hồi phục!"

Đu loại hình thức an ủi đồng loạt được tái diễn, khi thì có người phát biểu, khi thì tiếng máy ảnh của phóng viên liên tục vang lên.

Dưới giường, Liên Hân vẫn đang say mê vun đầu lưỡi, liếm một đường dài trên đại quy đầu của Kỳ Việt.

Bên trên, người đang khiếm tốn gật đầu đáp lễ đột nhiên căng chặt cơ mông.

Liên Hân được một tác lại muốn tiến một bước, hai tay ôm lấy đại căn gây thêm thưởng kia, giống như trẻ con mút kem mà bắt đầu ăn đến say sưa ngon lành.

Còn may chung quanh âm thanh trực ồn ào, giọng ai cũng to lớn vang dội, trò chuyện rôm rả, cho nên tiếng mút mát dưới giường gần như không hề đáng kể.

Thần sắc của Kỳ Việt khê biển, hai tay nhéo chặt lấy khăn trải giường.

Sau khi đem côn th*t quét cho sạch sẽ bóng loáng, Liên Hân đuổi tay xoa xoa tiểu huyết cơ khát bên dưới, cuối cùng đem quần cởi ra, xoay người nằm úp sấp trên mặt đất.

Liên Hân vói tay thăm dò, đem cự vật thô trắng nhăm thẳng huyết tâm, sau đó chậm rãi vén mông, trên dưới phối hợp đem côn th*t từng chút từng chút mà cắm đi vào.

"A..."

Liên Hân nhắm mắt hưởng thụ.

Chính là cảm giác này! Cảm giác đại bổng cắm vào tiểu huyết, quá nóng bỏng, thực tràn đầy, hai cánh âm môi đều căng đến cực hạn, cắm vào một cái liên giống như lên tận trời xanh..

Tiếng máy ảnh bùm bùm tách tách vang lên, Kỳ Việt nhủ mi nhân mày trước ống kính, biểu tình gắng gượng chịu đựng. Các vị phóng viên quả thực làm tận chức trách, vô cùng chuyên nghiệp mà nhanh chóng bắt giữ được khoảnh khắc này.

Hình ảnh nam nhân anh đỉnh suy yếu nằm trên giường bệnh, phi thường cảm động, cũng phi thường mê người.

Nữ hài xinh đẹp cũng đi theo cha ruột trà trộn vào trong, vừa trông thấy bánh kem trên đầu giường đã được nếm qua, trong lòng liền ngọt ngào khó tả, nhưng khi vừa nhìn lại khuôn mặt tuấn tú của Kỳ Việt nhân nhỏ khó chịu, liền cảm thấy từng trận đau lòng cùng xao xuyến..

Lý Thiếu Lâm đi theo sau cùng, lúc này đang giải đầu nhìn quanh bốn phía, trong lòng thắc mắc: chị đầu đầu rồi?

Liên Hân hiện giờ lại đang ở dưới giường, không ngừng đang chân đỉnh mông về phía côn th*t, làm cho cực đại thô căn liên tục ghim vào tiểu huyết tạo ngựa.

Hàng họ của Kỳ Việt vừa thẳng, vừa to, vừa dài, làm với tư thế này là thích hợp nhất.

Liên Hân tự mình nắm quyền điều khiển, cảm hay cận sâu, cảm trái hay phải, muốn xằng bất như thế nào đều tùy cô làm chủ, liên tục nhắm trúng điểm G mà cảm, huyết tâm đều run rẩy mềm nhũn.

Bên ngoài, tiếng tán thưởng cùng vô tay ngày càng cao vút, Liên Hân theo đó cũng ra sức nẩy mông kẹp huyết, tốc độ ngày càng nhanh. Cô hát tót, eo nhỏ vận đến giống như sàng gạo, tận tình sử dụng côn th*t nam nhân để làm sung sướng tạo huyết của chính mình.

Từng tiếng ân a phát ra từ trong cổ họng cô, hơi thở run rẩy dồn dập, giữa lúc Liên Hân làm đến tình thú đạt dào, sắp đạt cực khoái, côn th*t bỗng nhiên lại bị rút đi rồi.

"A~?" Liên Hân bất mãn mà cầu nhàu "Đại dương v*t đâu?"

Chung quanh không biết từ khi nào đã không còn người ngoài, Kỳ Việt từ trên giường nhanh chóng nhảy xuống, khoá trái cửa phòng, sau đó tức tốc quay lại giường bệnh.

Hắn xúc khẩn trái giường lên, hơi xồm người xuống, một cây thịt trụ tí tách đâm thụt cũng gật gù đi theo.

Liên Hân vội vàng bỏ ra, bị Kỳ Việt lưu loét sạch sẽ bề xúc lên dán ở trên tường, côn th*t giống như giao long rẽ nước luồn lách đi vào. Cái mông to lớn bắt đầu cuồng mãnh thúc ngược lên trên.

"Ha——" Liên Hân lần này được từ căn toàn lực mà cảm, nhiều lần chạm đến chỗ sâu nhất bên trong, từ cung thường xuyên bị hấn mạnh mẽ hỏi thăm, huyết nhục chẳng mấy chốc đều mềm oặt.

Liên Hân cúi đầu quan sát, dương v*t thô to được bao bọc bởi dâm dịch sáng bóng, ở giữa hai đùi nhanh chóng lướt động, cánh hoa phấn nộn đều bị kéo vào cuốn ra theo.

côn th*t của Kỳ Việt là do Liên Hân mở hàng, căn đại gia hỏa này tuy rằng đã cảm vào người cô không ít lần, nhưng màu sắc vẫn rất hồng hào khoẻ mạnh. Kỹ thuật của Kỳ Việt lại chẳng thua kém ai, cực kỳ tinh chuẩn mà xoay tròn nghiền nát điểm mẫn cảm, sáng khoái đến mức tạo tâm của Liên Hân đều phải nở hoa.

"Thích quá...thích nhất côn th*t lớn của Kỳ Việt..."

Hắn nặng nề thở dốc, eo hồng giống như lò xo liên tục bị kéo căng, cực nhanh dạn đánh ngược trở vào trong, làm đến chất lỏng giữa hai đùi Liên Hân đều giãn gĩa, vẩy ra bọt trắng.

Đột nhiên, Kỳ Việt nhớ tới điều gì, hần nhanh chóng cúi bỏ áo ngoài của cô, tháo luôn nịt ngực, đem một đôi tuyết lê đầy đặn trắng nõn thả trọn ra ngoài.

Đầu ngực kiều kỳ diệu thẳng, dâm lăng loạn nhảy dưới sức tiến công mãnh liệt của Kỳ Việt.

"Thật biết làm...a...Kỳ Việt là giỏi nhất, tiểu tạo huyết ra thật nhiều nước, đều cho anh..."

Liên Hân duỗi tay nhéo lấy cơ mông rắn chắc của hắn, mừ chân hưởng thụ khoái cảm dâng trào.

Chốc sau, nữ hài đột nhiên vận vận eo mà mê nheo "Thả xuống, em muốn cười...em muốn cười! Cho em cười... ô ô..."

Kỳ Việt đánh phải tạm dừng, nằm xuống ôm lấy eo cô, để cho Liên Hân chủ động ngồi lên.

Liên Hân khỏa ngồi trên eo hắn, đỉnh một đôi ngực trần trụi nhảy loạn, xoắn cái hồng nhỏ du lăng tới lui trên thịt trụ.

Cô cúi đầu nhìn bụng dưới của Kỳ Việt đã ướt trạch một mảnh, mũi cơ rõ ràng, một ít lông mao mọc dài lên trên đều dính bết dâm thủy.

Liên Hân thấp thấp cười, liếm môi làm bầm bầu "Còn muốn trộm nam nhân của người ta sao...có dâm được như vậy không hả?"

Kỳ Việt che mặt cười một tiếng, thực hết cách.

Liên Hân nẩy mông lung tung rồi loạn một hồi, đem Kỳ Việt làm đến nửa vờ, động một chốc lại nghỉ một chốc, đã vậy còn buông lời oán giận "Chơi trai cũng thật là mệt!"

Kỳ Việt đen mặt, ôm lấy eo cô xoay người áp ngược trở về, tách ra hai chân cắm ngập vào trong, ngang nhiên đột tiến "bach bach bach" mà làm một trận vang dội, Liên Hân nháy mắt liền cao trào.

Hắn vùi đầu, cẩn thận hút sạch tia sữa phun loạn khắp nơi, lại ôm người trở về giường, gom chân vắt ngược lên trên bắt đầu cảm đợt thứ hai.

Không biết là do Kỳ Việt dạn dò qua điều gì, hay là tiểu Lý tự mình hiểu rõ, cho nên về sau ngoài cửa vẫn luôn không có ai đến quấy rầy.

Hai người ở trong phòng bệnh đặc biệt sông cuộn biển gầm mà cuồng hoan khắp nơi, cả gian phòng đều tràn ngập mùi hương cơ thể nồng liệt của Liên Hân cùng khí vị tính giao cực kỳ dâm mi.

Sau khi Kỳ Việt phóng thích hai lần, Liên Hân rút cuộc nằm nghiêng mẫn nguyện, biếng nhác vuốt ve cái bụng nhỏ bị rút đầy.

Hưởng thụ xong dư vị, Kỳ Việt tự động ngồi dậy giúp cô lau sạch hai chân.

Lúc này di động bỗng dưng rung lên mấy cái, Liên Hân lười biếng với tay mở ra xem.

Giăng Dữ Mộ cuối cùng cũng hoàn thành được buổi tổng duyệt, hần liền đi lấy di động nhắn tin cho Liên Hân.

Liên Hân bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, khoé môi tìm tìm nhấn lại một câu

****Bánh chocolate lava***

**về chi tiết Kỳ Việt nằm sấp, ban đầu có nhắc tới việc Kỳ đội bị thương ở lưng cho nên nằm sấp là đúng rồi nha các bạn*

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Trẻ con mới lựa chọn, người lớn cái gì cũng muốn!

Rời khỏi bệnh viện, trên mặt Kỳ Việt còn mang theo vẻ nhàn nhạt xấu hổ sau khi làm chuyện không đứng đắn.

"Đi tàu cao tốc*" trở về Ân Thị sao?" Liên Hân hỏi.

Liên Hân thoáng dừng, ngập ngừng trả lời "Kỳ Việt...em hiện tại đang ở Lợi Nhuận cùng với ca, anh ấy là vận động viên bóng đá thuộc Á Thịnh."

Kỳ Việt ngăn người một chút, giống như nhớ ra điều gì, liền hỏi "Đúng rồi, anh có cần...đi chào hỏi một chút không?"

Liên Hân tròn tròn hai mắt "Hả?"

"Lúc trước em nói trong nhà chỉ có mình em, anh thật sự cho là như vậy, cũng không hiểu tại sao em chưa bao giờ đề cập qua người anh trai này...nhưng là, nếu thân nhân còn tồn tại trên đời, theo lý mà nói anh vẫn nên đến đó chào hỏi một tiếng."

Liên Hân có chút phản ứng không kịp, chỉ biết ngo ngẩn nhìn về mặt vô cùng đương nhiên của Kỳ Việt, nghĩ nghĩ, ánh mắt cô liền dao động mà liếc nhìn hân một cái.

"À, à... Đúng là như vậy. Nhưng mà ca ca gần đây đặc biệt bận rộn, anh cũng biết anh ấy mới vừa chuyển đội, bọn họ cần phải gấp rút luyện tập... Ca ca ở nước ngoài đã nhiều năm, kỳ thật quan hệ giữa bọn em chỉ mới tốt lên một chút, không coi là quá thân thiết. Trước hết không nên quấy rầy anh ấy thì hơn."

Kỳ Việt khẽ nhui mày, nhàn nhạt gật đầu.

Liên Hân nhìn mặt đoán ý mà ôm lấy cánh tay hân "Ca ca tuy rằng rất bận, nhưng có đề ra quy định rõ ràng, trước 10 giờ tối là em phải có mặt ở nhà..."

Kỳ Việt sâu sắc tán đồng, gật gật đầu, sau đó sờ vành tai Liên Hân "Nên vậy."

"Cục cảnh sát không phải cho anh nghỉ phép mấy ngày sao, hay là cùng em sang Lợi Nhuận chơi đi? Có thật nhiều chỗ ăn ngon chơi vui, em cũng còn chưa đi thử đâu!"

"Đề." Kỳ Việt nhàn nhạt một câu, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đáp lên lưng cô.

Liên Hân phát hiện, ngày thường đi đường Kỳ Việt cũng không ngọt ngọt ngào ngào mà dắt tay mình, luôn luôn bảo trì một khoảng cách nhỏ, nhưng thỉnh thoảng hân sẽ choàng tay qua eo cô.

Đúng là nam nhân kỳ lạ.

"Phải rồi, vì cái gì thời gian anh đi công tác, ngày nào cũng nhấn tin báo cáo công việc cho em hết vậy? Tìm anh nói chuyện phiếm một chút, anh cũng không thêm trả lời..."

Kỳ Việt nháy mắt cứng đờ.

Chờ sau khi hân chấm chước giải thích xong xuôi, hai người đã đi tới Lợi Nhuận, đứng trước một quán nhỏ nổi danh trong khu chợ đêm

Liên Hân nghe xong cười đến nghiêng ngả, nhưng cười đủ rồi lại cảm thấy Kỳ Việt quả thực cũng không dễ dàng gì, bèn chủ động khoác tay hân, đem cả khuôn mặt gác ở hõm vai.

Kỳ Việt cúi đầu nhìn nhìn, sau đó hôn Liên Hân một cái.

Hai người không hề có mục đích, cứ tùy ý mà dạo quanh như vậy vài vòng. Kỳ Việt bỗng dừng lại nhắc chuyện cũ "Lợi Nhuận cách Ân Thị quá xa."

Hân ngừng một chút, nói tiếp "Kể cả là anh em ruột thịt, nhưng em đã thành niên rồi, cũng nên có cuộc sống riêng của mình. Anh nghĩ, vẫn nên đến chỗ ca ca thăm hỏi một chút, thuận tiện cùng anh ấy nói chuyện cho rõ ràng."

Thái độ của Kỳ Việt vừa chắc chắn lại bình đạm, giống như đang xử lý một kiện sự tình hiển nhiên phải làm, sau đó Liên Hân lại trộm đó mờ hời.

"Hệ thống, làm sao bây giờ? Có biện pháp giải quyết nào cho ta tham khảo hay không?"

Liên Hân thật sự đau đầu, đảo tẩu đại pháp lúc này cũng không dùng nổi nữa.

《Ký chủ, hệ thống đã sớm nhắc nhở ngài, mỗi một lần hoàn thành xong nhiệm vụ đều phải kiên quyết thoát ly》

"Hệ thống, hẳn là cảnh sát, trong tay nắm giữ toàn bộ tư liệu hồ tịch của ta, làm sao có thể dễ dàng trốn thoát? Chỉ cần Kỳ Việt muốn, hẳn có thể tùy thời điều tra ra được ta ở nơi nào. Người cho rằng mạng lưới cảnh sát dùng để trung chơi sao? Ta cần bản là trốn không khỏi, huống hồ ta còn làm chuyện có lỗi với người ta như vậy, suy cho cùng cũng không thể thương tổn hẳn được."

《Như vậy ký chủ có thể ngả bài với Liên Kỳ, giải quyết mâu thuẫn từ đầu mỗi bên kia nha》

"Ha ha, vậy ngày mai ta đây liền phơi thấy đầu đường Lợi Nhuận! Sau đó một thể hệ danh thủ bóng đá sẽ bị bắt vào tù... Kể cả thực sự không đến mức đấy, ngẫm lại đều thấy hình ảnh kia quá khốc liệt quá đáng sợ. Ca ca ta ở phương diện nào đó kỳ thật có chút cực đoan, chưa kể, đây là quan hệ máu mủ, hiện tại hẳn đối với ta cũng thực tốt. Từ nhỏ đến lớn bọn ta phải nói là thấm đến mức cực kỳ đồng cảm với nhau, bởi vì mẹ ta... Nói chung, Liên Kỳ rất tội nghiệp, bây giờ không lẽ đến lượt ta lại làm tổn thương hẳn?"

《Như vậy à, hệ thống có thể chờ sau khi lần nhiệm vụ hoàn thành, đem ký ức thật về ngài toàn bộ huỷ diệt. Làm cho tình cảm tốt đẹp vĩnh viễn lưu lại trong lòng bọn họ, chỉ còn thừa một mặt bóng hình xinh đẹp quần quanh trong trí nhớ. Oa, thế giới liền hoà bình, hết thấy hoàn mỹ!》

"Bệnh tâm thần, mị vì cái gì không dùng thuốc độc đem bọn họ tiễn đi luôn cho nhanh?"

《Cũng không phải là không được.》

"Đi chết đi!"

《Ngài nha, nếu muốn lựa chọn một người duy nhất, tất nhiên sẽ phải chấp nhận gây thương tổn cho những người khác》

"Ai nói ta muốn chọn một người? Nói cho cùng, những việc này hoàn toàn là do trước đó chúng ta quá không phúc hậu. Hiện tại ta không muốn thương tổn bất kỳ ai nữa, vì vậy cho nên, ta lựa chọn tất cả mọi người."

《.....》

"...Vì thế giới hoà bình cùng tốt đẹp?"

Hệ thống trầm mặc đã lâu, mới nói 《Ký chủ, hệ thống đánh giá ngài rất cao》

《Đoạn lời nói này của ký chủ phải được lưu danh sách sử, trở thành danh ngôn của toàn thể nữ nhân xấu xa trên thế gian, vĩnh viễn lưu truyền!》

《Ngài hẳn là ko tâm khổ tứ, cần nhắc điều này lâu lắm rồi phải không?》

《Dục vọng của nhân loại...thật là vô cùng vô tận a!》

Liên Hân lại muốn thi triển công phu mèo cào.

"Ít nói nhảm! Việc cấp bách hiện tại chính là có biện pháp gì không?"

Hệ thống từ từ đáp lại 《...có》

Chờ sau khi Liên Hân ba lần bốn lượt qua lấy lệ giải thích với Kỳ Việt xong, hai người đã đứng trước cửa một gian khách sạn.

Hắn đen mặt mà nhìn Liên Hân vừa vẩy vẩy tay vừa nói "Ngấy mai gặp lại..."

Liên Hân quay đầu, nhìn thân ảnh thẳng như tưng bách của Kỳ Việt, hẳn đang đứng chết trân mà trông theo, bỗng nhiên cô cảm thấy một tia đau lòng.

Khó lắm Kỳ Việt mới được nghỉ phép, vừa không thể về nhà, còn bị nhét vào khách sạn thuê thuê một mình, chỉ biết chờ cô tới tìm.

"Ài, hệ thống, mị thật sự quá xấu tính."

《Ký chủ, ngài dùng sai chủ ngữ rồi, là "ta" thật sự quá xấu tính》

"Đúng vậy, chính là mị, thật sự quá quá quá hư!"

《...Thôi bỏ đi》

Có nghĩa lý gì đâu, ai hư hơn ai người đó tự biết.

****tàu cao tốc***: MRT (Mass Rapid Transport) mạng lưới giao thông công cộng cao tốc ở trên cao (bản gốc đề là cao thiết 高铁, mình không biết dịch như thế nào cho đúng, nó giống như tàu điện ngầm 地铁 nhưng là ở trên không. Mình nghĩ chính là hệ thống MRT đó, hic)

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thế Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Đồng đội của ca ca tới nhà

Liên Kỳ gọi về, nói muốn cùng huấn luyện viên thương lượng một chút, khả năng sẽ về trễ.

Liên Hân đánh đi tắm trước, lau khô tóc, sau đó loà thân nằm dài trên sô-pha xem TV.

Vừa mở ra chuyên mục thể thao liền nhìn thấy Liên Kỳ, cô xem một hồi rồi mới chuyển kênh.

Chương trình nói về kinh tế tài chính ngẫu nhiên sẽ bắt gặp dung nhan cao quý của Phong Khải Ninh, mỗi khi quảng cáo đầu đầu cũng đều là Giang Dữ Mộ.

Liên Hân lại dỗi dài, tin tức 24h đang phát chuyên án buôn lậu giết người ở cảng Liên Thái, chiếu đến cảnh lĩnh đạo Tân Giang Thị đặc biệt đến phòng bệnh thăm hỏi viên cảnh sát bị "trọng thương", cả một đám người đứng im thoi cũng uy khí đầy mình, áo mũ chỉnh tề mà vây quanh giường bệnh của Kỳ Việt hỏi han ân cần.

Nghiêm túc mà nói, không có ai biết ở giữa hàng loạt ống kính cùng quần chúng tinh anh tề tựu kia, phía dưới tấm trải giường nhìn như tĩnh lặng vô cùng lại cất giấu một nữ hài đang kịch liệt xoắn mông cuồng hoan.

Liên Hân trầm mặc.

Trường hợp này mà xem lại ở trên TV cũng không khỏi quá kích thích.

Lúc cô si mê đắm chìm trong sắc dục, quả thực lá gan cũng rất lớn.

Liên Hân mở đi động ra, một tay vòng ôm lấy ngực, chụp lại khung cảnh đẹp đẻ mê người, chuẩn bị gửi đến cho hội bạn trai. Nhưng nghĩ nghĩ lại, cô cảm thấy vẫn là thôi đi, không khéo lại chọc phải tổ ong vô về.

Trên màn hình, tin tức giải trí đang leo nhèo công bố địa điểm lưu diễn tiếp theo của Giang Dữ Mộ là ở Ân Thị, Liên Hân nghe vậy liền bắt đầu trầm tư.

Chiông cửa bỗng nhiên vang lên.

Liên Hân sững sốt một chút, căn hộ chung cư này là Á Thịnh phân chia cho các thành viên trong đội bóng, mỗi một căn đều là penthouse* lên thông hai tầng. Cả khu trên cùng này đều là ký túc xá trực thuộc Á Thịnh, bình thường chỉ có cầu thủ đá chính mới được trụ lại, ngày thường tuyệt đối có rất ít người tới chơi, huống chi là vào chạng vạng tối như thế này.

Liên Hân mặc quần áo xong, thông qua mắt mèo nhìn thấy được một khuôn mặt quen thuộc.

Là đồng đội của Liên Kỳ, người lần trước cùng nhau đi ăn com trên đảo Phở Cát.

Liên Hân mở cửa, chỉ lộ ra một nửa khuôn mặt, lễ phép nói "Chào anh."

Hậu vệ biên Trịnh Huân trong tay cầm một chai vang đỏ, trên mặt trung ra nụ cười vô cùng thành thực "Anh đến tìm Liên Kỳ."

Liên Hân do dự "Anh trai em không có ở nhà."

Trịnh Huân hơi kinh ngạc "Còn chưa trở về sao? Ban nãy anh thấy cậu ta đã đi rồi mà."

"Ừm...hình như là có chuyện gì đó."

Trịnh Huân gật đầu, hẳn đương nhiên biết Liên Kỳ còn phải cùng huấn luyện viên thảo luận riêng với nhau, phòng chừng suốt đêm đều có thể, hẳn chính là thừa dịp vườn không nhà trống mới sấn lại đây.

"Anh có thể vào nhà ngồi chờ không?"

Liên Hân nhìn trái ngó phải một chút, gật gật đầu, cho dù không quá am hiểu cách đối nhân xử thế, đồng sự của anh trai tới nhà vẫn phải tiếp đãi tận tình, cái này thì cô biết.

"Anh ngồi đi."

Liên Hân đi vào phòng bếp pha trà, cắt trái cây.

Trịnh Huân đặt rượu vang đỏ lên bàn, chân dài tuy ý mở rộng mà ngồi, nghiêng nghiêng đầu nhìn theo bóng dáng của Liên Hân.

Đầu vai non nớt, eo nhỏ mảnh khảnh, mỏng cong như quả mật đào, lúc đi chuyển không biết là cố ý hay vô tình mà ngực điều mỏng lác, eo vận đến phong tình vạn chủng...

Trịnh Huân đứng lên đi theo vào phòng bếp, dừng ở phía sau lưng Liên Hân, xem cô dùng dao pháp nhuần nhuyễn mà cắt trái cây.

"Kỹ thuật dùng dao thật tốt."

Liên Hân hơi giật mình, quay đầu lại nhìn hẳn một cái, gật đầu "À, em có luyện qua."

"Đừng khách khí như vậy."

Trịnh Huân dùng cánh tay to lớn chống đến bên cạnh người Liên Hân, hơi thờ phà lên đầu vai cô, khoảng cách có chút gần.

Liên Hân ngồi được hơi thờ giống đực nùng liệt trên người hẳn, thân thể miễn cảm thoáng rung động.

Nếu Trịnh Huân nói năng vòng vèo hơn, cô có lẽ là không hiểu, nhưng hiện tại hẳn tấn công quá mức rõ ràng, tay chân lại không dễ yên, Liên Hân nháy mắt liếc ngó ra rồi.

Cô nâng đôi mắt ướt lén, liếc nhìn hẳn.

Trịnh Huân bị ánh nhìn như có như không, thùy nhuận ân tình liếc qua một cái, bên dưới đều phải nganh, hẳn liếm liếm môi, khóe miệng nâng lên, bày ra tươi cười cầu hôn thiếu nữ.

"Hệ thống, nam nhân này phẩm chất thế nào, phù hợp cái gọi là "tiêu chuẩn thu thập hương liệu phẩm chất cao" của mì không?"

Liên Hân hỏi hệ thống.

Hôm nay hệ thống đã nói cùng cô, nó có cách để cho thế giới hoà bình, không gây tổn thương đến bất kỳ ai.

Biện pháp chính là tranh thủ hoàn thành nhiệm vụ, sau đó nhận được một phần Thánh Hương.

Nhưng để giành được Thánh Hương này, Liên Hân phải tích đủ 100 điểm. Tích điểm ngoại trừ đạt được thông qua khen thưởng nhiệm vụ, còn có thể thực hiện thu thập nguyên liệu hi hữu phẩm chất cao cho hệ thống.

Tỷ như, mở hời của cơ thể xử nữ có mùi thơm đặc biệt, tinh dịch của nam nhân có tố chất thần thể hoàn mỹ, bài nôn của cá nhà táng ngâm trong nước biển một trăm năm, tinh hoàn cường tráng của xạ lộc...

Mấy thứ đó đều tồn rất nhiều công phu để tìm kiếm, hiện tại nơi này liền có một con hàng đưa tới tận cửa, Liên Hân ôm tâm thái "không thể để sót", vì vậy mới hỏi thư một phen.

《Tổ chất thần thể thì phù hợp yêu cầu, chỉ là đòi sống tình dục quá mức phức tạp, hơi thờ có chút hỗn độn, không thuần khiết. Miễn cưỡng cũng được đi, lấy dịch thể của người này, ta tính cho ngài 2 điểm》

Vậy cũng quá ít.

Bận việc nửa ngày chỉ tích được có 2 điểm, trong khi cô còn sở hữu sáu nam nhân cực phẩm đang xếp hàng chờ, tuyệt vời đến mức không thể tuyệt hơn! Có sẵn cả kho hương liệu cao cấp khổng lồ như vậy, vẫn là không nên lãng phí tinh lực với người này, Liên Hân sợ ăn không hết còn chọc hoạ vào thân.

Trịnh Huân vốn dĩ bị nhìn đến trong lòng bốc lửa, tầm mắt xoẹt qua bầu ngực lay động theo từng động tác cắt trái cây, hẳn có chút cán rờ mà dè lại bàn tay nhỏ mềm mại của Liên Hân.

"Đừng cắt, không cần phiền toái như vậy."

Liên Hân buông dao, vội vàng rút tay trở về, sau đó sợ hãi mà liếc hẳn một cái.

Trịnh Huân căn bản cho rằng đây là một tiêu dâm đẳng, thuộc dạng rất dễ mắc câu, bằng ánh mắt tuyệt qua vô số nữ nhân của hẳn mà nói, khẳng định là không sai. Ai biết Liên Hân thế nhưng đột nhiên quyết liệt tránh né, còn bưng trái cây vòng qua người hẳn mà đi ra ngoài.

Trịnh Huân đuổi theo, ngồi ở bên cạnh cô, như suy tư gì mà quan sát nữ hài thật lâu, thái độ có chút thu liễm.

"Liên Kỳ ở Châu Âu đã rất cừ, quan hệ hẳn là rộng khắp, anh cũng muốn sang câu lạc bộ bên kia tích lũy chút kinh nghiệm thì đầu cho nên muốn cùng cậu ta tán gẫu chút lát." Hẳn chủ động mở miệng giải thích.

"Ồ." Liên Hân gật gật đầu, bộ dáng vô cùng ngoan ngoãn.

Trịnh Huân đánh giá giá người ngồi trước mặt từ trên xuống dưới, ý thức được chính mình có lẽ không nên nóng vội.

"Đứng rồi, sau khi huấn luyện bắt đầu, Liên Kỳ hẳn sẽ rất bận, em ở nhà một mình không thấy nhàm chán sao?"

Liên Hân so vai "Không đâu...Em sẽ đi tìm việc gì để làm"

Trịnh Huân nặng nề mà cười một tiếng.

"Em gái của Liên Kỳ còn định đi làm cái gì? Em chỉ cần ăn chơi tiêu tiền là được, vợ anh cũng chỉ ở nhà thôi, mỗi ngày đi ra ngoài mua sắm, làm đẹp, đi du lịch nước ngoài. Em cũng có thể như vậy."

Liên Hân thoáng tròn tròn mắt "Anh kết hôn rồi à?"

Trịnh Huân dựng thẳng ngón tay, khoe ra một chiếc nhẫn cưới.

"Đừng vậy, vợ anh là một tiểu minh tinh, ca sĩ, em biết Giang Dữ Mộ không? Cùng công ty quản lý với cậu ta."

Liên Hân nhẹ nhõm thở ra, phòng bị đối với người này liền thả lỏng đi nhiều, sau đó hai người trò chuyện với nhau dần dần cũng tự nhiên hơn.

Trịnh Huân ngồi lại thật lâu, nhưng không chờ tới khi Liên Kỳ quay về liền đứng dậy rồi đi, trước khi ra cửa còn cho Liên Hân một thẻ phòng VVIP ở suối nước nóng Tân Sơn.

"Đây là thẻ phòng đặc biệt của anh trong khu này, cầm đi mà dùng, đảm bảo không có người ngoài quấy rầy. Ngày thường nếu nhàm chán, em có thể đi ngâm mình một chút."

Liên Hân vốn định từ chối, nhưng nghĩ đến chuyện Kỳ Việt cũng đang ở đây, vừa lúc bọn họ có thể cùng nhau đi chơi, bèn do dự mà cầm lấy tấm thẻ.

"Như vậy... có được không?"

"Đương nhiên, cái này không đáng kể, dù sao không dùng cũng bỏ trống mà thôi."

"Vậy...em có thể đi cùng với bạn sao?"

"À, càng tốt."

"Cảm ơn anh! Ngày mai em đi, dùng xong thẻ lập tức mang trả lại cho anh!"

"Không cần, em cứ cầm chơi đi."

Sau khi Trịnh Huân ra khỏi căn hộ của Liên Kỳ, liền tùy tay mở ra phần mềm điều khiển camera trong di động.

Hắn thử điều chỉnh góc độ một chút, sau đó liếc liếc khoe môi, nội tâm nhiệt huyết ồn ào sôi sục.

Trịnh Huân cảm thấy cực độ chờ mong.

*Căn hộ ***Penthouse***: là căn hộ nằm trên tầng cao nhất của toà nhà hoặc cao ốc, thường là liền thông hai tầng, cấu trúc giống như một ngôi nhà hoàn chỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Suối nước nóng

Hôm sau, giám đốc khu nghỉ dưỡng dẫn đường, mang theo Liên Hân cùng Kỳ Việt đi vào khu biệt thự VVIP có suối nước nóng chuyên dụng.

Núi sâu rừng xanh, sương trắng mỏng lung, xung quanh có rất nhiều biệt thự nhỏ được xây dựng theo phong cách Địa Trung Hải, phân bố đan xen. Mỗi toà biệt thự lại sở hữu riêng một suối nước nóng, vừa tư mật lại thoải mái.

Sau khi tiến vào bên trong, Liên Hân liền lấy ra áo tắm cùng áo choàng dài, nhanh chóng tiến vào trạng thái hưởng thụ. Cô vừa định bay vào buồng vệ sinh để thay đồ liền bị Kỳ Việt đuổi tay ôm lấy, hoàn toàn nằm gọn trong lòng hắn.

"A?" Liên Hân ngẩng người trên bờ ngực cường tráng, ngửa đầu nghỉ hoặc.

Kỳ Việt nhìn quanh bốn phía, hỏi vị giám đốc còn chưa có rời đi "Trong phòng bếp cùng phòng khách hình như đều có đồ dùng cá nhân?"

Giám đốc gật đầu, tươi cười đáp lời "Bởi vì căn này chính là VVIP chuyên chúc dành cho Trịnh tiên sinh, chỉ cần ngài ấy còn duy trì hợp đồng thuê trọn gói, nơi này liền tùy ý cho Trịnh tiên sinh sử dụng. Cho nên vợ chồng ngài ấy có lưu lại một ít vật phẩm tư nhân."

Kỳ Việt gật gù đầu, chờ sau khi đối phương rời khỏi, hắn mới dắt theo Liên Hân đi vào buồng vệ sinh.

Liên Hân nghỉ nghĩ, sau đó ôm lấy eo hắn thò thè "Chúng ta ngâm suối nước nóng trước rồi làm có được không? Em sợ bị anh lấn lộn đến ngắt xù, như vậy liền không đi chơi được nữa."

Chấp niệm của Liên Hân đối với suối nước nóng vẫn là rất lớn.

Kỳ Việt nhìn cô một cái, bất đắc dĩ mà nói "Anh không có ý định đó."

Chỉ thấy hắn đóng cửa, kéo màn, bắt đầu móc di động ra.

Liên Hân mở mắt, đây là muốn vừa làm vừa quay phim lại sao?

Kỳ đội hay đó mặt e then, trình độ mặt dày lúc nào cũng đội sỏ, như thế nào hôm nay lại đột phá vượt bậc được như vậy?

Đương lúc Liên Hân đưa tay cởi bỏ hai cái cúc áo, ngược ngửa xoắn xít mà chuẩn bị phát tình, lại đột ngột nhận ra Kỳ Việt đang cực kỳ lưu loát mà cầm di động kiểm tra khắp nơi trong nhà vệ sinh.

Nấp bồn cầu, ổ điện, gương... hắn đều không bỏ sót, sau đó còn mở bung cánh cửa, sải đôi chân dài bước thẳng ra ngoài.

Liên Hân ngốc ngốc mà lò dò theo sau.

Kỳ Việt lấy một cái ghế cao, leo lên kiểm tra máy cảm biến báo cháy ở trên trần, cuối cùng lại nhảy xuống, vén màn, thành thực khuyu gối kiểm tra toàn bộ ổ điện trong nhà.

"Kỳ Việt, anh làm gì vậy?"

Tuy rằng bộ dáng nam nhân vai rộng chân dài, dáng người lưu loát, xấn ổng tay áo khom lưng ngồi trên mặt đất trông thực sự tuấn tú, nhưng Liên Hân càng cảm thấy tò mò, hắn đang định làm cái gì vậy?

Kỳ Việt rớt cuộc kéo màn lên lại, nhìn ngó chung quanh "Không có gì, bệnh nghề nghiệp thôi."

"Mau mau nói cho em nghe, em muốn biết."

Kỳ Việt dắt tay Liên Hân, vừa đi vừa giải thích "Ra ngoài trụ lại phải cẩn thận kiểm tra xem có camera quay trộm hay không. Máy cảm biến báo cháy, ổ điện, TV, gương soi...tất cả đều là khu vực có nguy cơ cao. Em phải tắt hết đèn trong phòng đi, kéo kín rèm, đảm bảo không gian thật tối, sau đó bật camera di động lên, nếu vị trí nào xuất hiện phản quang hoặc là ánh sáng màu đỏ thì đó có thể là camera mini. Em có mang son môi không?"

Liên Hân lấy ra đưa cho hắn.

Kỳ Việt vịn son lên, đặt ở trước gương cho Liên Hân xem.

"Nếu màu sắc trong gương so với vật thật nhạt hơn, như vậy nghĩa là mặt kính có vấn đề. Từ phía bên kia có thể có người theo dõi."

Hắn lại bật radio trên di động "Dùng đài vô tuyến dò xét quanh phòng, nếu phát hiện sóng âm bị nhiễu, cũng có khả năng là camera mini."

Liên Hân gật đầu, vẽ mặt vô cùng thụ giáo mà hỏi hắn "Như vậy, anh kiểm tra một vòng xong rồi cảm thấy thế nào? Nơi này có an toàn hay không?"

Kỳ Việt nhún nhật mà thu hồi di động, lắc đầu "Không phát hiện điều gì khả nghi."

Liên Hân cười trừu "Bệnh đa nghi! Đây là khu VVIP, địa phương cao cấp như thế làm sao có thể tồn tại loại chuyện này, vợ chồng nhà người ta là siêu sao cùng danh thủ bóng đá, ở đây lâu như vậy cũng có vấn đề gì đâu!"

"Nếu là một mình anh ở lại, anh cũng lười phải nghĩ nhiều, nhưng có thêm em thì khác." Hắn nhiu mày "Em cứ thích làm xằng làm bậy."

Liên Hân bĩu môi "Vậy hiện tại Kỳ đội có thể yên tâm mà làm em từ phòng ngủ ra phòng bếp rồi sao?"

Kỳ Việt quay mặt đi, vành tai đỏ ửng, hắn quét mắt nhìn một cái thiết bị nhỏ đặt trên sàn, nói sang chuyện khác "Đồng đội của anh trai em nuôi thú cưng?"

Liên Hân nhìn theo tầm mắt hắn, trông thấy cái khay đựng thức ăn điện tử liền hồi tưởng một chút, hình như ban nãy ở ban công cũng có ổ mèo.

"Chắc vậy, bên ngoài hình như còn có ổ với đồ chơi cho mèo."

Cẩn thận như Kỳ Việt liền chú ý tới điểm này, trông chi như thiết bị dành cho thú cưng nhưng cũng có thể là một cái camera điều khiển từ xa nguy trang thành.

Hắn chỉ gật gù đầu, thuận tay đem nguồn điện của nó ngắt đi.

Trịnh Huân đang chuẩn bị đi ra sân bóng.

Hắn hưng phấn vô cùng mà lấy di động ra, lần nữa cẩn thận mở APP, chuẩn bị nhìn sơ tình huống bên kia như thế nào, nhưng lại phát hiện thông báo "thiết bị đã ngừng kết nối".

?

Trịnh Huân lại chuyển sang một máy quay khác, vẫn hoạt động như cũ.

Hắn nhủ máy.

Kỳ thật, vận động viên bóng đá có địa vị cùng giá trị con người không nhỏ giống như Trịnh Huân, căn bản không am hiểu cái gì mà camera ần.

Hắn sợ dĩ sẽ phát hiện ra thú vui này, thuận tủy là do một lần tình cờ mà thôi.

Trịnh Huân cùng với vợ có nuôi một con mèo, cho nên tại nhà ở, khu nghỉ dưỡng, bao gồm biệt thự thuê riêng, tất cả đều được trang bị một bộ đồ dùng cao cấp nhập khẩu dành cho thú cưng.

Lần nọ, vợ hắn đem thẻ phòng cho một cô bạn thân mượn, Trịnh Huân đứng giờ liền mở camera theo dõi trên khay đựng thức ăn thông minh ra, không ngờ lại thấy được một màn tình sự kịch liệt dâm lăng.

Kích thích mang đến từ việc nhìn trộm qua thực khó có thể miêu tả, dương v*t của hắn nganh đến mức cả ngày đều không xuống được.

Từ đó về sau, Trịnh Huân bước đi trên con đường thị dâm giống như không biết mệt. Cảm giác tương tự như việc thám hiểm, tuy rằng ẩn chứa nhiều nguy hiểm, nhưng hắn hoàn toàn cân trọng lựa lúc hợp lý mà làm, căn bản sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Nhưng mà lần này, hai khay đựng thức ăn ở phòng khách lẫn phòng ngủ đều đột ngột bị mất kết nối, vậy hiện tại hắn chỉ có thể dùng món đồ chơi đặt ở ban công cạnh ổ mèo.

Đó là một người máy nhỏ, có thể di chuyển bằng hai bánh xe.

Trong lúc này, Kỳ Việt cùng Liên Hân hoàn toàn không hay biết đồ chơi cho thú cưng đã trí nãng được tới loại trình độ này, đang yên tâm thoải mái mà ngồi vào suối nước nóng ngâm mình.

Hơi nước mờ mờ, ven thành hồ thấp đầy đến xồng xường, còn có một rổ cánh hoa, tinh dầu, cùng khăn lông sạch lúc nào cũng được chuẩn bị sẵn sàng.

Liên Hân mặc quần bơi lội khe cùng áo tắm, cô vừa giơ tay ra, ôn tuyền âm áp tron trượt liền chảy qua cặp ngực đỉnh kiêu dong đưa.

Liên Hân nâng một chân lên, gác đến trên vai Kỳ Việt rồi nói "Kỳ Việt, giúp em mát-xa một chút được không?"

Một cái dây mảnh dẻ tinh tế vắt qua hai cánh hoa phấn nộn, thẳng tắp đập vào mắt hắn.

☐Nguyệt: dân tình comt hóng quá nên mị lại ngứa tay up tiếp ☐

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ và yêu thương nha, nhiều khi trả lời comt sót chứ không phải là làm lơ các bạn đâu. Nguyệt thì dễ tính lắm, muốn chắm muốn hóng muốn hỏi chương hay bàn luận kiểu gì cũng được, càng đông càng vui mà. Có điều đôi lúc tình thế bất buộc, bận quá không kịp edit sợ để mọi người chờ lâu cũng ngại.

Yêu yêu.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Bị quay lén côn thịt mát-xa

Kỳ Việt nhìn tiểu huyết màu mỡ trắng nộn, một dây vải bé tí căn bản không thể che đầy được cái gì, hắn liền vờn tay.

Liên Hân cho rằng hắn muốn xoa xoa tiểu huyết, bên dưới không khỏi co chặt nhấp nháy một trận, âm để kích động mà dựng thẳng lên.

Nhưng Kỳ Việt chỉ là cảm thấy căng chân thon dài của cô, giúp Liên Hân ấn miết bấp chân mềm dẻo, bàn tay mang theo vết chai của nam nhân vừa ảm áp lại hữu lực, phi thường thoải mái.

Liên Hân bị hắn xoa bóp đến thực sáng khoái, dứt khoát bỏ đến thành hồ, hai căng chân đều giờ lên cao.

"Muốn mát-xa muốn mát-xa! Bên kia còn có tinh dầu!"

Thân thể cao lớn đỉnh bực của Kỳ Việt chậm rãi đứng lên, sau đó tím được bên trong rổ một cái lọ ghi chú toàn bằng tiếng Anh, nhìn qua có vẻ chính là tinh dầu.

Hắn vớt Liên Hân lên, lót ở phía dưới một tấm khăn lông, cuối cùng đặt cô nằm sắp xuống.

Liên Hân cỡi phẳng áo tắm, thoãn thoát ném sang một bên, thực chờ mong mà hỏi "Anh biết làm thật sao?"

Kỳ Việt thần nhiên lắc đầu "Không biết."

Hắn khoả ần đường thành một chữ xuyên* thật đẹp, cúi đầu nghiên cứu lọ tinh dầu trong tay.

"Ồ..." Liên Hân lại nằm bẹp trở về, uống công mừng hực.

Kỳ Việt nhẹ nhàng vén mái tóc dài của Liên Hân ra hai bên, để lộ tấm lưng trắng nõn xinh đẹp.

Hắn xoa tinh dầu ảm áp vào lòng bàn tay, sau đó ấn nhẹ lên lưng cô, từ xương sống đến đỉnh đầu Liên Hân đều run rẩy giống như bị điện giật.

Nam nhân sử dụng lực đạo vô cùng thích hợp, từ cổ đi đến vai, lưng, sau đó một đường xoa nhẹ xuống dưới, bàn tay vừa to rộng vừa dịu dàng. Liên Hân bị ấn đến cả người tê dại.

Kỳ Việt không hiểu kỹ thuật mát-xa, nhưng thân làm cảnh sát, hắn rất quen thuộc với cấu tạo cơ thể người cùng với vị trí huyết đạo, biết như thế nào để làm thả lỏng cơ bắp.

Lúc hắn xoa đến hai bên cạnh sườn, rồi sang eo, Liên Hân cảm thấy ảm ảm thực thích.

Cô nghiêng đầu nhìn Kỳ Việt, khuôn mặt anh đỉnh đang cúi xuống, rất là nghiêm túc chăm chú mà nghiên cứu cách xoa bóp.

"Tiểu ca*, anh thật là đẹp trai."

Liên Hân duỗi tay sờ sờ đôi chân mày rậm, Kỳ Việt liếc mắt nhìn cô một cái.

"Tiểu ca, anh làm nghề này bao nhiêu lâu rồi?"

"Tiểu ca, nhìn anh cơ bắp lực lưỡng ghê."

Bàn tay nhỏ mềm như bông của Liên Hân vuốt dọc bên sườn hắn, trượt dài xuống nhân ngư tuyến.

Bàn tay nam nhân lúc nặng lúc nhẹ, rất có tiết tấu mà xoa qua vùng mông cùng đùi, xoa đến huyết tâm Liên Hân đều thấy ngứa ngáy.

"Mát-xa tiểu ca, ngực cũng muốn được xoa nha."

Kỳ Việt lắc đầu "Mát-xa phải ấn đúng huyết vị, nơi nào có huyết liền ấn nơi đó."

"Tiểu ca, anh chuyên nghiệp một chút được không, ngực đương nhiên cũng phải được xoa rồi!"

Liên Hân nhòm dậy, vừa phe phẩy bầu ngực vừa hờn dỗi "Con gái bọn em ngày nào cũng đều phải mang theo cái thứ này, rất là mệt!"

Liên Hân giống như thị uy ở trước mặt hắn mà lắc lắc mình, hai điểm màu đỏ hạnh nháy loạn trong con ngươi của Kỳ Việt.

Hắn cúi đầu, hít sâu, bắt đầu đi phải đem người ấn ngược trở về, hai tay luồn dưới sườn mà thăm tiến đi vào, bàn tay to rộng rớt cuộc bao bọc lấy đôi phong nhũ đầy đặn, bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp.

"A..."

Liên Hân thoải mái kêu lên, tay hắn quả thực vừa lớn vừa ấm

"Mát-xa tiểu ca, tay nghề của anh giỏi quá, khách hàng đều bị anh xoa đến cả người cảm thấy lâng lâng dễ chịu, lát nữa em phải đưa thêm tiền tips thôi, thật là biết cách xoa ngược..."

Hai tai Kỳ Việt nóng lên, hắn cảm giác giống như chính mình thật sự là một chuyên viên mát-xa.

Tại sân vận động Á Thịnh, bên đường biển sân bóng, Trịnh Huân đang ngồi ở nghỉ ngơi ở trên bục.

Hắn đã điều khiển được người máy đặt trên ban công, thật cẩn thận cẩn thận mà đi đến chỗ có thể nhìn xem.

Hô hấp trở nên nặng nề, Trịnh Huân kích động y như một tên biến thái.

"Choi chết cmn kỹ nữ dâm tình này, thật là lẳng lơ, thế nhưng lại còn câu dẫn chuyên viên mát-xa. Cặp vú đều bị hắn xoa tới rồi, đợi lát nữa khẳng định còn muốn mát-xa cái miệng nhỏ bên dưới..."

"Mẹ nó, đã quá, lao từ cũng muốn sờ ngực bóp mông... Ừ, sao còn chưa chịu xoa xuống dưới đi, đây là phục vụ kiểu chó má gì, nhanh nhanh móc súng ra chơi!"

Đến lúc Trịnh Huân nhìn thấy chuyên viên mát-xa bắt đầu xoa đến bộ phận nhạy cảm bên dưới của Liên Hân, hắn không cầm trọn tròn hai mắt, đem màn ảnh phóng to lên một chút.

Ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng bóng loáng tinh dầu, ở giữa hai mảnh âm môi của nữ nhân mà nhẹ nhàng sờ, trong ngoài mỗi nếp uốn đều bị nam nhân cẩn thận lật tới lật lui, xoa nắn đủ kiểu... Huyết tâm nộn hoạt phình phình, cơ vòng hồng nhạt run rẩy co rút, vừa nhìn liền thấy chính là bị sờ đến sướng, đang khẩn cầu được thao!

"A...ha... tiểu ca, thoải mái quá a... còn có thể sâu hơn một chút hay không..."

Mẹ nó! Trịnh Huân kích động mà nhìn chăm chăm, chỉ thấy hai ngón tay thon dài từ huyết khẩu cắm vào, tao huyết lập tức gất gao mà cuốn lấy hắn, ngón tay ra ra vào vào mang theo vô cùng tận dâm dịch cùng mị thị.

Chật như vậy! Cắm vào đi, mau cắm, hung hăng mà cắm!

Liên Hân duỗi tay sờ đến đũng quần của nam nhân, xoa lấy bộ vị đã nhô cao qua lớp quần boi, giọng nỉ non "Tiểu ca, có thể dùng côn th*t giúp em mát-xa bên trong âm đ*o một chút được không? Gắn đây stress quá, nội tiết tố cũng cần được điều trị, xin anh đỡ, em có thể trả thêm tiền..."

Trịnh Huân hưng phấn rủa thầm, con chị nó, sao không nói sớm một chút? Hắn liền vui vẻ thông giúp cái tiểu tao huyết kia một hồi!

Ngày hôm qua mắt công hắn già vô cùng đấy!

Quần boi của nam nhân bị Liên Hân kéo thấp xuống, một con cuồng long bạo tướng, thô to già hoá giương nanh múa vuốt liền bật ra tới, hung hăng đánh vào cánh tay Liên Hân.

Trịnh Huân hơi kinh, hàng họ cũng quá khủng, khó trách lại đi ăn chén cơm này.

Có điều, chuyên viên mát-xa này cũng thật thiếu đạo nghĩa, người ta đã đưa tiền rồi còn không lo mà làm. Khách hàng kêu cấm huyết thì cứ nhanh nhanh mà cấm vào đi! Dù gì cũng chỉ là một cây gậy mát-xa bằng thịt, còn ở đó ngượng ngùng xoắn xít, nửa ngày không chịu thao, hại hắn ngồi xem mà bứt rứt cả người.

Nam nhân thân hình cường tráng mạnh mẽ tách đùi, cưỡi đến trên người Liên Hân, một đôi bàn tay sạm màu bẻ ra cánh mỏng trắng nõn, để lộ huyết nhục phần nộn. Hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa mở huyết khẩu, côn th*t thô to chạm rãi cắm vào.

Trịnh Huân thờ đờ, duỗi tay bắt lấy dương căn của chính mình, tưởng tượng bản thân cũng đang được tiểu bức nhỏ hẹp này bao bọc lấy, vừa hút vừa siết mà giữ hắn lại.

Hai bờ mông, một màu đồng một trắng tinh úp sấp lên nhau, côn th*t lớn bắt đầu đều đặn ra vào.

"Ui... mẹ kiếp...đứng rồi, mau chơi chết nó... tao huyết thật là nhỏ..."

Thân gậy thô trắng ở giữa dâm dịch tung toé vẩy ra đang đẩy nhanh tốc độ, Liên Hân bị côn th*t no đủ tron trượt cọ xát đến dâm lăng gằm gừ ra tiếng, cẳng chân nhếch lên cao đá đập lung tung, huyết nhục kẹp đến căng chặt.

"Ha..." Trịnh Huân nhìn chăm chăm chỗ hai người họ gất gao gần kết, kỹ nữ tao tâm này thật là nhiều nước, nhất định hắn phải ăn cho bằng được...

Tiếng nước "ốp ộp" vang lên, thô cần liên tục thay đổi góc độ, linh hoạt cắm vào huyết động. Vòng eo tinh trắng của nam nhân tinh tế vận bài, điều khiển cái mông rắn chắc xoay tròn, nghiền nát, làm đến nữ nhân run rẩy kêu to, dịch lỏng thỉnh thoảng phun ra rào rạt.

Điên thật, tên chuyên viên mát-xa thoát nhìn cảm như hến này lại còn vô cùng có chiều thức.

"Đang xem cái gì vậy?"

Giọng nam trầm thấp đột ngột vang lên, Trịnh Huân hoảng sợ, tức tốc ngừng đầu, chỉ thấy Liên Kỳ thân cao thể tráng đang vừa lau mồ hôi vừa ngồi xuống bên cạnh, nghiêng đầu nhìn vào màn hình di động của hắn.

**chữ xuyên: 卍*

*trong bản gốc là "***mát-xa su phớ***", nhưng mà từ này đối với người Việt nghe không thuận tai. Với lại mấy khúc H mà cứ su phớ su phớ nghe thật ba chấm... Cho nên Nguyệt đổi lại thành ***tiểu ca*** (bên đây cũng hay gọi kiểu này, nghe lại đáng yêu hơn)

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Gian dâm cùng người khác bị ca ca phát hiện

Trịnh Huân kinh hãi, theo bản năng liền thu hồi di động, hắn cúi đầu kiểm tra một cái, còn may trước đó đã phóng to màn hình lên để nhìn cho rõ bộ vị hai người tính giao, cho nên cũng không thấy mặt.

Trịnh Huân thờ phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên, một trận ý tưởng đặc biệt kích thích này lên trong lòng, hắn bèn đem hình ảnh giao hợp nóng bỏng đưa sang chỗ Liên Kỳ.

"AV* thôi, cùng xem không?"

Liên Kỳ liếc nhìn di động, cảm thấy vô cùng cảm nín.

"Kết thúc huấn luyện liền phải bắt đầu thi đấu rồi, cầm dục đi."

Trịnh Huân câu khoe miệng, biểu tình xấu xa mà nhìn Liên Kỳ chăm chăm "Tôi biết, chỉ là xem AV phát tiết một chút... cùng nhau đi, người anh em "

Hắn lại đem hình ảnh phóng to lên vài phần.

Liên Kỳ lắc đầu, chuẩn bị rồi đi, thế nhưng một cái nốt ruồi nhỏ trên bắp đùi diễn viên nữ bất chợt lộ qua, hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Trông hơi giống Liên Hân.

Ngay sau đó, Liên Kỳ liền tự mình lắc đầu phủ nhận, nghĩ vẫn vợ gì vậy?

Trịnh Huân lại phóng lớn âm thanh lên một chút.

Hắn đang xem, đang xem! Liên Kỳ thật sự đang xem cận cảnh bộ phận sinh dục của em gái hắn! Trịnh Huân nhin không được muốn cười ra tiếng, ai có thể ngờ, một danh thủ đại danh鼎鼎 trên toàn thế giới thế nhưng lại đang vô tri vô giác mà

nhìn em ruột của mình bị người khác chơi!

"Mát-xa tiểu ca... A~ dễ chịu quá, thật là sâu..."

Trải qua nhiều lần xử lý thu-phát của thiết bị điện tử, âm sắc bên trong so với thanh âm đời thực có chút bất đồng, nhưng không hiểu sao chân mày Liên Kỳ vô thức mà nhăn nhúm lại.

Hai diễn viên chính đều nhìn không rõ mặt, chỉ có thể từ phía sau trông thấy một phần nhỏ ngực, mông, tiểu huyết cùng đôi chân dài của nữ diễn viên, còn lại đều bị nam nhân che chắn. Nhưng tư thế hai người sóng đôi bên nhau trông rất đẹp, diễn viên nam cơ bắp khấn trí rắn chắc, làn da màu đồng quyền với thân thể trắng muốt bên dưới quả thực quá hút mắt.

Có thể là nam nhân này kỹ thuật không tồi, thao đến diễn viên nữ cực kỳ ướt át lây lội.

Một cây gậy thô to cắm ở tiểu huyết phi thường nhỏ hẹp, kích cỡ kém xa, đem cái miệng nhỏ trưởng khai đến giống như sắp nứt toạc. còn th* t ý vào âm thụ đẩy đủ tron trượt mà cuồng tiến mãnh thao, hai viên trứng rũ dưới huyết khẩu, "bạch bạch" đánh ra tiếng.

Tình hoàn vừa tròn vừa lớn, hẳn là chứa đầy tinh dịch, tựa hồ tùy thời đều sẵn sàng bắn vào tử cung, làm cho nữ nhân thụ tinh.

Diễn viên nam bên dưới gấp công, bên trên vuốt vể bầu ngực, sung sướng đến mức căn bản không dừng được eo, nữ nhân bị thao hai chân dạng rộng, bám vào thành hồ dâm dăng loạn kêu.

"Tiểu ca thật biết cách mát-xa, cảm đến tiểu táo huyết vô cùng hưng phấn thoải mái...em muốn thuê thêm giờ, muốn được tiểu ca thao đến chết...ha... còn muốn nữa...A, a..."

Tốc độ dương cụ chọc vào rút ra càng lúc càng nhanh, đâm đến nữ diễn viên chịu không được phải bò toái về phía trước.

"Ưm... em muốn uống nước, khát quá... Chúng ta qua bên kia uống nước đi..." Nữ nhân nũng nịu mà vận vẹo eo, mông vẽ vòng tròn trên hạ bộ của nam nhân.

Nam diễn viên yên lặng đỡ eo giúp cô đứng lên, hai người vừa đi vừa cầm, giống như một đôi súc sinh bị dương v*t khoá ở bên nhau, không có cách nào tách rời. Động tác giao cấu trước sau không hề ảnh hưởng đến bước chân thông thả, bọn họ cùng nhau đi đến một cái bàn lớn.

Nam nhân chắc chắn hữu lực mà dong đưa eo, vừa không ngừng kích hông vừa giúp nữ nhân rút nước, sau đó còn thực thụ đáo đem ly nước đưa tới, hầu hạ tận mệnh. cuối cùng không quên vuốt tay lau đi ít nước vương trên khoé môi cô. Hon nữa, toàn bộ quá trình đều duy trì eo hông lật động, một khắc không rời mà chuyên chú làm tình.

Nam nhân này có vẻ rất cung chiều đối phương...

Đôi mày kiếm của Liên Kỳ siết đến căng chặt, AV hiện tại đều diễn tốt như vậy?

Chưa kể, bọn họ nói tiếng Trung, chúng tôi vẫn là sản phẩm trong nước, lâu lắm rồi hẳn mới trở về đây, mấy thứ này hiện tại ở quốc nội đã được hợp pháp hoá sao?

Liên Kỳ bỗng nhiên chú ý tới ngón tay của Trịnh Huân, cậu ta đang nhẹ nhàng mà điều chỉnh góc độ.

Trịnh Huân hồ hấp dẫn đập, đồng tử phồng đại khác thường, thỉnh thoảng còn dùng ánh mắt kỳ diệu hưng phấn mà liếc nhìn hẳn một cái, phương thức xoay chuyển màn ảnh lại rất giống một bộ camera điều khiển được từ xa.

Suối nước nóng, nốt ruồi... cách nói chuyện quá mức vi diệu quen thuộc...

Đỉnh đầu Liên Kỳ giống như thỉnh linh bị sét bổ làm đôi, hẳn nhớ tới sáng nay trước khi ra cửa, Liên Hân còn nói muốn đi ngâm suối nước nóng.

Liên Kỳ quất mắt nhìn sang Trịnh Huân, bất ngờ giờ tay đem đi động đoạt tới.

Trịnh Huân hoảng sợ mà tròn to mắt, vừa muốn nhào qua gạt lại liền bị Liên Kỳ một tay túm lấy đẩy văng ra đất.

Liên Kỳ chạm hai cái vào màn hình*, phát hiện đây là một app viễn trình theo dõi dành cho người nuôi thú cưng.

Hắn điều chỉnh màn hình về kích thước gốc, vừa lúc nhìn đến nam nhân đem còn th* t ướt dầm dề "phốc" một tiếng mà rút ra khỏi huyết tâm, sau đó khiến cho nữ nhân nhẹ nhàng xoay người...

Khuôn mặt mỹ nhân tô hồng của Liên Hân xuất hiện ở trước mắt, cô ôm lấy cổ nam nhân, chủ động nâng lên đôi chân trắng mịn triển ở trên eo hắn, đem dương v*t cực đại nhét ngược trở vào...

Trịnh Huân từ dưới thâm cò lặc cộc bò dậy, lần nữa cuống quýt muốn gắng lại đi động.

Trong đầu Liên Kỳ lúc này tựa như trời đất quay cuồng, hẳn quay sang lờm lờm nhìn Trịnh Huân, trông mắt đỏ dậm thiêu đầy lửa giận.

"Người anh em, hiểu lầm rồi, cậu nghe tôi giải thích, nghe..."

Liên Kỳ một quyền đánh tới, giống như mang theo cả tiếng lòng gào thét.

Trịnh Huân y hệt một pho tượng đất, dễ dàng bị đâm văng ra xa, làm cho toàn bộ người có mặt ở sân vận động Á Thịnh đều hô lên kinh ngạc.

—————

*AV: Adults Video, phim XXX doạ mà

*Thao tác *double tap* trên màn hình iphone

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: FC toàn cầu của Liên Hân

Lần đầu tiên trong đời Liên Hân được lên hot search cùng với tin tức đầu đề, nhưng không ngờ lại là trong loại tình huống như thế này.

Di động rung lên giống như đuôi cá quẫy nước, âm báo cuộc gọi cùng tin nhắn không có phút giây nào gián đoạn, Liên Hân luống cuống tay chân, nhanh chóng mở tin tức ra để xem xét tình hình.

"Liên Kỳ vùng tay đánh nhau tại sân bóng, nghi vấn em gái ruột bị đồng đội quấy nhiễu"

"Liên Kỳ hành hung Trịnh Huân? Tiền đạo-hậu vệ quan hệ bất hoà, một mùa giải vất vả dành cho Á Thịnh"

"Sao lớn về nước, tình tình cũng lớn như tên tuổi: Liên Kỳ vì người nhà mà động cước với đồng đội"

"Lăng từ Trịnh Huân có ý đồ xấu đối với em gái của Liên Kỳ?"

Liên Hân xem mà không hiểu ra sao, bình luận bên dưới hot search lại càng không yên ổn.

Cơ bản là fans của Liên Kỳ cùng fans Trịnh Huân đang đấu vô mồm, thuận tiện kéo luôn cô vào nhai đi nhai lại. Mà mắng chửi hàng say nhất đều không phải dân mê bóng chân chính, đại đa số lại là fans nữ của hai phe chiến đấu với nhau.

Fans của Trịnh Huân nói Liên Kỳ là tên cuồng bạo lực, thích tự tiện đánh người, fans Liên Kỳ liền mắng Trịnh Huân rác rưởi, đồ đàn ông tồi tệ xấu ngàn năm không bỏ.

Fans nói Liên Kỳ bảo vệ em gái như vậy thực soái thực ngầu, phe Trịnh Huân liền đem ảnh chụp của Liên Hân ở buổi hôn lễ lấy ra công kích cá nhân.

Cái gì mà nhan sắc của người qua đường, vóc dáng bá thê, khí chất thôn quê, Trịnh Huân làm sao có thể coi trọng loại người như vậy trong khi đã có vợ là ngôi sao trẻ Lý Tương Như?

Đĩ nhiên fans Liên Kỳ không nghe, không nghe, không thèm nghe! Chỉ chăm chăm mục mà Trịnh Huân đá bóng trình độ rác rưởi, đến nỗi làm người cũng rác rưởi không kém, suốt ngày chỉ biết tòm tem ngoại tình!

Fans Trịnh Huân kira gặm búng búng, giống như xe bồn chở xăng bị châm kíp nổ, bọn họ đem mặt Liên Hân ghép vào ảnh thờ cùng đủ loại hình ảnh khó coi, dốc lực truyền bá trên khắp các trang mạng xã hội để nhục mạ cô.

Liên Hân mở mặt hồi lâu.

Kỹ Việt cau mày xem qua vài lần, sau đó liền xoay người gọi điện đến cho đồng sự chuyển trách bên an ninh mạng.

Phong Khải Ninh cùng Nghiêm Tự đang ở bãi sân bắn.

Nghiêm Tự từ trên ngựa nhẩy xuống, nách kẹp súng săn, tay ấn đi động, ý vị không rõ mà run vai "ha ha" cười to.

Phong Khải Ninh buông súng, hai chân nhẹ thúc, ruỗi ngựa đuổi đến bên cạnh, sau đó rũ mắt liếc nhìn đi động trên tay đối phương.

Chỉ thấy Nghiêm Tự đang sửa tên ID Weibo cá nhân từ "một nhát đâm đến tử cung" trở thành "FC toàn cầu của Liên Hân", sau đó bắt đầu vừa ngoác miệng cười vừa cùng người khác chửi nhau trên mạng.

FC toàn cầu của Liên Hân loại gà rừng như Lý Trương Như cũng xứng để so cùng Liên Hân tỷ tỷ sao?

FC toàn cầu của Liên Hân chủ tịch tập đoàn HD soạn tác thiên cùng với Tô Thị nhị công tử ngọc thụ lâm phong đều là thần tử dưới váy Liên Hân nữ vương nhà ta. Váy tay thì tới, xua tay thì đi!

Chân mày Phong Khải Ninh sắp biến thành dao nhỏ, hần sát ý đầy mình mà nhìn Nghiêm Tự "Có bệnh?"

"Lý Trương Như? Không phải người dưới trưởng công ty cậu sao? Liên Hân cùng cô ta có chuyện gì?" Hần lại hỏi.

Nghiêm Tự lúc này còn đang hết sức vui vẻ mà cười to "Oa bạn gái nhỏ của cậu, không đứng, búp bê tình dục...chep, nghe cũng không hay lắm. Đứng rồi, tiểu tình nhân của cậu bị đưa lên trang nhất nha!"

Phong Khải Ninh dùng hai ngón tay dài, từ trong túi áo trước ngực kẹp ra một cái đi động, mở trang tin tức, xem xem chốc lát liền nhủ mày "Người anh này cũng thật biết gây chuyện, đánh nhau còn làm liên lụy đến em gái mình."

Dứt lời, hần tựa hồ chuẩn bị gọi điện sai người giải quyết việc này.

Nghiêm Tự thấy vậy liền xua xua tay "Đề tôi giúp cho, chuyện nhỏ."

Nghiêm Tự một tay gẩy dựng nên công ty giải trí, loại sự tình này để hần đảm đương càng thêm dễ dàng, vì vậy Phong Khải Ninh chuyển sang gọi điện đến cho Liên Hân.

Nữ hải nhanh chóng tiếp cuộc gọi, vẫn là giọng nói ngọt ngào lại mẽ mẽ mang, kéo theo một chút âm cuối chậm nỉ trì độn.

Nghe qua thanh âm còn có cảm giác đây chỉ là một tiểu cô nương nhút nhát lại không rành thế sự.

"Alo..."

Phong Khải Ninh lạnh lùng hỏi "Lại gây chuyện?"

"Không có... Em cũng không biết là như thế nào, trước tiên em phải đi về nhà tìm ca ca cái đã."

"Con nít hỏi sửa." Phong Khải Ninh xuýt một tiếng.

Liên Hân ủy ủy khua khua mà oán giận hần trong chốc lát, sau đó nói muốn tìm ca ca hỏi cho rõ ràng, liền cúp máy.

Nghiêm Tự liếc hần, lắc đầu "Không có chút dạ vị nào a, Phong tổng."

Phong Khải Ninh lạnh lùng quét mắt, lờm một cái.

"Đứng rồi, việc này đã có người lo, nghe nói là bên an ninh mạng vào cuộc, nội dung đề cập đến vấn đề trên bao gồm công kích cá nhân, hình ảnh bịa đặt đều bị triệt tiêu sạch sẽ." Nghiêm Tự nhún vai.

Phong Khải Ninh nhàn nhạt mà chuyển tầm nhìn, xoay người lên ngựa.

Mặt ngoài tuy vẫn bất động thanh sắc, kỳ thực nội tâm hần lại đang hoài nghi chuyện này là do Tô Tử Tịch đứng ra xử lý.

Nghiêm Tự lên ngựa, cùng hần sóng vai, không biết đột nhiên nhớ tới cái gì, liền hỏi "Đứng rồi, cậu biết Tô Tử Tịch gần đây đi đâu không?"

Phong Khải Ninh cao quý lãnh diễm mà giọng sừng nhắm chuẩn, không hề phản ứng.

"Tô lão thái gia nhà bọn họ nghe nói bỗng nhiên tìm được tình yêu tuổi xé chiều, miễn mang vợ trẻ mới cưới về nước gặp bảy con cháu, cho nên bảy giờ cậu ta phải ra ngoại quốc đón người. Buồn cười thật, đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Cận kề cái chết

Liên Hân về đến nhà, trông thấy phòng khách một mảnh hỗn độn, cô lần theo vò bìa rải rác lung tung đẩy đất tìm ra Liên Kỳ.

"Ca, sao lại thế này, vì cái gì lại đi đánh nhau... còn uống nhiều như vậy?" Liên Hân ngồi xồm bên người hần, lo lắng mà sờ thử độ ẩm trên trán Liên Kỳ.

Nam nhân ngồi bệt dưới đất, một tay gác lên đầu gối, vai rộng chân dài. Hần chạm rẫy ngựa đầu, đưa tay phanh thêm mấy hàng cúc áo trên ngực, động tác mang theo khí vị thành thực thoát nhìn vô cùng gọi cảm.

Liên Kỳ hip mắt nhìn trần nhà, hầu kết lẩn lộn, thân hình kia vẫn vĩ ngạn cao lớn như cũ, nhưng không hiểu sao lại mang đến một loại cảm giác vô cùng suy sụp.

Liên Hân lăm bầm lâu bầu, chuẩn bị giúp hần vắt cái khăn nóng đến để lau mặt, không ngờ vừa mới đứng dậy liền bị một cổ sức lực mạnh mẽ đẩy văng ra xa, mông lưng đều trực tiếp đập lên sàn nhà.

"A! Ca, anh làm em đau!"

Liên Kỳ nhìn cô, duỗi tay mở khoá thắt lưng, không nói một lời liền đem hai tay Liên Hân trở lại, sau đó trực tiếp kéo quần lót của cô xuống, tóc ngược vấy lên.

Ngón tay thon dài không chút thương tiếc mà trực tiếp cắm vào tiểu huyết, Liên Kỳ sục sạo khắp nơi bên trong, giống như đang cố gắng tìm kiếm thứ gì.

"Ca? Anh muốn làm gì? Đừng như vậy có được không, em sợ..."

Vách trong âm đ*o theo phản xạ có điều kiện mà co chặt lại, cũng không hiểu là do chống đỡ dị vật đột nhiên xâm lấn hay vẫn là ồm ờ câu dẫn.

Liên Kỳ tùy tiện túm lấy váy áo xé làm hai mảnh, dây nuy bằng tinh xảo hình cánh hoa xà rơi đầy đất, nịt ngực cũng bị còi bỏ ném sang một bên.

Hai bầu ngực no đầy tròn trịa liền bày ra tới, mang theo đủ loại dấu vết vừa bị nam nhân dày vò qua, từng dấu dò thăm nhảy lên trước mắt Liên Kỳ, giống như trào phúng cùng khiêu khích.

Hai mắt hần đỏ ngầu, vói tay bắt lấy một bên ngực nhéo lên, để cho Liên Hân tự mình cúi đầu nhìn xem

"Đây là cái gì?"

Liên Hân cắn bản không nghĩ tới điều này, cơ thể cô tương đối đặc thù, khả năng phục hồi nguyên trạng vô cùng mạnh mẽ, nhưng do lần này cuồng quit quay trở về nhà, thời gian thật sự là quá ngắn.

"Em...té, té ngã..." Liên Hân ậm ừ.

"Té ngã?" Liên Kỳ thấp thấp lặp lại, cười nhạt "Là do nam nhân chạm vào phải không?"

Liên Hân còn định giải thích một chút, liền thấy Liên Kỳ lấy đi động ra, click mở video ném tới trước mặt cô.

"A! ha... mát-xa tiểu ca... thoải mái quá..."

"A, a, tiểu ca, mau xoa ngực em... muốn được mát...a..."

Câu chữ dăm lăng quen thuộc cùng với hình ảnh dương v*t chọc vào rút ra đập vào mắt, bắt ngờ đánh úp làm cho Liên Hân hít một ngụm khí.

Liên Kỳ không có cách nào chịu đựng cái video này thêm lâu, thực mau liền tắt đi, hân đem hai chân Liên Hân áp ngược lên, dùng áo của chính mình trời căng chân cùng cổ tay cô vào chung một chỗ.

"Nữ nhân dăm tiện, cô rút cuộc cũng giống như mẹ cô, cả hai đều là đồ dẽ tiện, lừa đảo..."

Liên Hân bị trời lại giống như một cái bánh quẩy, chỉ còn phơi ra tiểu huyết, bụng, cùng vùng ngực loang lổ dấu vết.

Liên Kỳ nhanh chóng trút bỏ quần áo, móng vừa áp, mang cả một cây thịt trụ phần nộ tím trứng không hề được bôi trơn, vuông góc cắm thẳng vào trong.

"Ha——! Anh!"

"Chỉ bởi vì tôi đi huấn luyện mấy ngày, không có thời gian chăm sóc cho cô sao?" Eo hồng Liên Kỳ cuồng mãnh tấn công, không ngừng xâm nhập "...mát-xa tiểu ca?"

Hắn đưa tay siết chặt lấy cần cổ mình khiến của Liên Hân, thanh âm thống khổ mà hỏi "Chỉ cần có dương v*t thì đều được phải không? Liên Hân... vì sao đối xử với tôi như vậy?"

Kích cỡ của Liên Kỳ quá lớn, thân gầy tuy ý là có thể chạm đến tận sâu bên trong.

dương v*t thô trắng không hề thương tiếc mà bay nhanh rút ra chọc vào như vậy, Liên Hân vốn dĩ phải nên đau đớn, nhưng thân thể mẫn cảm chết tiết của cô lại sớm bị đâm đến dăm thuy rào rạt.

Thậm chí tăng tăng lớp lớp thịt bên trong còn vì cực độ vui sướng mà nhiệt tình triển bực, núu giữ đại dương v*t ở lại. Huyết nhục cùng âm khẩu giống như cái miệng nhỏ khát cầu, thỉnh thoảng nhảy lên cắn mút lấy hắn.

Chỉ trách kích cỡ của Liên Kỳ quá mức ưu việt, trời sinh chính là dùng để mang đến khoái cảm cho nữ nhân, Liên Hân căn bản không có cách nào che lấp.

"Ca ca, đừng cấm như vậy, đừngg...đừng dùng sức, a..."

"Như vậy cũng có thể ướt? Cô quả thực quá phóng đảng, tôi nên sớm biết..."

Liên Kỳ nhắm thẳng xuống dưới mà kịch liệt huyếch mông, cảm đến Liên Hân giống như một con cá bị ghim chặt đầu đang liêu mạng vẫy đuôi, tao huyết nhện không được càng hướng về phía trước mà rướn người nghiêng đón.

"Ca ca! A...Đừng như vậy, xin anh!"

"Lần đầu tiên không phải cô còn đuổi theo cầu tôi cảm vào hay sao? Kể cả dương v*t của ca ca đều thêm khát như vậy, khó trách! Thảo nào cô nói không cần tiền, cái gì đều không muốn, tôi còn cho rằng cô thật sự... thật sự cần tôi, cần được ớ cạnh ca ca. Hoá ra cô chỉ là muốn được tôi chơi mà thôi!"

"Căn bản chính là nữ nhân lăng ló! Lừa gạt! Trước giờ toàn bộ đều là lừa dối!"

Liên Kỳ nhắm thẳng tao huyết của Liên Hân, không ngừng đẩy đưa, giống như cuồng ngang truyền sang toàn bộ lừa gạt, nhất sau so với nhất trước càng thêm tàn nhẫn.

Liên Hân bị cảm đến d*m thuy cuồng lưu, huyết nhục run rẩy, không ngừng lắc đầu xin tha "Ca ca, em không phải người tệ bạc giống như anh nói, a...ha... là kích cỡ của anh quá lớn, em thật sự... thật sự nhện không được. Đừng! Đừng cấm nữa, bằng không em sẽ, em sẽ..."

"Sẽ cái gì? Vậy mà cũng sung sướng được sao?" Thanh âm của Liên Kỳ thậm chí còn có một ít bi thương, thân thể hùng tráng cường hân vận động càng thêm cuồng bạo "Bởi vì dương v*t lớn, cho nên cô mới có thể như vậy, có đúng không?"

"Tôi hẳn là còn phải cảm tạ cô, vì đã có nhu cầu thích hàng thô to?"

Liên Hân chìm trong nhục dục, thất thần mà lắc đầu, huyết khẩu bên dưới không ngừng phun ra dăm lộ, một khắc cũng không thể ngừng.

"Tôi đã cảnh cáo cô, Liên Hân..."

"Sao cô có thể đối xử với tôi như vậy?"

Sao cô có thể đối xử với tôi như vậy..."

"Những gì mà cô từng nói, đều chỉ là úng phó trên giường thôi sao?"

"Nếu cô chỉ cần tiền thôi thì thật tốt, cứ trực tiếp mở miệng, muốn bao nhiêu tôi sẽ cho bao nhiêu! Hà tất phải lừa dối đến mức độ này?"

Cự vật hữu lực đột nhiên lên hỏi đánh vào điểm G của Liên Hân.

"Aa——"

Liên Hân thật sự nhện không được, huyết khẩu kịch liệt phun ra âm tĩnh, hai đầu ngực tiết sữa, tưới ướt thân thể tinh trắng của Liên Kỳ từ trên xuống dưới.

Hắn phần nộ mà phá khai cung khẩu của cô, không cho nữ nhân cực độ mẫn cảm sau cao trào nghỉ ngơi phút giây nào, ngược lại càng dốc lực ra vào mà chà đạp em gái.

"Như vậy còn cao trào? Như vậy còn cao trào! Lâm tĩnh với ai đều được phải không? Ai cũng có thể làm cô sung sướng? Anh ruột có thể, tên mát-xa quên ven đường cũng có thể, tuy tiện bất cứ thứ rác rưởi gì đều có thể? Cô là kỹ nữ sao?" Âm rung cuối cùng phảng phát kéo theo cực độ thống khổ.

Liên Kỳ chìm ngập trong khoái cảm, đau đớn cùng phần nộ, đối với tiểu huyết bên dưới hung mãnh thúc mông.

Cặp đùi khúc khởi thô trắng cười trên huyết khẩu hướng lên trời của Liên Hân, hân dùng thứ đồ vật đáng sợ giữa hai chân tàn bạo ra vào mà chà đạp em gái.

Liên Hân vô lực lắc đầu, phun ra đợt dăm tương thứ hai.

"Còn không phải là muốn được đại dương v*t thao sao? Tôi thỏa mãn cô! Vì sao lại lắc đầu! Còn có cái gì bất mãn?!"

Liên Kỳ trước sau vẫn không coi trời cho Liên Hân, cứ như vậy luân phiên không ngừng, máy móc mà dùng tốc độ cao nhất thao cầm, giống như cô chỉ là một con ngựa dẽ cho người cưỡi, chỉ là bôn vệ sinh công cộng ai ai cũng có thể ngồi vào.

Liên Hân liên tục triều xuy, sàn nhà, giường, thân thể của hai người, tất cả đều bị cô hết lần này đến lần khác phun thành một mảnh hỗn độn bất kham, thậm không nỡ nhìn.

Trong khi Liên Kỳ chỉ bản đứng một lần.

Hai quả bị sắt tròn trịa liền gắt gao để trên huyết khẩu, run sức đem dòng tinh dịch đầu tiên phun vào cơ thể Liên Hân, một giọt cũng không chừa.

Sau đó hắn lại thực nhanh chóng mà bắt đầu đợt thứ hai, xô xuyên không ngừng nghỉ.

《Cảnh báo! Kiểm tra đo lường nhận thấy dấu hiệu thoát âm, nếu tiếp tục cao trào vô tiết chế như vậy, ký chủ khả năng sẽ gặp phải tình trạng thoát âm trầm trọng, mức độ nghiêm trọng sẽ dẫn đến từ vong!》

《Cảnh báo! Kiểm tra đo lường nhận thấy dấu hiệu thoát âm, nếu tiếp tục cao trào vô tiết chế như vậy, ký chủ khả năng sẽ gặp phải tình trạng thoát âm trầm trọng, mức độ nghiêm trọng sẽ dẫn đến từ vong!》

Trước mắt Liên Hân mờ loạn một mảnh, màu sắc sặc sỡ, đại não dường như thiếu hụt oxy, cả người co giật run rẩy ở trong vô hạn cao trào.

Căn thật trụ to lớn của Liên Kỳ vĩnh viễn không chịu buông tha cho cô, giống như một vòng tuần hoàn khoái lạc vĩnh hằng, từng đợt từng đợt mà đẩy đưa cô đến cực độ vui sướng.

Chúng càng quết, cướp lấy mỗi một sợi dây thần kinh trong người cô, khoái cảm cận kề cái chết cơ hồ làm Liên Hân mất đi ý thức, hệ thống ước chừng cảnh cáo bốn lần, cô mới hoảng hốt nghe rõ.

Ý thức được đến tính nghiêm trọng của vấn đề, Liên Hân chỉ có thể nỗ lực đoạt lại quyền không chế não bộ, sau đó hai mắt đầm lệ mà hé miêng, thanh âm run rẩy khàn khàn.

"Ca, thật sự... không như anh nói... Người đó không phải chuyên viên mát-xa, anh ấy là...bạn trai của em"

Liên Kỳ bỗng nhiên dừng lại, xích long nộ trứng ở giữa tiểu huyết găng co thật lâu, cuối cùng đột ngột rút ra ngoài, mang theo một chuỗi dăm dịch trộn lẫn, trông tư thái dừ tợn khủng bố giống như măng xà bị người chọc gặt.

"...vừa nói cái gì?" Hắn âm lãnh hỏi.

—————

Chap sau: "Em đừng giải thích, chỉ việc nói cho tôi biết, cần tôi, hay là cần nam nhân chó má nào khác?"

❑Lật thuyền rồi anh chị em ơi, đoán xem thuyền Kỳ ca hay Kỳ đội chìm trước? Huhu

Ả sẵn tiện cảm ơn đồng bào đã yêu thương, 100k views/4k vote rồi, hông ngờ luôn á, bắt tìm chút chút

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Đòi này cũng đừng gặp lại

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Huyệt khâu phun ra máu lộ, thân thể Liên Hân liên tục run rẩy hồi lâu mới có thể khôi phục lại như thường.

Dưới ánh mắt lạnh băng ngưng trệ của Liên Kỳ, cô lấy hết can đảm ra mà nói "Anh ấy vốn dĩ chính là bạn trai của em, trước giờ vẫn vậy...so với anh còn sớm hơn rất nhiều..."

Liên Kỳ đứng phắt dậy, từ trên nhìn xuống, lồng ngực phập phồng "Lập lại lần nữa? Nói cho rõ ràng!"

Liên Hân nhỏ giọng khóc "Ca, anh có thể coi trời cho em trước được không? Em đau..."

Liên Kỳ vừa nhìn đến cổ tay Liên Hân bị trời đến hằn ra từng vết tím xanh, nháy mắt cảm giác giống như kim đâm, vô pháp khác chế từng trận đau đớn ở trong lồng ngực.

Hắn lập tức không nhìn nữa, buông tay mặc kệ để cô ngã nhào trên mặt đất, từ chi nhẹ nhàng run rẩy.

Liên Hân đem tay chân phàng phất như không còn thuộc về mình chậm rãi thu về, cuộn tròn lại thành một vòng.

"Ngày đó trở trên đảo Phô Cát, chúng ta chỉ là ngoài ý muốn... trước đó kỳ thực em đã có bạn trai. Nhưng sau khi sự việc phát sinh, em cũng không hiểu tại sao...có thể là do em quá khao khát tình thân, rồi lại dường như cũng thích ca ca như một người nam nhân bình thường. Em không có cách nào khôi phục lý trí, cứ chìm sâu mê luyến vào loại thân cận này, em thật sự rất cần anh! Chỉ là người kia, anh ấy...anh ấy là bạn trai em, em cũng không có biện pháp làm tổn thương người ta..."

"Cho nên liền tổn thương tôi?"

"Ca, không phải như thế..." Liên Hân lắc đầu "Chúng ta là anh em ruột, đây chính là mối quan hệ không thể chối bỏ. Em với anh không bao giờ được quang minh chính đại mà ở bên nhau, chúng ta vĩnh viễn vẫn là anh em! Anh nổi danh như vậy, làm sao có thể cả đời không kết hôn, sẽ bị người ta dèm pha..."

"Chúng ta con mẹ nó không làm anh em! Tôi thà không có đứa em gái này! Tôi chỉ muốn làm tình với em, muốn thương em, muốn em chi thuộc về một mình tôi mà thôi. Đây là tình cảm nam nhân đối với nữ nhân, tôi sống như thế nào không cần người khác chỉ điểm!"

Liên Hân còn muốn nói cái gì, đôi mày rậm của Liên Kỳ liền dựng đứng, hần cắt ngang "Em đừng giải thích, chỉ việc nói cho tôi biết, em cần tôi, hay là cần nam nhân chó má nào khác?"

Ánh mắt Liên Kỳ hệt như băng tuyết bao phủ lấy cô, tạo thành những mũi băng nhọn treo lơ lửng trên đầu, tùy thời đều có thể rơi xuống.

"Từ bỏ hắn ta, từ bỏ những suy nghĩ miễn man đó, chúng ta xem như chưa từng xảy ra chuyện gì. Tôi chỉ có thể cho em cơ hội ngay lúc này thôi, một lần duy nhất trong đời...tha thứ cho em. Nếu em sợ phiền toái, tôi ra mặt giúp em giải quyết, vấn đề khác không cần phải nghĩ, tôi đều xử lý ổn thoả."

Liên Hân nhất thời do dự, hốc mắt đỏ hoe mà nhìn hắn, cô thực sự không có cách nào lập tức buông lời dối gạt Liên Kỳ thêm nữa, rốt cuộc đây chính là ca ca...

Nhưng sự kháng cự sâu trong đáy mắt Liên Hân vô tình lại rõ như ban ngày.

Liên Kỳ hít sâu, ngửa mặt nhìn trần nhà, sau đó gật đầu "Được."

"Có thể."

"Cứ như vậy đi"

"...lúc trước xem như tôi điên rồi"

Hắn xoay người bước vào phòng tắm "Rạng sáng ngày mai rồi khỏi đây đi."

Liên Hân nhìn theo bóng dáng mờ nhạt của Liên Kỳ, trong lòng chậm rãi nổi lên tầng tầng lớp lớp hoảng hốt, sau đó lan rộng ra thành hồi hận cùng khổ sở.

Liên Hân tự ngẫm ra rất nhiều lý do, khả năng có thể cứu vãn tình hình, nhưng Liên Kỳ căn bản không ngó ngàng tới cô.

Hắn tắm rửa xong, lúc trở ra chỉ ném cho cô cái hòm thuốc cùng một tấm thẻ "Tự mình bôi thuốc, còn đây là tiền thuốc men, không mặt mã, không cần thì vứt."

Dứt lời liền sai chân đi lên lầu.

Chẳng mấy chốc sau liền nghe được tiếng sập cửa từ lầu trên truyền xuống.

"Ca..."

Liên Hân nằm trên sofa ở phòng khách ngủ một đêm, mới sáng sớm đã thức dậy, ngoan ngoãn ôm gối ngồi chờ Liên Kỳ xuống lầu.

Hắn vác theo một balo thể thao thật to đi đến bực cửa, đưa lưng về phía cô, thanh âm trầm trầm "Coi như tôi xin em, hãy mau đi đi... Đòi này, cũng đừng gặp lại."

Lại một tiếng sập cửa vang lên.

Liên Hân ngồi ở sofa, cúi đầu mân mê dây tua rua trên gối, ngồi thật lâu, cuối cùng đứng dậy thu gom một chút đồ vật, rồi đi.

Trên đường, Liên Hân nhớ tới chuyện cái video nọ, đành gửi tin nhắn đến cho Liên Kỳ.

Sau một hồi, hắn lĩnh đạm trả lời

Liên Kỳ nhắn xong liền kéo cô vào blacklist.

Liên Hân đứng ở ven đường, nhìn chằm chằm tin báo nick mình đã bị Liên Kỳ chặn, trực tiếp mua một vé máy bay quay về Án Thị.

Hiện tại cô tay, mắt cá chân, cổ, eo cùng lưng cô tất cả đều là vết bầm, có lẽ trong vòng một hai ngày tới đều không thể gặp Kỳ Việt.

Liên Hân đơn giản dứt khoát nói cho hắn biết việc Trịnh Huân quay lên bọn họ, dù sao chuyện này cũng liên quan đến quyền lợi cá nhân, cô không thể giấu diếm Kỳ Việt. Sau cùng Liên Hân còn khuyên hắn quay về Án Thị trước, nói Liên Kỳ hiện tại cảm xúc không tốt lắm, cô phải ở lại với ca ca, vài ngày sau sẽ tới tìm hắn.

Hai giờ sau, Liên Hân có mặt ở sân bay quốc tế Án Thị, hiện trường đang tụ hội rất nhiều fans, biển người tấp nập, phở trương vô cùng.

Nhưng lúc này cô cũng không còn tâm tư chú ý tới mình tình, chỉ vội kéo hành lý rời khỏi sân bay.

Liên Hân không biết phải đi đâu về đâu, chìa khoá nhà của Lâm Lập Phong cùng Kỳ Việt đều để ở chỗ Phong Khải Ninh.

Lúc Tiểu Cẩm thu xếp vali giúp cô, đã cố ý giữ lại rất nhiều đồ dùng cá nhân ở biệt viện, bởi vốn dĩ chỉ là ra ngoài một chuyến tham gia hôn lễ mà thôi.

Tuy rằng Liên Hân cũng có áp ú tâm tư bỏ trốn, nhưng độ cảnh giác của Tiểu Cầm tuyệt đối không thể coi thường.

Hiện tại với cái thân thể đầy dấu vết này, cô gặp ai đều không thích hợp.

Đi khách sạn mà nói, Kỳ Việt là cảnh sát, vạn nhất hẳn tâm huyết dâng trào, hoặc là một ngày nào đó đột nhiên nảy lên ý tưởng, đem toàn bộ lịch sử thuê phòng của cô tra ra, vậy cũng vô pháp giải thích.

Liên Hân tìm một quán cà phê nhỏ nhỏ, ngồi chờ cho qua thời gian, sau đó lại đi tới đi lui ở khu vực gần toà nhà HD cùng bệnh viện Sâm Vinh, cuối cùng vẫn là không dám bước vào.

Mặc kệ là tiếp xúc với ai trong hai người họ, Liên Hân đều không có khả năng bộc kín thân thể suốt ngày.

Mà có khi xem qua một thân tím bầm này xong, chỉ sợ bọn họ đều sẽ giả vờ như không nhìn thấy.

Một chiếc Ferrari berlinetta* màu đỏ bỗng nhiên chạy đến, song song đi bên người Liên Hân, tiếng chân ga ken két làm cô không thể nào xem nhẹ sự tồn tại của nó.

Liên Hân nghiêng đầu, nhìn chủ nhân của chiếc xe.

Nghiêm Tự thong thả hạ kính râm xuống, cười tươi mà vẫy tay "Hello?"

Liên Hân ngẩn người, cẩn thận gật gật đầu "Ừm..."

Nghiêm Tự gác tay lên cửa "Ừm là sao?"

Liên Hân mờ mắt "Chính là, không biết trả lời như thế nào cho hợp lý."

"Cô biết tôi là ai sao?" Nghiêm Tự cười cười.

Liên Hân nhìn kỹ lại một lần, rất tuần tử, nhưng mà không quen mắt, chắc là người lạ rồi, cô lắc đầu.

Nghiêm Tự nghĩ nghĩ, lần đầu tiên gặp nhau thì cô gái này đang bị Phong Khải Ninh lấn lộn, không biết mặt hẳn cũng là bình thường "Tôi là bạn của Phong Khải Ninh, cũng là bạn của Tô Từ Tích, cô đang định đi tìm ai trong hai người họ?"

Hắn nhìn nhìn định vị, nơi này không sai biệt lắm chính là ở giữa toà nhà HD cùng bệnh viện Sâm Vinh.

Liên Hân quả thực ngớ người, như thế nào vừa mở miệng liền điểm thẳng mặt hai người kia, có ý tứ gì, hẳn biết chuyện sao?

"Tôi đưa cô đi?" Nghiêm Tự bày ra tư thái vô cùng nhiệt tình thích giúp đỡ người khác.

Liên Hân lắc đầu "Tôi không tìm ai hết. Anh...đừng nói với họ là đã nhìn thấy tôi."

Nghiêm Tự nhướn mày "Lý do?"

Liên Hân sốt ruột "Mặc kệ là vì cái gì, hiện tại đừng nói, qua hai ngày nữa tùy anh muốn làm thế nào cũng được."

"Ồ..." Nghiêm Tự kéo dài âm cuối, ra vẻ bùng tình đại ngộ, sau đó tiếp lời "Vậy tôi càng phải nói."

Dứt lời, hắn liền móc đi động ra lục tìm danh bạ, giả vờ giống như sắp gọi điện đến cho Phong Khải Ninh.

Liên Hân vội vàng chặn tay hắn lại "Đừng đừng! Làm ơn! Tôi muốn yên tĩnh nghỉ ngơi vài ngày!"

Nghiêm Tự nghe được lời này, không biết nháy mắt linh ngộ được cái gì, liền run vai cười ha ha "Rồi rồi, tôi hiểu tôi hiểu, ha ha, khá lắm..."

Liên Hân về mặt trì độn, hẳn ta "khá lắm" cái gì chứ?

"Vậy cô muốn đến đâu, tôi chờ cô một đoạn, không thể để cô đơn độc kéo hành lý đi như vậy được." Hắn xuống xe, giúp Liên Hân đỡ vali.

Liên Hân còn chưa kịp phản ứng, cái vali màu hồng hạt của cô đã bị nhét vào trong siêu xe.

Ngồi ở ghế phụ, Liên Hân bỗng nhiên có chút lo sợ mà hỏi "Anh không phải dân buôn người chứ?"

Nghiêm Tự cười đến đôi mắt đều cong "Đương nhiên, đem cô bán sang Đông Nam Á, giá bán đại khái còn không đắt bằng một cái bánh xe của tôi."

Liên Hân buồn bực.

"Mỹ nữ, muốn đi đâu?"

Liên Hân mờ mắt một lát.

"Thấy chưa, đến cả đi chỗ nào còn chưa nghĩ ra, ban này là định chuẩn bị hành tẩu giang hồ sao?"

Nghiêm Tự liếc nhìn Liên Hân một cái, em gái này thật sự rất khá nha, chỉ vì đề cho "tiểu muội muội" được nghỉ ngơi mà chấp nhận lưu lạc đầu đường xó chợ, quả thực trình tiết liệt nữ, tấm gương người lao động mẫu mực thời hiện đại!

"Được rồi, muốn tùy tiện nghỉ ngơi hai ngày thôi đúng không? Để anh đây giới thiệu cho cung một cái gắm cầu thật xịn."

"Hả?" Nào Liên Hân còn chưa kịp nhảy số, Nghiêm Tự đã khởi động xe chạy đi rồi.

"Đừng sợ, chỗ đỗ bảo đảm chính là gắm cầu có phong thủy tốt nhất Án Thị, bốn bề thông thoáng, ánh sáng đầy đủ, phía sau là núi non trùng điệp, trước mặt là sông ngòi uốn quanh..."

Dọc theo đường đi, chỉ nghe thấy một mình Nghiêm Tự bla bla mà nói không ngừng miệng.

Bất quá, hẳn còn khá hài hước, có mấy lần Liên Hân thật sự bị Nghiêm Tự chọc cười.

Xe tiến vào một tiểu khu u tĩnh yên ắng, cây xanh um tùm, hoa bướm khắp nơi, tất cả đều là biệt thự, hơn nữa còn cách nhau khá xa, người ở cũng không nhiều lắm, phi thường tư mật.

"Nơi này có hai căn hộ được dành làm ký túc xá tạm thời cho người trong công ty tôi, thỉnh thoảng nghệ sĩ tới Án Thị làm việc đều sẽ ở lại. Nhưng mà hiện tại cũng không có ai, thực bí ẩn thực an toàn, kết cấu khu này chuyên môn xây dựng để phòng ngừa phóng viên, có cứ an tâm mà ở. Nữ hài đừng nên tùy tiện trụ lại khách sạn ở bên ngoài, đều không an toàn."

Hắn duỗi tay gõ lên đi động của Liên Hân một cái "Ting! Bạn có một lời mời kết bạn mới!"

Liên Hân theo bản năng mà mở Wechat ra xem, Nghiêm Tự liền thuận tay quét mã QR, thêm bạn, sau đó lại đem mặt mã khoá cửa nhà gửi qua cho cô.

"Anh..." Liên Hân suy ngẫm "Anh làm việc ở công ty giải trí à?"

Nghiêm Tự nghĩ nghĩ, làm chủ cũng là làm mà phải không, liền gật gật đầu.

"À." Liên Hân gật gù "Vậy cảm ơn anh, nhưng anh cứ đem ký túc xá của công ty cho tôi mượn ở nhờ như vậy, không có vấn đề gì sao?"

Nghiêm Tự xua tay "Không sao."

Dù gì tất cả cũng là tài sản của hắn.

Nghiêm Tự giúp Liên Hân xách hành lý vào trong, sau khi tùy tiện nhìn một vòng liền phát phát tay, vui vẻ thoải mái mà lái xe đi rồi.

Phong cách xuất hiện cùng biến mất đều có vẻ tâm huyết dâng trào như nhau.

Liên Hân thở ra một hơi, không ngờ lo mơ lo mơ liên có nơi nương náu, xem ra chỉ số may mắn của cô còn không quá thấp.

《Nhắc nhớ! Ký chủ, khoảng cách đến ngày nghỉ ngơi kết thúc chỉ còn có...》

"Hệ thống, hiện tại có thể dừng đề cập tới chuyện này được không? Ta thật sự không có tâm tình để nghĩ việc khác, chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, cần được yên tĩnh."

Liên Hân đem hành lý lên lầu, sau đó xuống dưới dạo một vòng xem qua kết cấu phòng ốc, nào ngờ vừa định xoay người đi tắm liền nghe được tiếng khoá điện từ "tít tít tít" mở ra.

Cô kinh ngạc hoảng loạn mà ngừng đầu, cùng với Giang Dữ Mộ vừa mở cửa tiến vào bốn mắt nhìn nhau.

**Ferrari F12 berlinetta*

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Đại minh tinh hất đất trên người cô

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Giang Dữ Mộ nhìn Liên Hân đứng trước mặt, sững sờ một chút.

Phía sau lưng đồng thời truyền đến một loạt âm thanh, người đại diện cùng chuyên viên trang điểm trò chuyện rôm rả, còn có bánh xe vali lăn lộc cộc.

Trong nháy mắt, Giang Dữ Mộ theo phản xạ mà dùng một tay bế thốc Liên Hân lên, nhét vào buồng vệ sinh bên cạnh, sau đó đi nhanh ra ngoài đứng chắn ngay cửa.

"Tôi ở chỗ này, hai người trụ căn bên kia đi."

Người đại diện Thái Ân sững sờ "Từ đây sang căn bên kia còn phải mất 5,6 phút đi bộ, tôi ở cùng với cậu thôi, để những người khác đi đi..."

Giang Dữ Mộ lắc đầu "Tôi muốn ở một mình."

Thái Ân cũng hết cách, ca sĩ thiên tài nhà bọn họ lại lên cơn tính tình cổ quái, đánh bắt đắc dĩ lắc đầu, đem hành lý của Giang Dữ Mộ đẩy tới cho hắn, lăm bằm lăm bầu xua những người khác đi sang biệt thự bên kia.

Người đi rồi, Giang Dữ Mộ liền đóng cửa lại.

Liên Hân đẩy mở cửa buồng vệ sinh, thật cẩn thận mà dò đầu ra nhìn, để lộ một khuôn mặt phù dung.

Giang Dữ Mộ quay đầu lại.

Liên Hân mở miệng đi ra.

Giang Dữ Mộ duy trì biểu tình thanh lãnh mà nhìn cô, dùng đầu ngón trỏ vẽ lên một dấu chấm hỏi giữa không trung.

?" Liên Hân sững sờ một chút.

"À à! Bạn..bạn tôi cho tôi ở tạm chỗ này mấy ngày. Ừm, đúng rồi, anh là nghệ sĩ sao, à vậy...vậy nếu anh muốn ở lại đây thì tôi sẽ đi ngay..."

Giang Dữ Mộ lắc đầu "Có đủ phòng. Bạn cô là ai?"

Thanh âm vang ngọc vang lên, gần trong gang tấc, ồm tai kinh người, Liên Hân nháy mắt liền nổi một tảng

đá gà. Hơn nữa phương thức nói chuyện của Giang Dữ Mộ có điểm gãy gọn, cô thiếu chút nữa không phản ứng kịp.

Liên Hân vừa định nói ra tên vị chủ nhân của chiếc Ferrari điểm dứa kia, lại chợt phát hiện người ta tên gì cô còn chưa hỏi.

"Áy, tôi cũng không biết anh ta tên gì..."

"Hửm?"

Toàn thân Liên Hân lại tê rần, cô sờ sờ vành tai, chậm rãi mở di động ra, đem ID wechat của Nghiêm Tự đưa cho hắn xem "Đây là bạn của bạn tôi..."

"À, chủ tịch công ty." Giang Dữ Mộ gạt đầu.

Liên Hân cùng hắn qua lại vài câu, có chút co rúm mà nắm chặt hai tay, bà vai đều rụt.

Cô vốn dĩ cho rằng chỉ có một mình trụ lại trong nhà, cho nên đã sớm cài bỏ áo khoác, trên người hiện tại đơn độc một mảnh váy liền, vừa mỏng vừa xuyên thấu, phía trước còn là cổ chữ V khoét rất sâu, nhìn qua thật quá không có thể diện.

Mắt phượng nhãn nhật của Giang Dữ Mộ đảo qua khe rãnh thâm thuy trên ngực cô, phần cổ rài đầy vết tím lớn nhỏ, bầu ngực còn có dấu tay...

Hắn xoay mặt về hướng khác, giống như tùy ý mà nói "Tôi tới Ân Thị tổ chức liveshow."

"À."

"Sẽ ở lại vài ngày."

"Ồm..."

Hắn liếc mắt nhìn Liên Hân một cái, sau đó đi đến sofa ngồi xuống, không nói gì nữa, chỉ rút di động ra, ngón tay thon dài chuyên chú gõ lên màn hình.

Di động trong tay Liên Hân rung lên một chút, cô mở ra xem, phát hiện chính là Giang Dữ Mộ ngồi cách đó ba bước gửi tin nhắn đến.

Liên Hân liếc hẳn một cái, sau đó ngồi vào đầu còn lại của sô-pha rồi mới trả lời.

Tuy rằng trong thời gian ngắn cô còn chưa định mưu đồ gì với người này, nhưng nếu hẳn đã chủ động nhắc tới sự kiện lần nọ, vậy Liên Hân liền không khách khí.

Giang Dữ Mộ dừng tay, mắt phượng vốn dĩ vô cùng lãnh đạm bỗng dưng trào ra một chút ý cười.

Nhanh như vậy liền bắt đầu tán tỉnh đây ưà rồi? Liên Hân nâng mắt, chớp chớp nhìn hẳn chốc lát, sau đó gật đầu.

Giang Dữ Mộ đứng dậy, dắt theo Liên Hân đi lên lầu.

Chân dài chỉ mới tùy tiện sai vài ba cái, nhưng nữ hải phải gian nan lắm mới đuổi kịp theo sau, vì vậy Giang Dữ Mộ đi mấy bước lại quay đầu nhìn một cái, cuối cùng dứt khoát sóng vai chờ Liên Hân đi cùng.

"Tầng trên có đàn." Hân chỉ chỉ lên lầu.

Liên Hân lại thực khoa trương run rẩy một chút, cả người dán sát vào hắn, đáy mắt không rõ ý vị mà ẩm ướt ngược nhìn.

Giang Dữ Mộ tỏ ra mình bạch, ý tứ của cô chính là lại bị thanh âm của hắn làm cho điên đảo nữa rồi, liền dúi tằm mắt, khoé môi câu lên.

Hắn không nhìn thẳng vào cô, có vẻ tùy ý mà đưa tay lên ra hiệu, tự chỉ chỉ vào cổ mình "Làm sao lại bị thương?"

Liên Hân sờ sờ cổ, lại cúi đầu xuống nhìn bầu ngực loang lổ vết đỏ cùng dấu tay, theo bản năng liền che đi một chút "Cũng không phải là bị thương..."

Thời điểm Giang Dữ Mộ vừa dắt cô đến ngồi xuống bên cạnh đàn dương cầm, Liên Hân nhỏ giọng thả một quả bom "Chính là, tôi cùng ca ca cãi nhau...cho nên hiện tại phải rời khỏi chỗ kia, trở về Ân Thị."

Giang Dữ Mộ quay đầu kinh ngạc "Anh ta làm? Anh ta đánh cô?"

Liên Hân xua tay "Không phải không phải...cũng không giống như anh nghĩ. Chỉ là, lần cuối cùng có hơi kịch liệt..."

Trong đầu Giang Dữ Mộ nháy mắt hiện lên nguyên bộ hình ảnh chất lỏng gần gũi, sinh động thư thật.

"...À." Hân cúi đầu, bàn tay thon dài đặt trên phím đàn.

Mười đầu ngón tay bắt đầu phập phồng múa lượn, dạo ra một khúc nhạc êm đềm như tiếng suối chảy.

Liên Hân tức khắc bị âm thanh du dương kia hấp dẫn, cô bạo dạn mà kẻ sát cánh tay non mềm của mình lại gần hẳn thêm một chút.

Không thừa không thiếu, hình tượng hoàn mỹ của Giang Dữ Mộ dĩ nhiên cũng bao gồm chế độ bảo dưỡng cơ thể vô cùng nghiêm khắc. Khối cơ khấn kiện, đường cong mê người, nhưng lại không hề vai u thịt bắp.

Đầu ngón tay như nước chảy mây trôi, linh hoạt mà lướt trên phím đàn, hình ảnh kìm cho người ta thương thức, đồng thời cũng lại đẩy lên một vài suy nghĩ đen tối.

Giang Dữ Mộ lỏng mi nhàn nhạt nữ, nhỏ dãi đến giống như cánh bướm, sướn mặt tinh xảo cùng khí chất thanh lãnh, quanh thân tựa hồ toả ra ánh sáng...

Ca khúc mới còn chưa đàn xong đoạn nhạc dạo, hắn vừa mới chuẩn bị cất giọng liền nghe được thanh âm của người đại diện Thái Ân từ dưới lầu vọng lên.

"Dữ Mộ! Tôi đưa sai hành lý cho cậu rồi, cậu đang ở đâu vậy?"

Cái eo tinh tế của Giang Dữ Mộ giật bắn y hệt cung nỏ, hắn ôm Liên Hân lên, đi tới đi lui trong nhà để tìm chỗ giấu, nhưng là trong phòng trừ bỏ dương cầm, đàn ghi-ta, còn lại chỉ có một bộ trốn jazz, hoàn toàn không có vật thích hợp để che chắn.

Hắn đánh nhanh chóng đem Liên Hân đặt ở phía sau đàn trống, rồi lại bỏ nhào lên trên, làm động tác hít đất để ngăn trở tầm nhìn.

Liên Hân có chút ngấy ngán mà nhìn đại mình tinh anh tuấn đang hì hục hít đất ở trên người mình, sau đó nghiêng đầu nhìn sang tấm rèm chầm đất ngay bên cạnh.

...Ngốc vậy? Để cô trốn sau rèm không phải là được rồi sao?

Lúc này, Thái Ân vừa đẩy cửa ra, nhìn vào trong một cái rồi hỏi "Tại sao lại hít đất ở chỗ này? Không đi vào phòng thể thao mà tập?"

Giang Dữ Mộ nhàn nhạt đáp "Tùy tiện vận động một chút."

"Hành lý đặt ở dưới lầu. Hôm nay cậu cứ nghỉ ngơi trước vậy, sáng mai tôi phải đến gấp vài nhà tài trợ, cậu có đi hay không?"

Giang Dữ Mộ vẫn cứ khoé mạnh sung sức mà hít đất liên tục "Trước giờ tôi có đi sao?"

Thái Ân trợn trắng mắt "Được rồi, tôi tự mình đi. Chiều mai ghi hình ở WE.TV, buổi tối đến sân vận động tổng duyệt."

"Ừm"

Tiếng bước chân nặng nề của người đại diện nhỏ dần, Giang Dữ Mộ thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, một bàn tay nhỏ mềm mại lại bỗng nhiên bò lên trên cơ bụng co chặt phát lực của hắn, tại sáu múi cơ rõ ràng sờ tới sờ lui.

Giang Dữ Mộ cả người căng thẳng, bảo trì tư thế hít đất mà chống ở trên người cô, mắt thẳng lẳng lẳng nhìn xuống Liên Hân.

**Trông jazz*

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 47: #x27;Sửa rửa mặt#x27;

Liên Hân nhìn không được cảm thấy buồn cười, nhẹ nhàng cào cào lên bụng nhỏ của hắn "Chỉ là tôi cảm thấy, đại minh tinh ở trên người mình tập hít đất, chuyện này...rất thú vị nha."

Từ ngữ cùng động tác vô cùng ái muội, làm hạ thể chỉ nặng bốn mươi lăm độ của Giang Dữ nhảy mất hoàn toàn cương cứng, giương cung bạt kiếm mà chọc vào đùi Liên Hân.

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua chính mình.

Bàn tay nhu nhược giống như không xương của Liên Hân linh hoạt du sâu, từ bụng chuyển sang cơ ngực rắn chắc.

Giang Dữ Mộ nhìn chăm chăm cô, cánh tay thu bớt lực, làm cho chính mình chậm rãi hạ xuống, cùng với địa phương đầy đá mềm mại bên dưới dán sát vào nhau.

Nếu như đối phương cự tuyệt, hắn sẽ dừng lại.

Liên Hân nhẹ nhàng đặt tay lên ngực hắn, ngăn cản.

Vì vậy Giang Dữ Mộ liền ngừng, mắt phượng thoáng âm đạm

"Tôi rất thất mắ, có chuyện muốn hỏi anh một chút..."

Cánh môi đỏ của Liên Hân khép mở, khuôn mặt trắng nõn mang theo một chút yếu ớt như có như không "Anh là người duy nhất biết tôi cùng với ca...tôi rất muốn nghe thử, cảm giác của anh thế nào, anh nhìn nhận ra sao về chúng tôi..."

Cho dù vừa mới trải qua vận động, lại còn bị khơi mào dục vọng, nhưng trên mặt Giang Dữ Mộ vẫn mang theo vẻ thanh lãnh trời sinh, cộng với một chút không quá tán đồng "Cái này thật ra không có gì, là do cảm tình gây ra mà thôi. Tình yêu cũng giống như ho khan vậy, chính là vô pháp che giấu. Cô cũng không làm chuyện gì thương thiên hại lý, ảnh hưởng đến người khác."

Liên Hân nâng đôi con ngươi ướt rượt, lẳng lặng mà nhìn hắn, gật gật đầu, bàn tay chậm rãi phớt qua ngực Giang Dữ Mộ, sau đó đáp lên trên vai.

"Lại nói tiếp, có thể anh không tin, nhưng bởi vì anh là người duy nhất nhìn thấy mặt tôi tâm nhất, đáng sợ nhất của tôi, biết được bí mật khiến tôi vô pháp nhìn mặt người đời đó...cho nên lúc đối diện với anh, không hiểu sao ngược lại tôi càng có cảm giác an toàn. Giống như cái gì đều có thể chia sẻ. Tôi...tôi hiện tại đã không có người thân, nhà cũng không còn..."

Liên Hân giờ tay vòng lấy cổ hắn, giọng nói mang theo chút nức nở "Anh ôm tôi một cái có được hay không..."

Nước mắt rơi xuống, chính cô cũng không biết bản thân thật sự đau lòng hay chỉ là diễn.

Giang Dữ Mộ giây giây mặt mày, nhanh chóng ôm lấy Liên Hân, cánh tay rắn chắc dùng sức siết chặt.

Hắn nghiêng đầu, hôn hôn lên trán cô, đem người từ trên mặt đất ôm lên, đi đến phòng ngủ cách vách.

Giang Dữ Mộ một bên gất gao bao bọc, dành cho Liên Hân cái ôm vững chãi ấm áp nhất, một bên nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng cô.

Liên Hân nâng đùi, khoanh lấy eo hắn, đầu vùi vào hõm vai, làm cho bản thân gần như không biết xấu hổ mà trực tiếp dán vào lồng ngực Giang Dữ Mộ, tham lam hấp thu độ ấm trên người nam nhân.

Giang Dữ Mộ đặt tay trên đường cong là lướt phía sau lưng nữ hài, vuốt ve trấn an, sau đó đem mái tóc dài vén ra sau tai, dùng thứ âm thanh có thể làm toàn bộ nữ nhân trên cả nước rung động mà thấp giọng hỏi "Tôi hôn em có được không?"

Liên Hân long lanh hai mắt, cẩn thận gật đầu.

Giang Dữ Mộ cúi đầu chạm nhẹ khoé môi, chậm rãi rai từng nụ hôn lên đến nhãn trung, cuối cùng mới ngậm lấy trọn cả cánh môi đỏ búng no đủ.

Đầu lưỡi tinh tế tách mở, luồn lách vào trong quần lấy cái lưỡi đáng yêu lại mềm nhẵn của Liên Hân, bắt đầu nụ hôn ướt át làm cô tê dại từ sống lưng lên đến đỉnh đầu.

Liên Hân bị hôn đến cả người run rẩy, thân thể trượt xuống, hắn lại đưa tay cô trụ vòng eo, cúi người đem cô áp ở trên giường.

Hồi lâu, Giang Dữ Mộ mới tách ra, rũ mắt nhìn tầng ngực loang lổ dấu hôn trước mặt, nhẹ giọng hỏi "Nói này...có thể chạm vào không?"

Bàn tay Liên Hân đặt sau thắt lưng hắn vuốt ve, sau đó gật đầu, chủ động trút bỏ đai eo, bắt đầu cỡi vậy.

Giang Dữ Mộ đang định từ từ đuổi tay, đột nhiên không kịp phòng bị liền nhìn thấy được phong cảnh tuyệt trắng nhảy ra trước mặt, hai điểm đỏ hồng ngọt ngào run rẩy.

Ngực tròn eo nhỏ, là lướt doanh nhuận ở trước mắt hắn mà lắc tới lắc lui, giống như cực hạn mời gọi

Giang Dữ Mộ thật sự hơi bất ngờ, hắn không đoán được tiết tấu của Liên Hân lại mạnh như vậy, bọn họ...bọn họ còn chưa thân thiết lắm đâu, hắn cho rằng phải chậm rãi từng bước?

Liên Hân còn ngại Giang Dữ Mộ quá rề rà, trực tiếp đem quần lót nhỏ của mình đá rớt xuống.

Cô nhếch cặp mông tròn trịa lên, đem hân đẩy ngã, một đôi bầu ngực to tròn dựng thẳng cứ vậy mà áp trọn lên mặt Giang Dữ Mộ, hào phóng ban cho hắn một đợt "sửa rửa mặt".

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: quot;Có thể xuất vào trong nha...quot;

Giang Dữ Mộ đã hoàn toàn cảm nín, bị động dễ yên cho hai khối mềm mại kia xoa khắp mặt mình.

Chớp mắt quần quanh mùi thơm cơ thể cùng hương sữa, sóng mũi cao thẳng của hắn xê dịch ở giữa hai bầu ngực, lông mi nhỏ dài quét qua nhũ tiềm

Tuy rằng trong đầu Giang Dữ Mộ đã xúc động đến mức muốn liếm mút hai điểm nhỏ xinh kia hơn trăm lần, nhưng trên thực tế hắn vẫn có thể áp chế được dục vọng, lại còn thực lịch thiệp mà hỏi "Tôi có thể..."

Liên Hân với tay đem áo thun của hắn cũng kéo đi lên, luôn mồm "Có thể, có thể, đều có thể!"

"Vậy không khách khí."

Giang Dữ Mộ vớt được eo nhỏ của Liên Hân, xoay người đảo ngược lên trên, thỏa mãn nguyện vọng của cô mà coi hết quần áo.

Trước nay hắn vốn báo từ hình tượng thanh lãnh thần tiên, không nhiễm bụi trần, đi ra ngoài đều bao bọc đến nghiêm mật tự phụ, không lộ da thịt, thế nhưng lúc này đây từ trên xuống dưới đều có thể nhìn không sót thứ gì.

Đường cong khấn kiện hữu lực, cơ bắp kính tước xinh đẹp, chân dài lưu sướng rắn chắc quý gối tách ra hai bên, ở giữa đình một cự vật thô trắng màu da. Giang Dữ Mộ theo bản năng mà dè lại thứ đồ chơi đang đắc ý gài gài đối với nữ hài dưới thân, giả hoá này cũng thật quá không lễ phép.

Toàn thân hắn hiện tại chỉ còn lại duy nhất một sợi dây đeo cổ tinh tế.

Dây chuyền tinh xảo treo trên xương quai xanh gợi cảm của nam nhân, nhẹ nhàng lay động, làm ánh lên cơ ngực cùng với khuôn mặt lạnh người hoa mắt say mê.

Liên Hân nhìn không được, cắn cắn móng tay, lộ ra vẻ mặt hoa si.

Thật! Mẹ! Nó! Đẹp!

Nét đẹp mà nhân loại bình thường căn bản không có được! Đẹp đến chữa lành mọi tâm hồn! Đẹp đến mê mẩn! Đẹp đến huyết tâm phát ngứa!

Ngắm với cự ly gần như vậy, quả thực muốn chết!

Giang Dữ Mộ dùng đôi vai rộng lớn áp xuống thân hình nhỏ xinh của Liên Hân, làm cô hưng phấn đến mức ôm mặt đá chân kêu hừ hừ, mong chờ được hắn hung hăng lấp đầy.

Kết quả, Giang Dữ Mộ chống ở trên người cô, sờ soạng đầu giường hết nửa ngày trời, cuối cùng lại ngồi dậy rồi đi, vô cùng ảo não "Ồ đây không có áo mưa."

Hiếm lắm mới thấy Liên Hân đỏ hồng cả mặt, dương căn nóng cháy vừa mới đến gần lại bị lấy ra xa càng làm cô cảm thấy hư không khó nhìn, bèn vận vận eo "Đang là thời kỳ an toàn, sẽ không mang thai! Mau mau lên...đừng vô nghĩa nữa!"

Mắt phượng của Giang Dữ Mộ ánh lên vẻ kiên trì "Không được, chỉ có đàn ông tôi mới không vì phái nữ mà mang báo hộ." Nội tâm còn yên lặng bổ sung thêm một câu, giống như vị ca ca nào đó vậy, cùng em gái làm tình còn chẳng thêm mang bao.

Hắn nhìn về phía Liên Hân, ánh mắt mang theo nhân nhật thương xót, không biết cô từ nhỏ đến lớn đã bị ca ca ma quỷ này tuý ý làm bấy bao nhiêu lần rồi.

Liên Hân ngấm nhìn thân thể mê người trước mặt, nóng nóng liếm môi, sau đó tách ra hai chân, điên dại đáng yêu mà tự xoa xoa huyết khẩu sớm đã tràn lan hồng thủy.

"Không muốn cấm tiêu huyết sao? Có thể xuất vào trong nha, sẽ không mang thai, thật sự..."

Tiểu bức trắng nõn múp míp trực tiếp hiện ra trước mắt, bên dưới là hai mảnh mị hồng đã bị xoa đến nhu nhược rung động, đầm đìa cuộn tròn, làm dương căn của Giang Dữ Mộ nhảy mắt nảy lên, cơ hồ đánh đến tận rốn.

Hắn bóp mũi, ngửa đầu, thiếu chút nữa đã thất thố mà chảy máu mũi "Tôi đi ra ngoài mua..."

"Đi ra ngoài mua cái gì! Giang Dữ Mộ chân trước bước ra ngoài mua bao, chân sau liến lên trang nhất! Ô ồ... xem xem, người ta đều đã biến thành cái dạng này, anh còn không tiến vào, như vậy mới thật sự là đàn ông tôi... Anh là đồ thấy ướt không cử! Chỉ biết đứng đó bàng quan, tiểu huyết cũng không giúp người ta sờ sờ một chút. Giang Dữ Mộ căn bản không phải đàn ông, căn bản là bất lực..."

Bàn tay tinh xảo của Giang Dữ Mộ buông xuống, hắn rũ hàng mi cánh bướm mà nhìn có.

Liên Hân sợ hãi liếc mắt, ý thức được chính mình lỡ miệng nói ra một câu không quá thỏa đáng, liến thè lưỡi.

Mắt phượng thanh lãnh hiện tại đã nhuộm đỏ một góc, Giang Dữ Mộ rút cuộc từ bỏ chấp niệm đối với việc "Không thể làm đàn ông tôi".

Tay hắn đáp trên cặp đùi mềm nhẵn của Liên Hân.

Cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng trên tay nam nhân, cô nhẹ nhàng ưm lên, mị nhãn khép hờ.

Đầu ngón tay thon dài miết từ cẳng chân hướng dọc lên trên, hoạt tiền vào giữa hai đùi sớm đã mở rộng. Hắn cúi xuống, chớp mũi để gần huyết khẩu nghe nghe một chút "Thơm quá..."

Giang Dữ Mộ vươn đầu lưỡi, chạm đến đùi non trơn nhẵn của Liên Hân, dọc theo bắp đùi nhẹ nhàng lên xuống.

"A..." Liên Hân mặt thủy rào rào.

Cánh môi đẹp đẽ của Giang Dữ Mộ hôn mút khắp đùi, lướt qua móng, sau cùng đi vào gò thịt mồm nồm bạch nộn bên trên.

Hắn vươn ba ngón tay kẹp lấy hai mảnh âm môi, nhẹ nhàng xoa nắn, khiến cho chúng cọ xát đè ép lẫn nhau, nhấp nhếp giống như âm thanh khuấy bùn cực kỳ đắm mê.

Mặt thủy bị xoa trần trệ trào ra, Liên Hân quả thực trước nay chưa từng bị ai dùng phương thức như vậy lợng qua.

Khoái cảm đến từ việc tự mình ma sát giống như sóng biển, từng đợt từng đợt cuộn tới, sáng đến mức Liên Hân run rẩy giật nảy người lên.

Giang Dữ Mộ cẩn thận quan sát thứ đồ vật lạnh người đêm khuya nằm mộng này...tiểu đâm động khiến hắn hồi tưởng đã lâu.

Tuy rằng không muốn thân nhiên thừa nhận, nhưng đúng là Giang Dữ Mộ kể từ ngày ở đảo Phò Cát đã bị Liên Hân ép mua. Khoảnh khắc nhìn thấy nữ hài bị côn th*т cực đại ra vào phiên giao, hắn liền tưởng tượng đến cảnh chính mình găm rế vào sâu bên trong cô, đó sẽ là thứ cảm giác như thế nào.

côn th*т bên dưới giống như cũng đồng thanh hô ứng với dục vọng trong người hắn, càng thêm thô to, bùng bùng phấn chấn, hướng tới Liên Hân gục gặc thị uy.

Bàn tay đùa bỡn hai mảnh âm môi rồi đi, Liên Hân nhảy mắt dấy lên cảm giác hư không mãnh liệt.

"Tiểu huyết, có thể hôn không?" Giang Dữ Mộ hỏi.

Liên Hân gât đầu, nhắc chân trực tiếp câu lấy ót hắn, làm cho khuôn mặt tuấn tú trường kỷ chiếm cứ báo toạ "nhân sắc đứng đầu giới giải trí" kẻ sát vào đâm huyết của chính mình.

Giang Dữ Mộ vì vậy liền thuận theo, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng xoay tròn, co duỗi liếm láp trên huyết nhục kiểu nhu.

"A——ha... A!"

Tiểu âm môi bị triển bọc cực kỳ sung sướng, ngay cả tao huyết bên trong đều được hắn ti mị liếm đến.

Liên Hân cúi đầu nhìn Giang Dữ Mộ rũ mắt khẩu giao cho mình, nhìn không được mà rên rì liên tục.

Đầu lưỡi nam nhân co duỗi chọc xoáy càng lúc càng nhanh, ngón tay đồng thời vơn về âm đế, dùng thủ pháp khảy đàn nhẹ nhàng chấn xoa, Liên Hân thực mau liền dạng rộng hai đùi, mông thịt run rẩy, huyết khẩu co chặt lên.

"A, a! Không được! Không được! Còn như vậy sẽ... A, sẽ——!!!"

Đương lúc hai cánh âm môi của Liên Hân mở rộng, nhảy mắt liền phải bị liếm đến cao trào, Giang Dữ Mộ lại nhanh chóng bứt ra, đồng thời nắm lấy thịt cân thô to, quyết đoán cắm thẳng đi vào.

Tại thời khắc Liên Hân kẻ bên cực khoái lại đột ngột bị cấm đoán tràn đầy, có thét lên một tiếng liền phun ra tới. Đầu tiên là khiến cho cô đạt được cực khoái, sau đó âm đ*o co thắt cộng thêm côn th*т thâm nhập thần tốc, một khác cũng không ngừng chọc ngoáy, càng cảm huyết động càng nóng bỏng run rẩy, cao trào không có cách nào chấm dứt.

Cho nên trận tình giao này, Giang Dữ Mộ từ lúc bắt đầu liền khiến cho Liên Hân điên cuồng dồn dập triều xuy.

Mỗi một đợt khoái cảm ập đến so với đợt trước càng thêm kịch liệt, Liên Hân không ngừng tam điểm tế phun, Giang Dữ Mộ vẫn eo hồng liên tục mãnh thao, còn ôm lấy cô mà thì thầm hỏi nhỏ "Có phải đàn ông hay không?"

"A,a...ha... A! A!!!"

"Hmm? Có phải không?" Hắn xoắn mông đâm thọc, thủ thăm dò điểm mẫn cảm.

Thanh âm mê người mang thêm hiệu ứng cộng hưởng, lại còn kẻ sát bên tai mà quuyền rũ cô, Liên Hân càng hét đến lợi hại "Phải! A! Phải phải! Giang Dữ Mộ, anh sắp cảm hòng người ta rồi!"

Tiểu tao huyết của Liên Hân chặt khít, lúc cao trào có thất cang là bức đến Giang Dữ Mộ phải vận hết sức lực toàn thân, căng chặt cơ mông mới không có bắn.

Hông mông chấn động kết hợp với eo bụng phối hợp đưa đẩy, khiến cho còn th*t ngập trong huyết động xoáy đến càng mãnh liệt.

Hắn chậm rãi hít sâu, dong đưa vòng eo, nhìn chăm chăm hai đầu nhũ phần nộn vẫn luôn rào rào phun sữa của Liên Hân, sau đó duỗi tay bắt lấy bầu ngực mà lắc lắc, hỗn hển thấp giọng hỏi "Đây là cái gì?"

Liên Hân hai chân tách rộng, xương sống uốn cong, vừa dầm lưng loạn kêu vừa thút thít khóc, chỉ biết liên tục lắc đầu, căn bản không có cách nào mở miệng trả lời.

Chân tâm no căng, huyết nhục không ngừng đón nhận còn th*t mới mẻ đột tiến, còn có cao trào liên tục giống như ngọn lửa thiêu rụi đầu óc cô, thân thể đã trực tiếp phi thiên, linh hồn lại bị còn th*t đóng đinh tại chỗ.

Giang Dữ Mộ không nghe được đáp án, mắt phượng không rõ ý vị mà đỏ lên một chút, càng tiến càng sâu mà căn quét huyết tâm, làm cho đầu đạn chọc đến mô thịt mềm mại tận cùng bên trong.

Hắn cúi người, há mồm bắt lấy một bên ngực bắt đầu liếm mút, hút đến đầu lưỡi dong đẩy vị sữa, cùng với thanh hương kỳ dị lượn lờ quanh, khiến cho Giang Dữ Mộ da đầu tê dại.

còn th*t bị huyết nhục vừa chặt vừa ẩm lại thịnh thích co thắt bao bọc, mang đến cảm giác vô cùng chấn động cùng dễ mê.

Dám thủy gần giữa tưới ngập hẳn, khoái cảm kỳ dị trước nay chưa từng đạt tới không chế toàn bộ cơ thể của Giang Dữ Mộ, làm hắn thao đến ngày càng dầy đặc hung mãnh.

Dương căn phần nộn được bọc bởi một tầng dám thủy, sáng bóng kiều ngạo mà nhảy ra khỏi người Liên Hân. Giang Dữ Mộ đem chân cô bẻ ngang thành một chữ mã (𠂇), sau đó cúi đầu nhìn còn th*t ở giữa hai mảnh âm môi hùng vĩ ra vào, bật cười một tiếng.

Liên Hân run run hoảng hốt mà nhìn hắn, cô vừa mới phát hiện, hoá ra Giang Dữ Mộ cười rộ lên còn có một cái răng khểnh...

Khó trách hắn bình thường không chịu cười, cười lên một cái, hình tượng thanh lãnh thần tiên liền xong đời.

Cao trào dài đến mười mấy phút làm Liên Hân thật sự không xong, sướng thì sướng đến điên rồi, nhưng cô cứ có một loại cảm giác bị mất không chế vô cùng nguy hiểm.

Hệ thống lại bắt đầu ra rả báo nguy, nhưng lúc này không phải cảnh báo thoát âm, mà là cần thận mất nước...

Giang Dữ Mộ thấy Liên Hân khóc đến lợi hại, hơn nữa thân thể cô tựa hồ quá mức miễn cảm, đến giờ vẫn còn đang phụt phụt phun nước phun sữa.

Hắn không dám lại tiếp tục làm cô cao trào, đành đem dương cụ cầm đến quá sâu bên trong "phốc" một tiếng rút ra ngoài. Sau đó chỉ nhàn nhạt cảm qua quy đầu một chút, thả chậm tốc độ, nhẹ nhàng đưa đẩy ra vào huyết khẩu giống như mát-xa.

"Ừm..." Liên Hân dần dần thả lỏng, thoải mái ngậm nga.

Sợi dây đeo cổ của Giang Dữ Mộ lay động ở phía trên cô, Liên Hân được nghỉ ngơi lấy sức hồi lâu, thân thể rốt cuộc hồi phục tinh lực sau khi triều xuy quá độ. Nữ hài lại bắt đầu nổi cơn đấm lưng, duỗi tay câu lấy cổ hắn mà nói "Giang Dữ Mộ, anh cũng thật quá đáng..."

"Tiểu huyết thực ngoan ngoãn để anh cảm vào, sao anh lại có thể như vậy? Cây gậy này vừa to vừa cứng, cảm đến tiểu tao tâm đều nhảy ra ngoài...Người ta còn chưa nuốt được tinh dịch đâu, không cho phép thao đến ngắt xiu..."

Giang Dữ Mộ thờ dốc, còn th*t lại thò to một vòng, hắn uốn cong đầu lưỡi, liếm lấy vành tai cô.

"Vì dễ chọc lại lỗi lầm, anh kêu cho người ta nghe được không? Kêu ở bên tai ấy." Liên Hân kẹp lấy còn th*t tràn đầy căn trưởng bên trong tiểu huyết, vận eo làm nũng.

"Muốn nghe cái gì?" Giang Dữ Mộ nhẹ nhàng đưa hòng.

Liên Hân xoắn thân mình như rắn nước, đem cả gò tròn trịa non mềm ép vào ngực hắn.

"Muốn nghe thần tiên đại minh tinh Giang Dữ Mộ buông lời cợt nhai, chính là cái loại...không hạ lưu thì sẽ không đạt tiêu chuẩn."

☐Các tình yêu ơi, có bạn báo chap 33 bị lỗi mà Nguyệt tự kiểm tra ko có được, mọi người xem giúp xem có vấn đề gì không vậy? Cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Côn thít trăm triệu người thêm khát

Giang Dữ Mộ cười cười, đường cong xinh đẹp từ eo đến mông phập phồng không thôi, giống như cuộn sóng mà đem còn th*t không ngừng đẩy đưa vào sâu bên trong dâm huyết.

Lần này, tiết tấu thông thả rất nhiều.

Hắn liếm môi, áp ủ cảm xúc một chút, cũng định mở miệng nhưng thực quá bất đắc dĩ, khối nghiệp vụ này Giang Dữ Mộ thật sự không am hiểu, đành áy náy nói "Tôi không biết cách nói chuyện cợt nhả..."

Liên Hân bĩu môi, hai đầu vòng lên trên eo hắn, khóa chặt lấy cái mông săn chắc, dùng sức mà kẹp "Không được, phải nói!"

Giang Dữ Mộ ôm chặt Liên Hân, thấp thấp nói nhỏ bên tai "Kêu thôi có được không?"

Liên Hân vuốt vuốt cơ bắp bóng loáng trên lưng hắn, gật đầu "Vậy kêu một chút nghe thử."

Giang Dữ Mộ gãi tóc kích mông, kẻ sát bên tai cô mà thờ dốc kêu lên, hầu âm ám ách trượt vào trong màn nhĩ, giống như lông chim mềm nhẹ phe phẩy bên tai Liên Hân.

Giang Dữ Mộ biết Liên Hân muốn nghe cái gì, liền rất tuân tự mà phối hợp với tiết tấu còn th*t ra vào.

Khi thì thanh thuần, dồn dập, giống như thiếu niên mới vào đời không rành thế sự. Khi thì mê ly khàn khàn, lay động gọi cảm tràn ngập phong vị nam nhân thành thực.

Hắn cắn vành tai Liên Hân, ở bên tai cô thấp thấp rên rỉ.

Thanh âm vây quanh màng tai truyền lên tận óc, khiến cho Liên Hân da đầu tê dại, cộng thêm còn th*t không ngừng đẩy mở tầng tầng nếp gấp bên trong, càng ngày càng mãnh, ti mi mà chọc vào rút ra tạo thành khoái cảm thôi quét toàn thân.

Liên Hân ôm lấy tấm lưng rộng của nam nhân, gừa đầu hết mệnh, tho cần no đủ liên tục ra vào giữa hai chân, lại bị nam nhân giống như hải yêu mà quuyền rũ tao lộng màng nhĩ, có dâm loạn kêu lên "Thật biết kêu...a... Giang Dữ Mộ..."

"A~" Giang Dữ Mộ hồ hấp trăm trăm, liếm láp vành tai nữ hài "Để nghe không?"

"Để nghe, thật là lợi hại... biết cảm lại biết kêu...ha..." Liên Hân liếm môi "Thần tiên đại minh tinh thì thế nào, cũng phải kêu cho người ta nghe thôi... a! A!"

"Ha... um... còn th*t trăm triệu người thêm thì đã làm sao? Còn không phải đang bị người ta kẹp..."

"Tiểu huyết đều bị Giang Dữ Mộ kêu đến dâm dâng lên rồi, a, ngứa quá...nóng quá...kẹp chết anh..."

Giang Dữ Mộ đem người ôm lên, gãi tóc đẩy hông, cái mông rắn chắc cong lên giống như một cây cung no căng hữu lực, dứt tiểu tao huyết ăn đến tràn đầy.

Liên Hân ngửa đầu háit tóc, thỏa mãn mà rên rỉ, trước ngực một đôi phong cảnh lay động loạn nhẩy, Giang Dữ Mộ liên cúi đầu ngoạm lấy một bên, lúc trái lúc phải mà liếm mút đầu ngực.

Thượng liếm hạ cảm, làm đến say sưa ngon lành.

Hắn ôm Liên Hân xuống giường, vừa nâng đỡ mông tròn tiếp tục lộng cảm, vừa mang cô đi sang phòng tập thể thao cách vách.

"A!" Liên Hân bị đỉnh đến cơ mông thít chặt "Vi sao chung quanh tất cả đều là gương!?"

Giang Dữ Mộ khàn khàn trả lời "Phòng tập thể thao, cũng dùng để luyện tập đạo, mặt kính vây quanh để có thể quan sát, sửa đúng động tác...còn hiện tại là để cho em nhìn rõ, tôi sẽ làm em như thế nào."

"Ha! Thật nhiều côn th*t! Còn có thật nhiều tao huyết đang bị cấm!"

"côn th*t thật to a... ài, lại gần một chút!"

Giang Dữ Mộ ôm Liên Hân đi đến trước gương, cô quay đầu, nhìn thấy một cây thịt trụ nhan sắc sạch sẽ đang từ dưới móng mà cắm vào người mình.

côn th*t theo móng chân phát lực, ra ra vào vào, hai quả trứng giống như pháo đài dong đưa bên dưới, dầm lộ của Liên Hân chảy đến cẳng hung.

Cô nhin không được mà chặt chẽ nắp máy có vòng âm đ*o, càng kẹp siết lấy tiền điều thô trắng, muốn nhìn thấy nó nhiều hơn.

"Lực siết" đột nhiên tăng lên làm Giang Dữ Mộ giương giọng kêu ra thành tiếng, thanh âm êm tai đến mức tựa như một thiếu niên ngây ngô.

Liên Hân lại đề nghị đổi cái tư thế khác để nhìn, nhưng cũng không muốn rời đi côn th*t.

Giang Dữ Mộ gất gao bắt lấy eo nhỏ, cứ dùng tư thế tương liên gắn chặt mà từ từ xoay tròn. Dương căn cắm ở tiểu huyết đảo qua một vòng, làm cho Liên Hân chính diện đối mặt với gương

Hân nâng một chân cô lên, khiến cho nữ hài nhìn kỹ dương cụ thô trắng đang cắm mình như thế nào.

Liên Hân trông thấy côn th*t lớn tách ra hai cánh môi non nớt, ở giữa âm khẩu căng đến cực hạn mà bay nhanh ra vào, làm đến bọt nước bắn loạn, thịt non đều bị cuốn ra tới.

Liên Hân mê loạn cắn ngón tay "Hoá ra tiểu bức bị thao chính là như thế này...thật hư a... gây lớn của Giang Dữ Mộ thật hư. Huyết nhục đều bị kéo hết ra rồi...cắm người ta đến mức tàn nhẫn như vậy, thật hư..."

Giang Dữ Mộ hôn hôn lên đầu vai cô.

"Ha! Vì cái gì ngực cứ nhảy lên như vậy, thật dâm dăng..."

Liên Hân ảo não mà vươn hai tay, tự xoa đầu ngực, vọng tưởng làm cho chúng nó dừng tiếp tục dong đưa.

Vòng eo kinh tước của Giang Dữ Mạnh mẽ dùng sức, "bach bach" đánh mông, đỉnh đến hai bầu ngực lay động càng thêm dữ dội.

Hai người ở trước mặt gương dùng đủ kiểu tư thế để làm tình, cẩn thận quan sát các loại cảnh tượng côn th*t thao tiến nhục huyết vô cùng dâm lăng.

Giang Dữ Mộ từ trước đến nay còn tỉnh là thanh nhã văn minh, hiện tại bị Liên Hân bắt ép đối mặt với gương mà cẩn thận miêu tả, tiểu tao huyết của cô là bị côn th*t thô trắng nộn sắc của hân từng chút từng chút khai phá như thế nào.

Liên Hân chỉ tay lên hai hõn bí cực đại đang rung động, hỏi "Đây là cái gì? Đây là thứ đồ chơi gì?"

Giang Dữ Mộ bắt đặc dĩ ngưng lấy hai cánh môi quá sức hoạt bát của cô, muốn dùng nụ hôn để lấp liếm, nhưng Liên Hân lại cắn hân, buộc hân trả lời.

Giang Dữ Mộ đành phải nói "...tình hoàn của nam nhân."

"Hừ! Tình hoàn hư! Tình hoàn hư của Giang Dữ Mộ có phải muốn bắn tinh vào trong tiểu huyết Liên Hân hay không? Nói!"

"Ừ..." Đầu lưỡi hồng nhạt nhẹ nhàng liếm liếm môi dưới, hân bổ sung thêm "Sẽ bắn đây cho Liên Hân."

Dứt lời liền hôn xuống thêm lần nữa, thâm sâu mạnh mẽ mà cắm cô.

Giao viên dạy môn "Nói chuyện cột nhà" bị học sinh mới vừa ra nghề của mình lộng đến run run, um lên một tiếng, mềm oặt như bông mặc cho học sinh anh tuần cực độ hôn đến muốn ngất xỉu.

Hai người ở khắp các góc trong phòng tận tình chiến đấu, bôi quệt đ*m thủy. Suôn nhập ngay trên thảm tập yoga, ở trước máy kéo cơ mà cầu giao, leo lên máy chạy vừa chăm chăm đi bộ vừa cắm huyết, bỏ dài trên ghế gấp cơ bụng để doggy...

Cuối cùng, Giang Dữ Mộ để cho Liên Hân ôm lấy bao cát, hân cũng đi theo một tay nắm dây một tay ôm cô, từ phía sau cắm vào dâm huyết, ra sức ùn mông, "bach bach bach" đánh ra tiếng.

Bao cát chịu lực rung lắc ở trên không trung, hai người cứ như vậy mà điên cuồng cắm lẫn, dong đưa hưởng thụ khoái cảm, cuối cùng một trước một sau đạt tới cao trào.

Nùng tình không biết nhận bao nhiêu lâu của Giang Dữ Mộ ở ạt phun vào người Liên Hân, quy đầu chọc ở sâu trong tao tâm, bắn đến Liên Hân lại rùng mình triều xuy thêm một hồi.

Cô bị Giang Dữ Mộ ôm về phòng ngủ chà lau sạch sẽ, Liên Hân nằm lì trong lồng ngực ấm áp của đại minh tinh mà lười biếng nghỉ ngơi hồi lâu, sau đó mới nhật đi động trên sàn nhà lên nhìn giờ một cái, phát hiện Nghiễm Tự nhấn đến mấy tin.

Liên Hân kinh hoàng hít vào một ngụm khí, nhanh chóng từ trên giường phóng xuống, hoang mang rối loạn mà mặc lại quần áo, sau đó chạy vội ra ngoài.

Giang Dữ Mộ nhũm mày, tùy tay trông lên một cái quần đùi, đuổi theo xuống dưới "Liên Hân?"

Liên Hân hỏi hệ thống "Nhiệm vụ bậc 6 khi nào mới bắt đầu?"

《Một ngày sau, tròn 24 giờ》

Một ngày sau...

"Giang Dữ Mộ, ngày mai giờ này anh đang làm gì?"

Giang Dữ Mộ nhìn thoáng qua đồng hồ "Tầm tầm thời gian tổ chức buổi biểu diễn, sân vận động Ân Thị, em tới xem không?"

Buổi biểu diễn? Liveshow? Cô không có khả năng đến đó tìm hân làm tình đi...

Nếu như thật sự không được, cũng lắm thì dùng ngày nghỉ ngơi khen thưởng để bù vào vậy.

Liên Hân tạm thời gất đầu "Hân là em sẽ đến, anh phải dắt em vào trong nhà."

"Đương nhiên...hiện tại phải đi rồi sao?"

Liên Hân bắt đặc dĩ đáp "Ừm, có chút chuyện gấp. Ngại quá, gấp lại anh sau!"

Cô kéo rương hành lý, uốn éo uốn éo mà lộp cộp chạy đi.

□*Có vẻ mọi người thích ngôi sao mới lên Giang (Thần Tiên) Dữ Mộ ghê...*

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại www.Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tu La tràng? Hoả táng tràng!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Liên Hân chạy một mạch ra khỏi tiểu khu u tĩnh thật xa, sau đó mới gọi điện thoại cho Phong Khải Ninh.

"Alo, Phong Khải Ninh..." Thanh âm bất giác nùng nịu lên.

Hắn nghe được âm cuối kéo dài của Liên Hân, hoá khí trong lồng bỗng nhiên liền tiêu tán, biểu tình không hề gợn sóng mà hỏi "Đang ở đâu? Tôi tới đón em."

Liên Hân đem định vị gửi qua cho hắn, một lát sau, chiếc Maybach quen thuộc ngừng ngay trước mặt cô.

Phong Khải Ninh đĩnh bạt bước xuống, mặt vô biểu tình mà kéo rương hành lý đi.

Liên Hân ngồi trên ghế phụ, nghiêng đầu nhìn sườn mặt lạnh lùng của Phong Khải Ninh.

Hắn nhấp nhấp môi mông, tông giọng lạnh đến thấu xương bắt đầu chất vấn "Vi sao trở về lại không liên hệ với tôi?"

Liên Hân làm bộ vô tội "Người ta nào có không liên hệ với anh, mới rồi còn gọi điện cho anh đó thôi?"

"Ừ, liên hệ, đã vậy còn chạy tới chỗ Nghiêm Tự mà ờ?" Hắn liếc mắt nhìn cô một cái.

Liên Hân rụt rụt bả vai, lăm bọ kinh ngạc "Anh biết rồi sao? Em...kỳ thật em chỉ muốn nghỉ ngơi một hai ngày, bởi vì chúng ta cứ hề thấy mặt liền sẽ làm tình. Em đi đường xa mệt mỏi, chỉ định thư thả một chút rồi lại tới tìm anh..."

Phong Khải Ninh nghen lỏi, bây giờ còn đồ ngược lại là do hắn không đúng, đành dừng một chút, thấp giọng nói "Lúc nào không muốn em cứ việc nói, có bao giờ tôi cưỡng bách em đâu?"

Liên Hân lắc đầu "Không phải không phải, chỉ cần anh tới gần, sau đó nhìn một cái...em liền nhịn không được, cần bản không có biện pháp không chế bản thân mà nghiêng tức nghỉ ngơi. Lúc ấy ngồi máy bay mệt quá, em chỉ muốn dứt khoát tìm nơi nằm ngủ một giấc rồi lại chạy đến chỗ anh..."

Phong Khải Ninh quay đầu lại, nhìn thẳng phía trước, lệ khí trong nháy mắt hoàn toàn tiêu tan vô tung vô ảnh. Lúc trước hắn tức giận cái gì không hiểu?

Không biết, không muốn biết.

Rõ ràng chuyện như lần trước sẽ không lại xảy ra.

Hắn giống như thật mất kiên nhẫn mà xuy một tiếng "Em cùng Nghiêm Tự biết nhau từ bao giờ? Có dịp nào tiếp xúc mà tôi lại không hay biết?"

"Không phải...anh ta chủ động chạy tới, giới thiệu là bạn của anh, lúc ấy em còn đang đứng ở ven đường kia kia."

Phong Khải Ninh phảng phất thấy được bóng dáng Liên Hân lúc lui phát ngược ở ven đường, khỏe miệng như có như không mà nhếch nhếch "Cậu ta tự nhận là bạn tôi em liền tin? Còn đi theo người ta? Đầu óc dễ dãi?"

"Nhưng mà anh ta có số điện thoại của anh, tỏ ra rất là thân thiết, quen thuộc như lòng bàn tay nhà...hơn nữa nói muốn gọi điện cho anh ngay lập tức, cho nên em..." Liên Hân lái nhái giải thích.

Phong Khải Ninh nghe xong cũng không phát biểu ý kiến, tình huống kỳ càng ti mi kỳ thật hắn đã sớm hỏi qua Nghiêm Tự, bắt quá là muốn Liên Hân tự mình lặp lại lần nữa.

"Ăn cơm không?" Phong Khải Ninh về mặt lãnh đạm mà hỏi.

Liên Hân xoa xoa bụng, hắn không hề cập tới có cũng quên bên đi mất, hôm nay trừ bỏ ăn chút điểm tâm trên máy bay thì chẳng có hạt cơm nào vào bụng, còn bận vội với vàng vọt "bản luận cảm tình" cùng với Giảng Dữ Mộ.

Phong Khải Ninh không nhìn cô, lại đem hết thay động tác thu vào đáy mắt, chỉ thấy hắn trực tiếp quay đầu xe, chạy đến một nhà hàng quen thuộc.

Lúc xuống xe, cánh tay dài lại vươn tới dắt lấy Liên Hân đi thẳng vào trong, vừa đi vừa lo lắng niết niết lồng bàn tay mềm mại của cô.

Liên Hân chỉ ngoan ngoãn mặc cho hắn lôi kéo.

"Phong tổng, hoan nghênh ngài đại giá quang lâm!" Nhân viên phục vụ sau khi nhìn thấy hắn liền lập tức dẫn đường, xuyên qua một tiểu viện thạch cảnh*, thẳng đến phòng bao chuyên chức của Phong Khải Ninh.

Trên đường, hai người bắt gặp một người nam nhân cao lớn đang đứng trước bụi trúc đào, đưa lưng về phía bọn họ nói chuyện điện thoại.

Bước chân của Phong Khải Ninh không biết vì sao dừng lại, thậm chí còn rất kiên nhẫn mà đợi đến lúc người kia gọi điện xong, xoay người lại.

Hắn làm bộ vừa vận gặp phải, lộ ra biểu tình kinh ngạc lấy lệ "Tô tổng? Trùng hợp quá."

Tô Từ Việt hơi nhàu ấn đường, lại nhanh chóng giãn ra, nhân nhặt mà quét mắt nhìn Liên Hân một cái, cuối cùng quay sang gật đầu với Phong Khải Ninh "Hạnh ngộ, Phong tổng."

Phong Khải Ninh thuận thể đem nữ hài ôm chặt lấy, cảm hơi hắt về phía đối diện, nói với Liên Hân "Chào một tiếng đi, gọi Tô tổng."

Liên Hân giống như tiểu cô nương không am hiểu giao tế, thuận theo mà kêu "Tô tổng."

Phong Khải Ninh chờ Tô Từ Việt lịch sự hỏi lại Liên Hân một câu, nhưng đối phương giống như đang gặp phải chuyện phiền lòng, không có hơi sức quan tâm người khác, vì thế hắn chỉ cười cười, sau đó tuy ý mang Liên Hân rời đi.

Tuy rằng không quá chính thức, nhưng chi sọ trong lòng vị Tô tổng khác nghiệt chuyên chế - con trai trưởng của Tô thị này đã lập hồ sơ, đánh dấu Liên Hân trở thành nữ nhân của Phong Khải Ninh. Sau này, Tô Từ Tích có muốn quang minh chính đại đề cho Liên Hân xuất hiện, lấy tình huống của Tô mà nói, cơ hồ là không có khả năng.

Phong Khải Ninh cùng Tô Từ Tích căn bản là hai nhà thế giao, ích lợi rắc rối khó gỡ.

Lúc trước kể cả là vị Liên Hân, bọn họ cũng không trở mặt thẳng thừng, cứ duy trì sự bình thân yếu ớt giả dối. Cũng bởi vì cục diện phức tạp, cả hai đều không làm gì được nhau, mà bọn họ lại không thể chủ động đâm thủng tầng giấy mỏng này, không được để lọt tiếng gió ra bên ngoài.

Hướng hồ, hai người đối với Liên Hân kỳ thật cũng đều không có ý tưởng gì mình xác rõ ràng.

Có lẽ qua một thời gian, bọn họ hao tử hao tán*, lại có lẽ, Liên Hân tự thân sẽ có lựa chọn.

Vốn nên là như vậy, nhưng nếu ở chỗ này vô tình gặp được Tô Từ Việt, Phong Khải Ninh cũng không ngại thuận theo tự nhiên mà giải cho Tô Từ Tích một quả mìn.

Tô Từ Việt nhân nhặt trông theo Phong Khải Ninh cùng nữ nhân của hắn rời đi, ánh mắt chuyển dời trở về màn hình di động, nhìn chăm chăm vào lịch sử trò chuyện vừa rồi cùng với Tô Từ Tích.

Tô Từ Việt lộ ra biểu tình phiền não hiếm hoi.

Xa xa ở nước ngoài, Tô Từ Tích thu hồi di động, phía sau truyền đến một cỗ mùi hương nước hoa như có như không, hắn xoa xoa ấn đường, cảm thấy đau đầu.

Vu Khanh Khanh vòng eo uốn lượn, quyến rũ mà đi tới, đánh giá vị văn bối Tô gia này từ sau lưng, đôi mắt dừng trên bóng dáng to lớn thon dài không chút nào kiêng nể.

Bà ta giống như là dùng ánh mắt "sờ" qua vai lưng rộng lớn, mơn trớn eo tuyến khản kiện, đi vào bờ mỏng hừu lực rắn chắc của nam nhân.

Vu Khanh Khanh cọ cọ ngón tay lên bờ môi đỏ au...Đối phương quả thực khiến cho nữ nhân dễ dàng động tình, chỉ xem thời liền thấy trong người nóng rực, đáng về lại còn phong lưu đẹp đẽ như vậy, sớm hay muộn, bà cũng sẽ phải...

Tô Từ Tích không thể nhịn được nữa, xoay người lại, trên mặt là nụ cười không chế vào đầu được của một người văn bối, chủ động hướng đến vị tân hôn thê tử của Tô lão thái gia mà chào hỏi "Chào buổi tối, nữ nhân."

Vu Khanh Khanh đờ người một chút, nhưng thực mau lại cười khê, áp sát vào "Không cần câu nệ hình thức như vậy a, Từ Tích, cậu gọi tôi là Vu Khanh Khanh được rồi..."

"Như vậy sao được, đối với ngài hay đối với gia gia đều là bất kính."

Tô Từ Tích đậm đậm cười, nốt ruồi lệ ngay khoé mắt rực rỡ lung linh mà găm vào trong lồng Vu Khanh Khanh.

Bà ta chỉ có thể thoáng thu liễm, cười nói "Vậy cũng đúng...phải rồi, Từ Tích, tôi tới là muốn nhờ cậu giúp một chuyện."

"Nãi nãi, ngài cứ việc nói."

Vu Khanh Khanh âm thầm nghiền răng, nhưng biểu tình vẫn vô mị ôn nhu như cũ, tung ra cái cói sớm đã chuẩn bị sẵn "Trước khi tôi xuất ngoại đã từng trải qua một đoạn hôn nhân thất bại, có đứa con gái, nhưng nó có thể là bị gia đình bên kia dạy hư, không thân cận cũng không chịu nhận người mẹ này. Tuy con cái hành xử bất hiếu, nhưng tôi lại vẫn thời thời khắc khắc lo lắng cho nó...muốn biết hiện giờ đứa con này sống có tốt hay không. Cho nên lần này về nước, nhờ cậu nhất định phải

giúp tôi tìm lại con gái thất lạc. Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ, tôi thật sự rất nhớ nó..."

Có được cái cố tốt như vậy, bà liền có thể thường xuyên đi tìm người nam nhân này.

Mắt đào hoa của Tô Từ Tích chớp một cái, lấy lệ mà nói "Không thành vấn đề, ngài có tin tức cơ bản gì của cô ấy không?"

Vu Khanh Khanh thương tâm giải bày "Từ bỏ cái tên ra, tôi cũng không biết thêm gì khác..."

Bà ta ra chiều giống như nhớ lại chuyện gì tan nát cõi lòng, vờn móng tay đỏ choé lên chà lau khoé mắt "Nó tên là Liên Hân..."

****tiểu viện thạch cảnh:*** tiểu viện được trang trí chủ yếu bằng đá, sỏi, hòn non bộ

****hảo tự hảo tán:*** vui vẻ tụ họp, chia tay trong êm đẹp

****bụi trúc đào*** (tương tượng Tô đại cura đứng bên bụi trúc đào, haha)

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Thật đáng yêu!

Liên Hân sức vai, cái miệng nhỏ liên tục nhai com, thân thể cao lớn của Phong Khải Ninh chiếm hầu hết không gian, yên lặng ngồi ở một bên trà kò tin nhẩn xư lý công vụ.

Liên Hân thi thoảng liếc hân một cái, thật sự là rất bận a...cơ hồ luôn phải bớt chút thời gian công tác ra để sinh hoạt.

Kỷ thật lúc trước cô cũng tra qua thông tin về nam nhân này, biết hân năng lực rất cường đại, tính tình lại bá đạo, lúc còn đi học bởi vì phản nghịch mà thoát ly gia tộc, tự mình thành công gây dựng sự nghiệp.

Về sau, Phong Khải Ninh lại thấu tóm toàn bộ Nhận Ca gia tộc, trở thành người chấp chương nhỏ tuổi nhất từ trước tới nay, ngoại hình lại đẹp mắt, kể cả hân có muốn điều thấp đi nữa cũng là luôn bị động xuất hiện trên khắp các chuyên mục tài chính kinh tế cùng bản tin giải trí.

Phong Khải Ninh cảm giác được tầm mắt của Liên Hân, hân liếc nhìn cô một cái.

Đầu lưỡi phản nộn mũi hồng đỏ ra ngoài, vô tư liếm liếm một chút, sau đó cánh môi anh đào nho nhỏ hé ra, ngậm trọn lấy cái muỗng, đem nước canh cho vào trong miệng.

"....." Ngón tay đang gõ chữ của Phong Khải Ninh chợt dừng lại.

Liên Hân lại liếm văng dầu bên khoé môi, mờ mịt mà nhìn hân một cái "Hà?"

Phong Khải Ninh lạnh lùng rừ mắt, tiếp tục làm việc, nhưng chỉ một lát sau, hân lại nghiêng đầu nhìn chăm chăm cô.

Liên Hân mới vừa chuyên tâm ăn được một chút, thấy vậy liền khó hiểu mà nhìn lại hân.

Phong Khải Ninh nhũ mảy, trời sinh dung nhan cao lãnh, giống như nhìn nữ hài trước mặt rất không vừa mắt "Vi cái gì miệng lại nhỏ như vậy? Là chim nhỏ sao, mỗi lần ăn một hạt cơm?"

Liên Hân không hiểu, đây cũng là vấn đề sao? Không thể trách cô chứ?

Phong Khải Ninh ném điện thoại sang một bên, nhích lại gần một chút, thân thể cao lớn áp bách càng dán chặt vào người cô "Mấy món kia tại sao không ăn? Ăn không vô?"

Hân kẹp một ít nấm từng nhưng* đưa đến bên miệng Liên Hân.

Cô bắt đầu dĩ phải há mồm "Người ta chỉ ăn hơi chậm mà thôi..."

Phong Khải Ninh tro tro một mặt, lẳng lặng dứt thức ăn, còn không thể hiểu được mà gất gao nhìn chăm chăm bộ đáng ăn uống như mèo của Liên Hân.

Đút được chốc lát, hân bỗng dừng buông đũa, hai ngón tay cô trụ cái cầm nhỏ, hung hăng mà hôn lên.

Liên Hân giơ tay câu cô nam nhân, tùy ý để hân quần lấy môi lưỡi, cướp đoạt hô hấp, kịch liệt mệnh mỏng mà chà đạp bỏ môi mềm mại của cô.

Phong Khải Ninh thoáng buông ra, bốn cánh môi nháy mắt tách rời, dặt theo một đường chỉ bạc, nhưng tức khắc hân lại mướt hôn đến gương mặt, cằm, bên gáy... Đại chương đồng thời vuốt ve cánh tay thon nhỏ non mềm của Liên Hân, cảm thấy thân thể này cơ hồ là chiều theo sở thích của hân mà chế tạo.

Liên Hân ngửa đầu, hoàn toàn ý lại vào vòng tay rắn chắc hữu lực của Phong Khải Ninh, khoe mắt mũi hồng mê ly mà nhìn hân.

Phong Khải Ninh vẫn giữ nguyên bộ dáng cũ, hơi nhũ mảy, biểu tình bất bẻ lại hung tợn, lạnh lùng mà liếc nhìn cô, bàn tay đặt ở trên người nữ hài niết tới niết lui.

Lúc còn chưa tiếp xúc với nhau nhiều, Liên Hân cũng không hiểu hân có phải là rất chán ghét mình hay không. Nhưng càng thân mật thời gian lâu, cô mới dần dần ngộ ra được, kỳ thật thời điểm Phong Khải Ninh phò bầy cái dạng biểu tình này, nội tâm có thể là đang thích cô muốn chết.

Nói tóm lại, hân cũng là một quái nhân.

Phong Khải Ninh nắm lấy eo nhỏ, nhiệt tình xoa sờ, đáng vẻ thâm cứu đại hận mà nhìn xuống khuôn mặt đỏ ửng ngoan ngoãn của Liên Hân, trong lòng âm thầm chửi cha mắng mẹ.

...bảo bối thật quá đáng yêu!

Hân cố gắng áp chế cuồng thú nổi loạn trong lòng, đem người bế lên đùi, vừa hôn Liên Hân vừa trượt tay thăm tiến vào dưới lần váy, xoa xoa hoa huýt*t.

Rõ ràng là không ướt át bao nhiêu, nhưng Phong Khải Ninh một hai phải kết luận "Quá ướt, là muốn bị thao."

Liên Hân đầm hân "Nói bậy bạ gì đó, em đang chuyên tâm ăn cơm!"

Phong Khải Ninh đuổi dần ngón tay vén quần lót ra, xoa nhẹ về chậm, còn xuýt lạnh một tiếng "Tiểu tao huyết của em tôi còn không hiểu quá? Đây là đang muốn ăn còn th*t." Hân cúi đầu cắn mứt vành tai Liên Hân, tự động an bài "Đã biết, sẽ cho em ăn no."

Liên Hân bị nam nhân ngón tay hữu lực thon dài khảy đúng chỗ ngứa, đột nhiên không kịp phòng ngừa mà rên rì ra tiếng.

****nấm từng nhưng***: nấm Masutake, sống bám vào phần rễ cây thông, hiện tại vẫn chưa thể gieo trồng nhân tạo, chỉ có thể thu hoạch từ tự nhiên nên giá rất đắt. Thường được dùng trong ẩm thực Nhật.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 52: Dã chiến trên xe

Phong Khải Ninh đem tóc dài loã xoã bên má cô vén ra phía sau, cúi đầu cắn lên vành tai mềm mại.

Liên Hân bị cắn đến cả người tê dại.

Hân kéo khóa quần ngoài, vén quần lót xuống, thả ra một cây côn th*t thô to đỏ sậm.

Liên Hân cúi đầu nhìn thật trụ đang nhẹ nhàng lay động, nó cách mu bàn tay của cô một khoảng không xa, cô thể cảm nhận được đến nhiệt độ vô cùng nóng bỏng, bên trên lỗ chuông đều đã tiết ra dịch lỏng trong suốt.

duơng v*t của hân rất thô trắng, hơi cong, đường kính của thân so với quy đầu còn muốn to hơn, mặt trên bò đầy gân xanh nhảy lên phình phình.

Phong Khải Ninh dùng dịch lỏng nơi mả mắt bôi ướt phần đầu côn th*t, sau đó đẩy quần lót của cô sang một bên, quy đầu nhẹ nhàng qua lại quét ở huyết khẩu, mở ra hai cánh hoa mềm mại nội hãm, từng chút từng chút mà chen vào.

"A..."

Liên Hân nỗ lực thả lỏng huyết đạo, đem cự vật mẫn trường nuốt vào trong cơ thể, cô từ từ ngồi xuống, rút cuộc cả cây đều cắm ngập bên trong.

Thời điểm đặt mông ngồi xuống trên đùi Phong Khải Ninh, Liên Hân thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Cô nhìn ra cửa phòng bao còn chưa có khoá, cơ vòng thít lại, khẩn trương mà hỏi "Có thể bị người khác nhìn thấy hay không..."

Phong Khải Ninh đuổi tay sửa sang váy áo cho cô.

"Có váy cái, không sợ, bên ngoài nhìn vào cũng chỉ thấy tôi ôm em mà thôi."

Hân cũng không cuống dãi, chỉ là nhẹ nhàng nhích mông.

Huyết tâm kẹp tấy đại vật lại chỉ có thể cắn thận vị diệu mà cọ xát, làm Liên Hân nhịn không được tự mình ra sức nhấp máy vách trong, nhưng làm như thế nào đều không thấy hải long.

Cô dựa vào lồng ngực rộng lớn của Phong Khải Ninh, nhỏ giọng nói "Như vậy ngứa ngứa quá, thật là khó chịu..."

Hân ngừi ngừi mũi thơm cơ thể trên cổ Liên Hân, bàn tay to vòng ra trước vuốt ve bầu ngực, cái mông hơi kích lên trên "Chò về nhà lại dùng lực mà cắn, ăn no chưa?"

Liên Hân đỏ mặt gật đầu "No rồi."

Cánh cửa phòng bao đột nhiên mở ra.

Phong Khải Ninh hạ tay xuống, quy củ quy củ mà đặt lên bàn.

Nhân viên phục vụ bưng đồ ngọt cùng trái cây tiến vào, từng món từng món được dọn lên bàn, sau đó lại đem đĩa cơm không còn một hạt dọn đi. Cậu ta trộm liếc vị khách thân phận tôn quý này một cái, nữ hài ngồi trong lồng ngực người kia trông y hệt một đoá hoa hồng ngoan ngoãn tinh xảo, nhìn thoáng qua chỉ nhỏ bằng chừng một nửa đối phương.

Nam nhân lại đang xiên một khối trái cây, dứt tời miếng cổ.

Nhân viên phục vụ cúi đầu, có chút thân thiết, Phong tổng là khách quen ở chỗ này, từ đầu năm tới cuối năm chỉ thấy người này bày ra vẻ có người thiếu hẳn mấy ngàn vạn, không ngờ cũng có thời điểm yêu chiều nữ nhân như vậy...

Liên Hân nhỏ giọng hừ hừ, tiểu huyết còn kẹp cón th*t lớn của Phong Khải Ninh mà vị một người phục vụ quan sát ở khoảng cách gần như vậy, cô thực khản trương.

Phong Khải Ninh lạnh lùng ngược mắt, nhìn phục vụ viên một cái.

Nhân viên phục vụ liền theo bản năng mà thẳng chân khom lưng "Chào Phong tiên sinh, thức ăn đều dọn lên xong rồi, xin hỏi ngài còn có yêu cầu gì nữa không?"

"Không, cảm ơn."

Người phục vụ vội vàng lui đến cạnh cửa.

Phong Khải Ninh đột nhiên lại nói "Giúp tôi lấy một kiện áo khoác thật dày tới đây."

Sau khi người phục vụ rời đi, Phong Khải Ninh liền tục dùng sức đấm hông vài lượt, Liên Hân bị cấm đến ai ai kêu thảm.

"Phong Khải Ninh, em thật sự chịu không nổi... Có thể khoá cửa lại rồi làm hay không?"

"Cửa này khoá không được."

Phong Khải Ninh ôm eo cô, điều khiển cái hông Liên Hân xoay vòng nghiền nát, cạ đến huyết tâm vừa ngứa vừa hư không, cung khẩu tựa hồ vẫn luôn nhẹ nhàng co rút, muốn mút lấy đại quy đầu.

Bên ngoài hành lang, một đôi mẹ con khi chất thành nhả xuất trần vào mới dùng com xong đang chậm rãi đi qua, nữ nhi ôm lấy tay mẹ, nghe bà nói chuyện.

"Vi Vi, con đừng sống chết chi cần mỗi Phong Khải Ninh, người vừa này chính là trưởng tử Tô gia, Tô Từ Việt, bất quá cậu ta đã có vị hôn thê, nhưng người em trai tên Tô Từ Tích thì còn độc thân. Người đó kể ra so với con cũng khá thích hợp, con đã gặp qua rồi, tuần từ lịch sự phong độ nhẹ nhàng, hơn nữa còn được xác định là người tiếp quản ngành nghề khởi nghiệp của Tô gia. Bệnh viện Sấm Vĩnh cùng với cơ ngơi liên quan đến sản xuất buôn bán được liệu, tất cả đều là của Tô Từ Tích. Người quen biết với cậu ta không ai mà không khen nức nở, đâu có như Phong Khải Ninh, mười người có đến chín người bị hắn làm cho tức chết!"

"Mẹ..." Nữ hài dậm chân "Con chỉ muốn Phong Khải Ninh..."

"Con muốn, nhưng người ta không cho chúng ta mặt mũi, hiện tại Phong gia là do hắn nắm quyền, ai cũng quản không được! Ba con đầu phải chưa từng trong tối ngoài sáng ám chỉ với Phong Chấn Võ, nhưng căn bản là vô dụng. Lần trước chúng ta tổ chức gia yến, hắn cũng lạnh mặt tới uống ly rượu xong liền bỏ đi, người nào——Vi Vi! Con có nghe mẹ nói hay không?"

Lâm Vi Vi lắc lắc cánh tay mẹ, ý bảo bà nhìn về phía người phục vụ "Mẹ, người đó vừa rời hình như là từ phòng trực ra tới, đó là phòng bao chuyên chúc của Phong Khải Ninh! Ai~ mẹ nói xem anh ấy có phải..."

"Như thế nào, không lẽ con còn muốn trường bối như mẹ phải trợ mặt đi gỡ của tìm hắn hay sao?"

"Không phải, chúng ta đứng ở bên ngoài chờ một chút, làm bộ là ngẫu nhiên gặp được thôi."

Lâm phu nhân hết chỗ nói rồi, chỉ biết thở dài, đúng thật con gái chính là món nợ của cha mẹ.

Nhân viên phục vụ vừa mới rời đi lại ôm một tấm áo khoác màu xám quay trở về, bà Lâm liền vẫy vẫy tay.

Người phục vụ tròn mắt thấy vị quý phụ trang dung không hề tầm thường gọi mình lại, cho nên liền dừng bước, chào hỏi một tiếng.

"Phong Khải Ninh ở bên trong sao?" Lâm phu nhân giờ ngón tay lên, chỉ về phương phòng bao.

Nhân viên phục vụ gật đầu "Dạ đúng, Phong tổng đang ở bên trong."

Lâm phu nhân gật gật đầu.

Người phục vụ đi vào đưa áo khoác, sau đó liền rời đi.

Phong Khải Ninh xoay Liên Hân lại, làm cô tách hai chân ra ngồi trên người hắn, đem áo khoác bọc nữ hài kỹ lưỡng từ đầu đến đuôi, hết thấy đều chắn kín mít, cuối cùng còn vẩy lên một ít rượu.

"Làm gì vậy?" Liên Hân bị cón th*t lớn căng đến ngura ngứa nóng, vừa tra tấn lại vừa sáng khoái, mặt đỏ hồng, tò mò dò hỏi.

"Sau khi động tình mùi thơm trên cơ thể em quá nồng, phải dùng rượu áp đi một chút."

Sau đó Phong Khải Ninh nâng mông Liên Hân lên, bế cô đi ra ngoài.

"A! Phong Khải Ninh! Còn đang cấm đó! Mau bỏ em xuống!" Liên Hân vòng tay ôm cổ nam nhân.

"La hét cái gì, áo khoác đã che hết rồi, em uống say nên không thoải mái, tôi ôm em về, như vậy có vấn đề gì sao?"

Cho nên hắn cứ như vậy, chính diện mà cấm Liên Hân, đẩy cửa đi ra ngoài.

Liên Hân kinh hoàng hút một ngụm khí, vách trong co rút, kẹp đến bước chân hắn thoáng khựng lại.

Ở bên ngoài, Lâm Vi Vi nhón chân mong chờ, vừa gặp được Phong Khải Ninh ánh mắt cô năng liền sáng lên, đang chuẩn bị lắc ống tay áo mẹ mình ra hiệu cho bà mở lời, đột nhiên liền nhìn đến hắn còn ôm thêm một người nữa.

Biểu tình trên mặt Lâm Vi Vi đình trệ một chút, loại tư thế ôm này không phải tiểu hài tử, chính là——bạn gái.

Ánh mắt Lâm phu nhân thực không tán đồng mà nhìn chăm chăm Phong Khải Ninh.

Hắn lạnh lùng lướt qua, mặt ngoài cung kính mà kêu một tiếng "Di Lâm!", sau đó trực tiếp ôm người rời đi.

Lâm Vi Vi bỗng nhiên bùng tình, sốt ruột định theo sau nhìn một cái xem rốt cuộc là ai, nhưng đã bị Lâm phu nhân hung hăng túm chặt.

Liên Hân quả thực phải bị dọa cho chết cứng rồi, hắn liền như vậy cấm dương v*t vào người cô, còn cùng hai người chào hỏi, thậm chí ban ngày ban mặt ngهنهنه ngang vừa cấm vừa đi dọc các kiểu làm viên cảnh quan, lướt qua bao nhiêu khách hàng, bước vào thang máy.

Theo mỗi bước đi của Phong Khải Ninh, thịt thịt thỏ to cùng tiểu huyết đều sẽ cạ sát một phen, lên xuống bậc thềm cũng luân phiên phập phồng chấn động.

Liên Hân bị chọc đến mông thịt run rẩy, siết chặt nắm tay, chôn ở đầu vai hắn nhỏ giọng kêu thảm, đ*m thủy tí tách chảy dọc xuống đùi.

Nếu không có tấm áo khoác này, có lẽ cô thật sự xong đời.

Phong Khải Ninh không phải không biết cự vật của hắn đáng sợ cỡ nào, lại cố tình muốn cả một đoạn đường vừa chọc cấm cô vừa đi như vậy, quá biết cách tấn người.

Thang máy rất lớn, nhưng chung quy cũng sẽ chen vào thêm một ít người, Phong Khải Ninh vẫn cứ mặt vô biểu tình, trấn định ôm lấy nữ hài.

Cực đại dương v*t từ khóa quần vói ra ngoài, cấm ở huyết phùng mát lạnh run rẩy.

Gương mặt cao lãnh đẹp mắt của hắn thậm chí còn hấp dẫn một vài ánh mắt hoa si tò mò nhìn lại đây.

"Biến thái..." Liên Hân cổ kị thang máy có người, nhỏ giọng mắng.

Phong Khải Ninh làm bộ ôm lâu tê mới nên điều chỉnh vị trí, đem cô xốc lên đỉnh lộng một chút.

"Ha..." Liên Hân cắn chặt răng, đem tiếng kêu dâm lẳng nghẹn ngược trở về, chân tâm run rẩy.

Đến khi đi xuống tầng hầm để xe, chung quanh lại càng vắng vẻ, Phong Khải Ninh dong đưa tay động mà ôm cô đi, Liên Hân lúc này đã nhịn không nổi, hé môi lộ ra biểu tình sung sướng dễ mẽ.

Tên cầm thú này còn đặc biệt gọi tài xế tới, đem cô ngồi vào ghế sau Maybach, hạ kính chắn tư mặt trong xe xuống, biến thành ánh sắc, sau đó kéo rèm, bật hệ thống huân hương lên, lại mở thêm một khúc nhạc thật high, cuối cùng mới tách chân Liên Hân, eo mông một áp liền bắt đầu "bạch bạch" mà thao.

"A——!!!"

Liên Hân bụm miệng, giường chân lên cao, vừa run run vừa nói "Tài xế ở đằng trước..."

Cơ bắp rắn chắc no đủ của Phong Khải Ninh căng chặt, eo mông phát lực, dồn dập pháp phòng "Không nghe thấy, yên tâm đi. Tiểu dâm đăng có thể tùy ý mà kêu!"

Hắn đột nhiên đình thân, Liên Hân bị dưng cụ thô dài đâm đến huyết tâm, chỉ có thể banh thẳng hai chân, cao giọng lẳng kêu.

Siêu xe dập dù mà chạy băng băng trên đường, bên trong Liên Hân dưng rộng hai đùi, ở giữa chân tâm hàm chứa một cây còn th*t đang sóng cuộn ra vào, dùng các loại góc độ, thay đổi tiết tấu thao lộng dâm huyết.

Cúc áo Liên Hân đã cởi ra hết, phong cảnh đầy đặn dập dùi tay động liền bị Phong Khải Ninh ngâm trụ, cắn mút đầu nhũ, làm cho nữ hải lung tung rối loạn mà vuốt ve thân thể mê người của hắn.

Liên Hân một chân dẫm lên vách thủy tinh trong xe, tao huyết bị người cực nhanh thọc vào rút ra, sung sướng đến mức làm cô thẳng chân đá đập loạn lên.

Tài xế phía trước hoảng hốt cảm giác được tằm chắn "thâm thục" kêu lên vài cái, bèn nghiêng tai lắng nghe, lại không nghe được khách hàng gọi mình. Vì vậy ông ta tiếp tục chuyên tâm lái xe, yêu thích không buông mà điều khiển chiếc siêu xe duy nhất được tiếp xúc trong đời, lướt qua sườn núi, gấp gấp gheñh gheñh chạy như bay.

Liên Hân một bên bị thô vật chính diện tấn thân cảm làm, một bên bị thân xe pháp phòng đẩy đưa, nước bọt không cầm được mà chảy dọc khoé miệng.

Phong Khải Ninh đem hai chân nữ hải áp ngược lên đầu, sau đó cười mông, trường trưu minh đảo, xích trụ thô trắng khuấy đến dịch trắng phiến giảo, d*m thủy loạn bắn.

Nếu lúc này có một chiếc xe song hành chạy ngang, có thể thấu qua cửa sổ nhìn vào liền trông thấy được hai bờ mông dán ở bên nhau, một cái cơ bắp hữu lực đè trên một cái trắng nõn run rẩy.

Ở giữa hai mông chính là túi trứng tròn trịa của nam nhân, phía dưới còn có một cây thật trụ thô trắng, đem dâm huyết mảnh mai căng đến cực hạn, cơ hồ căng thành một màng thịt mỏng, mặc cho thô vật cuồng mãnh cảm làm.

"A! A! Mông hướng ra cửa sổ rồi!"

"Sẽ có người, a...nhìn thấy! A a, ha...Đừng! Đừng quay ra cửa mà cảm..."

Phong Khải Ninh nghe xong, ngược lại đại điều còn thô to thêm một vòng, hắn càng mau le càng ác liệt mà áp mông đi xuống, cắm đến huyết tâm chấn động, dâm lộ vung vẩy.

Hắn thậm chí còn ôm Liên Hân nhích ra một chút, làm cho hai cái mông đang giao cấu dán sát vách kính cửa sổ.

"Vậy cho bọn họ xem đi. Xem tôi làm em tàn nhẫn cỡ nào! Xem tiểu tao huyết này có bao nhiêu cơ khát!"

Liên Hân hé miệng, vưon một đoạn đầu lưỡi hương mềm, hồ ngôn loạn ngữ mà dâm kêu.

Cô duỗi tay cao cầu trên vòng eo khấn kiện thích khi dễ người khác của Phong Khải Ninh, bên dưới bị hắn ôm mông đóng cọc tốc độ kịch liệt, liên tục phát ra thanh "bạch bạch bạch", phun đến mặt trên ghế da sang quý đều là âm tình.

Sau khi dòng sữa tinh khiết thanh hương bị hắn hút liếm sạch sẽ, hắn lại lật ngược người cô qua, túm lấy hai tay, từ phía sau cảm tới xô xuyên thân thể.

Thậm chí Phong Khải Ninh còn bắt cô dựng thẳng hai bầu vú, áp sát cửa sổ. Hắn ở phía sau vừa thao vừa dọa, rằng bên ngoài đều nhìn thấy ngực cô rồi, còn có rất nhiều người vây xem, bị camera giao thông quay được hết thấy...

Liên Hân rốt cuộc ô ô nức nở, đá đá căng chân mà mắng hắn "Người xấu... khi dễ người ta! Không bao giờ thích anh..."

Phong Khải Ninh kích mông cảm thêm vài lượt, thấy Liên Hân sợ hãi như vậy liền đem người lật qua, ôm vào trong ngực, sau đó cau mày hôn một cái "Gật em thôi, pha lê biến sắc, bên ngoài nhìn không tới được. Tôi sao có thể dễ cho người khác nhìn thấy ngực em."

Liên Hân nức lên mấy tiếng, bữu môi, xinh xắn mà trừng hắn, tay mềm như bông và bôm bốp lên mặt đối phương.

Khuôn mặt tự phụ kiêu ngạo của Phong Khải Ninh cư nhệ bị nữ nhần đánh, nhưng hắn cũng không nói gì, chỉ nhàu mày, dùng còn th*t nhẹ nhàng chọc xoa điểm G để dỗ nữ hải.

Lại làm Liên Hân cao trào thêm một lần, cuối cùng hắn mới không hề nuông chiều làm yêu.

Phong Khải Ninh nhìn thấy bọn họ sắp về đến nơi, liền mau chóng bắt lấy bầu ngực, gĩa tốc cắm vào tiểu tao huyết chặt chẽ ẩm ướt thêm hồi lâu, rốt cuộc động thân hung hăng bắn trọn vào trong.

Hắn đem hai chân Liên Hân xách đi lên, ý đồ làm cho tinh dịch không sót một giọt mà chảy hết vào trong trụ cùng, sau đó xoa xoa bụng cô, nhìn như tùy ý mà nói "Lần này có thể mang thai hay không?"

Liên Hân còn đang thờ hồng hộc tận hưởng dư vị sau cao trào, nghe vậy liền vô ngữ mà trừng hắn một cái "Là ai từng nói không có khả năng để cho em mang thai? Cho nên không có đâu nha."

Phong Khải Ninh về mặt thần nhiên trấn định, khi thể lạnh lẽo ngạo mạn, mặt dày vô si mà nói "Là tên vương bát đần nào phát biểu ra câu đó vậy? Em cứ sinh cho tôi ít nhất mười tám đứa đi, nuôi được hết."

"Bệnh tâm thần."

Hai người mặc xong quần áo, Phong Khải Ninh nhìn đi động một cái, Tô Từ Tích không hiểu làm sao mà gọi đến cho hắn hai cuộc.

Mặc kệ cậu ta.

Nhiệm vụ chủ yếu của Phong Khải Ninh trong thời gian này chính là thừa dịp Tô Từ Tích không có mặt——làm cho Liên Hân mang thai!

Một khi bảo bối mang thai con của hắn rồi, người kia liền không có cửa để mà tranh đoạt nữa.

☐*Hơn 3000 tựa là cái cảm giác gì? Huahu một mới.*

*Bộ này tằm 2 tuần nữa đuổi kịp raw, mình đang phân vân làm tiếp **Ác ma định chế** hay là **Nghịch lý (Cảm kỷ)** đây meomeo.*

Một bộ NP hơn 200 chương. Một bộ huynh mười luyến hơn 100 chương. Điều hoàn hết rồi, nội dung cũng ngon lành nữa, sao giờ sao giờ?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chám\)Net](http://EbookFull(chám)Net).

Chương 53: Yêu đương vụng trộm!?

Cảnh báo: cảnh tiếp theo có thể làm đau mắt nhiều người (tôi là người đau đầu tiên)

Ban công nửa khuya, gió lạnh phản phật.

Tô Từ Tích mặc áo ngủ bằng lụa rộng thùng thình, thân thể đỉnh bật lưu sướng đứng trong bóng đêm, gió biển xa xa thổi tới, làm cho vài dẹt chất liệu mềm rũ dán chặt vào eo tuyến khấn kiện của hắn.

Tô Từ Tích nhìn số di động của Liên Hân, do dự một chút, cuối cùng vẫn thôi, có lẽ chuyện này nên gấp mặt bàn bạc thì hơn.

Cửa phòng bên cạnh bị đẩy ra, Hứa Diễm vọt tới lan can cách đó tầm 2-3 mét, về mặt kinh hoàng vô cùng mà nói với Tô Từ Tích "Anh họ! Anh họ! Em, em nhìn thấy..."

Cậu ta vì quá khẩn trương mà vốn từ trở nên nghèo nàn, kích động đến mức muốn từ ban công bên kia trực tiếp bay lại đây.

Tô Từ Tích lập tức quát lên, ngăn cản Hứa Diễm "Đừng hồ nháo! Đi ra cửa trước, sang đây rồi nói chuyện."

Hắn mở cửa, để cho Hứa Diễm tiến vào.

Tên nhóc kia giống như chuột bị dẫm đuôi, tâm lý hoảng loạn mà chạy vọt vào nhìn Tô Từ Tích, nhỏ giọng thò thò "Anh họ, em, em định đi chụp ảnh dạ linh lan, cho nên mới đi đến hoa viên nhỏ của ông ngoại...Sau đó, sau đó đi qua phòng khách liền nhìn thấy, thấy..."

Tô Từ Tích kiên nhẫn mà nhìn cậu ta, vỗ vỗ vai "Không cần phải nôn nóng, làm sao vậy?"

"Em nhìn thấy vợ mới của ông ngoại đang yêu đương vụng trộm!"

"—— cùng với vệ sĩ!" Hứa Diễm nói thêm.

Tô Từ Tích ánh mắt ngưng trọng, xuân thủy kéo đến làm cho đôi mắt xinh đẹp dần dần trở nên hân lệ.

"Hon nữa, hon nữa...hình như còn không chỉ là một người!"

Tô Từ Tích cất bước, hướng đến tiểu biệt thự trong khuôn viên mà đi, Hứa Diễm cũng rón ra rón rén bám đuôi theo hắn.

Vượt qua hoa viên nhỏ hoa cỏ chông chắt, bọn họ tới gần một gian phòng khách có vị trí tương đối hẻo lánh.

Tiếng rên rì như cỏ như không theo gió truyền đến.

Vu Khanh Khanh đứng khom lưng, ưỡn mông, hai tay đỡ lấy đôi chân nam nhân tinh trắng phía trước, ra sức phun ra nuốt vào dương cụ đồ tím của hắn.

Phía sau lại có thêm một người ra sức tung eo đẩy hông, ngưi cao mã đại, da đầu đen bóng, mình thô mông phì, eo to gấp đôi Vu Khanh Khanh, đang đỉnh một cây côn th* t vừa to vừa đen, ở giữa âm hộ rộng như ống nước của bà mà chọc vào rút ra.

Theo nam nhân phía trước kịch liệt run rẩy một trận, Vu Khanh Khanh phát ra từng tiếng nức nở, bên miệng lan tràn một chút nùng tình.

Vu Khanh Khanh phun dương cụ đã mềm nhũn trong miệng ra, lau lau khoé môi, lại bị nam nhân phía sau nắm eo già tốc mãnh thảo.

dương v* t thô đen ở giữa mông hữu lực đưa đẩy, làm bà nhện không được mà đầu cái mông tuyết trắng lên cao, dậm dậm kêu to.

Xung quanh bọn họ còn có mấy tên nam nhân ăn mặc tây trang đứng vây xem, mỗi người đều cao to bặm trợn, thân khoan thể kiện, hô hấp thô trầm, trông có vẻ tình lực tràn đầy.

Tô Từ Tích cẩn thận tới gần, tránh ở cửa sổ kính nhìn vào trong mà xem, Hứa Diễm cũng rón rén ngồi xổm xuống, hip mắt trộm ngắm, khiếp sợ đến suýt chút kêu ra tới, cậu ta vội vàng bịt miệng mình lại.

"A a a...chơi...chơi chết tôi đi..."

"Ngài Đông, cậu cương không? Mau tới đây!"

"Cường Ân, nhanh lên, mau đến thảo bà chủ đi!"

Mấy cây côn th* t tím đen lại bị đám bảo vệ trầm mặc như núi mọc ra tới, dài ngắn bất đồng, phẩm chất khác nhau, nhưng nhan sắc đều rất sậm màu, từ quy đầu đến hành căn đều thâm thâm đen đen, vừa nhìn liền biết chính là những tay chơi gái già đời.

Đám vệ sĩ nhẹ nhàng tự loét dương v* t, tùy thời có thể vì nữ chủ nhân mà phục vụ.

Bên trong phòng khách, mấy khối cơ thể trần trụi quần thành một đoàn, bóng người chồng chất lên nhau.

Vu Khanh Khanh ở dưới sự kích thích tiến công của dương v* t, gương mặt trầm mê tính ái đặc biệt rõ ràng.

Tô Từ Tích ánh mắt bén nhọn, lững lờ lấy đi động ra, mở camera, chuẩn bị chụp lại chứng cứ, nhưng hắn bỗng nhiên lại thấy một chiếc xe lăn trí năng xuất hiện, lững yên không tiếng động mà lăn đến gần đám người đang giao cấu.

Tô Từ Tích rút cuộc lộ ra biểu tình kinh dị, nhìn về phía lão thái gia ngồi trên xe lăn.

Vu Khanh Khanh cao cao nhếch mông, hướng tới lão ông đầu bạc luôn duy trì tư thái nhô nhĩ, lộ ra tươi cười vừa vui sướng vừa lưu luyến, nũng nịu kêu lên "Lão gia...ngài tới rồi, ngài xem, xem nơi này của em bị thảo trồng có đẹp không?"

Nữ nhân lắc lắc cái mông.

Tô lão thái gia tươi cười ôn nhuận đạm nhiên, hô hấp lại thoáng dồn dập, ông lấy ra một cái kính lúp, để sát vào, cẩn thận quan sát âm hộ đang bị kịch liệt xâm nhập của Vu Khanh Khanh, chớp mũi cách chỗ âm dương giao triển cơ hồ chỉ có một nắm tay.

Lúc này, tên vệ sĩ đang thúc mông thảo huệet hơi hơi hoãn lại, vừa chậm rãi chơi tán hôn thê từ của lão nhân, vừa khom lưng gật đầu, cung kính mà gọi "Tổ tiên sinh."

Bàn tay trái rộng dôi mỗi cùng nếp nhăn của Tô lão thái gia tủy ý phát phát, ý bảo đối phương tiếp tục.

Vu Khanh Khanh đặt tay lên người lão nhân, vô hạn lưu luyến không muốn xa rời mà nhìn ông.

Từ lúc người này vừa xuất hiện, bà đã đặt toàn bộ tinh thần cùng ánh mắt ở trên người ông, phảng phất trong lòng lẫn trong mắt không còn có những người khác, giống như lúc này đang thảo bà không phải người nào mà chính là vị lão nhân đầu bạc nhưng phong thái vẫn không hề suy giảm này.

"Lão gia, lão gia... A...lão gia, em yêu em!...Ngài xin xem em chơi như vậy có được chưa? Lão gia có thích hay không? Thoải mái sao? A! A! Lão gia đang thảo em!"

Tô Văn Diễn hít thở càng thêm thoải mái thanh tân, tràn đầy sức sống, lão căn già nua khô héo nhiều năm tựa hồ cũng có một chút dấu hiệu ngẩng đầu.

Vệ sĩ đem một chân Vu Khanh Khanh nâng lên, làm cho chủ nhân càng trực quan thuận tiện mà quan sát.

Âm hộ của bà bị buộc phải dãn dãn dạng rộng ra, âm mao đen nhánh lại thưa thớt cùng với âm môi đầy đặn đỏ sậm đều lộ lộ, có thể nhìn không sót thứ gì, giữa nếp uốn dằm dề còn có một cây côn th* t đen bóng đang tận tình xuất nhập.

Vì để cho Tô lão thái gia xem đến càng thoải mái, đối phương thi thoảng thả chậm tốc độ, cảm nhẹ chọc hoãn, thi thoảng lại tàn nhẫn mãnh bạo, đem đám thủy tanh tươi bắn đầy lên mặt ông chủ.

"Lão gia, yêu em... A, lão gia ngài có yêu em hay không?"

Tô Văn Diễn yêu chiều mà nhìn Vu Khanh Khanh, cùng bà mười ngón tay đan xen vào nhau.

Vu Khanh Khanh hôn cùng khắp lên bàn tay dôi mỗi già nua của ông, thậm chí còn vrom đầu lưỡi về phía lão nhân, cầu được âu yếm, giống như không chút nào chề ông thê vị lão niên, phảng phất như bà yêu người này cực kỳ đậm sâu quyến luyến.

Tô Văn Diễn đầu bạc như tuyết, nhanh chóng mở miệng, cùng với người vợ mới cưới vũ mị mỹ điểm hôn môi, có cảm giác như trong nháy mắt đã được quay về thời còn tình trắng sung sức.

Toàn bộ tình lực của Vu Khanh Khanh đều tập trung để hầu hạ Tô Văn Diễn, vuốt ve, hôn môi, xoa nắn ông, mà đám vệ sĩ chung quanh đều tụ tập lại, từng người từng người nôi đuôi nhau đi lên thảo lộng nữ chủ nhân, làm cho bầu ngực bà không ngừng kịch liệt dong đưa, bị làm đến cao trào lên tục.

Tô Văn Diễn vuốt ve đôi gò tuyết trắng hơi chút mềm nhão rũ xuống của Vu Khanh Khanh, như si như say mà nhìn dương v* t ra vào giao hợp trước mắt.

Ông ta bắt lực, không có cách nào phát tiết tính dục.

Tô Văn Diễn nhìn một cây lại một cây thí trụ ghim vào người Vu Khanh Khanh, cùng bọn họ giao hợp, cùng trừu cùng cầm, gian dâm người vợ mỹ điểm của ông, làm ông đạt được cực hạn sung sướng cùng phát tiết tâm lý.

Hứa Diễm ngã xuống đất, vô pháp tiếp thu mà nhìn người ông cậu ta vẫn luôn vô cùng sùng bái tôn kính.

Tô Từ Tích thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt che lại khuôn miệng sắp nở ra thành tiếng của Hứa Diễm, sau đó kéo cậu ta rời đi.

Sau khi trở về phòng, Hứa Diễm hai mắt vô thần mà ngồi dưới đất, thật lâu sau mới ngẩng đầu, khàn khàn hỏi Tô Từ Tích "Anh họ, ông ngoại vì sao...Bọn họ vì cái gì lại như vậy?"

Tô Từ Tích nhàn nhạt liếc mắt một cái, sờ sờ đầu Hứa Diễm, âm áp trấn an "Nếu là trường bối tự chủ tự nguyện chuyển phòng thê, chúng ta liền không quản được. Mỗi người đều có yêu thích riêng, gia gia đã từng tuổi này, "tùy thích mà không du cử", chỉ cần không phải là chuyện thương thiên hại lý, gia gia muốn như thế nào liền như thế ấy đi."

"Nhưng mà..." Hứa Diễm ngập ngừng "Em, em không thể nào đối diện với chuyện này được...em không về nước cùng với ông ngoại nữa đâu, em tự mình đi về!"

Cậu ta từ trên mặt đất lồm cồm bò dậy, giần dỗi chạy về phòng.

Tô Từ Tích khoanh tay đứng ở ban công, ngưng mi mà nhìn biển đêm vô tận, mắt đảo xinh đẹp phản chiếu ánh trăng.

Khó trách nữ nhân kia không hề kiêng nể gì như vậy.

Người ngồi ở chủ vị nhiều năm, thân kinh bách chiến, lão luyện giống như gia gia thế nhưng có thể hoàn toàn buông bỏ lòng phòng bị, đối với bà ta phóng thích nhân tính cùng dục vọng sâu xa nhất.

Một phòng cà gà cà trê trong kia thoát nhìn giống như đang tùy ý đùa nghịch Vu Khanh Khanh, nhưng kỳ thật lại là bị nữ nhân này chơi đến xoay vòng.

Thực không đơn giản.

**hoa dạ tinh lan* là một loài lan hiếm chỉ nở về đêm, không dễ hình lên cho các bạn xem vì nó quá xấu.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Tạt dề - Nhiệm vụ thứ 6 sắp tác chiến!

Trong biệt thự trên núi của Phong Khải Ninh, Liên Hân vô cùng cảm nín, tay túm chặt lấy một góc của chiếc tạt dề.

Hắn dựa eo vào cạnh bàn, áo mũ chỉnh tề mà hộp ngum trà, vừa uống vừa nhìn chăm chăm Liên Hân.

Phong Khải Ninh từ đầu đến chân vừa đủ thể diện lại còn tinh xảo, kể cả nút thắt cổ áo ở trên cùng cũng đều bảo thủ kín mít. Tạo dáng thâm thúy, đường cong lạnh lùng, vai rộng chân dài, trang phục ngạo nghễ, giống như một vật sưu tập vô cùng xa xỉ, không thể tới gần.

Phục trang của hắn lúc này tùy thời đều có thể đi vào bất cứ yến hội xa hoa bậc nhất nào trên thế giới.

Nhưng hắn lại không cho Liên Hân mặc quần áo.

Cô chỉ được treo trên người duy nhất một cái tạt dề, nhưng cũng khó khăn lắm mới che khuất được hai điểm trước ngực dài đến trên đùi, sau lưng cùng hai bên đều trơn trượt một mảnh, nhìn không sót thứ gì.

Chiếc cần Liên Hân tùy ý cử động, bầu ngực cao thẳng dầy dặn liền sẽ nhẹ nhàng đong đưa, từ phía bên hông tạt dề lộ ra một ít.

Liên Hân xoay người, eo quắp che dấu thân thể đang bị nam nhân anh tuấn hồ hững dưng mắt để gian dâm cô.

Phong Khải Ninh chăm chú nhìn hai nửa mông tròn trịa, hầu kết di động, khàn khàn mà nói "Giúp tôi rót ly nước."

Liên Hân trừng hắn một cái, khom lưng tìm ly để rót nước, viên mông tuyết trắng cao cao nhếch lên, lộ ra một đường huyết phùng phấn nộn, bên trên còn vương chút thủy quang.

Mẹ kiếp.

Phong Khải Ninh buông chén trà, nhìn chăm chăm vào huyết tâm mẽ người, hắn uống nốt hớp trà cuối cùng, hầu kết gọi cảm bên trên cổ áo phẳng phẳng nhẹ nhàng lần lộn.

Hạ thể cự trưởng, bị bó đến khó chịu, vì vậy hắn liền kéo khoá quần tây ra.

Phong Khải Ninh hôm nay mặc áo somi cùng tây trang cực kỳ đẹp mắt, cổ tay tinh xảo, cắt may chuẩn xác ôm sát eo tuyến cùng cơ ngực trù phú, thực hợp với khí chất của hắn.

Đường cong từ hông đến mông cùng cơ bắp trước ngực được khắc hoạ thực rõ ràng, hoa lệ lại bá đạo, khí thế uy nghiêm.

Phong Khải Ninh trên dưới áo quần trắng thớm, trang trọng tinh xảo, cổ tinh ở giữa dừng quần lại lộ ra một cây côn th*t thô to màu đỏ, công khai mà giương thẳng, vận sức chờ phát động hướng về phía mông Liên Hân.

Nữ hài cần nói, mang theo đôi mắt ướt dầm dề mà quay đầu liếc hắn một cái, loại nam nhân này chỉ cần nhìn thoáng qua, tâm thần đều sẽ mềm nhũn, huống chi lúc này hắn còn dùng một cây đại điều chống vào người cô.

Liên Hân mặc tạt dề cũng như không mặc, vừa rót nước xong liền viên mông đều ngực mà đi tới, nội tâm còn đang thận thừng nháy nhót, thứ hàng کیا của Phong Khải Ninh lập tức phải cắm đi vào, sẽ đem dâm huyết của cô hung hăng chà đạp đến mức run rẩy tê rần...

Hắn tiếp lấy ly nước, tùy tay hất sang bên cạnh, thực không chút thành ý mà nói "Ngon lắm, đã uống xong rồi"

Liên Hân mị nhãn như tơ trừng hắn một cái.

Phong Khải Ninh đuổi tay đem tạt dề về đến đến hơn nửa, lộ ra đôi phong nhũ tròn trịa, tùy ý vuốt ve, sau đó lại nâng một chân cô lên, xoa xoa nhị thịt đang run sợ khép mở "Cái miệng nhỏ há ra như vậy là muốn ăn gì?"

Liên Hân nũng nịu than nhẹ.

"Nói, muốn ăn cái gì?" Phong Khải Ninh thanh âm trầm thấp lãnh ngạnh.

Liên Hân nhẹ nhàng vận mông "Muốn ăn đại dương v*t, muốn ăn dương v*t thô trắng của Phong Khải Ninh ca ca. Làm ơn cắm vào được không? Cắm đây em đi mà...ngươi ta muốn kẹp."

"Thật phóng dăng?" Phong Khải Ninh dề sát vào huyết phùng, mê mẩn mà ngửi người "Thơm, thời điểm muốn ăn dương v*t liền thơm như vậy..."

"Ha! um... Đại dương v*t ca ca..."

Hắn giờ tay vỗ lên ngực Liên Hân, làm nó lay động thành nhũ sóng "Kêu ông xã."

"Ông xã..." Liên Hân rất biết nghe lời, thân thể mẫn cảm chịu không nổi hơi thở nam tính nóng rực của hắn "Ông xã, cảm em đi..."

"Có sinh hài từ cho ông xã hay không?" Phong Khải Ninh hô hấp thô trầm mà nắm côn th*т, dề hò lên huyết khẩu.

Liên Hân kích động, hạ thân tiết dầy d*m thủy, liều mạng gất đầu "Sinh! Sẽ sinh hài từ cho ông xã, sinh thật nhiều!"

"Chỉ sinh cho một mình tôi." Phong Khải Ninh nắm gậy, xấu xa gõ lên huyết khẩu.

"Được! Chỉ sinh cho ông xã thôi!"

"Ngực cũng chỉ có thể để cho tôi sờ."

"Ha, a...ngực nhỏ dâm dăng là của ông xã, tao huyết cũng chỉ mình ông xã có thể cắm!"

Phong Khải Ninh vừa lòng quệt quệt một ít dịch lỏng, tách mở âm môi, khí thể mãnh liệt mà đẩy ra từng tầng từng tầng nhị thịt, khai thác mật động chật hẹp.

"A, a...ha, căng quá...a..."

Liên Hân ngửa đầu, phát ra từng tiếng than thỏa mãn, cô nhắm mắt lại, cảm thụ cơn th*t thô tráng hữu lực của hắn.

Phong Khải Ninh cao cao bế một chân cô lên, làm cho đám động tí mi nhỏ hẹp hoàn toàn bại lộ.

Hắn ôm chân, eo hông kích thích, không ngừng đem cơn th*t thô dài ghim vào hoa kính mảnh mai e thẹn, tuy ý để cho tao huyết mấp máy cơ khát kẹp lấy cự vật cường tráng.

"Ha, a, thật thoải mái...Ông xã làm em thật thoải mái a..."

Phong Khải Ninh căng thẳng cơ mông, tốc độ xuất nhập vừa nhanh vừa mạnh mẽ, Liên Hân bị đâm đến tốc bay tán loạn, hai bầu ngực từ phía bên hông tap dề lộ ra, nhảy bắn không ngừng.

"A! A!!! Ông xã, ha..."

"Đâm đàng! Sướng như vậy?"

"Ừm, ha, rất sung sướng..." Liên Hân liếm môi, đại dương v*т ở huyết tâm ra ra vào vào, tê ngứa no căng cực kỳ.

Phong Khải Ninh lồng ngực phập phồng, đem người lật qua, bắt lấy eo nhỏ thâm nhập từ phía sau "Đi rửa cho ông xã một quả táo."

Liên Hân quay đầu lại, oán trách liếc mắt một cái, nhưng chỉ có thể dẫu mông, kẹp cơn th*т, nhón mũi chân đi về phía trước. Nữ hài một bên ăn a thừa nhận cơn th*т, một bên đứng ở bệ bếp rửa táo cho hắn.

Thân thể cường của Phong Khải Ninh áp lên, dề ở trên tám lưng mảnh mai của cô, rài từng nụ hôn lên đầu vai ngọt mà, vừa huých mông vừa nói "Về sau lúc nào nấu cơm cho ông xã ăn cũng phải vừa cầm vừa làm, nghe không?"

Liên Hân vịn eo rên rì, lại vừa mở miệng mắng yêu "Chán ghét!"

Phong Khải Ninh để cho nữ hài ghé vào bệ bếp, nhếch mông cao cao, hai tay ôm lấy hông cô, nhắm ngay tao tâm, biến hóa các loại góc độ mà tàn nhẫn thao, đâm đến hai cánh mông của Liên Hân rung động không ngừng.

Bọn họ một người kêu la một người thờ đốc, thanh âm cùng tốc độ càng lúc càng dồn dập.

Đương lúc cả hai sắp đến cao trào, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên đánh gãy hứng thú, nhưng Phong Khải Ninh chỉ dừng một chút, không thêm phản ứng, cứ tiếp tục "bach bach" mà thao.

Có điều tiếng chuông này vẫn lì lợm vang lên không dứt, vừa dồn dập lại ồn ào, hết đi động rồi đến WeChat, điện thoại cảm ứng đặt trên bệ bếp cũng bắt đầu kêu.

Phong Khải Ninh nhàu mày, đầu ngón tay vói đến trước người Liên Hân, một tay vè ngực một tay xoa âm đế, hạ thế nhắm ngay điểm G bay nhanh đâm thọc, bằng tốc độ nhanh nhất làm cho cô cao trào, sau đó từ trong huyết tâm run rẩy rút ra một cây cơn th*т ướt đầm gang gượng.

Hắn tiếp điện thoại.

Thanh âm của Jason gấp gáp truyền tới "Phong tổng! Đột phát sự cố, công ty con Nhuận Nam của HD ở Nam Phi bị sập mỏ vàng, dề chết người!"

Ánh mắt Phong Khải Ninh liền sắc bén lên "Tổng giám đốc, giám đốc công ty con, pháp vụ, đều đã điều động hết chưa?"

"Ngài yên tâm, trước tiên đã xử lý những vấn đề trọng đại khẩn cấp, có điều..." Jason do dự một giây, tiếp tục liên mạch mà nói "Người phụ trách mỏ vàng đó, lúc bị bắt, hẳn tự xưng là...con trai của lão Phong đồng."

Phong Khải Ninh nhàu nhàu ấn đường.

"Lão chủ tịch xác thật cũng gọi điện tới."

Hắn cười lạnh "Bao nhiêu tuổi?"

"Mười chín tuổi."

"A...có con riêng mười chín tuổi, Phong Chấn Võ, ông khá lắm"

Jason không dám nói lời nào.

Phong Khải Ninh cúp điện thoại, xoa xoa cự vật còn đang tí tách d*т thủy, sau đó mới miễn cưỡng đem nó nhét trở vào trong quần.

Liên Hân vừa nãy cũng nghe được đôi câu, có chút lo lắng mà nhìn hắn.

Phong Khải Ninh cúi đầu hôn hôn cô, Liên Hân đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má nam nhân.

"Tôi phải đi ra ngoài trong chốc lát, có việc gấp."

Liên Hân gật đầu, rất là nhu tình, rất là đau lòng mà trông theo hắn.

Phong Khải Ninh sửa sang lại y trang, rũ mắt nhìn biểu tình xót xa không hề có ý nghĩa của Liên Hân, cảm thấy buồn cười rồi lại có điểm đáng yêu.

Lúc đi đến bậc cửa, hắn lại đột nhiên gấp gáp lộn trở về, bế thốc cô lên hôn hít một hồi "Thành thật ở yên một chỗ, lần này không được chạy loạn, biết không?"

Liên Hân nhớ tới cái gì, bèn bắt lấy ống tay áo của hắn mà lắc lắc "Nhưng mà chiều nay người ta muốn đi xem biểu diễn ca nhạc."

"Biểu diễn ca nhạc gì?" Phong Khải Ninh nhàu mày.

"Giăng Dữ Mộ, là một ca sĩ rất nổi tiếng nha, đang tổ chức liveshow ở Án Thị, cướp được tám vé đầu không dễ dàng gì."

Phong Khải Ninh nhìn mị, hơi dừng một chút, tuy rằng trong lòng thực không thoải mái, nhưng suy xét đến việc có khả năng phải có thú vui sinh hoạt riêng của mình, cho nên hắn miễn cưỡng đồng ý "Tôi gọi Tiểu Cẩm đến đi với em."

Liên Hân dẫu môi "Không cần, em không thích bị người khác nhìn chằm chằm như vậy, đã quen với bầu không khí đom độc thoải mái rồi, có người quần trước quần sau, em sẽ cảm thấy rất áp lực."

Ánh mắt ù dột của Phong Khải Ninh như biến thành vật chất thật sự mà dề nặng lên cô, ý tứ của tiểu báo bối chính là không thích bị hắn quán?

Liên Hân rụt rụt bả vai, gục đầu xuống, kéo tạp dề che đầy thân mình, có chút túng quăn mà nhỏ giọng nói "Anh hung dữ với em..."

Phong Khải Ninh lập tức điều chỉnh biểu tình, bắt đắc dĩ đáp "Tùy em."

Vật nhỏ này nếu mà lại không cao hứng, chạy tới Lợi Nhuận trốn ở chỗ ca, hắn liền không thể bắt người về được.

Liên Hân ôm lấy cổ Phong Khải Ninh, hôn hôn lên cái cằm đẹp, sau đó tiễn hắn ra cửa.

Phong Khải Ninh quay đầu lại liếc nhìn có một cái, cuối cùng cũng hiểu được trên thế giới vì sao sẽ có người đem nữ nhân khoá ở trong nhà không cho đi ra ngoài.

Bởi vì vẫn còn tồn tại một loại nữ nhân toàn thân tràn đầy khí chất vừa ngây thơ lại không đáng tin——giống như Liên Hân vậy.

Phong Khải Ninh đi rồi, Liên Hân ở nhà lướt nhác mà xem TV trong chốc lát.

Lúc chuyển kênh vô tình nhảy đến chuyên mục thể dục thể thao.

Không hiểu sao Liên Hân liền hoảng hốt mà nhanh chóng đổi đài.

...vừa rồi thoáng thấy gương mặt của Liên Kỳ.

Lồng ngực có chút khó chịu, Liên Hân cầm ly trà lên, một ngụm lại một ngụm mà uống vào rất nhiều bọt nước.

Nhưng mà tin tức kia đang nói về cái gì...hình như không phải chuyện tốt?

Cô do do dự dự, sau đó lại chuyển trở về kênh ban này, nhưng là đã không còn có Liên Kỳ, hiện tại trên đài đang phát thông tin Trịnh Huân quấy nhiễu trẻ vị thành niên, vừa vận bị cảnh sát bắt được.

Trịnh Huân này thật đúng là không phải thứ tốt đẹp gì.

《Nhắc nhở ký chủ, hai mươi phút sau chính thức bắt đầu nhiệm vụ bậc 6》

"Ồ." Liên Hân thờ dài, nhận mệnh mà đi thay quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 55: Nước bọt tình dục

"Hệ thống, ta góp nhặt nguyên liệu tiêu chuẩn đến đâu rồi? Tổng cộng tích điểm được bao nhiêu?"

《Từ khi mở ra hệ thống tích điểm tới nay, trước mắt tiến độ thu thập nguyên liệu đạt được 60Ptm tình dịch phẩm chất cao của nhân loại giống dục, cộng dồn tích điểm được 21 điểm

Chủ thích: lập lại cùng loại tài nguyên, tích điểm sẽ ngày càng giảm

Kiến nghị ký chủ tích cực tìm kiếm nguyên liệu hương liệu khác, hoặc là không nên giới hạn ở tình dịch của một đối tượng》

Liên Hân trầm ngâm, trừ bỏ tình dịch ra, tuyến thể động vật hay tài nguyên thực vật có đều không quá am hiểu, và lại cũng không có cơ hội đi lấy cái gì mà "bãi nồn của cá nhà táng" linh tinh các thứ.

"Đứng rồi, khen thưởng lần trước ta còn chưa có nhận."

《Nhiệm vụ bậc 5 hoàn thành, mời ký chủ lựa chọn một trong số những đề mục sau:

1. Ưu hoá thân thể cùng năng lực
2. Nghỉ ngơi tự do 30 ngày
3. Mở rộng công năng mùi thơm cơ thể
4. Tiền tệ thông dụng quốc tế (trị giá 40 vạn)
5. Tích điểm Thánh hương: 5 điểm》

Liên Hân chăm chú, tích điểm có thể đi thu thập nguyên liệu để bù vào, không cần thiết phải lãng phí khen thưởng nhiệm vụ.

Mở rộng công năng mùi hương cơ thể lại quá không đáng tin cậy.

Ngày nghỉ ngơi tự do thì cô còn có thừa, tiền cũng không cần thiết...

Ưu hoá thân thể tuy rằng khả năng sẽ tạo ra năng lực cảm nín khó đỡ gì đó, nhưng đề cao phẩm chất thân thể lại là hàng thật giá thật.

Liên Hân chọn ưu hoá thân thể.

Buổi biểu diễn sắp bắt đầu, giao lộ xung quanh sân vận động Ân Thị đều được cảnh sát giao thông phong toả, bởi vì địa điểm này nằm ở trung tâm thành phố, lưu lượng xe cộ dày đặc có thể dễ dàng dẫn tới ùn tắc giao thông.

Cho nên cũng giống như các sự kiện thường niên, mỗi lần có siêu sao tổ chức liveshow, trong thời gian tiến hành buổi biểu diễn, cảnh cục địa phương sẽ tiến hành quản chế đối với các tuyến đường xung quanh, đồng thời còn có cảnh sát đi tuần, ngăn ngừa sự cố bất ngờ xảy ra giữa bên fans cuồng nhiệt chen chúc.

Bên ngoài sân vận động giăng rất nhiều băng-rôn, hơn 300 fansites trong nước ngoài nước của Giang Dữ Mộ đưa tới vô số lẵng hoa cùng lightstick.

Biển hoa cùng biển người chìm trong ánh đèn, sân vận động lúc này quả thực trông giống một ngày hội văn hoá chính quy nào đó, ồn ào náo nhiệt.

Có người bày bán vật phẩm các loại ở trên mặt đất, có người vác camera và phản quang mini tự lại cùng nhau để điều chỉnh thiết bị, có người mặc áo thun in hình Giang Dữ Mộ phiên bản chibi đứng đó phân phát thứ gì, cũng có đoàn đội đang tập hô ứng khẩu hiệu...

Quy mô buổi biểu diễn lần này là 5 vạn khán giả, lối vào có cảnh sát trấn thủ, muốn đi vào trong còn phải thông qua trạm thu soát vé cùng khu vực bảo an.

Liên Hân có chút ngơ ngẩn mà đứng yên tại chỗ.

Một chị gái cao gầy xinh đẹp bỗng nhiên đi tới, mỉm cười hỏi cô "Em tới đây một mình sao?"

Liên Hân chớp chớp đôi mắt tròn xoe, gật đầu.

Người nọ đưa cho cô một cái túi nhỏ "Đây là lễ bao của trạm tiếp ứng khu G, tặng miễn phí, đến lúc biểu diễn em nhớ lấy lightstick ra vẫy cùng với mọi người nha."

"Dạ, cảm ơn chị!" Liên Hân tiếp nhận lễ bao.

"Không cần cảm ơn, Tư Mộ chúng ta đều là người một nhà!"

Liên Hân phi thường cảm động mà nhìn theo chị gái nhiệt tình đang đi tới những người khác, nhưng vừa nghĩ đến bản thân sắp sửa làm ra chuyện gì, cô liền run lên cầm cập, bỗng nhiên thấy áy náy.

Liên Hân quyết định, sau khi hoàn thành nhiệm vụ nhất định phải hoá tốc rút lui, đại minh tinh thật sự không thể trêu vào!

Ngủ với những người khác ít nhiều cũng chỉ gặp chút phiền toái, ngủ với Giang Dữ Mộ——khả năng là sẽ nguy hiểm tới tính mạng!

《Chúc mừng ký chủ! Lần thứ hai "trụ hoá thân thể cùng năng lực tình dục", phẩm chất cơ thể ưu việt, thể lực tăng cường, thọ mệnh đại khái được kéo dài.

Đồng thời ký chủ cũng nhận được kĩ năng "Nước bọt tình dục"》

Liên Hân sững sốt một chút "'Nước bọt tình dục" là cái gì?"

《Người dính vào nước bọt của ký chủ sẽ bị kích phát tình dục, trình độ thôi hoá còn tùy thuộc vào năng lực bản thân, liều lượng cùng độ đậm đặc, ví dụ như nguyên chất hay pha loãng đều có tác dụng khác nhau》

Liên Hân hết chỗ nói rồi, quả nhiên lại nhảy ra thêm một cái năng lực tình dục!

Nhưng nói như vậy, chẳng phải là bất kỳ ai không cần thận dụng phải nước bọt của cô đều sẽ dục hóa đốt người hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 56: Làm tình trước concert 5 vạn khán giả?!

Liên Hân vòng qua một góc khuất bên ngoài sân vận động, âm thầm gọi điện cho Giang Dữ Mộ.

Ồ hậu trường, đại minh tinh đã hoá trang xong xuôi.

Hắn đang cúi đầu, tùy tay nghịch đi động, người đại diện cùng người phụ trách ở bên cạnh bận rộn chạy ra chạy vào.

"Dữ Mộ, muốn uống chút gì không?" Thái Ân lấy tới một lon nước tăng lực.

Di động của Giang Dữ Mộ rung lên, người đại diện liếc mắt nhìn, trên màn hình nhấp nháy vòn vện chỉ có một chữ "Hân".

Hắn nhướng mày, nhàn nhạt mà ngồi dậy, cầm di động đi vào buồng vệ sinh.

Người đại diện nghi hoặc mà nhìn theo đám đám

Liên Hân cúp điện thoại, sau đó không lâu, một người đàn ông trung niên liền đi tới, nghe nói đây chính là người phụ trách bên khâu sản xuất chương trình, Giang Dữ Mộ bảo ông ta đến đất cô vào trong.

"Cô là em họ của Giang lão sư sao? Hạnh ngộ hạnh ngộ!"

Gần đây giới giải trí đang lưu hành cái từ "lão sư" này, người nọ còn rất nhiệt tình mà dẫn đường cho cô.

Liên Hân khựng một chút, nhưng ngay sau đó liền nhanh chóng gạt đầu "Đứng đứng đứng, tôi là em họ của anh ấy, đến đây để xem liveshow."

Vị phụ trách sản xuất ngây thơ không biết gì này nghe vậy liền vỗ cùng nểng nổ, đưa Liên Hân tới tận hậu trường, trực tiếp vào phòng hoá trang, sau khi giới thiệu sơ lược một chút mới vội vàng rời đi.

Liên Hân không thấy được Giang Dữ Mộ, đành ngoan ngoãn với lấy một cái ghế nhỏ, ngồi ở trong góc mà chờ.

Hậu trường ai nấy đều bận đến rối rối rồi mù, người ra kẻ vào, còn có một đồng đạo cụ chổng chắt.

Người đại diện của Giang Dữ Mộ đi ngang qua Liên Hân rất nhiều lần, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn một cái, nhưng cô căn bản không hề chú ý đến, nghĩ chỉ là nhân viên tạp vụ gì đó mà thôi.

Giang Dữ Mộ một tay cầm túi quần, biểu tình thản nhiên, không biết từ đâu đi tới, người đại diện Thái Ân liền tức tốc chạy lại níu lấy hắn "Dữ Mộ, Nghiêm tổng mang theo vài người bạn đến đây, nhà tài trợ cũng có mặt rồi, tôi phải ra ngồi với bọn họ trong chốc lát, cậu muốn đi theo chào hỏi một tiếng không?"

"Không đi." Giang Dữ Mộ đảo quanh mắt phượng, thờ ơ trả lời.

Người đại diện cũng không bắt ngờ, nghệ sĩ của anh ta cũng chưa bao giờ nhiệt tình đối với chuyện xã giao, cho nên liền bắt đầu đi đơn độc rời đi.

Giang Dữ Mộ nhìn Liên Hân một cái, biểu tình thanh u bình tĩnh mà lướt qua cô, đi tới bàn hoá trang lẳng lặng ngồi xuống.

Hai người cách nhau một khoảng khá xa, cái này làm cô có chút không hiểu được.

Chờ đến lúc nhân viên chạy tới chạy lui bên trong hậu trường đều đi hết ra bên ngoài, Giang Dữ Mộ mới tiến đến, kéo tay Liên Hân mang cô vào trong góc, tránh ở phía sau lưng một hình nhân bán dụng thật lớn.

Hắn cúi đầu nhìn cô, cười một cái.

Liên Hân cũng cười.

"Tôi chưa lại một tấm vé ở hàng ghế đầu cho em, A12."

"Ừm, vậy thì tốt quá..." Liên Hân tươi cười rạng rỡ.

Giang Dữ Mộ rút bàn tay vẫn luôn nắm chặt ở trong túi quần ra ngoài, đột nhiên bung mở, giữa lòng bàn tay liền rơi xuống một chuỗi dây đeo cổ loé sáng, treo giữa ngón tay mà đung đưa đung đưa.

"Cái gì vậy?" Liên Hân tò mò, cầm mặt dây lên xem, cái này còn không phải dây đeo của Giang Dữ Mộ sao, mặt trên còn đặc biệt khắc chữ J&M®.

"Cho em."

Thanh âm êm tai giống như gió thổi, rào rạt mà lướt qua địa phương đang nhộn nhạo trong lòng Liên Hân.

Cô nhện không được bên xoa xoa lỗ tai, tê tê đại đại mà nói "Vì sao đột nhiên lại cho em cái này?"

"Lúc trước thấy em cứ nhìn chăm chăm, em thích thì tôi đưa cho em thôi."

Đây là vòng cổ định chế đặc biệt, được làm từ lúc hắn mới vừa ra mắt, trước giờ Giang Dữ Mộ vẫn luôn mang bên người, chưa từng thay đổi, cũng coi như là một đặc điểm nhận diện đặc thù.

Nhưng mà Liên Hân thích, nên hắn đưa cho cô.

Liên Hân thật sự muốn cười, cô nào có nhìn chăm chăm vòng cổ của hắn làm gì, chỉ là thời điểm bị nam nhân áp lên làm tim, theo bản năng liền chỉ có thể nhìn lên chiếc vòng đang cổ đang lay động bên, thuận tiện còn ngắm được luôn xương quai xanh, hầu kết...và cả bờ vai gợi cảm

Giang Dữ Mộ giúp cô đeo lên.

Liên Hân nhìn nhìn, chung quanh hoàn cảnh bình mĩ loạn lạc, lại nghĩ tới năm vạn fans cuồng nhiệt đứng ở bên ngoài, cảm thấy hôm nay muốn động tay động chân là tuyệt đối không có khả năng.

Cho nên cô liền nhón mũi chân, chuẩn chuẩn lướt nước mà đáp qua môi hắn một cái, định ngay lập tức chuẩn đi ra ngoài tìm chỗ ngồi xuống, nghiêm túc nghiêm túc mà xem ca nhạc.

Giang Dữ Mộ bị cánh môi mềm mại ướt át in lên, ánh mắt vốn dĩ trong vắt bỗng nhiên lập loè.

Mùi hương chậm rãi xông vào chớp mũi cùng với xúc cảm nóng rực trên môi khiến cho nhiệt độ cơ thể hắn không ngừng dâng cao, Giang Dữ Mộ nhìn chăm chăm cánh môi anh đào của Liên Hân, bỗng dưng rất muốn hôn cô.

Vì thế liền hôn.

Liên Hân hơi kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lập tức câu lấy cổ nam nhân, rất phối hợp mà cùng hắn môi lưỡi tương ấn trong chốc lát...mút hôn, tách ra, lại mút hôn.

Dần dần, cánh môi đôn giần dán sát vào nhau, biến thành hôn sâu triển miên ướt át.

Giang Dữ Mộ không rảnh mà để ý hoàn cảnh xung quanh, cùng Liên Hân liều chết giao triển.

Hơi thở mỹ vị sạch sẽ của hắn đều bị đầu lưỡi cô câu kết chiếm đoạt, ngọt ngào đầy dục.

Nụ hôn ướt át kéo dài qua đi, Giang Dữ Mộ hồ hấp dồn dập mà ngừng đầu, thần sắc hoàn toàn thay đổi, hần gất gao nhìn chăm chăm nữ hài trong ngực, nói ra một câu mà bản thân hắn còn không thể ngờ "Tôi muốn làm."

"A?" Liên Hân ngơ người, ngón tay chỉ chỉ ra bên ngoài "Ngay bây giờ?"

"Đừng vậy, hiện tại, lập tức...ngay tại chỗ này." Giang Dữ Mộ cúi đầu tiếp tục hôn cô, cơ hồ vô pháp tự khống chế mà xoa nắn lấy móng cong eo mềm, bắt đầu cời bỏ áo quần của cô.

Liên Hân bị hắn xoa bóp trên dưới một lượt như vậy, chân đều mềm nhũn, hơi thở nam nhân bao vây thôi quáit, thân thể mẫn cảm của cô quá thực chịu không nổi công kích, tuy nhiên chút lý trí sót lại cũng đủ để giúp Liên Hân đẩy đối phương ra "Sẽ có người tiến vào!"

Giang Dữ Mộ khó chịu, lần nữa đem Liên Hân cuốn vào trong ngực, không chút kiêng dè mà vuốt ve thân thể của cô, quần quít hôn môi

Chung quanh đây hoàn toàn không có chỗ nào kín kẽ, buồng vệ sinh cũng có rất nhiều nhân viên công tác đi ra đi vào, Giang Dữ Mộ qua loa nhìn quanh một vòng, cuối cùng nhìn đến phía sau lưng "Đại công tử".

Cái này chính là bán dụng hình nhân chibi của hắn, cao gấp mười người bình thường, được xung là linh vật của buổi biểu diễn, bởi vì dễ thuận tiện cho việc khuôn vác nên bên trong đều rỗng, phía dưới còn có bánh xe.

Giang Dữ Mộ xốc mớ bán gổ sau lưng hình nhân, ôm Liên Hân chui vào.

Bàn gỗ vừa khép, bên trong chính là một không gian phong bế, chỉ có vị trí đôi mắt màu lam hơi hơi trong suốt của "Đại công tử" thì ánh sáng mới có thể xuyên qua.

Bên trong miễn cưỡng chứa đủ hai người, Liên Hân bị Giang Dữ Mộ ấn ở trên bệ, hai đùi tách mở, mặc hắn cấp bách mà còi quần lót nhỏ của cô ra.

Đương lúc Liên Hân còn đang kêu sueễn, chưa kịp lấy lại tinh thần, một cây côn th*т vừa thò vào vừa cứng thành linh xông tiến huyết khẩu, một nhát liền chen vào hơn phân nửa.

"Aa!!" Liên Hân đột nhiên không kịp phòng bị, nếu không phải là cô cũng đủ mẫn cảm ướt át, lần này không biết sẽ như thế nào.

"Xin lỗi!" Giang Dữ Mộ bùng tỉnh, miễn cưỡng khồng chế được chính mình, cúi đầu ngậm lấy vành tai nữ hài "Làm em đau sao?"

Liên Hân hừ nhẹ một chút, lắc đầu "Không có... A, chỉ là, vì cái gì bỗng dưng anh lại..."

Giang Dữ Mộ thờ dốc "Tôi cũng không biết, chỉ muốn làm em...Thứ lỗi cho tôi được không? Hiện giờ sẽ làm em thoải mái."

Căn gân xanh trong huyết động bỗng nảy lên, vừa to vừa nóng mà gằng co ở kia, không gian lại quá hẹp, Liên Hân nhắc chân vòng lấy eo hắn, đông đưa thủy huyết đang không ngừng cắn chặt lấy cự vật "Vây nhanh lên..."

Hạ thể của Giang Dữ Mộ bị chặt chẽ cuốn lấy, hắn hừ nhẹ một tiếng, ôm chặt Liên Hân bắt đầu giao hợp.

Bởi vì không gian có hạn, trên dưới toàn thân Liên Hân đều bị Giang Dữ Mộ áp sát vào người, còn th*т mỗi khi xuất nhập đều tràn đầy gằng co mà dần lên âm độ, một ít lỏng to cũng thường xuyên cọ xát âm môi mẫn cảm

Hiện tại cảm cũng cảm vào rồi, Liên Hân đơn giản là đem nước hoa phun lên người nam nhân để hoàn thành nhiệm vụ, sau đó ngửa đầu dựa vào vách, chỉ việc dặng chân thụ hưởng.

Cánh tay rộng lớn của Giang Dữ Mộ gắt gao trời buộc, hai người cùng nhau tận hưởng xâm nhập ti mỉ chặt chẽ ở trong không gian hẹp hòi u ám

Bên trong giao sueễn phập phồng, tiếng nước nhóp nhép, hai người tứ chi đan xen, hạ thể gắt gao tương liên, vô pháp phân cách mà giao cấu với nhau.

Ở ngoài, nhân viên công tác lục tục tiến vào khuôn vực đạo cụ, có người còn đem linh vật đẩy ra bên ngoài, chuẩn bị an trí đến giữa sân khấu.

Liên Hân cùng Giang Dữ Mộ căn bản không biết bọn họ đã bị đẩy ra đến tràng quán ồn ào, chung quanh kẻ đến người đi, hai người còn đang bận điên cuồng thọc vào rút ra.

Rất nhiều người hâm mộ vừa nhìn thấy "Đại công tử" liền kích động mà vây lại chụp ảnh chung.

Bên trong hình nhân bị vô vàn fans ủng hộ vồn quanh, đại minh tinh thần tiên Giang Dữ Mộ đang vui đùa liếm mát bầu ngực tuyết trắng, cong eo chôn người ở giữa hai đùi Liên Hân, cái móng phập phồng, cảm giác chấn động thậm chí còn khe khẽ truyền ra bên ngoài.

Bất quá, đám đông ở hiện trường cũng quá mãnh liệt, cho nên mọi người không hề phát giác.

Giữa hai chân ngậm chặt đại dương v*т của Giang Dữ Mộ, Liên Hân hơi chút mơ hồ mà cảm giác được bầu không khí ồn ào xung quanh.

"A... Giang Dữ Mộ, vì cái gì em cứ có cảm giác...thật là nhiều người bên cạnh..."

Giang Dữ Mộ hồ hởi thấp thỏm, hơi nhòm dấy, thông qua đôi mắt màu lam của "Đại công tử" nhìn ra bên ngoài, sau đó phục hạ thân thể, chế trụ hai cánh móng Liên Hân mà tàn nhẫn xò xuyên.

"...chúng ta bị đẩy đến gần sân khấu."

Liên Hân kinh hoàng đến mức âm đ*o kịch liệt co rút "Như thế nào lại thành ra thế này?"

"A..." Giang Dữ Mộ than nhẹ, hắn đem Liên Hân nhẹ nhàng lật qua, thâm nhập từ phía sau, làm cho cô ghé sát vách gỗ mà tự mình nhìn xem.

Liên Hân căn thận liếc trộm một cái, thật nhiều người, thật sự rất nhiều người!

Thậm chí còn có mấy fan hâm mộ đang đặt tay lên bụng linh vật, vị trí cách cô chỉ có vài centimet.

Những người đó còn đang say mê chạy theo "Đại công tử" để chụp ảnh, Giang Dữ Mộ liền chụp tay bắt lấy hai bầu ngực của Liên Hân, dương cụ thô to mãnh liệt ra ra vào vào.

"Làm sao bây giờ? A...em không muốn đứng giữa nhiều người như vậy mà làm tình đâu...nếu bị phát hiện sẽ, sẽ chết mất, a, ha..."

Đại công tử bị đẩy đến giữa đài, chỗ này nói lên với sân khấu hình chữ T phía trước, cao hơn thánh phòng chung quanh hơn một mét.

Liên Hân ở giữa vạn người bị thao đến đầu lười vươn dài, ưỡn ngực vênh mông, bọt nước tung toé khắp nơi, cứ có cảm giác như chính cô đang biểu diễn tính giao cho toàn thể khán giả vây xem vậy.

Giang Dữ Mộ xoa nắn, siết chặt lấy ngực cô, dùng phương thức cầu giao mà kịch liệt thúc mông từ phía sau, ngậm lấy vành tai nữ hài, thì thầm "Thực xin lỗi, xin lỗi...đều do tôi..."

"Ha! A! Đừng, đừng dùng sức như vậy..."

"Tôi khác chế không được, xin lỗi..."

"Em sợ, sợ sẽ hét lên mất a, haa~ quá sâu..."

"Kêu đi. Hội trường rất ồn, cứ kêu đi..."

"A! A! Aaa-----!!! Thật sự chịu không nổi còn th*т lớn như vậy lại đâm từ phía sau, quá mạnh rồi..."

Giang Dữ Mộ kịch liệt gãi tốc kích thích, mông hồng giống như có gấn động cơ, vô pháp khác chế mà điên cuồng cắm vào nhục huyết, một lần so một lần càng thêm tàn nhẫn.

Hắn thao tiến tận sâu bên trong, khai phá cung khẩu, đột kích tốc độ tựa hồ sấm chớp.

Liên Hân hét lên một tiếng chói tai, cả người run rẩy, rừng mình phun ra tảng lớn dâm dịch.

Giang Dữ Mộ rút cây dương căn thủy lượng vẫn trướng to như cũ ra ngoài rồi đem Liên Hân lật trở về, lần thứ hai vùi mình vào trong.

Buổi biểu diễn sắp phải mở màn, trên màn ảnh lớn bắt đầu phát VCR*, thời điểm khuôn mặt thanh lãnh tinh xảo của Giang Dữ Mộ chợt lóe qua, người hâm mộ toàn trường liền cuồng nhiệt reo hò.

Trong hậu trường, người phụ trách cùng giám đốc sản xuất gấp đến độ mồ hôi dầy đầu, liên tục gọi điện cho Giang Dữ Mộ.

Nhân vật chính còn đang bận cùng Liên Hân làm tình, một tay moi lấy di động từ trong quần ra, một tay che miệng nữ hài phía trước, vừa kích hồng vừa tiếp điện thoại.

"...còn bao nhiêu phút? Cứ theo lẽ thường mà bắt đầu, yên tâm... Đừng, tôi sẽ xuất hiện."

Giang Dữ Mộ hôn Liên Hân, hấp thu dịch lỏng thơm ngọt tràn giữa môi lưỡi hắn điên cuồng.

Dục vọng càng ngày càng tăng vọt, hắn hưng hăng dè giữa thân thể uốn khúc của nữ nhân, hạ thể gãi tốc, kịch liệt đột tiến.

Sau một hồi, dương v*т run run ở giữa hai cánh âm môi, nùng liệt bắn tinh, tràn trề mà rút đầy bụng Liên Hân.

Trên màn ảnh lớn giữa sân khấu, VCR đang đếm ngược, con số to dùng từng khác từng khác nhảy ra, toàn trường vang dội cùng hô to thành tiếng.

"Mười!"

Giang Dữ Mộ cúi đầu sửa sang quần áo.

"Chín!"

Hắn mở camera di động, lờ mờ soi mặt mình một chút, xác nhận không có bất cứ vấn đề gì.

"Tám!"

Giang Dữ Mộ cúi đầu, muốn hôn môi trần án Liên Hân, nhưng cổ lặc tức thờ hớn hớn giờ tay ngăn cản.

Vừa rồi cô mới nhớ ra, chính mình đã nhiều thêm một cái tính nết "Nước bọt tinh đục", trước đó phỏng chừng chính là bởi vì lý do này cho nên mới làm Giang Dữ Mộ đặc biệt hưng phấn.

"Bây!"

Giang Dữ Mộ trong lòng hoài nghi bản thân đã làm nữ hài giận dữ, nhưng cũng không còn thời gian để dễ dàng cô.

Hắn đánh xoa xoa vai bà nhỏ gầy, hôn lên khuôn mặt thủy nộn của Liên Hân mà nói "Xin lỗi, thiết thời cho em rồi...Hiện tại tôi phải đi ra ngoài, em cố gắng ngồi xõm xuống trước, thu nhỏ lại một chút."

"Sầu!"

"Em chờ một lát, chốc nữa thời điểm vào thay quần áo tôi sẽ nghĩ cách đưa "Đại công tử" vào trong."

"Năm!"

Liên Hân gật gật đầu, hiện tại cô không dám tùy tiện tiếp xúc thân mật với hắn, đành phải "chịt chịt" tặng cho Giang Dữ Mộ mấy nụ hôn gió.

"Ba!"

"Hai!"

Giang Dữ Mộ cẩn thận mà đẩy mở một khe hở nhỏ trên bàn gỗ ra.

"... Một!"

Hết thấy ánh đèn đều vụt tắt, toàn trường một mảnh tối đen.

Thời điểm ánh sáng lần nữa quay trở lại, đèn hiệu phóng đến tận trời, chiếu rọi lấp lóe, người hâm mộ khắp nơi trong sân vận động phóng tầm mắt nghỉ hoặc tới khu vực trống tron giữa sân khấu.

Lúc này, Giang Dữ Mộ giống như cô tình sử dụng phương thức lên sân khấu gây bất ngờ cho người hâm mộ, từ trong "Đại công tử" đuổi đối chấn dài bước ra.

"A a a a a!!!!"

Màn trắng hồ vang như sấm.

Hắn không nhanh không chậm mà đi qua ngàn vạn cánh tay vẫy gọi, đi qua rừng lightstick lấp lóe, đi qua hết đường biên sân khấu chữ T, đến giữa trung tâm sân khấu, cầm microphone, bắt đầu buổi biểu diễn.

Nam nhân vừa mới "yêu" xong, cổ áo lười nhác hơi hơi mở rộng, tản ra phong vị trần ngập hormone nam tính mà hắn chưa bao giờ triển lộ ở các trường hợp công khai.

Bên trong "Đại công tử", Liên Hân nhẹ nhàng thở phào, một thân mồ hôi làm ướt nhẹp quần áo, cũng không biết là do bị làm hay vì bị dọa.

Bài hát kết thúc, nhà tài trợ lên đài thực hiện chương trình rút thăm trúng thưởng dành cho fans, thời điểm ông ta thuận miệng quảng cáo vài câu, nhân viên công tác đã đem "Đại công tử" đẩy qua giàn giáo đem đi rồi.

"Ồ, vì cái gì lại mang đi? Không phải là linh vật sao?"

"Không biết, đại khái là sợ làm ảnh hưởng mấy màn biểu diễn về sau, chắc vậy."

Liên Hân bị đẩy quay về hậu trường, sau đó cô ngồi đợi trong chốc lát, thừa dịp xung quanh không có ai liền chui ra ngoài.

...quá kích thích, đều sắp đi toi nửa cái mạng.

Liên Hân vỗ vỗ ngực, chạy ra bên ngoài.

Cô khom lưng tìm được ghế A12 mà Giang Dữ Mộ chưa lại cho mình, vừa mới ngồi xuống hít thở vài hơi, liền thấy người bên cạnh quay đầu sang nhìn.

"...Liên Hân?"

Liên Hân sững sốt một chút, ày, anh bạn Ferrari của Phong Khải Ninh?

Trên màn hình di động của Nghiêm Tự còn lóe lóe gạo điện trở chơi, hiển nhiên là đối với liveshow của nghệ sĩ chủ bài nhà mình không hề có chút hứng thú.

Biểu tình của hắn thật vì diệu mà nhìn Liên Hân, sau đó hỏi "Cô tới xem buổi biểu diễn sao?"

***J&M** chữ Dữ(與/与) trong Giang Dữ Mộ có nghĩa là "và, *ciang với*". Cho nên J&M chính là viết tắt tên của Mộ cura (Jiang Yu Mu). Ảnh tặng bản thân ảnh cho người ta đó:>

***Lightstick**: đèn huỳnh quang dùng để cổ vũ

***VCR**: Video Cassette Recorder, một dạng clip ngắn thường được chiếu mở đầu liveshow/concert

Ngày hôm nay má □ đã đẻ được hơn 10.000 tự, má□ quá đỉnh. Cần được thở oxy!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Nữ nhân ngồi cạnh chồng tôi là ai?

Liên Hân gật đầu "Đừng vậy, tới xem buổi biểu diễn."

Nghiêm Tự rất ngoài ý muốn mà nhìn chăm chăm vào cô.

Liên Hân đến xem concert của Giang Dữ Mộ, lại ngồi hàng ghế VVIP đặc thù, mà vị trí này dù có dùng tiền cũng mua không được.

Nếu về là do Phong Khải Ninh lấy giúp thì tên kia phải trực tiếp tới tìm hắn mới đúng, còn Tô Tử Tích vẫn đang ở trên phi cơ...

Vậy, về ở đâu ra?

Liên Hân sờ sờ gò má, hiển nhiên là bị Nghiêm Tự nhìn đến đến chột dạ vài phần.

Nghiêm Tự thấy hàng lông mi khẽ run của tiểu cô nương liền cười nhí chút, tuy rằng cũng hơi tò mò nhưng hắn lại không hỏi, thu hồi ánh mắt tiếp tục chơi di động.

《Bíp! Bíp! Bíp!》

Ở giữa đám đông là hét ầm ĩ, hệ thống bỗng nhiên bắt đầu bíp bíp bíp ỉnh ỏi mà kêu lên, Liên Hân không tài nào hiểu được.

"Hệ thống, mi kêu cái gì?"

《Phát hiện nguyên liệu hương liệu phẩm chất tốt, kiến nghị ký chủ thu thập, đổi lấy tích điểm》

Liên Hân liếc liếc mắt, ngó sang sườn mặt của Nghiêm Tự.

"Nhìn ra được là chất lượng tốt, nhưng ta không thể thấy ai liền thượng người đó, như vậy hậu hoạn khó lường."

Hệ thống tựa hồ cũng chỉ đưa ra một cái kiến nghị mà thôi, không có mệnh mẽ ép buộc gì thêm.

Những màn biểu diễn đặc sắc thì nhau xuất hiện.

Giang Dữ Mộ tuy rằng từ đầu chí cuối vẫn duy trì biểu tình như cười như không, nhưng thực lực thể hiện trên sân khấu quá mức cường hân, chỉ cần đứng yên ở đó liền trông giống như hoàng đế không ngại, không khi toàn trường đều phải đi theo tiết tấu của hắn mà đập đu lên xuống.

Liên Hân nắm lấy chiếc lightstick không hề phù hợp với khu VVIP xâu nào, ra sức múa may quay cuồng, hò hét chói tai, nghiêm túc nghiêm túc đảm đương vai trò một tiểu mê muội cuồng nhiệt thành khẩn.

Nghiêm Tự chống cằm, rất có hứng thú mà nhìn cô, không nghĩ tới nữ nhân này còn yêu thích Giang Dữ Mộ đến như vậy.

"Tôi có thể giúp cô ký tên một cái, chụp chung tấm ảnh, nắm tay nắm chân gì đó, có thích hay không?"

Liên Hân lắc đầu "Không cần."

Nắm tay cái gì nữa, đều đã bạch bạch bạch xong rồi.

"Không cần?" Nghiêm Tự sững sốt một chút.

"Đến gần sân khấu, cách xa đôi tu, đây là nguyên tắc tự mình tu dưỡng của một fan trung thành." Liên Hân nghiêm túc giải thích.

Được rồi, đúng là cảm động cả giới giải trí.

Nghiêm Tự gật đầu, chán đến chết mà nhìn lên sân khấu.

Giang Dữ Mộ giống như thỉnh thoảng đều nhìn sang hướng này, cho nên camera cũng nhiệt tình lia khung ảnh qua chỗ của hắn.

Thần lâm ông chủ công ty giải trí có ngoại hình xuất sắc nhất trên toàn cầu (tự nhận), Nghiêm Tự (tự cho là bản thân) cực kỳ phong lưu mà vẫy tay mỉm cười với ống kính.

Hắn bỗng dừng nhớ tới cái gì, liền quay sang hỏi Liên Hân "Đứng rồi, hình như Giang Dữ Mộ đến đây tổ chức concert cho nên cũng trụ lại trong ký túc xá của công ty. Ngày hôm đó, đừng nói là cô chạm mặt với cậu ta nha?"

Liên Hân lập tức thẳng lưng, theo bản năng liền phủ nhận "Không có, tôi mới đi vào không bao lâu thì Phong Khải Ninh đã tới đón rồi."

Nghiêm Tự nhún vai "Như vậy vận khí của tiểu mỹ nhân coi bộ cũng quá kém."

Liên Hân không đáp lời, bởi vì đề tài làm cho cô có chút...có tật giật mình, thần kinh đều đang căng chặt.

Nghiêm Tự lại bỗng nhiên quàng tay ôm lấy bà vai Liên Hân, đem người kéo gần một chút, sau đó lưu loát nâng đi động lên, răng rắc tự chụp.

"Làm gì vậy?"

Nghiêm Tự cúi đầu xử lý ánh chụp chung của hai người "Làm ông chủ, dĩ nhiên thỉnh thoảng cũng phải giả vờ quàng bá cho nghệ sĩ nhà mình một chút."

"Cái gì..."

Liên Hân dò đầu qua, phát hiện Nghiêm Tự đã đăng hình lên Weibo, còn chú thích là: Cùng bạn tốt đi xem buổi biểu diễn của #GiangDữMộ #trầmmặctiênsinh.

Lại còn gán hashtag lung tung.

Bình luận cùng lượt chia sẻ điên cuồng nhảy lên từng giây một, đại bộ phận là fans Giang Dữ Mộ nghe tin mà đến, bày tỏ lòng biết ơn chủ tịch công ty đã chiều cổ.

Còn lại, một số người tới là để chất vấn

Liên Hân mờ mắt "Anh đăng hình tôi lên làm cái gì?"

"Bởi vì chúng ta ngồi kế bên nhau." Nghiêm Tự về mặt đương nhiên.

"Vậy thì vì cái gì anh không chịu chỉnh sửa ảnh rồi hăng đáng!"

"Bởi vì tôi đẹp."

Còn cười hi hi.

Liên Hân muốn cắn chết hắn.

Đúng là đồ hại bạn, cái này nếu như để những người khác nhìn thấy...không, không phải nếu, khẳng định là sẽ nhìn thấy được!

Một nam nhân tóc dài ngồi phía bên kia nghiêng đầu qua hỏi Nghiêm Tự vài câu, nên hắn cũng bắt đầu quay sang cười nói đáp lời.

Bởi vì sự có mặt của Nghiêm Tự, sau khi concert kết thúc Liên Hân cũng không dám đi tìm Giang Dữ Mộ, càng không dám rẽ rả ở lại.

Cho nên, cô liền gửi tin nhắn giải thích cho hắn một chút, sau đó liền rời đi.

Nghiêm Tự nói muốn đưa cô về nhà, Liên Hân đơn giản ném lại một tiếng "Ừ" đầy kiêu ngạo khí phách.

Nghiêm Tự ngửa tay, nhéo nhéo mặt cô một cái.

Sau khi ra khỏi hội trường, suy xét đến việc lượng người như rừng như biển lúc cô tiến vào, Liên Hân còn đặc biệt vòng ra cửa sau, ai ngờ nơi này cũng không khá hơn được bao nhiêu.

Trước mặt cô chính là một mảnh poster cùng băng-rôn che trời lấp đất, cùng với đám fans rộn ràng nhón nhào tụ ở bên nhau.

Liên Hân đang chuẩn bị tìm đường đi ra, đột nhiên lại nhìn đến cạnh bên quầy hàng bán phục trang cho fan, một thân ảnh quen thuộc đứng đó khiến cô thật ngoài ý muốn.

—— Lâm Lập Phong?

"Lâm Lập Phong!" Liên Hân vẫy vẫy cánh tay, vừa bất ngờ vừa kinh hi mà gọi hắn.

Lâm Lập Phong đang cùng với một nam sinh khác giúp vài bạn nữ dọn dẹp đồ vật, vừa nhìn thấy Liên Hân môi ngậm tươi cười bước nhanh đi tới, đáy mắt hắn liền phát ra biểu tình ngạc nhiên vui vẻ đến mức khiếp người.

Lâm Lập Phong ném đồ vật xuống, lộ ra hàm răng trắng tinh, tức thì liền phách chạy tới bên cô.

Nhưng thực mau, bước chân của hắn liền khựng lại, có chút cho dự mà thả chậm tốc độ...cuối cùng ngừng hẳn.

Ánh mắt Lâm Lập Phong đầy mâu thuẫn, đau đầu mà nhìn Liên Hân đang đến gần.

Cho đến khi nữ hài đứng trước mặt Lâm Lập Phong, ngửa đầu nắm lấy góc áo hắn mà lắc lắc, trên mặt nam sinh cao lớn anh đĩnh lúc này mới lộ ra một tia do dự cùng thất thố.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Lật thuyền!

Mấy ngày trước Lâm Lập Phong đã học quân sự xong rồi, hần mỗi ngày đều nhấn rất nhiều tin đến cho Liên Hân, nhưng dần dần cô cũng trả lời lại rất thưa thớt.

Ngày hôm qua hần gọi điện đến, cô cũng không tiếp, chỉ qua loa nhắn lại một câu

Liên Hân cần bản không bao giờ nói với hần chuyện của cô, nếu như hần không chủ động hỏi thì cũng sẽ không biết anh trai cô chính là Liên Kỳ, càng không biết cô ở nơi nào.

Quan hệ giữa hai người, giống như là dùng phần mềm hack tốc độ lên N lần, bởi vì người ý muốn mà ngu với nhau, sau đó liền từ lỏng giềng hoà thuận bỗng dưng trở nên thân mật ý lại.

Có lẽ, chính vì điều này đã làm cho hần sinh ra ảo giác.

Liên Hân là người con gái đầu tiên của hần, đáng yêu, thẹn thùng, mềm mại, tuy rằng thỉnh thoảng cũng xảy ra dục vọng kỳ quái khó hiểu. Cái này làm cho nữ hài thực thẹn thùng thực tự ti, nhưng cũng là lý do lớn nhất khiến Lâm Lập Phong muốn bảo hộ cô, trân trọng cô, hiểu rõ cô.

Hần cứ cho rằng giữa bọn họ có một loại ân ý nhất định, nhưng mà gần đây Lâm Lập Phong mới dần dần tỉnh ngộ, thậm chí tự mình hoài nghi, đây có thể chỉ là do hần đơn phương ngộ nhận mà thôi.

Hần vốn dĩ còn tưởng Liên Hân vẫn đang ở Lợi Nhuận, bởi vì người thân gặp chuyện cho nên không thể quay về.

Kết quả vừa nãy bạn học của hần la hét ồm ồm mà xem Weibo, hần mới thấy được cô chụp ảnh cùng một nam nhân xa lạ, tư thái phi thường thân mật.

Liên Hân đã về Ân Thị nhưng không nói cho hần biết, không chủ động tìm hần, cũng không hề quay về ngôi nhà lúc trước bọn họ ở cùng nhau.

"Chị hơi bận" chính là đang bận cùng người khác đi xem concert.

Lâm Lập Phong rừ rừ, bỗng nhiên có chút xấu hổ mà kéo kéo quần áo trên người.

Liên Hân nhìn bộ đồng phục màu cam có in hân chữ "Giang Dữ Mộ - Ân Thị official fanclub" trên người hần, cảm thấy thực buồn cười, liền hỏi "Sao lại như vậy...đừng nói cậu là fan của Giang Dữ Mộ nha?"

Lâm Lập Phong không muốn bản thân biểu hiện đến quá gượng gạo khó coi, từ nhỏ gia giáo tốt đẹp, gia cảnh ưu việt, một đường đều là nhân vật nổi trội trong trường, tuy rằng hần làm người ôn hòa thiện lương, nhưng cũng có loại kiêu ngạo của chúng tinh cùng nguyệt*.

Hần gọt tay đem áo đồng phục cởi ra, cơ thể hơi pha màu mạch, rắn chắc khoẻ mạnh mà lộ ra bên dưới lớp áo thun cộc tay.

Lâm Lập Phong tùy tay cuốn chiếc áo màu cam lại, cũng cười cười theo "Không phải, bạn học của em là trưởng fanclub, hôm nay cậu ấy có rất nhiều việc phải làm. Con gái yếu đuối dù sao cũng không dọn nổi đồ đồ này, cho nên mới tìm em với vài nam sinh đến hỗ trợ."

Liên Hân phát hiện nụ cười của Lâm Lập Phong không còn rạng rỡ giống trước kia, nhưng cô không nghĩ quá nhiều.

Dưới sự hại người của hệ thống, số nam nhân mà Liên Hân phải ứng phó thật sự quá nhiều. Chỉ cần không trả lời nhầm tin nhắn, không nhớ sai nội dung câu chuyện, không để lộ tẩy...như vậy cũng đã tổn không ít tinh lực.

Hai ngày nay, Phong Khải Ninh lại dần dần như sam, cả ngày đều tìm cơ hội chạy đến rót tinh cho cô, từ sáng đến chiều cô không phải đang chống móng nghiền trụ thì cũng là cười ngra bản tên, xác thật xem nhẹ rất nhiều việc.

Bạn học của Lâm Lập Phong trong lúc tối lui tu dọn đồ vật đều cố ý vô tình mà liếc nhìn Liên Hân.

Nhất là vị nữ sinh dám đương chức vụ trưởng fanclub Ân Thị, biểu tình đặc biệt do dự cùng nghi hoặc mà nhìn cô vài lần, sau đó bỗng nhiên liền móc di động ra so sánh một chút, rồi lại khiếp sợ mà bay lại đây "Oa! Chị là người trong hình phải không? Đùng không! Đùng không!! Giống nhau như đúc! Chị với Nghiêm Tự có quan hệ gì vậy? A a a! Vậy còn Giang Dữ Mộ thì sao, chị quen anh ấy chứ?"

Hai tai Liên Hân đều lùng lùng, cô vội vàng xua tay "Chị với Nghiêm Tự không liên quan gì nhau đâu, là bạn của bạn, trùng hợp gặp gỡ mà thôi..."

Biểu tình trên mặt Lâm Lập Phong bỗng chốc rực rỡ hần lên, hần thực nghiêm túc mà nhìn cô chăm chăm.

Liên Hân thấy đáng vẻ Lâm Lập Phong dường như có chuyện muốn hỏi, bèn nhéo vài cái lên cánh tay trần trụi hữu lực của hần "Làm sao vậy?"

Lâm Lập Phong đang định mở miệng nói gì, thỉnh linh đã bị một giọng nam dị thường to lớn vang dội đánh gãy.

"Chị đâu?!"

Lý Thiếu Lâm đang tham dự vào đội cảnh sát tuần tra, vừa thấy Liên Hân liền đơn dả bước tới, hết sức nhiệt tình mà chào hỏi "Sao chị đâu lại trở về rồi? Đội trưởng còn chưa có về đâu! Chị đâu đến đây làm gì vậy, xem ca nhạc á? Nói sớm một tiếng là được rồi, bọn này có nhiệm vụ trị an ở khu vực này, trong cục còn thừa mấy tám vé tặng, biết sớm đã đưa hết cho chị đâu rồi."

Lâm Lập Phong lại từ đám mây sầu thảm mà ngã xuống, hần mở mắt nhìn Liên Hân.

.....chị đâu?

"Chị kết hôn rồi sao?" Thanh âm của hần có chút âm đậm mơ hồ.

Lý Thiếu Lâm ngẩng đầu nhìn cậu "lầnboy" trước mặt, rãnh mạch lưu loát mà giải thích, miêu tả, tường thuật quá trình Liên Hân cùng đội trưởng nhà bọn họ ăn ái như thế nào, kêu một tiếng "chị đâu" cũng thực bình thường, cả cảnh đội đều như vậy.

Lý Thiếu Lâm ba hoa ồn ào trong chỗ lát, còn đơn độc hàn huyên vài câu cùng với Liên Hân, sau đó đã bị đồng sự ở đằng xa gọi đi mất rồi.

Liên Hân cũng đại ra, mở mắt mà đứng như trời trồng, cô đối diện với Lâm Lập Phong, lại không dám nhìn thẳng vào mặt hần.

Lâm Lập Phong chậm rãi lui về sau một bước.

Biểu tình trên mặt hần hơi ừ rừ, vừa hỗn loạn, ngờ ngẩn, rồi lại có chút hoài niệm cùng khó có thể tin.

Liên Hần quả thực cũng có nghĩ tới khả năng một ngày nào đó sẽ bị lật thuyền, nhưng không ngờ chiếc thuyền này lại lật đến độ chớp nhoáng không kịp phòng bị như vậy, dùng cái liền xảy ra.

Cô có cảm giác bản thân giống như một con gà, bị cuộc sống tàn nhẫn quyết tuyệt mà chặt đầu, ném vào nồi canh.

Mà lúc này, hệ thống vẫn luôn "bùm bùm bíp bíp" phát ra âm thanh gián đoạn kỳ lạ bỗng dưng nói chuyện.

《Thăng cấp hệ thống đã hoàn thành.

Ê? Thật đáng mừng! Phát hiện mục tiêu nam tính phù hợp yêu cầu nhiệm vụ bậc 7!

Mời ký chủ thông qua hơn 30 phút hoạt động...》

Ánh mắt Liên Hân vô cùng khó có thể tin mà toả định trên người Lâm Lập Phong.

Gỡ này khác này, cô thật sự muốn dùng một ngum kính nguyệt phun chết hệ thống.

Có bệnh phải không, vì cái gì lại muốn bức cô quan hệ với đối tượng vừa mới bị cô lật thuyền thê thảm?

—————

**chúng tinh cùng nguyệt:* được săn đón, được vây quanh

—————

☐A Nguyệt là cô gái hư vinh, A Nguyệt nghe mọi người khen chăm chỉ nên giống như tiêm máu gà, edit không ngừng nghỉ...haha

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Nhớ hay không nhớ?

Về khó xử hiển hiện rõ ràng trên mặt Liên Hân quá mức bất mất, vừa làm cô có vẻ thất thổ rồi lại hơi chút đáng thương.

Lâm Lập Phong chung quy vẫn là một người ôn nhu sẵn sốc, tuy rằng hân rất đau lòng, hốc mắt nóng hổi, có chút khó chịu ề chề, nhưng cũng không nhẫn tâm làm cho Liên Hân khó xử quá lâu.

Một cơn phiền nộ qua đi, ở trong lòng hân liền ngầm tìm cho cô rất nhiều lý do.

Có lẽ tình huống cơ thể của Liên Hân tương đối đặc thù, hơn nữa lúc ấy hình như là hân chủ động muốn giúp cô.

Thân là con gái, cô có chống cự cũng chỉ là ôm ở, làm sao độ lại sức lực của một nam nhân?

Giữa hai người, cũng không phải đơn phương...là cùng nhau trầm mê tình ái, chắc vậy.

Hoặc là Liên Hân cũng có nỗi khổ riêng, nhưng không biết mở miệng như thế nào, nữ sinh mà, da mặt dĩ nhiên là mỏng.

Hơn nữa từ đầu chí cuối, hân cũng không bị động, thậm chí còn rất chủ động. Cho nên bản thân hân cũng phải gánh vác một phần trách nhiệm không hề nhỏ.

Lâm Lập Phong nghĩ, bản thân hân không chịu hỏi rõ, cứ như vậy mà ngủ cùng cô, như vậy hiện tại hân rõ ràng không có tư cách yêu cầu Liên Hân phải giải thích với mình cái gì.

Cũng có phải là cô cố ý làm hân thiệt thòi đâu?

...tuy rằng Lâm Lập Phong vẫn cảm thấy bản thân bị lừa bòn.

Hân hít sâu, rũ mắt mà nói "Chị—— Thôi đi, em không hi vọng nhìn thấy chị khổ sở."

Liên Hân ngẩng đầu nhìn Lâm Lập Phong, vành mắt thiếu niên đều đỏ, đứng nói là...sắp khóc?

Hân kéo ra một nụ cười, so với khóc còn có chút vận vẹo khó coi "Xem như chỉ là hiểu lầm đi. Kỳ thực em cũng có lỗi...em, em không hề biết gì, mà cũng không chịu hỏi chị cho rõ."

"Giống như...em quá chắc chắn mọi thứ hân phải là như vậy."

"Thực xin lỗi, Liên Hân."

"Lại nói tiếp, cũng là do em quan tâm chị không đủ."

Liên Hân phát ngốc, vì cái gì hân lại đi xin lỗi ngược lại cô rồi?

Hồng hốc nứt, thanh âm khàn đặc mà xin lỗi.

Liên Hân thật sự thực áy náy.

Lúc này, bạn học chạy đến kêu Lâm Lập Phong thu dọn đồ vật rồi quay về trường học.

Hân qua loa đáp ứng, thoát nhìn thực hỗn loạn, nửa trốn tránh nửa rồi rầm mà nói với Liên Hân "Em phải giúp bạn mang đồ về trường rồi."

Lâm Lập Phong xoay người, đứng yên ở đó trong chốc lát, giống như đang chờ cô mở miệng.

Nhưng dưới tình huống như thế này, Liên Hân cũng không có cách nào buông lời đổ dành đối gái thiếu niên trước mặt, cho nên cô cứ chậm chạp không thể mở lời.

Lâm Lập Phong tự mình hiểu rõ, liền gật gật đầu, rồi đi.

Sự im lặng của Liên Hân đã phá huỷ cộng rom cứu mạng cuối cùng của hân, tựa hồ đến một lời giải thích che dấu lấy lệ hân đều không xứng đáng có được.

Lâm Lập Phong đi đến thật mau, gần như là chạy trốn.

《Ký chủ, vì cái gì không chịu nhấm vào mục tiêu, đánh đòn phủ đầu?》

"Lại còn đánh phủ đầu!? Ta sắp trúng gió mà chết rồi đây...mì nên khuyên ta chạy trốn thì hơn, cái đó ta tương đối am hiểu."

《Trái Đất hình tròn a ký chủ, dọc theo một hướng, kiên trì bền bỉ mà chạy, cuối cùng vẫn phải gặp lại người xưa thôi》

Liên Hân vô ngữ.

Thấy có thật sự cứ như vậy mà để cho Lâm Lập Phong đi rồi, hệ thống chỉ có thể công chính liêm minh xử lý vấn đề.

《Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ bậc 6!

Ngài được 15 ngày nghỉ ngơi tự do, khen thưởng mời chọn một trong các đề mục bên dưới:

- 1. Ưu hoá thân thể cùng năng lực
- 2. Nghỉ ngơi tự do 30 ngày
- 3. Tiền tệ thông dụng quốc tế (trị giá 50 vạn)
- 4. Mở rộng công năng mùi thơm cơ thể
- 5. Tích điểm Thánh Hương: 10 điểm
- 6. Học thức về hương liệu cấp độ chuyên gia》

"Ta tích được bao nhiêu điểm rồi?"

《40 điểm》

40 điểm...còn thiếu 60.

Mười lăm ngày nghỉ ngơi, cộng thêm mười ngày lúc trước chưa dùng cũng chỉ có hai mươi lăm ngày.

Có nghĩa là hai mươi lăm ngày sau, cô nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, trong thời gian đó còn phải tích lũy được 60 điểm...

Liên Hân bẻ ngón tay tính toán một chút, hình như cũng không có vấn đề.

"Vẫn là chọn ưu hoá thân thể đi."

《Chúc mừng ký chủ, lần thứ ba hoàn thành ưu hoá thân thể, ký chủ có thêm năng lực "Không chế thể dịch".》

"Không chế thể dịch là cái gì?"

《Tỷ như, không chế thể dịch thành tính axit, tính ba-xơ, vô cơ, hữu cơ... Có thể ứng dụng để tự định đoạt chu kỳ sinh lý, quyết định nồng độ axit trong âm đ*o xem có dễ t*ng trùng tồn tại hay không, từ đó có thể chủ động mang thai hoặc là tránh thai. Còn có, triều xuy hay không triều xuy, tiết sữa hoặc không tiết sữa cũng được, vân vân...》

"Năng lực gì chán ngắt vậy?"

《Tuy rằng đều là năng lực mang tính tương quan, nhưng mà thật ra những tính năng này có tiềm năng khai thác rất cao nha. Tỷ như, ký chủ có thể nghiên cứu luyện tập năng lực tự chủ bắn sữa. Lúc bị cưỡng gian, dùng sữa tươi phun mù mắt kẻ

địch, sau đó chạy thoát...»

"...???"

«Tỷ như, nững lực âm đ*o phun thành suối. Thời điểm cao trào có thể tuôn ra một dòng suối phun phập phồng lên xuống, giúp bạn tỉnh rửa mặt đồng thời cũng đạt được cực đại thỏa mãn»

"... Bệnh tâm thần?"

«Tỷ như, dùng thể dịch axit nồng độ siêu cao để tự sát»

"... Ta rồi lệ."

«Nhiều loại tổ hợp, nhiều cách chơi»

Liên Hân vừa mắng hệ thống nhảm ruồi vừa quay lại biệt thự trên núi của Phong Khải Ninh.

Nào ngờ, vừa mở cửa liền thấy Phong cùng Tô Từ Tích ngồi đối diện trên sô-pha ở phòng khách.

Liên Hân "A?!" một tiếng

Tô Từ Tích lặn lội đường xa, trên người mang theo một chút phong trần mệt mỏi, nhưng vẫn thập phần ưu nhã như cũ.

Hắn bung chén trà nhỏ, nhấp nhấp thưởng thức, nhìn qua hình như vẫn là trà tự tay pha, vô cùng không xem bản thân như là người ngoài trong ngôi nhà này.

Phong Khải Ninh tựa hồ cũng vừa trở về không lâu, lạnh lùng mà vất vả, tùy tay kéo kéo cà vạt.

Có một tấm thiệp mời đặt trên bàn trà trước mặt hai người.

Tô Từ Tích buông chén trà, cong cong mắt cười, đuôi mắt hơi nhếch lên, duỗi tay về phía Liên Hân mà hỏi "Nhớ tôi không?"

Liên Hân khò miệng mang cười, vừa định đi qua chỗ Tô Từ Tích lại bị mí mắt rũ xuống của Phong Khải Ninh liếc một cái.

Bước chân Liên Hân thoáng chùn lại, cô ngó nghiêng đánh giá hai người trước mặt.

Híc, nhớ...hay là không nhớ?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Hai côn thịt lớn chiếm lĩnh huyết tâm (3P)

Phong Khải Ninh thấy Liên Hân nhìn tới nhìn lui, vẻ mặt kiêu dè, hân hân vô ngữ mà nhấp môi, duỗi tay đem người kéo đến sô-pha.

Tô Từ Tích bao bọc cánh tay trắng nõn của cô ở trong lòng bàn tay,捏捏 "Lần này tôi đi ra ngoài, em ở nhà có khoẻ không?"

Liên Hân thuận thể ngồi xuống vị trí ở giữa hai người, gật đầu "Khỏe."

"Ừm..." Biểu tình trên mặt Tô Từ Tích dần dần ngưng trọng "Có chút chuyện cần nói."

Hắn mở thiệp mời trên bàn ra "Ngày mai trong nhà tôi chức một buổi tiệc từ thiện, chủ yếu là bạn bè của gia gia tôi tham dự cùng vài nhân vật chủ chốt, mời Phong tổng tới chơi."

Tô Từ Tích liếc nhìn Phong Khải Ninh.

Phong Khải Ninh nhàu mày "Không rảnh, không đi, ngày mai tôi còn phải tới Nam Phi một chuyến."

Liên Hân quay đầu nhìn Phong Khải Ninh, hân duỗi tay nhẹ nhàng xoa bóp khuôn mặt non mềm của cô, lên tiếng giải thích "Trong nhà có việc gấp."

Tô Từ Tích cười một cái "Không sao cả, cậu thích tới hay không thì tùy, việc này chủ yếu là có liên quan tới Liên Hân."

Phong Khải Ninh nâng mi nghi vấn.

Liên Hân mở mắt.

Tô Từ Tích ho nhẹ một tiếng, nhìn cô "Vợ mới cưới của gia gia tôi...tên là Vu Khanh Khanh."

Liên Hân tròn tròn hai mắt.

...cùng tên sao?

"Nghe nói, là mẹ của em."

Sau một hồi trầm mặc, Phong Khải Ninh lồng ngực run run, khó có được mà cười rộ lên.

Tô Từ Tích mặc kệ đôi phương, chỉ bình tĩnh nhìn về phía Liên Hân "Bà ấy nói cùng con gái thất lạc đã nhiều năm, muốn đi tìm em"

Liên Hân đại ra trong chốc lát, lông mi rũ xuống, biểu tình nhàn nhạt nhìn không ra cảm xúc.

Phong Khải Ninh cười nhạo "Mẹ của Liên Hân là bà nội của cậu, vậy cậu phải kêu báo bối một tiếng cô có rồi, có phải không, cháu ngoan?"

Đuổi mất đào hoa của Tô Từ Tích xốc xốc, tặng cho Phong Khải Ninh một cái xem thường.

"Được rồi, tôi sửa lịch trình lại một chút, ngày mai tôi mang Liên Hân đi dự tiệc."

Tô Từ Tích ánh mắt ngưng sương, biểu tình bất thiện mà nhìn chằm chằm Phong Khải Ninh.

Phong Khải Ninh lạnh lùng nhìn lại "Bằng không thì thế nào, sớm muộn cũng phải gặp mặt, tôi mang em ấy đi còn tốt hơn là cậu đích thân ra tay. Tình hình nhà họ Tô hiện giờ đã đủ loạn, đừng để Liên Hân cùng cậu nhúng chàm, à, anh hai cậu cũng đã gặp tôi với Liên Hân đi chung với nhau, chờ ngày mai tôi lại dắt báo bối dạo quanh một vòng trước toàn thể Tô gia...Tô Từ Tích, cậu trên cơ bản đã có thể xuống sân khấu được rồi."

Tô Từ Tích lẳng lặng nhìn Phong Khải Ninh, không ngờ hắn chỉ vắng mặt một đoạn thời gian, đối phương lại ngấm làm ra không ít chuyện "Có nghĩa lý gì sao?"

Phong Khải Ninh không hề nhìn thẳng.

"Tôi cho rằng, chúng ta không đến mức phải làm ra việc ồm ồm nhau cùng lao xuống nước, mất hết thể diện." Tô Từ Tích nhàn nhạt lắc đầu.

"Tô Từ Tích" Phong Khải Ninh thanh âm lãnh ngưng nặng nề "Từ bỏ đi, ngấm lại gia tộc của cậu, hoàn cảnh của cậu, còn có quan hệ thân tộc hỗn loạn giữa hai người hiện giờ. Tôi với cậu không giống nhau, Tô gia một chân đã bước vào giới chính trị, không có khả năng cho phép cậu cùng con gái của tổ mẫu trên danh nghĩa này sinh quan hệ, để báo chí tò vờ nọ kia, ngay cả là tin tức tốt cũng tuyệt đối không thể."

Tô Từ Tích mi mắt hơi liễm "Tôi dùng không được."

Ít nhất trên phương diện thân thể, hoàn toàn không có cách nào dùng lại.

Hắn ngược mắt nhìn Phong Khải Ninh "Tôi không biết cậu hiểu hay không, tôi không có khả năng từ bỏ Liên Hân. Khó khăn sinh ra là để giải quyết, Tô Từ Tích có bao giờ sợ qua những việc này? Chưa kể, đối với nữ nhân mà nói, tôi cảm thấy

cậu không quá đáng tin, để bảo bối lại cho cậu mới thật sự là không yên tâm. Mai này cậu chơi chán, lại vứt bỏ Liên Hân thì làm sao bây giờ? Cậu xuống tay có bao nhiêu lần nữa, chính cậu rõ ràng."

Phong Khải Ninh cười mỉa mỉa, giống như vừa nghe được trò cười lớn nhất trong thiên hạ. "Tôi không đáng tin? Không lẽ tôi còn không đáng tin bằng cậu hay sao?"

Tô Tử Tích khịt mũi, nâng tay lên định sờ mõm Liên Hân, trấn an cô, nào ngờ lại phát hiện nữ hài căn bản không nghe hai người tranh chấp, lại còn đang say mê ngồi gặm hạch đào, gặm đến nước miếng đều chảy ra.

Tô Tử Tích.....

Phong Khải Ninh.....

Phong Khải Ninh chắc một tiếng, duỗi tay giúp Liên Hân tách vỏ hạch đào, sau đó ghét bỏ mà ném đến cho cô.

Liên Hân liếm liếm nước bọt dính trên chiếc môi, lẩm bẩm "Cái này không phải hạch đào vỏ mỏng hay sao? Vì cái gì vừa dày vừa cứng, tách không nổi."

Tô Tử Tích vô ngữ mà đứng lên, tháo nút áo, cởi bỏ dây lưng, một tay túm lấy Liên Hân, nâng mông đem người ôm vào trong ngực, hân vùi mặt trên hõm cổ nữ hài mà thưởng thức mùi hương mê người, sau đó cúi đầu mút hôn.

Hân vốn dĩ không nên nhiều lời vô nghĩa, lẳng phi thời gian.

Phong Khải Ninh sắc mặt trầm xuống, trừng mắt nhìn Tô Tử Tích.

Cánh tay Liên Hân treo ở trên lưng nam nhân, bị kỹ thuật hôn siêu việt của Tô Tử Tích làm cho hôn bay tận chín tầng mây, thân mình nấn cảm nhanh chóng động tình, hương thơm trên cơ thể quẩn quanh khuếch tán, nồng nhiệt liêu nhân.

Tô Tử Tích cúi bỏ quần áo của cô, vốn dĩ muốn bế Liên Hân đi vào phòng ngủ, nhưng sau khi môi vừa chạm môi, từ sống lưng lên đến đỉnh đầu bỗng dưng tê dại, dục vọng mãnh liệt làm cho hân vô pháp nhấc chân.

Thân thể nhỏ xinh quyến rũ trắng nõn của Liên Hân triển ở trên người nam nhân, eo nhỏ mông tròn cảm lòng không nổi mà vận vận vẹo vẹo.

Tô Tử Tích xoa nắn cơ thể xuân thủy mềm mại trong tay, cổ lẽ là do quá lâu không làm, trong lúc nhất thời dục vọng mãnh mãnh khó cưỡng, hân không thể nhịn được nữa, trực tiếp đem người ấn lên sô-pha, tách mở cặp đùi đẹp ra thật rộng, để lộ chân tâm mỹ bồng đang hấp háy rung động.

Tô Tử Tích trút bỏ quần áo, cự vật thô to khê lung lay lên xuống, cuối cùng đập trên khe thịt hồng nộn ướt át của Liên Hân.

Hân nghiêng đầu, nhìn về phía Phong Khải Ninh đang tỏ ra cực độ bất mãn "Nếu nhịn không được, cậu có thể đi chỗ khác."

Nói xong liền nắm lấy dương v*t, dùng đại quy đầu dính khai huyết phùng tron trượt mà tiến vào.

"A..."

Cả hai đồng thời ngấm khê một tiếng.

Liên Hân bị đại bông thô dài thâm nhập vào trong, quy đầu của Tô Tử Tích rất lớn, khe mũi lại cao, mỗi lần cắm xuống đều đem muôn vản nếp uốn bên trong căng ra hết cỡ, đến lúc kéo ra lại cọ đến từng nơi từng chỗ vừa sáng khoái lại vừa ngứa ngáy.

Liên Hân giờ cao hai đùi, dùng sức mấp máy huyết nhục, kẹp chặt thô căn làm người yêu đến chết đi sống lại này.

Phong Khải Ninh cận cảnh quan sát Tô Tử Tích ở ngay trên sô-pha nhà hân mà pháp pháp phồng phồng thao luyện Liên Hân, chỉ có thể tro mắt nhìn một cây thô điều đem mật huyết nhỏ hẹp căng đến cực đại.

Phong Khải Ninh nghiêng rằng, hít sâu một hơi, mấy ngày nay đều chiêm Liên Hân xác thực đã làm cho khả năng bao dung nhân nại của hân giảm đi rất nhiều.

côn th*t của Tô Tử Tích cuồng nhiệt ra vào, hai cánh âm môi vừa mềm mại lại đáng thương, không ngừng bị căn thô vật vô lễ kia phiên tiến đến nhược bất kham liên*.

Tô Tử Tích giống như núng nính hạn gặp mưa rào, hấp tấp xoa nắn bầu ngực tròn to dẹt trắng, không ngừng thẳng lưng đưa mông, làm trò ngay trước mặt Phong Khải Ninh mà mãnh liệt cong eo, hung hăng yêu thương Liên Hân.

Bờ mông rắn chắc dòn dập đập đưa, cắm đến một mảnh đầm lợ vẩy ra trước mặt Phong Khải Ninh.

Liên Hân bị côn th*t cứng rắn nóng rực săn sóc, khi thì vách trong run rẩy cả người chấn động, lúc lại ân ân a a đắm loạn kêu lên.

Cô lướt qua tầm lưng rộng lớn của Tô Tử Tích cùng đôi chân dầm dề giờ cao của chính mình, nhìn đến Phong Khải Ninh ngồi đó, khuôn mặt hắc trầm khó coi.

Liên Hân có hơi đau lưng, chỉ muốn đồ ngọt đôi phượng đôi chút, vì vậy liền vươn cánh tay nhỏ, uyển chuyển vũ mị mà kêu Phong Khải Ninh "Ông xã, tới đây...đừng... a... đừng giận đấy..."

Phong Khải Ninh xụ mặt, hít vào một ngụm, sau đó cầm lấy tay cô mà xoa xoa.

Tô Tử Tích nhìn xuống Liên Hân, cặp mắt đào hoa xinh đẹp vốn dĩ uông liễm xuân quang, bỗng nhiên trở nên có chút không cao hứng "Em gọi cậu ta là ông xã?"

Hân cúi xuống ôm chặt lấy nữ hài, dương cụ vũ động, góc độ xảo quyết, tinh chuẩn chọc vào điểm mẫn cảm của cô, thấp thấp bên tai dụ hồng "Còn tôi đâu? Tôi là cái gì? Hmm?"

Liên Hân um a kêu lên, Tô Tử Tích lại đem côn th*t rút đến huyết khẩu, chỉ nhọt nhạt mà cắm, không cho nữ hài dưới thân thỏa mãn, kiên định lặp lại câu hỏi "Còn tôi thì sao?"

Bên trong huyết động bỗng dưng trống vắng một mảnh, vưa hư không lại ngứa ngáy, vách trong phản xạ có điều kiện mà run rẩy, ào ạt tiết ra đám dịch, vô cùng khao khát được nuốt lấy quy đầu.

"Tô Tử Tích..."

Phong Khải Ninh duỗi tay giúp Liên Hân xoa ngực an ủi, đem lòng bàn tay đặt ở phía trước, để cho Liên Hân tùy ý cọt xát hai viên đầu ngực, hân lãnh ngạnh liếc Tô Tử Tích một cái "Không làm liên đới chỗ đi, cho rằng bảo bối không thể thiếu thứ đồ chơi này của cậu sao?"

Tô Tử Tích thờ dài, áp thân xuống tới, lại thật sâu mà thâm nhập vào trong.

Liên Hân lần nữa bị căng trương lấp đầy, cổ rên rỉ van eo, rướn người hôn lên nốt ruồi lệ ngay khoeo mắt Tô Tử Tích, nũng nịu nhỏ giọng "Tư Tích cùng là ông xã..."

Tô Tử Tích cười, thẳng lưng thao tiến tận sâu trong cung khẩu, đồng thời vùi đầu liếm mút bầu ngực đang lay động họa vòng của cô.

Hân ngậm lấy nhũ tiềm kiều nộn phản hồng, gặm kéo thật nhẹ rồi lại buông ra, làm đôi song phong đầy đặn dọn sóng đưa đẩy.

Tô Tử Tích một bên eo mông pháp phồng, một bên nghiêng đầu liếc nhìn Phong Khải Ninh "Cậu xem, kể cả trên danh nghĩa là một mình cậu bá chiếm Liên Hân, nhưng chỉ cần thời điểm cậu không có mặt, tôi khả năng sẽ chạy đến mút ngực, cắm vào tiểu huyết kiều nộn của bảo bối. Nói không chừng, lúc cậu đang ngủ, hai người chúng tôi liền đang làm tình ở ngay bên cạnh. Vĩnh viễn đều là như vậy, cậu chịu được không? Không được thì buông tay đi."

Phong Khải Ninh cười lạnh "Tô phó viện trưởng nói lời vô nghĩa rất nhiều."

"Không cần cảm động quá đâu, Phong tổng."

"Cậu thì khá hơn được bao nhiêu, sinh ra đứa con rồi cuộc phải gọi tôi bằng ba, ngồi đây so xem sùng ai dài hơn ai, thú vị lắm sao?"

"Cũng không tồi, rất thú vị."

"Chắc."

Liên Hân ngại bọn họ ồn ào đến phiền, liền to giọng mà kêu lên, mỗi tay sờ một gương mặt tuần tú, dọc theo hai bờ ngực bao la hùng vĩ nà đi xuống cơ bụng tạo ra xúc cảm bất đồng bên dưới.

Đầu ngón tay Liên Hân lưu luyến dừng ở nhần ngư tuyến nghiêng lược của Phong Khải Ninh, sau đó trượt vào trong quần, móc ra thô căn sỏm đã gặm trướng bùng bùng, lắc lắc một chút, bắt đầu lên xuống vuốt ve, còn nói "Xem ai bắn trước."

Tô Tử Tích cười khê "Vậy tôi cũng quá bất lợi rồi."

"Hử, không thì đổi chỗ đi." Phong Khải Ninh oán giận.

Liên Hân đem côn th*t lớn phản chấn nhảy bỏ của Phong Khải Ninh kéo gần lại, vươn đầu lưỡi đánh vòng trên quy đầu, sau đó hé miệng mút mút giống như trẻ con chuyên nhu, bắt đầu khẩu giao cho hân.

Phong Khải Ninh ngửa đầu thờ dốc.

Tô Tử Tích nhìn thấy Liên Hân tạo mị cực kỳ mà chu môi liếm mút dương v*t của Phong Khải Ninh, phía dưới không cầm lại thô to một vòng, thao đến càng mãnh liệt.

Liên Hân nức nở rên rì.

"côn th*t ăn ngon như vậy?"

Liên Hân một bên ô ô liếm láp một bên gât đầu.

Tô Từ Tích đem đôi cô bé lên, gất gao nhắm thẳng huyết tâm mà cao tốc kích thích, sáng đến mức Liên Hân rớt cuộc vô pháp tập trung tinh thần để khẩu giao, buông ra côn th*t gân xanh bạo đột trong miệng, há mồm dầm lẳng kêu lên từng tiếng.

Phong Khải Ninh nhấc chân đạp Tô Từ Tích một cái.

Tô Từ Tích thấp thấp cười.

Sau mỗi lần Liên Hân cao trào, hai người lại thay đổi vị trí.

Cả một đêm làm tới làm lui, khiến cho khắp phòng d*âm thủy đầm đìa, chốc lát lẻo hân dầy xe, chốc lát cầu giao, ở đây Quan Âm tọa lên một cái, ở kia hầu tử leo cây một lượt.

Có lúc hai nam nhân song song nằm trên mặt đất, mang theo hai căn đại điều thô nganh trường đỏ để cho Liên Hân lựa chọn.

Cô chỉ có thể tự thân chịu cực, một lát ngồi ở bên này, một lát ngồi xuống bên kia mà ra sức kẹp huyết.

Hai tên vương bát đần nhàm chán còn bắt cô phải chạy lòng vòng, bọn hân đứng ở hai đầu, Liên Hân phải dẫu mông cắm vào ba mươi lượt, sau đó phe phẩy bầu ngực chạy đến bên kia. Trong vòng sáu phút bắt buộc hoàn thành cả hai bên, nếu không liền khảy tiêu âm đế của cô...

Cuối cùng từng người ôm mộng Liên Hân, ở sâu trong tao huyết bắn ra mấy phát tinh dịch tràn đầy.

Một giấc ngủ ngắn qua đi, mặt trời đều đã lên đến đỉnh đầu.

Phong Khải Ninh đánh thức Tô Từ Tích, xua xua tay "Trời sáng rồi, đi đi, không tiện."

Tô Từ Tích đứng dậy xoa xoa ấn đường "Ai nói tôi phải đi, hôm nay nghỉ phép, buổi tối trực tiếp cùng hai người đi sang bên đó."

Hân hôn hôn lên trán Liên Hân "Còn có thể cùng ông xã làm cả ngày, thích không?"

Liên Hân mơ mơ màng màng, chau môi hôn lại Tô Từ Tích một cái.

Phong Khải Ninh.....

*Nhược bất kham liên (弱不堪怜) yếu ớt đến đáng thương

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thế Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Rốt cuộc là bạn gái của ai?

Tại khách sạn Sâm Vinh Thế Hảo, quần là áo lượt, người chật như nêm.

Đây là khách sạn năm sao tiêu chuẩn quốc tế dưới trướng Tô thị, hôm nay đặc biệt chi đàm đương duy nhất buổi yến hội, chính là tiệc rượu của "Nhạn Thương từ thiện" do tình uỷ Nhạn Nam cùng Tô gia đồng chủ sự.

"Nhạn Thương từ thiện" mỗi năm đều sẽ cử hành, là tổ chức được sáng lập dành riêng cho công tác từ thiện của giới phú thương, người tham dự đều là nhân vật có địa vị xã hội cùng năng lực siêu cường.

Như thường lệ, yến hội đều sẽ được tổ chức vào cuối năm, đến lúc đó các nhân vật nổi tiếng chủ chốt khắp nơi sẽ hội tụ, tình quang long lý.

Tô thị đặc biệt dời đến lúc này đây, chính là vì cho vị tân hôn thế tử của Tô lão thái gia một phương thức lộ mặt đầy đủ thể diện.

Tiệc rượu của "Nhạn Thương từ thiện" sẽ mời các cấp chính phủ lãnh đạo, cơ cấu từ thiện là do tình uỷ phụ trách, nhân vật nổi tiếng trong thương giới từ nam chí bắc, minh tinh giải trí, vận động viên thể dục thể thao danh tiếng, cùng với phóng viên, đoàn thể truyền thông của các kênh TV đều sẽ có mặt.

Trước khi đón Tô Văn Diễn cùng Vu Khanh Khanh về nước, Tô thị sớm đã an bài thoả đáng mọi thứ.

Phong Khải Ninh ôm eo Liên Hân, xuống xe, chuẩn bị đi về phía cổng chính khách sạn, còn Tô Từ Tích sắp hướng về một lối khác, già vờ như bọn họ không phải là cùng nhau đi tới đây.

Trước khi chia tay, Tô Từ Tích ngoắc lấy ngón út của Liên Hân, chớp chớp mắt.

Liên Hân xoay sang nhìn hân, cười một cái.

Đôi mắt xuân thủy liễm liễm của Tô Từ Tích hơi rừ, hân hất hất cằm, nhìn xuống đất rồi nói "Dây giày tuột rồi."

Liên Hân cúi đầu, nhìn đến lần vấy lễ phục xinh đẹp cùng đôi cao gót tinh tế bên dưới mới sực nhớ ra, cô làm gì có dây giày mà tuột?

Liên Hân nghi hoặc ngừng đầu, đột nhiên không kịp đề phòng liền bị một gương mặt tuấn tú ngênh diện hôn lên.

Phong Khải Ninh.....

Nếu hiện tại có người chú ý tới nơi này, thì sẽ nhìn thấy một nữ hài đang được Phong Khải Ninh ôm eo, cầm bị Tô Từ Tích dùng hai ngón tay nâng lên, môi dán chặt môi, tóc dài tung xoả giữa gió đêm, đảo qua khuôn mặt lục vân trảo đỉnh* của Phong Khải Ninh.

Tô Từ Tích buông Liên Hân ra, khanh khách cười vài tiếng, phá lệ vui vẻ.

Liên Hân kinh hoàng ngổ nghiêng từ phía "Anh làm gì vậy!"

"Mượn son của em một chút." Tô Từ Tích liếm liếm môi.

Liên Hân mị nhãn như tơ mà nhìn hân, cả mặt đều đỏ.

Phong Khải Ninh trừng mắt liếc Tô Từ Tích, mẹ nó, heo nái còn mặc nịt ngực, hết bộ này tới bộ khác!*

Tô Từ Tích ngấm cười.

Hai thân ảnh cao lớn anh đỉnh đứng đối lập ở cửa, không nóng không lạnh mà nhìn nhau trong chốc lát, chân dài vừa sai, đường ai nấy đi.

Lâm Vi Vi, Miêu Miêu cùng Lục Linh sóng vai đứng ở phòng chờ.

Miêu Miêu cúi đầu ngồi sau, không ngừng trà lòi tin nhắn, Lâm Vi Vi vẫn luôn đứng ngóng ra cửa, còn Lục Linh thì chán đến chết, chỉ đành ngậm kẹo que.

Lúc Phong Khải Ninh ôm Liên Hân đi vào, Lâm Vi Vi lập tức dừng sức mà siết chặt lấy tay Lục Linh.

"Ai da, đại tiểu thư à, đau quá đi." Lục Linh kêu to.

"Người kia...hình như chính là bạn gái của anh ấy, lần trước ở Tây Sơn Cư cũng chạm mặt bọn họ một lần." Lâm Vi Vi dậm chân cắn môi.

Lục Linh nhìn Liên Hân vài lần "Ồ..."

"Cần bán không xinh đẹp bằng tôi mà! Cậu nói xem có phải hay không?" Lâm Vi Vi tức giận.

Lục Linh nhanh chóng gạt đầu "Đừng vậy đừng vậy..."

Lâm Vi Vi quay đầu, định kéo Miêu Miêu tới xem, đối phương lại không rảnh mà phản ứng.

Chỉ thấy Miêu Miêu hốc mắt ửng đỏ, tay nhéo chặt di động "Tôi đi gọi điện thoại một chút."

Nói xong liền xoay người đi.

Lâm Vi Vi buồn bực mà gọi với theo "Nè, anh họ sẽ không tới sao..."

Lục Linh tiếp tục ngấm kẹo que "Lâm Lập Phong?"

Lâm Vi Vi nhún vai "Còn có thể là vì ai."

Phong Khải Ninh mang Liên Hân đi qua phòng chờ, chuẩn bị tiến vào hội trường buổi tiệc rượu.

Liên Hân tuy ý đồ mắt đến giữa khán phòng, nháy mắt trông thấy rất nhiều ống kính máy ảnh lớn lớn bé bé, còn có một đám viên, cô lùi về sau "Có truyền thông nữa sao?"

Phong Khải Ninh thần nhiên gạt đầu "Lâm sao vậy?"

Liên Hân lại gạt lùi một bước "Vây em không vào."

Vui đùa cái gì vậy, Phong Khải Ninh khẳng định sẽ bị cánh báo chí chụp ảnh, ngày mai nếu cô cùng với hắn leo lên trang nhất, sau đó bị những người khác nhìn thấy, như vậy khác nào tự tìm đường chết.

Phong Khải Ninh nhủ mày "Lý do?"

Liên Hân lắc đầu "Em không thích lên TV, hơn nữa nghĩ rộng ra một chút. Em với bà ấy...em với mẹ còn chưa gặp mặt nhau, cứ như vậy mà cùng anh đi vào, không tốt lắm đâu."

"Có cái gì không tốt?"

Liên Hân cực lực lắc đầu.

Phong Khải Ninh thấy cô quyết tuyệt kháng cự thì cũng hết cách, trong phòng chờ có quầy bar cùng sofa, hắn tìm cho cô một hàng ghế tương đối khuất người.

"Quy trình của buổi từ thiện rất dài, em cũng không thể cứ ngồi đây một mình như vậy?"

"Có thể, nơi này rất thoải mái, em cứ ngồi yên một chỗ chơi đi động thì tốt rồi. Hơn nữa, chủ yếu hôm nay em đến đây là để gặp...mẹ."

Nhắc tới Vu Khanh Khanh - người đã vắng bóng trong cuộc đời của cô mười mấy năm trời, Liên Hân quả thực có chút mới lạ cùng không quá tự nhiên.

"Nếu bà ấy có chuyện muốn nói với em, khẳng định cũng phải tìm nơi yên tĩnh một chút thì tốt hơn. Suy cho cùng em đâu thể nào ở trong yến hội, bụng ily rượu tới mà gặp mặt mẹ."

Phong Khải Ninh nâng cổ tay nhìn đồng hồ một cái "Vây em ngồi đây trước, có việc gì cứ gọi tôi. Nếu cảm thấy nhàm chán cứ nói một tiếng, tôi cho Tiểu Cẩm đến đón em về."

Liên Hân gạt đầu.

Lâm Vi Vi từ xa nhác thấy Phong Khải Ninh chư nhiên bỏ rơi bạn gái, một mình đi vào hội trường, cô nàng lập tức kích động mà túm lấy Lục Linh, tốc tốc đuổi theo.

Lục Linh còn chưa kịp phản ứng, cũng chỉ trông thấy Lâm Vi Vi đập gó lướt đi, dẫm lên đôi giày cao gót cao khêu thế nhưng có thể chạy như bay, lợi hại lợi hại!

Lục Linh liếm kẹo que, chuẩn bị ăn nốt cây này liền đi theo vào trong.

Lúc này, Miêu Miêu tay cầm di động, từ trong nhà vệ sinh hồng học mà lao ra.

"Lập Phong ca ca vì sao lại như vậy..." Miêu Miêu mím môi.

"Người ta chuyên tâm học tập, không muốn tới thì không tới thôi, đừng quá cưỡng cầu."

Một câu "đừng quá cưỡng cầu" này thế nhưng lại làm Miêu Miêu đỏ hốc mắt, vừa chuẩn bị theo Lục Linh rời đi, đột nhiên có nàng liếc mắt một cái liền nhìn thấy Liên Hân đang ngồi trong góc, nhàn nhã mà xem tạp chí.

Miêu Miêu khựng lại "Cô ta vì sao lại ở chỗ này?"

Lục Linh thắc mắc "À?"

Miêu Miêu chỉ vào Liên Hân, cắn môi nói "Người ngồi đằng kia, cô ta chính là...là... là bạn gái của Lập Phong ca ca, một à hồ ly tinh không biết xấu hổ! Vô cùng không biết xấu hổ!"

Lục Linh phát ngốc, há?

Khoan đã, khoan đã, người này làm sao lại là bạn gái của Lâm Lập Phong?

Lục Linh ngấm kẹo que, vuốt vuốt cầm "Hửm..."

Phải chăng Miêu Miêu gần đây quá mệt nhọc? Hay là bị mắc chứng không nhận diện được khuôn mặt?

Miêu Miêu cắn giận mà siết chặt nắm tay "Cô ta dựa vào cái gì mà dám xuất hiện ở loại địa phương này... Đờng rồi, cô ta tới, vì sao Lập Phong ca ca lại không đi theo..."

Miêu Miêu nghĩ thầm, chẳng lẽ bọn họ đã chia tay? Cho nên mình có nài nỉ như thế nào Lập Phong ca ca cũng không chịu đến? Là vì muốn tránh đi nữ nhân ti tiện này sao?

Đốm lửa trong mắt Miêu Miêu nháy mắt bùng cháy, cô nàng nhảy cẫng lên mà nói "Tôi phải đi hỏi một chút!"

Sau đó lại nhanh như chớp biến mất vô tung.

Lục Linh bị bỏ lại tại chỗ, mờ mịt mà nhìn chung quanh, cuối cùng vẫn là tiếp tục ngồi gặm kẹo.

Một người mặc trang phục người hầu đi lại đây, khom lưng kẻ sát vào Liên Hân, dò hỏi xem cô có yêu cầu gì cần được phục vụ hay không.

Liên Hân nghĩ nghĩ, nói muốn một ly cà phê.

Lục Linh đem chút kẹo cuối cùng cắn nát, nuốt xuống, sau đó ném cái que đi, còn ghé mắt nhìn Liên Hân thêm vài lần rồi mới tiến vào nhà vệ sinh.

Liên Hân ngồi trong chốc lát, quyết định nhắn tin cho Tô Tử Từ, hỏi xem mẹ cô bao giờ thì muốn gặp mặt.

<Đang ở đâu?> Tô Tử Từ tích hỏi

<Ở phòng chờ>

Tô Từ Tích thực mau liền đi tới, hướng đến góc khuất chỗ Liên Hân ngồi, thân hình thon dài cao lớn đặt mỏng ngồi xuống bên cạnh cô.

"Sao lại không vào? Phong Khải Ninh đâu? Bỏ em ở đây một mình như vậy."

"Là em không muốn đi vào, trong đó có quá nhiều phóng viên."

Tô Từ Tích nhướn mi "Không thích phóng viên?"

"Ừm ừm." Liên Hân đầu môi.

Tô Từ Tích cười cười, vuốt tay xoa nắn cánh môi đỏ nhu nhuận của nữ hài "Thẹn thùng sao?"

Liên Hân lắc đầu "Quá phiền toái, không thích..."

Tô Từ Tích đáp tay lên lưng ghế, quàng qua vai Liên Hân, vuốt mắt đào hoa khẽ vén, tùy ý liếc nhìn bốn phía trong căn phòng đã không còn một bóng người, sau đó hân hân cúi đầu hôn hôn lên khoé mắt cô "Vậy thì đừng đi, không cho người khác nhìn."

Liên Hân híp mắt cười.

"Tiệc rượu từ thiện này rất rắc rối, vừa phải xem tiết mục biểu diễn, ăn buffet, bán đấu giá, uống rượu giao tế, còn phải trao tặng "Cảm động Nhận Nam" cho mười nhân vật cùng hoàn cảnh khó khăn. Mẹ của em...sẽ đại diện quỹ An Tâm của Tô thì lên trao quà, cũng phải bận rộn xã giao ngoài kia, đề lắt nhừ tôi hỏi thử bà ấy xem sao."

Hân nhún nhún vai "Bà có vẻ rất để ý tới em, vẫn luôn kiên trì nhờ tôi đi tìm."

Liên Hân im lặng, không nói gì thêm

"Đứng rồi, Liên Kỳ cũng tới, tôi mới vừa hay tin, là do mẹ em mãnh liệt yêu cầu ban tổ chức gửi thư mời. Huống hồ hiện giờ cậu ta cũng là đệ nhất danh thủ, chạm tay là bóng... à, em không đến hội trường để gặp Liên Kỳ sao?"

Liên Hân hoảng sợ mà trợn to đôi con ngươi "Cái gì?! Ca ca cũng tới?!"

Tô Từ Tích híp mắt "Hm? Làm sao vậy?"

"Không phải..." Liên Hân lúng ta lúng túng "Chủ yếu là, quan hệ giữa bọn em rất phức tạp, ca ca cùng với mẹ...có thù oán."

Vì cái gì bà ấy lại đặc biệt muốn mời Liên Kỳ đến?

Bà ấy định...làm gì?

Liên Hân bỗng dưng hoảng hốt.

Tô Từ Tích kinh ngạc, mẹ con cô thù oán với nhau?

Lục Linh lau khô tay, từ trong nhà vệ sinh đi ra.

Thời điểm cô nâng đi vào phòng chờ, theo bản năng mà hướng về phía Liên Hân liếc mắt một cái.

Chỉ thấy Tô Từ Tích ôm lấy đầu vai Liên Hân, còn hôn hôn lên khoé mắt nữ hài.

"....."

Lục Linh lắc đầu, vron hai tay lên xoa xoa hốc mắt.

Áo gió, tuyệt đối là áo gió, nhất định là áo gió!!!

—————

****Lục vân trảo đỉnh:*** mình tìm bản gốc thì thấy là 绿云顶, mây xanh giăng đầy đỉnh (ở đây vừa có thể là đỉnh đầu hoặc là đỉnh núi), chắc là muốn diễn tả tư thái bị cảm ứng ngay trước mặt của Phong Khải Ninh nhưng vẫn phải nghe bệ vệ uy phong (để cho phù hợp với hình tượng cao lãnh haha)

****heo nào còn mặt nịt ngực, hết bộ này tới bộ khác:*** 老母猪戴胸罩, 一套又一套 là cách nói ví von, chỉ người giáo biện lấy cớ cho hành động sai trái của mình mà còn rất logic, ăn khớp, tràn ngập lý lẽ.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: “Ca, anh ngạnh rồi...”

Quy cách thực hiện của buổi tiệc rượu ngày hôm nay chính là chiếu theo hình thức từ thiện quốc tế mà làm.

Mỗi năm một lần như vậy, cho nên chủ sự cùng phía truyền thông đối với "Nhận Thương từ thiện" đều là ngửa quen lối cũ, an bài đến vô cùng nhẹ nhàng lưu loát, hiện tại bất quá chỉ là thay đổi thời gian mà thôi.

Khách mời tham dự đều là nhân vật có thực lực thực tài chân chính, kể cả mình tính cũng chỉ mời người thật sự ham thích từ thiện, tiếng lành đồn xa, tai to mặt lớn.

Nghệ sĩ có chút tiếng tăm nhất thời rất hiếm khi được xuất hiện ở đây, những người như vậy muốn lấy được tư cách tham gia đều phải dựa trên cơ cấu từ thiện mà quyền tặng đến một kim ngạch nhất định.

Thời gian gần đây, Liên Kỳ quả thực không có tâm tình tham gia loại hoạt động như thế này.

Nhưng hân năm lần bảy lượt nhận được lời mời từ phía ban tổ chức, hơn nữa cả hai người đại diện trong và ngoài nước đều khuyên hân nên tham dự, cho nên Liên Kỳ mới đến.

Suy cho cùng, giữ gìn hình tượng tốt đẹp cũng là động tác tiêu chuẩn để bảo trì giá trị thương mại.

Hướng hồ, nơi này còn là...Án Thị.

Liên Kỳ nhìn đau đầu vào rượu vang sóng sánh trong ly, trước mắt phảng phất hiện lên một số hình ảnh không nên xuất hiện, còn có, người không nên nhớ.

Hân nữ mi, nhắm chặt đôi mắt, mày rậm gất gao nhăn lại.

Một đôi cao gót lấp lánh chuyển sắc màu lam bạc dừng lại ngay trước mặt hân.

Liên Kỳ ngẩng đầu.

Một nhân vật vô cùng ngoài dự liệu xuất hiện trong tầm mắt, đôi đồng tử của Liên Kỳ đột nhiên co lại.

Vu Khanh Khanh bùng chén rượu, nhẹ nhàng lắc lắc, mỉm cười mà nhìn Liên Kỳ, đáng người đẩy đà liêu nhân bị khoá dưới lớp váy đuôi cá.

Chỉ hiện thành thực, không hiện tuổi.

Nữ nhân từ trên xuống dưới đánh giá Liên Kỳ một lượt, sau đó tươi cười, mang theo ý vị không rõ cùng chút ngạo mạn khoe khoang mà nói "Có khỏe không...con trai thân yêu của ta."

Liên Hân ngồi ở phòng chờ gọi video cho Kỳ Việt trong chốc lát.

Hiện giờ hân còn bị cục cảnh sát địa phương tình lưu lại, nhờ hỗ trợ xử lý một chút sự tình, cho nên còn chưa rời khỏi Lợi Nhuận.

"Lần này anh trở về, khả năng...sẽ thăng chức."

Liên Hân kinh hi "Aaa~ thật không? Kỳ đội của chúng ta giỏi quá!!!"

Kỳ Việt nhấp môi cười cười "Còn có, trong cục năm nay sẽ xem xét ban thường cân hộ mới."

Liên Hân mừng rỡ như điên, la hét óm tỏi "A a a tốt như vậy sao? Đây là đơn vị thần tiên gì vậy! Năm nay có nhà mới cho chúng ta lần lộn rồi sao?"

Kỳ Việt mang theo ý cười, gục đầu xuống, lông mi phẩy phẩy, lại ngược mắt lên nhìn cô "Hề Văn Tinh thời trẻ có một cộc án treo, là án giết người hàng loạt. Gần đây ở vùng Nhạn Nam lại xuất hiện thủ pháp gây án tương đồng len lỏi xuất hiện, có thể cấp trên sẽ điều anh đến tổ chuyên án này."

Biểu tình lo lắng bỗng chốc hiện lên trên mặt Liên Hân "Vậy anh lại bận nữa rồi sao... Có thể gặp nguy hiểm gì không?"

Kỳ Việt bình tĩnh lắc đầu "Không có gì, nhưng hiện tại phải quay về Ân Thị, trước khi đi không ra gặp anh một chút sao?"

Liên Hân thoáng dừng "Ừm à...Là như vậy, Ân Thị tổ chức một buổi tiệc rượu từ thiện rất có danh tiếng, mời ca ca, còn có...mẹ em nữa. Kỳ thật hiện tại cả nhà em đều đang ở Ân Thị."

Đuôi lông mày Kỳ Việt giật giật, nhẹ nhàng gật đầu "Đã biết, chờ anh trở lại sẽ liên hệ với em."

Liên Hân cười tủm tỉm mà bắt tìm một cái.

Sau khi cắt đứt video call, Liên Hân ngồi chơi game thêm một chút, cuối cùng lại khẽ meo meo mà đi tới cạnh cửa ở gần hội trường.

Cô đem góc rèm dày dần vén lên, dò đầu trộm nhìn ra ngoài một cái, phát hiện nhóm người ăn vận hoa phục lộng lẫy còn đang ở giữa sân ăn uống linh đình, phẩm rượu giao tế, không biết là tới phân đoạn nào rồi, phỏng chừng thời gian còn rất sớm.

Cho nên Liên Hân chấp tay sau lưng, đi vòng ra ngoài sảnh lớn, tiến đến hậu viện có cảnh quan lâm viên để dạo mát một hồi.

Trước mắt Liên Hân nhanh chóng hiện ra suối phun ào ạt hết đợt này đến đợt khác, hồ nước trong vắt, còn có muôn vạn hoa cỏ tạo hình sang quý...

Ở mặt sau của toà khách sạn năm sao này, cảnh quang lâm viên chiếm diện tích quả thực phi thường rộng lớn, ban đêm tĩnh lặng còn cảm giác được xung quanh thấp thoáng lay động.

Lúc đi đường, thỉnh thoảng sẽ bất gặp một đài phun nước, ngẫu nhiên liếc mắt đến bên hồ hoặc dưới tán cây đều thấy được một cái đèn treo kiểu Âu, ánh đèn chung quy đều không quá sáng ngời, chủ yếu là lấy nhan sắc cùng cảnh ý.

Liên Hân dạo bước trong bóng đêm mỏng lung, độc hưởng gió mát trắng thanh, côn trùng kêu vang giữa không gian u tĩnh.

Dọc theo đường nhỏ uốn lượn dưới chân, dần dần xung quanh có chút hẻo lánh, Liên Hân bỗng nhiên nghe được chút ít âm thanh, vừa kỳ quái lại quen thuộc một cách khó hiểu.

"A um..."

"Ồ! Khụ khụ!"

"Ừm... ha!"

Đây là...tiếng rên rĩ?!

Cái mũi nhanh nhạy của Liên Hân lập tức ngửi được một cỗ hương vị kỳ dị.

《Tít——tít》

Hả? Liên Hân hỏi hệ thống "Mi "tít tít" cái gì vậy?"

《Phát hiện một loại hương phân mới mẻ độc đáo, đang tiến hành kiểm tra thành phần...》

Liên Hân nhún nhún vai, lên lét mà ngồi xổm xuống, xuyên qua bóng cây, nhìn chăm chú về phía phát ra động tĩnh.

Dưới bóng đêm huyền diệu, giữa những tán cây lay động hoảng hốt, Liên Hân nhìn đến hai bóng người đang câu kết dây dưa.

Nam nhân thân hình cường tráng, hung hăng để trên thân thể mềm mại của nữ nhân, một đôi cánh tay rắn như sắt bóp chặt lấy yết hầu đối phương, hạ thế cuồng cầm tàn nhẫn.

Nữ nhân bị thít chặt cổ, đến mức phát ra từng tiếng kêu rên khổ, bàn tay vô lực bám vào cánh tay của nam nhân, nhưng lại không hề có ý định gỡ giữa, hai chân chủ động rộng mở, kịch liệt nghênh đón nam nhân thao tiện.

Nam nhân vờn mồi bàn tay, dùng sức quất đánh bầu ngực đầy đặn nháy bắn, đánh đến nữ nhân cả người run rẩy, giữa đêm thanh vắng vang lên từng tiếng trêu đánh "bóp bóp" cực kỳ chói tai.

Liên Hân che miệng thở hộc vì kinh ngạc.

Hai người đang khẩn cổ giao triền, trầm mê tính ái đẳng kia căn bản không chú ý tới âm thanh nhỏ vụn này.

Nam nhân rút dây lưng ra, quàng ở cổ họng nữ nhân, sau đó hai tay đan xen dùng sức buộc chặt, càng siết càng mạnh tay...mãi đến khi thu được nữ nhân phát ra từng tiếng óc ách cùng với loại khí âm giống như động vật vùng vẫy sắp chết, hạ thế nam nhân lại phấp phồng đến càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mãnh, thậm chí còn hưng phấn mà thô trầm găm nhẹ.

Đây còn không phải giết người sao?!

Liên Hân nhịn không được, thở hồng hộc ra tiếng.

Nam nhân rốt cuộc bùng tỉnh, hân buông nữ nhân trong tay ra, dừng lại động tác, chờ đến lúc nữ nhân kia gần như sắp đem phổi ho văng ra tới nơi, hân mới lui người đứng dậy, hướng về phía Liên Hân mà đi.

Cô hoảng sợ rút về phía sau, lông tơ dựng thẳng, xoay người nhắm thẳng đường cũ mà chạy, lại bị giày cao gót vướng chân té ngã.

Liên Hân lộn nhào một vòng rồi lại chặt vật đứng lên.

"Ha."

Thanh âm lọc hiện, mê hoặc lại nặng nề.

Nam nhân dùng chân dưới một gốc cây cao to, quang ảnh phân chia ranh giới, một đường ánh trắng khó khăn lắm mới chiếu được đến cái cảm thon gầy của hân, khuôn mặt như cũ vẫn khuất trong đêm tối.

"Chạy cái gì?"

Liên Hân không hiểu sao bị dọa đến nhảy bắn lên, trong lòng lăm lăm khăn vải, trời đất thiên địa cha mẹ nội ngoại ời...đáng sợ quá!

Cô trực tiếp đá rớt đôi cao gót, cầm ở trong tay, chân trần trực tiếp dẫm lên con đường lát đá mà lạch bạch chạy đi.

"A." Nam nhân bật cười.

Thời điểm chạy gần đến đài phun nước gần sảnh lớn khách sạn, Liên Hân bất ngờ trông thấy một thân ảnh cao lớn quen thuộc...cường tráng đến mức làm cho người ta có cảm giác vô hạn an toàn.

"Ca ca!!!"

Liên Hân giống như chim nhỏ, nhào tới dụi đầu vào trong lồng ngực Liên Kỳ.

Hân vốn dĩ đang đứng ở trong bóng cây u ám, không biết suy nghĩ cái gì, bỗng nhiên nghe được tiếng Liên Hân gọi, ban đầu còn tưởng rằng là ảo giác.

Liên Kỳ kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy tiểu cô nương dẫm lên chân trần, đang nhắm về phía bên này mà lao nhanh như viên đạn.

Sau phút giây kinh ngạc, hần rử mắt, liếc nhìn nữ hài trong ngực mình một cái

Liên Hân ngửa đầu, ngoảnh ngược ra sau, còn không ngừng chỉ trỏ "Đằng kia, đằng kia có án mạng!"

"Thật đó, anh...anh đi nhìn thử xem." Cô xoay đầu lại nhìn Liên Kỳ.

Thật thật, trong tiềm thức của Liên Hân, Liên Kỳ vừa lợi hại lại vô cùng cường đại, cho nên cô không ngừng lôi kéo góc áo của hần, đi thẳng về hướng bên kia.

Hần túm chặt nữ hài, nhủu mày "Mang giày vào."

"Giày?" Liên Hân cúi đầu nhìn xuống chân mình, mở miệng nói "Giày...giày rơi mất rồi, mang cao gót chạy không được, em liền đá rớt, không còn nữa."

Liên Kỳ vô ngữ, cúi tay bắt lấy đôi cao gót trong tay kẻ ngốc trước mặt, sau đó ném xuống đất "Mang vào."

"À à à, hoá ra là em cầm sao..." Liên Hân xô chân vào giày, tiếp tục túm áo, kéo theo hần đi vào sâu trong lâm viên.

Ánh mắt băng sương của Liên Kỳ đảo qua gót giày vừa cao vừa nhỏ dưới chân cô, sau đó mặt vô biểu tình chặn ngang người, đem Liên Hân ôm lên, rất không kiên nhẫn mà hỏi "Nói nào?"

Liên Hân chỉ đường, vừa chỉ vừa "suyt suyt", bảo hần nhỏ giọng.

Liên Kỳ liếc mắt nhìn cô một cái.

Mới xa cách mấy ngày, thoát nhìn xuẩn đi không ít.

Đến khi gói gần địa phương phát ra động tĩnh không hề tầm thường kia, hai người mới ngồi xổm xuống.

Liên Hân cẩn thận đẩy nhánh cây ra.

Trong góc tối lờ mờ u ám, một nam một nữ gần cầu thành đoàn, nam nhân chen giữa cặp đùi bạch ngọc đang dạt rộng của nữ nhân, vòng eo dăng lên pháp phồng, tiếng nước ộp ộp dâm mi.

Nam nhân cười khê "Thích như vậy sao?"

Nữ nhân nhỏ vụn đáp lời "Thích... càng, càng thích như vậy."

"Thích tôi véo em?"

"Oh! Uhm!"

"A..." nam nhân cười khê "Hoá ra là thích cảm giác hít thở không thông?"

"Ha——!"

"Thao pháp bình thường làm em cao trào không được? Xem xem, hiện giờ ra thật nhiều nước."

"A...đừng nhiều lời vô nghĩa, dùng sức một chút..."

"Dâm huyết mát chặt như vậy, cảm giác thế nào? còn th*ít có lớn hay không?"

"Lớn! Trước giờ...trước giờ chưa bao giờ dùng qua dương v*t nào lớn nhường này!"

"Ồ? Tên chồng ma quỷ của em xem ra không được?"

"Không được, ha! Hần, hần là đồ bất lực! dương v*ít chỉ bé bằng con giun, liếm tinh hoàn cho chủ nhân còn không xứng!"

"A... muốn bị đại dương v*t cắm đến chết sao?"

"Muốn...đại dương v*ít mau cắm chết em đi!"

"Huyết không dâm tôi không thích cắm."

"Phải mà, ha...em chính là đại dâm phụ, là huyết lĩ lựt! Chủ nhân đánh em đi, cầu xin ngài! Em muốn nước tiểu của chủ nhân, tiểu cho em!"

Liên Kỳ mặt vô biểu tình "...em muốn tôi xem cái này?"

Liên Hân rụt cổ, nhỏ giọng "Không, không phải..."

Sao lại như vậy? Hoá ra là đang "đánh đã chiến", thú vui của mấy người này cũng kỳ quái thật.

Liên Kỳ lạnh lùng mà đứng dậy rồi đi, đi được vài bước lại xoay người, đem nữ hài đang rón ra rón rén nhón đôi giày cao nhấc bổng bé lên.

Liên Hân dựa vào cơ ngực cường tráng của ca ca, lẳng lẽ ngược mắt liếc hần một cái.

Sau khi ôm cô trở vào, thả xuống một lổ nhỏ vắng người, Liên Kỳ chỉ đứng đó, ngực hơi pháp phồng, hần dùng một chút mới nhàn nhạt hỏi "Tôi đây làm gì?"

"Em...mẹ tìm em" Liên Hân dè dặt liếc nhìn hần.

Biểu tình trên mặt Liên Kỳ ám trầm vài phần, gật gật đầu, cất bước chuẩn bị rồi đi.

Liên Hân lại gọi một tiếng "Ca!"

Liên Kỳ dừng lại.

"Anh...nganh rồi..."

Liên Hân thật tình là xuất phát từ việc quan tâm hần, cho nên mới nhắc nhở một chút, bởi vì hiện giờ đúng quãng Liên Kỳ đội thực sự cao.

Liên Kỳ vô ngữ, hít sâu "Xem trực tiếp như vậy có nganh cũng là bình thường, không liên quan gì tới em."

Liên Hân ngáp ngừng, cô cũng chưa nói thử đó cương lên có quan hệ gì với mình nha.

"Anh cứ như vậy mà đi ra ngoài, không có vấn đề gì chứ?"

Liên Kỳ xoay người nhìn chằm chằm cô.

Đôi mắt ướt át của Liên Hân chớp chớp, cực kỳ vô tội.

Liên Kỳ hít sâu, nhắm mắt quay đầu, quyết đoán rồi đi.

Liên Hân nhìn theo bóng dáng cao lớn cường kiện biến mất ở chỗ ngoặt, về ngày thơ vô tội trong mắt lập tức tan đi, dần dần trở nên mất mát âm đạm.

Kỳ thật, cô chỉ muốn nói thêm vài câu với hần mà thôi...

Liên Hân đã lâu không nhìn thấy ca ca mặc âu phục ở khoảng cách gần như vậy.

Rất đẹp.

Bỗng nhiên, tiếng gậy da loẹt xoẹt lại lần nữa truyền đến, Liên Hân ngừng đầu.

Chỉ thấy Liên Kỳ chân dài sai bước, giống như đập gió bay đến, hần đem Liên Hân đẩy ở trên tường, cúi người áp sát vào "Em..."

Trông mắt đen nhánh doanh doanh của Liên Hân phản chiếu bóng trắng sáng ngời trên đầu.

Cô không biết bản thân đang chờ mong điều gì.

Liên Kỳ tựa hồ cảm thấy hoàn cảnh còn chưa đủ an toàn, hần bế Liên Hân lên, tìm được một gian phòng nhỏ bỏ trống, cũng không bật đèn.

Đêm đen lắc ám, hồ hấp lực trầm có vẻ phá lệ rõ ràng, Liên Kỳ vẫn khoá chặt tầm mắt trên người Liên Hân.

"Tôi hỏi em một lần cuối...Đời này, lần cuối cùng, em trả lời cho tôi biết... em có cần tôi hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 63: Về sau chỉ có ca ca, tuyệt không do dự

Hơi thở của nam nhân kề cận bên tai, phảng phất giống như một con mãnh hổ muốn ngửi hương hoa hồng đang kiên nhẫn chờ đợi.

"Ca..." Liên Hân nhỏ giọng.

Đôi bàn tay to bỗng nhiên bóp chặt lấy eo cô.

Liên Hân bị đôi tay nóng rực véo đến eo mềm chần nhũn, cô duỗi tay nhỏ, đáp lên trên đùi quần cao cao phồng phồng của Liên Kỳ, nhẹ nhàng xoa ắn "...cứng quá."

Liên Kỳ bắt lấy tay cô, dõn ra "Đừng sờ loạn."

"Ca, em...em đương nhiên rất cần anh. Ngày nào cũng nghĩ tới anh..."

Liên Kỳ kiên quyết đánh gãy "Được rồi, tôi biết. Tôi cũng nhớ em, nhớ giống như rơi vào địa ngục, nhớ giống như chịu khổ hình dày vò. Nhớ đến mức muốn chặt tay rút gân, giam lỏng em lại, nhưng là... Một khi đã ở bên nhau, chúng ta cũng chỉ thuộc về đối phương, cả đời này đều không cho phép có lựa chọn khác. Cho đến tận ngày đưa em vào lò thiêu, kể cả sau đó chỉ còn là nắm tro tàn, em cũng chỉ thuộc về tôi thôi, em hiểu chứ?"

Trong bóng đêm, Liên Hân phảng phất giống như bị hần bóp chặt lấy trái tim, trong lúc nhất thời sững sờ không nói nên lời.

"Hệ thống" cô âm thầm hỏi "Làm sao bây giờ?"

《Hệ thống không am hiểu nhân tính thế thái, chuyện yêu đương phiên ký chủ tự xử đi》

"Hệ thống củi bắp, ta chỉ muốn xác nhận một chút vấn đề kỹ thuật mà thôi có được hay không? Thánh Hương thật sự có thể làm cho hần không còn đau lòng nữa sao? Trước khi mở miệng đồng ý, ta cần thiết phải nắm chắc việc này."

《Vấn đề này quá hài hước. Thánh Hương có thể thao túng cả một tinh cầu ở cao duy thế giới, thế nhưng lại bị nhân loại tầm thường nghi ngờ! Lại còn là nghi ngờ nó có thể giúp đỡ trong chuyện yêu đương những nhit còn con hay không. A, buồn cười, quá buồn cười, nếu không phải bốn hệ thống không có cảm xúc, ta đã phát ra một tràng cười dài tận mười phút》

Liên Hân.....

《Nếu hết thấy thuận lợi, đến lúc đó chỉ cần một liều Thánh Hương, có lẽ không thể làm cho ngài điên đảo đất trời, nắm giữ hết thảy, nhưng tạo ra một tấm lá chắn ngăn chặn tiềm thức vẫn là không thành vấn đề. Tóm lại ký chủ yên tâm, sẽ không có ai đau buồn, cũng không có người bị hại. Sau đó ta có thể vầy vầy ông tay áo, bay đi không vướng bụi trần》

Liên Kỳ thấy Liên Hân im lặng hồi lâu, bàn tay ôm lấy eo cô bỗng nhiên buông lỏng.

Hần quay mặt đi, gạt đầu cười chua xót "Được thôi, rồi bỏ em xác thật rất khó..."

Nhưng hần từ nhỏ đến lớn, am hiểu nhất chính là khắc phục khó khăn, chịu đựng dày vò.

Liên Kỳ xoay người chuẩn bị rời đi, lần này hần sẽ không quay đầu lại.

Liên Hân ngập ngừng thăm mắng hệ thống "bệnh tâm thần" vãi câu, sau đó từ sau lưng vòng tay ôm lấy Liên Kỳ, sườn mặt vào vào tấm lưng rộng lớn "Được."

"Ca, em nói là——được."

Liên Kỳ cứng đờ.

"Liên Hân, hoặc là em toàn tâm toàn ý, hoặc là dứt khoát bỏ đi. Tôi tuyệt đối không tiếp thu bất cứ đáp án nào khác, do dự cũng không được."

Liên Hân âm thầm thở dài, sự kiên trì của Liên Kỳ đã biến thành cố chấp "Em biết, em đã xác định rồi, về sau chỉ có ca ca, tuyệt không do dự."

Liên Kỳ bỗng nhiên xoay người, đề cô lên bàn hội nghị, rồi cuộc thả ra mãnh thú trong lồng sắt, một phen bắt lấy cái cảm tình xảo, hồ hấp nóng rực mà áp xuống dưới.

Hơi thở mãnh mãnh nam tính bao phủ lấy cô, mỗi lời mềm dẻo đầy tính chiếm hữu, ca ca vừa đã đạo lại trần trọc cọ xát, dẫn dắt...Liên Hân cảm lòng không đậu mà muốn truy đuổi, quần quanh.

Lần váy dài bị Liên Kỳ dọc theo bắp đùi đẩy ngược đi lên, lấp lánh hoa lệ chống chọi ở trên eo, để lộ ra cặp đùi thon dài trắng nõn.

Liên Kỳ tách hai chân cô ra, đang định vén quần lột luôn tay vào xoa nắn huyết tâm, lại bị Liên Hân chặn đứng.

"Ca, lát nữa còn phải đi ra ngoài, em sợ phun dơ quần áo, anh cũng biết em như thế nào rồi đó..."

Liên Kỳ hồ hấp trầm trọng, không biết có phải là vì lâu ngày không gần gũi cô hay không, một cái hôn thể nhưng lại khiến cho hần không chế không được chính mình.

Hầu kết lần lộn, Liên Kỳ thoáng thối lui, hần thật sự có chút nhẹn không nổi.

Liên Hân duỗi tay sờ soạn bộ y phục cao bên dưới của hần một chút, sau đó vận vận eo, kẹp chặt hai đùi, kỳ thật cô cũng rất muốn ca ca.

Cây còn th*t siêu cấp thô to, thiên phú dị bẩm kia một khi đã dùng qua rồi, ai còn có thể quên được?

Nhưng là, Liên Hân không thể đem bộ lễ phục phun đến lung tung rồi loạn, cũng không dám ở trong phòng hội nghị của khách sạn mà tự ý làm bậy.

Suy cho cùng, Phong Khải Ninh, Tô Từ Tích cùng mẹ cô đều đang ở gần đây, nếu lỡ xảy ra điều gì bất trắc, quả thực hậu quả không thể giải quyết.

Liên Hân run rẩy thân mình, liềm liềm môi dưới, đi đến đóng cửa phòng họp, bật đèn lên, sau đó quý xuống còi bỏ thất lưng cho Liên Kỳ, kéo mở khoá quần tây.

Hôm nay hần mặc quần lót thể thao ôm sát, nhân ngư tuyến gợi cảm gắt gao thu vào đường biên quần, giữa cặp đùi thô trắng chính là cực đại thô cân đang nhỏ cao thành một viên đầu đạn.

Liên Hân nâng đôi mắt vào uốt át lại mị hoặc lên nhàn khuôn mặt bưng bưng dục vọng của ca ca, bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn thịt trịn còn đang bị giam cầm bên dưới.

Liên Hân kéo mở khoá váy ở bên cạnh sườn, đồng thời đem váy áo kéo trễ xuống một chút, thả ra bộ ngực ngạo nghễ đầy đặn, còn dùng đầu nhũ nhẹ nhàng cọ xát hoạ vòng trên đôi chân rắn rập lông của Liên Kỳ.

"Ha..." Liên Hân tự mình ngâm nga ra tiếng.

Sau khi trút bỏ quần lót của hần, cây còn th*t thô trầm ngang nhiên bắn ra, đánh thẳng vào mặt Liên Hân.

Nữ hài than nhẹ một tiếng, yêu thích không rời mà dùng cả hai tay ôm lấy cực vật, bắt đầu vrom lười phẩm vị.

"A..." Liên Kỳ một tay xoa tóc Liên Hân, ngứa đầu rên rì.

Tại quang cảnh lìm viển phía sau khách sạn, nam nhân bùng bùng góc áo, cùng với nữ nhân vừa mới thoả mãn xong đường ai nấy đi.

Hắn từ cửa sau đi ra, khí ngang qua một lối nhỏ vắng người, bước chân đột nhiên khựng lại.

Khứu giác nhạy bén nhanh chóng bắt giữ được một mùi hương kỳ dị thoang thoảng trong không khí, như có như không.

Tựa hồ còn có...thanh âm nam nữ giao hoan rất nhỏ.

Đáy mắt nam nhân tức khắc bùng lên ý vị khác thường.

Mũi giày yên lặng thay đổi phương hướng, hắn đi vào lối rẽ, thẳng đến một gian phòng hợp nhỏ nhỏ, xuyên qua khe cửa ghé mắt vào trong.

Phòng hội nghị ở trong khách sạn bình thường cũng không quá chú ý đến việc che chắn hay bảo mật nghiêm ngặt, ngược lại ở cửa còn có một khe hở không hề nhỏ, khiến cho tầm nhìn của kẻ rình coi càng thêm thuận tiện.

Hắn nhìn thấy nữ hài lúc trước kinh hoảng bỏ chạy ngay trước mặt mình, biểu hiện thoát nhin chính là một tiểu giai nhân thanh thuần ngọt ngào...nhưng lúc này đây lại quý trên mặt đất, dầm lầy mà vurun dài đầu lười, tận tình liếm mút một cây còn th*t cực đại.

Căn gia hoá kia xác thật cực kỳ ưu việt tho to, mặt trên gân xanh vẩy kín, đường kính căn phòng, khó trách lại làm cho nữ nhân nểm đến như si như say, đầu lười không ngừng xoay quanh đánh vòng ở trên quy đầu, mót hôn tẩm tặc ra tiếng.

Viên đầu nhỏ nhỏ ra sức mà pháp phòng giữa hai đùi nam nhân.

Nam nhân áp lực không được, khàn khàn thấp giọng thờ dặc.

Nữ nhân chia đôi phong nhũ tròn trịa ra tới, để cho nam nhân tùy ý chơi đùa.

Nhũ sống bị xoa rần, tạo thành các loại hình dạng, hai viên hồng tiêm phần nộn dầm dềng dựng lên, bị đầu ngón tay của nam nhân khảy đánh đùa bỡn..

Người ngoài cửa cơ hồ cũng nhìn không được, muốn đuổi tay xuống dưới đũng quần, nhưng đúng lúc này, di động của nam nhân bên trong bỗng dưng vang lên, nhạc chuông chói tai phá vỡ sự an tĩnh.

Nam nhân nhẹ nhàng đẩy đẩy nữ nhân hai mắt mê ly, trong miệng còn hàm chứa còn th*t của hắn ra, sau đó nhìn di động một cái, hít sâu vài hơi, nhàu mày ẩn nghe.

Người đứng ngoài cửa cũng bùng tỉnh, hơi khựng lại một chút, cuối cùng lặng yên không một tiếng động mà rời đi, y như cái cách mà hắn đã đến.

Tại phòng chờ bên ngoài hội trường của buổi tiệc rượu, Phong Khải Ninh nửa đường lên lầu lên ra để gặp Liên Hân, kết quả người lại không thấy đâu, di động gọi không tiếp, nhắn tin cũng không trả lời.

Sau khi hỏi thăm nhân viên xung quanh, hắn mới cất bước chuẩn bị đi ra hậu viện tìm cô, vừa ngăn đầu, lại thấy một người trông có vẻ quen mắt đang nghênh diện đi tới.

Đối phương chậm chậm sửa sang lại y phục, còn nâng ống tay áo lên để ở chớp mũi nhẹ nhàng ngửi ngửi, vừa nhìn thấy Phong Khải Ninh, người nọ liền cười cười "Phong tiên sinh."

Phong Khải Ninh gật đầu "Xin chào, La Ân tiên sinh."

Nhưng bất quá bọn họ cũng là sơ giáo, Phong Khải Ninh cùng vị chuyên gia nước hoa trừ danh này chỉ gặp thoáng qua, sau đó hắn lại nhắm thẳng cửa sau mà đi.

La Ân bỗng nhiên dừng bước, quay đầu lại hỏi "Phong tiên sinh muốn đến hậu viện sao?"

Đuôi lông mày của Phong Khải Ninh khẽ nhích, hắn gật gật đầu.

La Ân cười cười bí hiểm, cũng không nói gì, thoáng gật đầu sau đó liền bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: #x27;Bàn tròn tụ hội#x27; kỳ lạ

Liên Kỳ nhẹ nhàng đẩy Liên Hân ra, đem người kéo lên, giúp cô sửa sang lại quần áo từ trong ra ngoài.

"A?" Liên Hân cả người hoá đục bưng bưng, chân tâm lay lộn một mảnh, biểu tình chưa thoả mãn mà dò hỏi ca ca, vì sao lại không cho cô tiếp tục?

Liên Kỳ lắc lắc di động trong tay "Người đại diện nhắc nhở anh đi qua đó."

Phong Khải Ninh vừa mới vòng qua sảnh lớn, tới gần cửa sau, liền nhìn thấy một nam nhân đang dắt tay Liên Hân đi tới.

Là Liên Kỳ, anh trai của cô.

Liên Hân dùng mu bàn tay lau lau khóe miệng, vừa trông thấy Phong Khải Ninh, tức khắc hai mắt liền tròn xoe, cô sốt ruột mà âm thầm xua xua tay ra hiệu, sau đó quay mặt đi, làm như không hề quen biết.

Phong Khải Ninh biểu tình ủ dột.

Như thế nào, chẳng lẽ hắn sẽ làm cô mất mặt?

Liên Hân ở phía sau lên lùi chỉ chỉ vào người Liên Kỳ, vừa xua tay vừa dùng khẩu hình miệng mà nói: anh trai em, rất hung dữ, rất nghiêm khắc!

Liên Kỳ thân cao chân dài, dắt tay em gái, mặt vô biểu tình mà đi ngang qua Phong Khải Ninh như một cơn gió.

Thoang thoảng mang theo mùi hương kỳ dị quen thuộc trên người Liên Hân.

Phong Khải Ninh lạnh lùng nghiêng người, âm thầm va vào vai Liên Hân một chút.

"Ài." Hắn bỗng dưng mở miệng, Liên Hân bị dọa đến nhảy dựng.

Liên Kỳ dừng bước, quay đầu lại nhìn, chỉ ánh mắt Phong Khải Ninh dao động lên xuống ở trên người hắn, sau đó hỏi "Cậu là Liên Kỳ sao?"

Liên Kỳ không rõ nguyên do mà nhìn người trước mặt, gật đầu.

Phong Khải Ninh cố tình trầm mặc thật lâu, đợi cho Liên Hân khấn trương sợ hãi đến mức biểu tình nhỏ vun âm thầm xin tha, lúc này hắn mới thán nhiên bắt đầu sảm vai một người mê bóng "Wow, vậy tốt quá. Tôi là người hâm mộ của cậu."

Liên Kỳ dùng ánh mắt phức tạp mà đánh giá Phong Khải Ninh vài lần, ngập ngừng "...Ừm."

Phong Khải Ninh vẽ mặt lạnh như băng sương "Có thể chụp chung tấm ảnh chứ?"

Liên Kỳ nhũn đôi mày rậm, ngửi khí này nghe ra càng giống như là "Có muốn đánh nhau một trận không?", xác thật đây là lần đầu tiên hắn gặp kiểu fan hâm mộ như thế này.

Liên Kỳ buông tay Liên Hân, gật đầu đáp "Đương nhiên."

Phong Khải Ninh đem điện thoại đưa cho Liên Hân, một đôi con người mây đen cuộn cuộn rủ xuống nhìn cô "Phiền em giúp chúng tôi chụp một tấm ảnh."

Liên Hân cầm mặt xuống đất, phi thường chột dạ mà gật đầu.

Hai nam nhân khí tràng lãnh khốc cường ngạnh, thân hình cao lớn sắt thép sóng vai đứng chung một chỗ, không hề cảm tỉnh mà nhìn thẳng vào ống kính.

"Phụt——" Liên Hân cảm lồng không đầu, cảm thấy có chút buồn cười, bỗng nhiên rất có hứng thú trêu ghẹo vài câu "Xích lại gần nhau một chút được không?"

"So tay hình chữ V thử xem?"

"Ôm nhau có lẽ hiệu quả sẽ càng tốt?"

Biểu tình trên mặt Phong Khải Ninh nghiêm nhiên là sắp phát tác, Liên Hân vội vàng bùm bùm rắc rắc chụp liền mười mấy tấm, sau đó đem điện thoại trả lại cho hắn, gục đầu chạy đến trốn sau lưng ca ca, tay còn nhéo chặt lấy góc áo Liên Kỳ.

Phong Khải Ninh:.....

Liên Kỳ chỉ nhàn nhạt gật đầu chào, lần nữa dắt tay Liên Hân đi về phía hội trường.

Chốc nữa có một phân đoạn Liên Kỳ cần phải lên sân khấu, tới cũng đã tới rồi, việc nên làm vẫn làm đi thôi, tuy rằng lần này hắn đến đây là do nữ nhân đáng ghét kia cường ngạnh ép mới.

Vu Khanh Khanh đơn giản chỉ muốn khoe khoang thân phận đại vị ở trước mặt hắn mà thôi, bà ta nghĩ như vậy chính là "dẫn mặt" được Liên Kỳ.

Mặc dù cảm giác bị tính kế xác thật rất khó chịu, nhưng từ thiện không phải việc gì xấu, tìm lại được Liên Hân...lại càng là chuyện tốt.

Liên Kỳ mang theo Liên Hân đi vào khung cảnh quần áo hoa bên trong, hội trường ropy trời quang ánh che phủ, sau đó hai người ngồi vào vị trí chiếc bàn tròn ban này.

Hắn khẽ nhéo bàn tay non mềm của cô, nghiêng đầu hỏi "Ăn chút gì không?"

Liên Hân lắc đầu.

Liên Kỳ ngoảnh ra sau, nhìn về khu vực bày bày bàn tiệc đứng, đèn hội trường lúc này đã tối xuống, mọi người cũng an vị tại chỗ, không có ai đi lấy thức ăn.

Hắn nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là khom lưng đi vòng qua băng lối nhỏ bên cạnh, lấy cho Liên Hân chút trái cây cùng điểm tâm.

Chờ đến khi Liên Kỳ tay bung đồ ăn quay trở lại bàn, liền thấy bên cạnh Liên Hân nhiều ra thêm một người, mà biểu tình trên mặt nữ hài giống như là bị nam nhân xa lạ đột nhiên tới gần dọa cho kinh sợ.

Liên Kỳ đặt thức ăn lên bàn, khuôn mặt lãnh lệ nghiêm khắc mà nhìn về phía đối phương.

Liên Hân cẩn thận liếc mắt trừng Tô Tử Tích.

Tô Tử Tích nắm tay "khụ" nhẹ một tiếng, sau đó vô cùng ôn tồn lễ độ mà quay sang anh trai của Liên Hân, triển lộ ra một nụ cười hoàn mỹ "Chào cậu, tôi thấy chỗ này dễ trông...tôi có thể ngồi đây chứ?"

Không phải đã ngồi rồi sao? Liên Kỳ nghĩ thầm, nhưng hắn vẫn lịch sự gật đầu.

Bầu không khí tiếp theo có chút quỷ dị, Liên Kỳ chuyên tâm săn sóc đứa em gái ăn, mà biểu tình trên mặt nam nhân kia lại là càng ngày càng chống đỡ không nổi, tựa hồ ần ần lộ ra vẻ không vui.

Liên Kỳ không thể hiểu được mà liếc nhìn đối phương một cái, Liên Hân ăn chút trái cây mà thôi, hắn không vui cái gì, ăn hết của nhà hắn sao?

Lúc này trên sân khấu đang truyền phát tin "Mười câu chuyện từ thiện cảm động Nhận Nam", thanh âm của người chủ trì dạt dào tình cảm, mọi người li nhí roi lệ.

Làm một người trao giải, Vu Khanh Khanh thực hiện đầy đủ nghi thức xong liền xuống đài, bước chân bà hơi dừng một chút, sau đó vòng eo lay động, hướng về phía bàn tròn của Liên Kỳ mà uốn éo đi tới.

Lúc Vu Khanh Khanh đặt móng ngồi xuống, bà ta mới nhìn thấy Tô Tử Tích.

"Ồ? Các cậu thế nhưng lại ngồi chung với nhau? Thật là...trùng hợp." Vu Khanh Khanh che miệng cười, một mảng xuân phong trước ngực rung ring dợn sóng.

Còn có chuyện càng trùng hợp hơn nữa kia, Tô Tử Tích cùng Liên Kỳ không hẹn mà đồng thời nghĩ thầm.

□*Vu Khanh Khanh là "bà nội" của Tô Tử Tích, là mẹ của Liên Kỳ & Liên Hân. Liên Hân lại là "vợ" của Tô Tử Tích với Liên Kỳ. Chép chép, nhúc nhúc không các bạn?*

Chưa đâu, cái sự nhúc nhúc nhất còn nằm ở phía sau...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Dục tình kích thích

Ánh đèn trong hội trường đã tối đi rất nhiều, Vu Khanh Khanh đối với nữ nhân trẻ tuổi hơn mình chỉ có ghen ghét bài xích, không chút nào hứng thú, cho bên bà ta cũng không chú ý nhìn người đối diện.

Đêm nay là ngày Vu Khanh Khanh lộ diện ở quốc nội, trường hợp cực kỳ trọng đại, bà ta đã sớm quên đứa con gái chỉ có tác dụng lấy ra làm cái cờ này đến sạch sành sanh, hiện tại một cái liếc mắt cũng không thêm ngo.

Vu Khanh Khanh một tay chống cằm, nhìn Tô Tử Tích lổ lạc tuần dật, lại nhìn đứa con riêng anh đĩnh sắc bén, căng chần gác lên hơi hơi phe phẩy, thái độ hưởng thụ vui vẻ thực sự.

"Đứng rồi, giới thiệu một chút, vị này..." Vu Khanh Khanh có chút khiếu khích mà nhìn Liên Kỳ một cái, sau đó giới thiệu với Tô Tử Tích "Chính là thẳng con trai bất hiếu kia của tôi."

Bà ta trừng mắt liếc sang Liên Kỳ, lại tràn ngập nhu tình mà nhìn Tô Tử Tích.

Tô Tử Tích mỉm cười, vươn tay phải hướng về phía Liên Kỳ "Hân hạnh, tôi là kẻ tôn* của nữ nãi, để cho khỏi giọng gạo, chỉ bằng chúng ta vẫn cứ xưng hô ngang hàng vậy?"

Liên Kỳ cười một cái.

Biểu tình trên mặt Vu Khanh Khanh nháy mắt sụp đổ, đen đến không thể đen hơn, Liên Kỳ cùng Tô Tử Tích bắt tay với nhau sao.

Vu Khanh Khanh cắn răng, đứng ngồi không yên mà nhúc nhúc vài lần, cơ hồ muốn phất tay áo bỏ đi, nhưng nhìn đến khuôn mặt đẹp để đến mức phát sáng lên dưới ánh đèn của Tô Tử Tích, bà ta lại thật sự luyến tiếc.

Tô Tử Tích giống như không hề sờ giác được sự tức giận của nữ nhân trước mặt, tay trái xoay xoay một cái chén sứ, mỉm cười nhìn lên sân khấu.

Vu Khanh Khanh hít sâu, áp xuống nội khí, ánh mắt vừa mang oán giận vừa mỉa hoặc mà liếc Tô Tử Tích một cái. Lát sau, bà ta vươn cẳng chân chậm rãi xê dịch, ý đồ câu dẫn hắn, ai ngờ nửa đường lại vừa vận dụng phải một cái chân khác đang duỗi lại đây.

Vu Khanh Khanh sững sốt, góc độ này...chẳng lẽ là Tô Tử Tích? Hắn cũng muốn đẩy đưa với bà?

Vu Khanh Khanh trong lòng rung lên, cảm lồng không đầu mà rướn người qua, mị nhãn chớp chớp liên hồi, đến nỗi thoát nhìn còn tưởng là bị giật kính phong.

Tô Tử Tích vốn dĩ muốn cọ chần Liên Hân, kết quả ở dưới gầm bàn lại đụng phải một cái cẳng chân cảm xúc tron trượt, hự hự thực thực...Hắn bình thần ung dung mà liếc mắt nhìn cô, cười thầm

Xem ra bảo bối cũng nhớ thương hắn.

Trong khi đó, Liên Hân đang nhìn chăm chăm lên mặt bàn, tâm tình vô cùng phức tạp.

Người mẹ trên phương diện sinh học của cô đang ngồi cách đó không xa, nhưng bà lại làm như không nhìn thấy đứa con gái này.

Liên Hân đang miễn man nghĩ ngợi, chân trái bỗng nhiên bị chạm vào một chút, ngay sau đó, một bàn tay to luu loát sạch sẽ luồn xuống dưới váy, dọc theo đầu gối mà trượt vào trong.

Liên Hân ngồi thẳng dậy, hai mắt tròn tròn.

Tô Tử Tích một tay chống cằm, mắt cười cong cong cực kỳ bình tĩnh mà lắng nghe câu chuyện cảm động trên sân khấu.

Bên dưới khán trái bàn, lòng bàn tay hẳn xấu xa vuốt ve trên đùi Liên Hân, thậm chí dần dần tiến tới huyết phòng còn vương chút triều ý của cô.

Từ đầu đến cuối, sự chú ý của Liên Kỳ vẫn luôn đặt trên người Liên Hân, thấy sắc mặt của nữ hài bỗng nhiên không khoẻ, hẳn liền đuổi tay xuống dưới lớp khăn trái bàn, bao bọc lấy bàn tay non mềm nhỏ nhắn mà nhẹ nhàng xoa nắn, sau đó thấp giọng hỏi "Làm sao vậy?"

Đôi mắt ướt rượt chuyển qua nhìn hân một cái, Liên Hân lắc lắc đầu "Không...có gì..."

Vu Khanh Khanh nhìn thấy Liên Kỳ đối với người nọ săn sóc ôn tồn, lúc này bà ta mới bớt chút thì giờ liếc mắt nhìn sang, bất quá vị trí đối phương đàn ngồi có chút ngược sáng, thấy không rõ mặt, chỉ nhìn ra được là một thiếu nữ thanh xuân tươi đẹp.

Nữ hài kia được con riêng của bà yêu thích như vậy, Vu Khanh Khanh theo bản năng bỗng dưng sinh ra ghen ghét, vì thế cũng không muốn nhìn nhiều.

Nhìn từ bên ngoài, Liên Hân trông giống như ôn thuận quy củ mà ngồi, bên dưới váy, một bàn tay nam nhân lại đang nhẹ nhàng vuốt ve chân trái của cô, ngón tay thon dài cắm vào giữa hai đùi, tới gần bộ phận nhạy cảm nóng bỏng, sau đó cực kỳ nhẹ nhàng mà lướt dọc xoa nắn.

Liên Hân khăn trương gồng cứng thân thể, bất giác nhìn về phía đối diện.

Liên Kỳ thấy vậy liền cho rằng là bởi vì Vu Khanh Khanh, thế nên phản ứng trên mặt Liên Hân mới phức tạp như vậy, hẳn thờ dài, tay đặt trên đùi cô, giống như trấn an trẻ nhỏ mà nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Đầu ngón tay Tô Tử Tích linh hoạt vén quần lót của Liên Hân sang một bên, cách bàn tay Liên Kỳ tựa hồ chỉ có nửa tấc, hẳn nương theo dầm dịch dính ướt mà đánh vòng xoa lên âm môi mỗi kiểu nện.

Liên Hân khe khẽ há miệng, ngay sau đó lại dùng sức cắn chặt môi dưới, sợ bản thân sẽ kêu ra tiếng.

Bàn tay to rộng ấm áp của Liên Kỳ đang nhẹ nhàng vỗ về cô, ngón tay thon dài của Tô Tử Tích lại tách ra hai mảnh âm môi mềm mại mê người, cắm đi vào, sau đó nhọt nhọt chọc vào rút ra ở giữa huyết nhục chặt hẹp.

Liên Hân hít sâu.

Tuy rằng tốc độ không phải thực kịch liệt, nhưng hai ngón tay của Tô Tử Tích vô cùng linh hoạt ra ra vào vào, ngón cái còn thuận thế ấn trên âm đế, nhẹ nhàng xoa nắn, Liên Hân không kiềm được mà kẹp chặt lấy tay hân, móng khẽ xé dịch.

Liên Kỳ nghiêng đầu nhìn cô, dưới ánh đèn tối tăm của hội trường, biểu tình trên mặt Liên Hân có vẻ ảm đạm khổ sở.

Nữ hài rũ rũi, gât gao cắn môi, hiển nhiên đối với bất cứ đứa trẻ nào, "mẹ" vẫn là người tạo nên ảnh hưởng không nhỏ.

Cho dù đó có là một người mẹ không xứng chức.

Liên Kỳ không biết cách an ủi người khác, nếu hoàn cảnh thích hợp, hẳn có thể gât gao ôm lấy Liên Hân, không cho cô nghĩ những chuyện không đáng, nhưng ở đây là nơi công cộng, hẳn chỉ có thể vỗ về trấn an như vậy mà thôi.

Mùi hương phiêu tán chậm rãi lan rộng, ánh mắt Tô Tử Tích nhìn ra bên ngoài, nhọt nhọt câu môi cười, tiếp tục ở ngay trước mặt mẹ và anh trai Liên Hân mà chỉ gian* cô.

Bàn tay bác sĩ đầy kỹ thuật đang bận rộn ở giữa hai chân Liên Hân, ngón giữa cùng ngón áp út nhanh chóng ra vào huyết khẩu, thỉnh thoảng đề án điểm G, ngón trỏ cùng ngón út ở hai bên vuốt ve âm môi, ngón cái vắn vẽ xoa niết âm đế, kỹ xảo vô cùng thành thạo khiến cho Liên Hân phải dùng sức lực toàn thân để giữ tiếng rên rỉ lại trong cổ họng.

Từng đợt từng đợt sóng triều mệnh mỏng dầm dục quét qua huyết tâm, dọc theo sống lưng xông thẳng đến đỉnh đầu.

Vu Khanh Khanh trước nay chưa từng chịu ảnh hưởng bởi tác dụng thần kỳ của mùi hương trên người Liên Hân. Bà ta vốn dĩ đang ở độ tuổi như lang như hổ, hương thơm lạ lùng này lại cứ quẩn quanh ở chóp mũi không tan đi, làm cho nữ nhân trung niên thực mau lẹ sống tình triều động, khó nóng khó nguội.

Vu Khanh Khanh chỉ cho rằng con hám muốn dục tình của mình lại trỗi dậy, mà Tô Tử Tích gần ngay trước mắt vẫn lãnh lãnh đạm đạm, căn bản không để ý tới bà ta.

Dục vọng mãnh liệt ở ạt đánh tới, Vu Khang Khanh trụ không nổi nữa, cho nên bà ta cũng bất chấp xung quanh, trực tiếp đứng dậy rời khỏi bàn tròn, thẳng hướng hậu viện mà đi tìm đám vệ sĩ.

Liên Kỳ nhìn thấy sau khi Vu Khanh Khanh vô tình rời đi, Liên Hân liền cúi đầu, hơi hơi phát run.

Hân âm trầm nhìn theo bóng dáng nữ nhân bằng lo kia liếc mắt một cái, đồng thời cũng lo lắng em gái sẽ khóc, vì vậy gât gao nắm chặt lấy bàn tay nữ hài đang đặt ở góc đùi, vừa vỗ vừa xoa.

Liên Hân cảm thấy chính mình giống như một cây dương cầm mất hồn, bị các nam nhân bốn tay kết hợp đàn đánh.

Khoái cảm thì nhau nổi lên, vừa sợ hãi lại vừa kích thích, đầu ngón tay giống như roi điện đánh sâu vào người cô, cuối cùng chút lý trí còn sót lại khiến cho Liên Hân trước khi cao trào kịp thời khắc chế, sau đó dùng sức đẩy tay Tô Tử Tích ra, đứng phát dậy.

Cô run run nhỏ giọng nói với Liên Kỳ "Em muốn tìm chỗ nghỉ ngơi một chút."

Sau đó Liên Hân liền lao đảo chạy đi.

Liên Kỳ kinh ngạc "Liên Hân?"

Tô Tử Tích đuổi tay day day ấn đường, lấy di động ra gửi tin nhắn đi.

<Đừng gần được không, tôi sẽ trần truồng quý xuống xin lỗi...>

Liên Hân chạy thẳng một hơi ra khỏi hội trường, cả người phát run, dựa vào ven tường thở dốc.

Một người phục vụ đi ngang qua, trông thấy nữ hài nhìn qua có chút không khoẻ, bèn đến gần hỏi "Tiểu thư, cô có gì cần hỗ trợ không?"

Giữa hai chân Liên Hân vẫn còn dầm dề mà chảy nước, cô vừa thở gấp vừa nói "Xin hỏi, ở đây có phòng cho tôi nằm trong chỗ lát hay không...hiện tại tôi cảm thấy hơi khó chịu."

Nhân viên phục vụ lập tức gât đầu "Được, tôi mang cô lên phòng cho khách ở trên lầu ba nghỉ ngơi một chút."

Bởi vì hôm nay khách nhân rất nhiều, phòng bình thường đã hết sạch, mà Liên Hân chỉ là muốn nghỉ ngơi một lát, cho nên sau khi phục vụ viên hỏi chuyện xong liền để cô dùng tạm một gian phòng VIP.

Sâm Vinh Thế Hào là khách sạn đạt chuẩn năm sao quốc tế, phòng cho khách vô cùng kim bích huy hoàng, nhưng Liên Hân lúc này hoàn toàn không có tâm tư để thưởng thức.

Cô nhanh chóng cởi sạch quần áo, kiểm tra một lượt, quả nhiên bên trong nịt ngực đã dính một chút nhũ dịch tràn ra, mà váy cũng ướt, còn may là không nhiều lắm.

Liên Hân đem quần áo treo trong buồng vệ sinh để phơi một chút, sau đó trần truồng nằm lên giường, thở phào nhẹ nhõm.

Di động truyền đến động tĩnh, lúc này Liên Hân mới nhìn thấy tin nhắn của Tô Tử Tích.

<Ông xã dập đầu một đường hướng về Tây Tạng để tạ tội?>

Liên Hân bật cười nhún lại <Đáng ghét!>

Lúc này, Liên Kỳ đột nhiên lại gọi điện tới.

"Ca..." Liên Hân nhắc máy "Em không sao, chỉ muốn nghỉ ngơi trong chỗ kín, phục vụ tìm cho em một gian phòng ở lầu ba, 320, anh có muốn lên đây không?"

Liên Kỳ nói hần lát nữa hần còn phải lên trao tiền từ thiện, bảo cô nghỉ ngơi.

Liên Hân cúp điện thoại, lóa thần tự tại mà nằm trên giường lớn mềm xốp thoải mái, cô bỗng nhiên phát hiện đèn trần ở đây chính là một mảng hợp kim, có thể rõ ràng phản chiếu lại hình ảnh bên dưới.

Liên Hân nằm thẳng, cặp ngực đầy đà tự nhiên hơi tách ra hai bên, trên hai gò đảo tuyết trắng còn có quảng ngực tròn trịa cùng hai viên hồng tiêm phấn nộn, theo động tác của cô mà nhẹ nhàng phe phẩy.

Liên Hân duỗi tay xoa ngực, nhận không được mà nhìn lên ánh ngược trên trần, tách mở hai chân.

Ngón tay tinh xảo vươn xuống huyết tâm, nữ hài bắt đầu xoa nắn, hừ nhẹ lên.

Tô Từ Việt thờ ơ nhìn nữ nhân trước mắt, cô ta đang thấp phần kinh hoảng mà dùng tay chà lau trên ngực hần.

"Thực xin lỗi thực xin lỗi, tôi không có ý...tôi, tôi sẽ giúp anh lau sạch..."

Trợ lý riêng của Tô Từ Việt cười như không cười mà nhìn vị nữ minh tinh nổi danh trước mặt, chiều hát rượu vang đỏ này cũng quá xưa rồi, cô ta đáng lẽ cũng là người từng trải, như thế nào lại..

Tô Từ Việt bất lý bàn tay đang sò loạn trên người mình.

Trợ lý sùng sốt một chút, chiêu thức cũ rích như vậy mà cũng có hiệu quả sao?

Chỉ thấy Tô Từ Việt đem người kéo ra, nhìn nhìn quần áo, từ tây trang đến áo sơ mi của hần đều toàn bộ nhiễm hồng.

Nữ minh tinh họ hai trông mặt rưng rưng, ngập ngừng xin lỗi "Thật sự xin lỗi, tôi nhất định sẽ bồi thường cho anh."

Tô Từ Việt nhàn nhạt "Không cần, không sao."

Khuôn mặt hiện lên vẻ nghiêm chỉnh cô hủ rử xuống nhìn thẳng cô ta, hần còn nói thêm "Lần sau phiền cô đi đường cẩn thận."

Sau đó chân dài sai bước, vòng qua đối phương lạnh lùng rời đi.

Một đám người hiển hách sinh phong phía sau Tô Từ Việt cũng mắt nhìn thẳng tắp, chân bước vòng qua vị tiểu hoa đán nổi danh này.

Trợ lý gọi giám đốc khách sạn lại, bảo ông ta đi lấy một bộ tây trang.

"Dạ được, đưa đến phòng của ngài hay là phòng VIP trên lầu ba ở gần đây?"

Trợ lý nhìn về phía Tô Từ Việt.

Tô Từ Việt xem đồng hồ "Lầu ba đi."

Lúc này, một người vệ sĩ cao to phăm phăm bước tới gần, nghiêng người nói nhỏ vào tai hần vài câu.

Tô Từ Việt nhủ mày, xa xa nhìn về phía hội trường, thấp giọng nói "Lâm xằng làm bậy..."

*kể tôn (继孙) giống như kế mẫu (mẹ kế) vậy đó, nhưng dịch cháu trai riêng bên chồng hay cháu kế (???) thì không được □ ai có từ nào hợp lý gợi ý cho A Nguyệt với

*chỉ gian (指奸) fingering hay còn gọi là digital sex, là hành vi dùng ngón tay để kích thích âm đ*o

□Còn bạn gợi ý là ghi chú thích ngay sau đó chứ đừng để ở cuối cùng, mọi người thấy sao? Như thế nào thuận tiện hơn để A Nguyệt sửa lại?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 66: Kịch liệt giao hoan trong bóng tối

Liên Hân đang nằm trên giường nằm nì vui sướng, bỗng nhiên nhớ tới Kỳ Việt đã từng nói phải cẩn thận kiểm tra camera quay lên đặt trong khách sạn.

Cô khép chân lại nháy xuống giường, đem toàn bộ đèn phòng tắt đi, kéo rèm kín bít, sau đó dựa theo hướng dẫn của Kỳ Việt lần trước, nghỉ thần nghỉ quý mà bắt đầu sục sạo kiểm tra.

Trong phòng không thấy điểm đó khả nghi, gương hình như cũng không có vấn đề...

Điều bộ của Liên Hân hết như một chú chó nghiệp vụ, tinh thần phấn chấn bùng bùng mà cong eo chậm rãi tiến vào toilet, tí mi tra xét.

Tô Từ Việt tiếp nhận bộ tây trang dự phòng, đám trợ lý cũng không đi theo hần nữa.

Suy cho cùng, bọn họ không có khả năng vậy xem Tô tổng thay quần áo.

Tô Từ Việt gạt đầu với thủ hạ, sau đó mở cửa đi vào.

Trong phòng có vẻ đặc biệt hắc ám, Tô Từ Việt cũng không sò soạng bật đèn làm gì, hần không muốn lãng phí thời gian, cho nên chỉ lập tức đem âu phục đặt ở mép giường, bắt đầu cởi quần áo.

Từ cả vạt đến áo sơ mi, mỗi món sau khi cởi ra đều được gấp lại một cách quy củ, ngăn nắp gọn gàng hết như rập khuôn.

Thời điểm Liên Hân bước ra khỏi buồng vệ sinh liền giật mình hoảng sợ, cạnh bên giường đột nhiên xuất hiện thêm một bóng người.

Nhưng sau đó, ánh sáng mờng mạnh trong căn phòng tối tăm làm cô mơ hồ nhìn ra được suôn mặt của Tô Từ Tích.

Đồ đáng ghét này không biết làm cách nào mà tìm được cô, nhưng cũng phải thôi, đây dù gì chính là khách sạn nhà hần, có điều vừa vào cửa liền cởi quần áo, Tô Từ Tích anh cũng quá hư rồi!

"—— lưu manh!" Liên Hân nhào tới hai bước, thoăn thoắt nhảy lên lưng Tô Từ Tích.

Đôi phong nhũ tròn trịa trực tiếp dán lên tấm lưng trần của nam nhân, đem kẻ không chút nào phòng bị kia áp thẳng xuống giường.

Cơ thể trần trụi đầy đà của nữ hài nhanh chóng cưỡi lên người hần, tác oai tác quái, Liên Hân trái phải hai bên găm cắn vành tai nam nhân, cuối cùng còn mút lấy gáy hần mà nhỏ giọng oán giận "Anh hại chết người ta rồi, Tô Từ Tích!"

Theo phản xạ tự nhiên, Tô Từ Việt vốn dĩ muốn đem người đẩy lên, nhưng hần nháy mắt liền sùng sốt.

Vành tai truyền đến xúc cảm ướt át nóng rực, làm hạ thể hần tức tốc đứng dậy, thực mau, cảm giác kỳ dị giống như bị trăm vạn xúc tu quần lấy từ trên tai lan tràn ra khắp toàn thân.

Liên Hân thấy Tô Từ Tích giả chết bất động, liền ghé vào trên lưng hần mà đẩy đẩy "Không cho giả chết, ngồi dậy, nhanh lên! Dem còn th*t ngư dụng của Liên Hân mọc ra tới, làm cho nữ vương sáng khoái một chút, bằng không trong vòng ba phút nhà ngươi sẽ bị cách chức!"

Tô Từ Việt hồ hấp nặng nề, nghiêng đầu nhìn cô.

Hắn bày ra vẻ mặt nghiêm túc, chuẩn bị răn dạy nữ hài trước mặt, nào ngờ lại bị Liên Hân thừa dịp bất lấy đôi môi, liếm duyệt hôn lên.

Mái tóc dài tán ra trên mặt Tô Từ Việt, Liên Hân cười khê, hết cần lại mở.

Nữ hài tách mở hai chân, đem tao huyết ướt át dầm dề cọ tới cọ lui trên đùi hắn, lại yêu kiều mà trách móc "Mới rồi ở hội trường thiếu chút nữa liền làm người ta cao trào, hừ, muốn chết phải không, trước mặt công chúng còn dám cầm em như vậy..."

Tô Từ Việt bị cọ đến toàn thân ửng hồng, đôi mày nhăn lại, hắn cho rằng người làm xằng làm bậy là vị tổ mẫu kẻ nhiệm kia, không nghĩ tới, em trai áo mũ chỉnh tề của hắn chỉ có hơn chứ không hề kém.

Ban nầy nam nhân đã tự cời sạch quần áo, trên người chỉ còn duy nhất một cái quần lót tử giác, so với phong cách gợi cảm đến cực điểm của Tô Từ Tích có chút bất đồng.

Chiếc quần lót này chất vải có vẻ cũ kỹ, kiểu dáng lại nhàm chán, nhưng không hề làm thuyên giảm sức hấp dẫn của bờ mông rắn chắc hữu lực bên dưới chút nào.

Liên Hân nghịch ngợm gãi gãi trên mông hắn, lại lần ra phía trước nắm lấy dương cụ thô to, còn làm ra vẻ như vừa bắt được thứ đồ chơi gì thú vị, "A" lên một tiếng nhẹ nhàng thường thức.

Thấy Tô Từ Tích trước sau đều không đáp lại, Liên Hân có chút bực bội, liền đẩy lưng hắn vài cái "Đẩy đi, ông xã...em muốn..."

Tô Từ Việt xoay người, nam căn cứ cảm rần nóng bỏng đã đẩy mở quần lót, đỉnh thiên lập địa mà xông ra ngoài, mạch máu mãnh liệt nóng rực.

Dục vọng ngập trời ồn ào náo động, Tô Từ Việt gầy đưa ở giữa trạng thái nửa tỉnh nửa mê, khàn giọng mở miệng nói "Tôi không phải..."

Liên Hân mau lẹ nắm lấy đại đầu thô cứng, đẩy mở âm môi, chậm rãi nuốt vào hơn nửa quy đầu.

"Ha" Liên Hân liếm môi "Thật lớn...um... đại bồng bồng của ông xã quá khó nuốt..."

Nữ hài vận vẹo eo, huyết khẩu đầm đìa d*âm thủy lại ần ần càng nhiều, sâu trong dâm động nhẹ nhàng run rẩy khát cầu, cô chỉ muốn làm cho côn th*t thô to mau mau lấp đầy cơ thể.

Liên Hân chuyển tâm mà tỉ mỉ cắn nuốt từng đoạn côn th*t.

"...Tô Từ Tích." Tô Từ Việt thì thào.

"Ừm? Cái gì? A!" Liên Hân nỗ lực thả lỏng, toàn bộ ngồi xuống.

Tô Từ Việt nhũu chặt ấn đường, đuối tay bất lấy eo nhỏ mảnh khảnh mềm mại của Liên Hân, xoay người đem cô áp chế dưới thân.

Vừa đôi vị trí, côn th*t cơ hồ hoàn toàn ngập sâu trong tiểu huyết nhỏ hẹp trơn trượt, Liên Hân bị cấm đến ngọt ngào kinh hồ, âm đ*o căng chặt tràn đầy, vừa thô vừa nóng.

Đã lâu không được thỏa mãn, nam nhân vô thức đẩy hông đưa eo, giường lớn mềm xốp nhẹ nhàng đem hai người pháp phồng giao hoan bắn lên một chút.

"Tôi nói, tôi không phải Tô Từ Tích." Nam âm khàn khàn rót vào tai Liên Hân.

Cô mở mắt nhìn nam nhân trên người mình, côn th*t ở giữa hai chân vẫn kịch liệt ra ra vào vào.

Tô Từ Việt không có cách nào khác chế dục vọng mà bứt ra, đơn giản chỉ càng trầm ác mà áp xuống bên dưới.

Mông hồng bay nhanh lên xuống, hắn đem chân Liên Hân tách ra hai bên, ở giữa huyết phùng nhỏ hẹp của nữ hài mà nhiệt tình đưa đẩy dương v*t thô dài uy vũ.

Khoái cảm mệnh mông chưa từng có khổng chế eo hắn, tao huyết nhu nhược yếu ớt bị Tô Từ Việt cấm đến thắm thì rung động, thậm chí vẩy trào dâm dịch.

"A! A! Tiểu tao tằm sắp nở hoa rồi, dừng, ha, a... còn cấm như vậy sẽ—— nhanh quá, nhanh quá...muốn phun..."

Đệm giường lỏ xo xóc này hai thân thể kịch liệt tính giao, bọn họ vừa bay nhanh pháp phồng vừa bị bắn lên nhẹ nhàng xoay chuyển ở trên không trung.

Tô Từ Việt thô suyễn thờ dốc, mi dài nghiêm túc nhũu chặt, hắn đem Liên Hân cấm một đường đẩy thẳng đến đầu giường.

"Từ Tích, ông xã...to quá, thật biết cấm..."

Liên Hân cao cao dạng rộng hai chân, tao tâm sung sướng đến mức run lấy bầy, cô vô pháp nhẫn nhịn mà ra sức kẹp lấy thô vật bên trong huyết động.

Tô Từ Việt sở soạn lên từ đầu giường, bỗng nhiên "cạch" một tiếng bật công tắc đèn, sau đó dứt khoát thẳng lưng dùng sức mà cấm, còn vô cùng nghiêm nghị sửa lời nữ hài "Tôi không phải Tô Từ Tích."

Liên Hân bỗng nhiên chấn kinh, trợn to hai mắt mà nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh tuấn vừa xa lạ lại quen thuộc của đối phương, tiểu huyết buộc đến căng chặt.

Hai người không khỏi đồng thời ngậm nga ra tiếng.

"A! Anh!" Liên Hân đuối tay, nỗ lực xô đẩy bờ ngực rộng lớn rắn chắc "Dừng!"

Một bên kêu "dừng", một bên lại nhịn không được mà ra sức kẹp mát căn dương v*t xa lạ, phàng phất giống như sợ hắn bỏ đi.

Tô Từ Việt bị tiểu huyết mất hồn siết đến dựng thẳng sống lưng, cơ mông căng chặt, ảo ảnh gia tốc mà cấm lên.

"A——" Liên Hân liêu mạng tức đầu, bị thao đến hai chân mở rộng, d*âm thủy đầm dề, chất lỏng không ngừng ồ ạt chảy ra "Anh là... là ca ca của Từ Tích, không được, không thể..."

Tô Từ Việt nhìn bằng ngực trắng ngần dong đưa dưới thân, nữ hài hé môi rên rì, bọt nước vẩy bắn, biểu tình trên mặt hắn bỗng chốc trở nên thâm trầm.

Hai tay bất chợt lấy eo nhỏ, Tô Từ Việt hưng hăng cấm vào một cái "Là cô? Tôi còn nhớ rất rõ ràng, cô không phải là nữ nhân của Phong Khải Ninh hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Em dâu

Huyết tâm Liên Hân bị người hung hăng chà đạp, cô rì lên một hơi, sợ hãi cắn môi dưới, nhẹ nhàng đẩy đẩy tâng ngực hùng hậu trước mặt "Tôi..."

Cô rừ mi, quả thực có niệm nhưng không thể trả lời, chỉ đành e lệ đẩy hắn "Dừng..."

Thần sắc của Tô Từ Việt dần dần nghiêm khắc "Cô đang làm gì... thuận lợi trăm bề? Đưa bốn tình cảm của người khác? Hay vẫn là muốn áp ụ mưu đồ gì?"

Nhưng hắn ngẫm lại lại thấy không có khả năng, Phong Khải Ninh cùng Tô Từ Tích, bất luận là ai trong hai người họ đều không phải kẻ ngốc trăm mê nữ sắc.

Tô Từ Việt cúi đầu, hít sâu một hơi, sau đó rút đi động ra gửi tin nhắn, lệnh cho đám thuộc hạ đứng bên ngoài đều rời đi.

Hắn biết hiện tại hắn phải lập tức dừng lại, sau đó xử lý nữ hài này cho thật thoải đáng, không nên làm cho sự cố đột ngột phát sinh này tạo thành ảnh hưởng lớn hơn.

Nhưng bất đắc dĩ huyết nhục của Liên Hân lại vừa mềm mại trên người, vừa chặt chẽ nóng bỏng mà mát lấy hắn, giống như xoáy nước sâu, làm Tô Từ Việt chỉ có thể càng lúc càng chìm, mỗi lần đi xuống giảm rẽ càng sâu vào trong, hạ thể bùng bùng nhảy lên...

Cảm giác mất khống chế đến mức khó mà tin nổi.

"Thân là con gái...tự tôn tự ái* chính là bảo vệ bản thân" Không hiểu là do thói quen hay vẫn là vì giữ thể diện, Tô Từ Việt nhũu mày răn dạy "Dừng vì hư vinh mà đánh đổi thân thể, hành vi phóng đảng hư vậy, rốt cuộc kẻ chịu thiệt thòi lại không phải là hai người đàn ông bọn họ..."

*tự tôn tự ác tự tôn trọng, tự yêu lấy mình

Liên Hân nhìn nam nhân về mặt nghiêm túc mà chống trên người mình pháp pháp phòng phòng, thật hết chỗ nói, người này vì cái gì lại phải vừa làm tỉnh vừa mở lớp giáo dục công dân cho cô chứ? Nếu mong hân đừng dùng sức mà chán như vậy, có lẽ lời nói sẽ càng đáng tin.

"A!" Liên Hân bị thò thò cầm làm, không nhịn được liền tràn ra một tiếng rên rì.

Tô Từ Việt liếc mắt nhìn nữ hài biểu tình ngập tràn sắc dục, bị làm đến thực thoải mái. Mỗi đó khẽ nhếch, đầu lưỡi nhẹ vờn, ánh mắt mê lỵ, vũ mị mê người... Hân không khỏi cắn chặt quai hàm, dường như cũng nhận ra về đạo mạo đường hoàng của chính mình có chút buồn cười, vì vậy liền không mở miệng nữa, hai tay nắm chặt thành quyền chống ở hai bên, chỉ trầm mặc mà vũ eo thao luyện.

"Ha... Đứng..." Liên Hân thất thần mà ngẩng đầu, nhìn lên ánh ngược hai người giao cấu bên nhau ở trên đèn trần bằng kim loại, trông thấy chính mình bị thao đến hai chân dãn rộng, giống như một nữ nhân dâm tiện hoàn toàn bị dương v*t không chế.

Chân tâm hàm chứa cơn th*t của nam nhân, cái mộng từng nhất từng nhất mà thẳng hướng bên trong đám tối.

Người này kể ra cũng thật buồn cười, biểu tình khổ đại cừu thâm như vậy, thân thể lại làm đến vậy vòng hữu lực, giống như hận không thể đem trứng đều nhét đi vào, a, thật là thô bạo...

Liên Hân nhìn tấm lưng gợi cảm cùng đôi chân thon dài hữu lực ở trên trần nhà, muốn đuổi tay sờ sờ một chút, nhưng lại không dám.

Mà cũng may mà, tuy rằng bọn họ âm dương giao triển, phụt phụt kịch liệt giao hợp, nhưng từ trên xuống dưới trừ bỏ hạ thể kết hợp bên nhau ra, bộ phận khác đều không có tiếp xúc, tựa hồ hai người lạ mặt xa cách tính giao.

Liên Hân uy khuất mà "hur" một tiếng, nhẹ nhàng huých vào cơ bụng rồi rằng sẵn chắc đang có gặp không ngừng bên trên "Đừng làm như vậy...quá, a...quá thoải mái... sẽ chịu không nổi, sẽ muốn... muốn sờ anh...ha! Haa!"

Tô Từ Việt liếc nhìn cô một cái, không lên tiếng.

Bị hơi thở nặng nề của nam nhân phả vào mặt, Liên Hân thật sự áp chế không được, liền hé miệng, cao cao thấp thấp mà lớn tiếng dâm kêu.

"A! A! Thật sự chịu không nổi! Nhanh quá... đứng... đừng... đừng làm như vậy!"

"Đại ca, tại sao anh lại đem dương v*t cắm vào người em đâu... a~ thật hư!"

Tô Từ Việt mặt đen như than, cơn th*t lại tưởng to một vòng.

"Ha! Đại ca, đứng ngồi với vợ của em trai mình như vậy, ô ô... tiểu tao huyết của em đâu rất nhỏ... Chịu không nổi cơn th*t siêu cấp của đại ca..."

"A, rất thích...ha...dâm huyết rất thích được đại ca cắm..."

Tô Từ Việt "bạch bạch bạch bạch" như máy đóng cọc, cẳng thao càng nhanh, cầm đến Liên Hân đuổi chân gọi bậy, rốt cuộc nhịn không được mà đưa tay soạng cơ ngực của hân một chút.

Liên Hân nhẹ nhàng gãi gãi tấm lưng dày rộng, ô ô làm nũng "Đại ca, em sờ anh được không..."

Tô Từ Việt thờ dốt, một bên vừa nhiu mày nói "Ồ nháo cái gì", một bên lại vót lấy cái eo mềm đến không xương của Liên Hân lên, đem người hoàn toàn ôm vào trong ngực.

Liên Hân lập tức sấn tới, hai chân gắt gao cầu lấy hông Tô Từ Việt, ở trên thân thể khoẻ mạnh rắn chắc của hân mà sờ soạng một cách hấp tấp rồi loạn.

Hai người giống như vừa được coi bỏ cấm chú, mỗi lưỡi nhanh chóng giao triển bên nhau, tứ chi ôm chặt, ở trên giường lớn làm đến kịch liệt lẫn lộn.

Tô Từ Việt xốc Liên Hân lên, từ phía sau cầm tới, làm cho viên mộng mặt đảo cao cao khẽ nhếch, thân trước vô lực mà nằm bò, thể gian trời đất quay cuồng, dường như chỉ còn duy nhất huyết tâm đang khoai lạc đến cực điểm.

Tô Từ Việt cúi đầu, nhìn rõ tiểu huyết Bạch Hồ* màu mỡ của cô, xác thật là rất nhỏ, phùng huyết mộng mạnh một đường trông đến đáng thương.

*Bạch Hồ: chỉ người con gái bẩm sinh không có âm mao

Tô Từ Việt gần gũi quan sát thân thể nữ hài bị dương v*t của hân cẳng ra, chiếm hữu, lấp đầy...khung cảnh ra ra vào vào khiến cho ấn đường nam nhân khoá chặt, âm thầm có dự cảm không tốt.

Một chân Liên Hân lại bị áp ngược đi lên, Tô Từ Việt ôm lấy đầu đẹp trắng nõn, nhắm ngay trung tâm hai mảnh âm môi run rẩy đáng thương, lần thứ hai tàn nhẫn cắm vào.

Liên Hân quay đầu lại nhìn, Chủ Nhiệm Giáo Dục Trên Giường của cô không biết vì sao lại bắt đầu trung ra về mặt thâm cừu đại hận, bất quá cái mộng vẫn cứ kích thích liên hồi gần mờ-to, chán đến càng lúc càng nhanh, bão táp mưa sa mà đập vào hoa tâm nắn cảm.

Liên Hân sáng đến toàn thân phát run, thực mau liền chống đỡ không nổi nhiệt bỏng mãnh cảm, lấy bậy thân mình phun ra một đợt triều xuy kịch liệt.

Tô Từ Việt gặm nhẹ, cảm thấy bản thân cũng sắp đạt tới giới hạn.

Hân càng mạnh mẽ gia tốc, làm cho Liên Hân chưa kịp hồi phục lại bị tàn nhẫn xô xuyên, tiếng hét chói tai theo làn sóng dữ pháp phòng càng lúc càng cao.

Tô Từ Việt cảm giác được bản thân sắp đạt cao trào, tình hoàn có chặt, hân lập tức muốn bứt ra, cái mộng lại bị hai tay Liên Hân hung hăng bắt lấy, không cho hân rời đi.

Đôi chân Liên Hân cũng nhanh chóng gắt gao cuốn lên, hai người kịch liệt ườn hồng kích thích, mất tiết liền phải bản ra, Tô Từ Việt về mặt không hề tán đồng mà hung hăng giáo huấn "Không được làm bậy!"

Liên Hân sợ hãi kêu lên, càng dùng sức ôm chặt lấy hân, tao huyết run rẩy bóp chặt, giống như thể thốt nhất định phải nuốt được nhiệt tình.

Tô Từ Việt rốt cuộc vẫn khó lòng trụ giữ, cơ mộng trừu động, phụt phụt tràn đầy bắn trợn vào trong cơ thể nữ hài.

Tô Từ Việt:.....

《Thu được tình dịch mới mẽ phẩm chất cao, chúc mừng kỷ chú, lần này thu hoạch được 7 điểm Thánh Hương》

Liên Hân sững sốt một chút, sau đó bật cười ra tiếng, cũng tốt, không uống công bận việc một hồi.

Nhưng hệ thống cũng không an tĩnh được lâu 《Ấm áp nhắc nhở, kỷ nghỉ ngơi tự do của kỷ chú chỉ còn 11 ngày.

11 ngày sau chính thức tiến vào giai đoạn nhiệm vụ cuối cùng, đến lúc đó từng phạt càng thêm nghiêm khắc, tùy thời tùy chỗ đều có thể tiến hành xử phạt...》

"Được rồi, ta vừa mới sáng khoai xong, thời gian này mi có thể nói vài câu dễ nghe có được hay không." Liên Hân đánh gãy.

Hệ thống vô ngữ 《Thôi được, chúc kỷ chú cao trào vui sướng》

Tô Từ Việt nằm yên bên cạnh, sau khi trạng thái mất khống chế mãnh liệt qua đi, hân dần dần phục hồi cảm xúc, điều tiết biểu tình, một lần nữa quay về với vẻ mặt "Có thể nắm giữ hết thảy", sau đó lẳng lẳng xuống giường đứng yên một hồi.

"Về sau không được như vậy nữa, tôi nhắc nhở một lần cuối cùng...hãy biết bảo vệ thân thể của mình."

Hân nhìn Liên Hân "Lần này là ngoài ý muốn, tôi tin rằng cả hai đều không có ý, mọi chuyện sẽ được xử lý thật tốt, bản thân tôi cũng phải phụ trách một phần trách nhiệm...cho nên nếu cô có bất cứ yêu cầu gì, cứ việc đề ra. Sự cố lần này giữa hai ta xem như đến đây kết thúc, không có lần sau, cũng không có người thứ ba được phép biết đến."

Tô Từ Việt đem bộ tây trang dự phòng đã rơi trên mặt đất nhặt lên, phui phui thứ tro bụi không hề tồn tại, sau đó mặc vào.

Liên Hân chỉ dùng trông mắt đen lấy ôn nhuận mà nhìn hân, cũng không hề nói gì.

"Nhưng mà, Tô Từ Tịch..." Hân liếc mắt về phía cô "Phiên cô hãy rời đi."

Tô Từ Việt yên lặng nhìn Liên Hân, bỏ sung thêm "Hai người không thích hợp."

Liên Hân gãi gãi mặt, tuy rằng hân vừa mới bắn cho có mấy trăm triệu con t*ng trùng, nhưng mà đến một tờ chi phiếu còn chưa có đưa, cứ như vậy liền kêu cô rời đi, quả thực quá sai kịch bản, không đủ drama!

Liên Hân đang muốn mở miệng, liền nghe được tiếng chuông cửa vang lên, sau đó thanh âm tràn đầy lực xuyên thấu của Liên Kỳ trầm thấp truyền vào "Liên Hân, là anh đấy, mở cửa."

Liên Hân bị dọa đến hít vào một ngụm, trợn tròn hai mắt nhìn sang Tô Từ Việt.

Chương 68: "Ca, anh tới rồi...";

Liên Hân khần trương đến mức xoay tới lưng lại trong phòng, đem cửa sổ cùng quạt thông gió toàn bộ mở ra, sau đó cầm lấy chai xịt phòng để ở đầu giường điên cuồng mà xịt khắp nơi.

Bộ tây trang dính rượu vang đỏ của Tô Tử Tích nằm la liệt dưới đất, trên giường lại là một mảnh hỗn độn, boi chồn đều loang lổ dâm dịch...

Liên Hân vọt tới mép giường, lung tung rối loạn đem lớp khăn trải giường nằm ở trên cùng kéo xuống, cuộn lại, rồi nhét vào tủ quần áo.

Sau đó cô lại cúi hời há quay ra nhét tây trang bẩn, cuộn lại, rồi vẫn nhét vào tủ quần áo.

Cuối cùng, Liên Hân quay đầu nhìn đến Tô Tử Việt sừng sững đứng đó, bèn chạy vọt tới bắt lấy ống tay áo hắn, hai mắt chớp loé âm thầm khẩn cầu, lời lôi kéo nam nhân đến cạnh bên tủ quần áo, sau đó cũng cuộn lại, nhét vào...

"Làm gì?" Tô Tử Việt nhìn cô gái nhỏ trước mặt, cảm thấy khó hiểu.

Tiếng gọi của Liên Kỳ ở ngoài cửa tạm dừng, giấy tiếp theo, di động trên đầu giường bắt đầu vang lên, Liên Hân chỉ tay ra ngoài, nói "Đó là anh trai tôi, không thể giả chết không nghe. Nếu bây giờ mà để anh ấy phát hiện, khẳng định sẽ đánh chết anh..."

Đôi mày của Tô Tử Việt nghiêm túc nhấc lên, hần cũng có chút đau đầu, sau đó thờ dãi, hạ thấp thanh âm mà chỉ thị Liên Hân "Cô mặc quần áo vào cho chính tề cái đã."

"À ừ!" Liên Hân cúi đầu, nhìn thấy chính mình vẫn đang lơ đãng, cũng còn may Tô Tử Việt không phải người có đam mê xoa ngực, vừa rồi lúc làm tình cũng không chạm qua.

Liên Hân vọt lấy một kiện áo ngủ trên giá, tùy tay mặc vào.

Tô Tử Việt nhanh chóng quan sát một vòng quanh phòng, bắt luận là trốn ở ban công hay toilet đều có nguy cơ bị bại lộ rất cao.

Hần cúi đầu nhìn xuống gầm giường, đáng tiếc đây lại là giường đúc, không có chỗ để trốn, xác thực hiện giờ tủ quần áo là chỗ tương đối kín kẽ, lại còn ít nguy hiểm nhất.

Liên Hân đứng một bên dùng sức phui, nỗ lực làm cho giường ngủ trở về hiện trạng mới tinh hoàn hảo.

Tô Tử Việt bên này cũng kín kẽ mà vuốt phẳng tây trang, cài nút lại cho chín chu, sau đó mới khom lưng chui sâu vào trong tủ quần áo.

Liên Hân thấy vậy liền ba chân bốn cẳng chạy lại, giống như chó chôn xương mà đem thành quả chiến đấu hăng hái của hai người toàn bộ chất đống lên người hắn, còn lấy khăn trải giường dính đầy dâm dịch trùm lên đầu Tô Tử Việt, che hần kín bít.

Chỉ nghe "cạch" một tiếng, cửa tủ quần áo đóng sầm lại trước mặt.

Tô Tử Việt:.....

Liên Hân ngời ngời xung quanh, đáng mừng chính là mùi thơm cơ thể của cô tương đối nồng đậm, căn bản có thể che dấu được những mùi hương khác trong căn phòng.

Liên Kỳ đứng ở hành lang, tay cầm điện thoại liên tục gọi đi, đôi mày càng khóa càng chặt.

Đương lúc hần định xuống lầu dò hỏi nhân viên phục vụ, cánh cửa phòng 320 đột cuộc mở ra.

Liên Hân mặc một thân áo ngủ lông léo, tay dụi dụi hốc mắt, vẻ mặt mờ mịt mà nói "Ca, anh tới rồi..."

Liên Kỳ thờ phào nhẹ nhõm, vuốt tay xoa đầu nữ hài, sau đó bước nhanh đi vào.

"Em tắm xong, nằm nằm một lát liền ngủ quên..." Chưa đợi Liên Kỳ mở miệng, Liên Hân đã lên tiếng giải thích "Lúc này cơ thể cảm thấy không khoẻ lắm."

Liên Kỳ nghe được mùi hương của Liên Hân ở trong phòng cực kỳ nồng đậm, nhưng hần không để bụng, chỉ cho rằng do cô vừa tắm xong nên hương thơm theo hơi nước bốc hơi lên, khuấy tán.

Hần đem em gái kéo lại gần một chút, duỗi tay捏捏o khuôn mặt nhỏ rồi thấp giọng hỏi "Không thoải mái? Bây giờ đã đỡ chưa?"

Liên Hân ngược mắt nhìn ca ca, gật gật đầu "Ồ, không sao nữa rồi."

Liên Kỳ cúi đầu hôn lên má cô một cái.

Liên Hân rụt vai cười cười.

Liên Kỳ trông thấy bộ dáng nữ hài nũng nịu e thẹn trốn đi thực sự quá đáng yêu, hần cũng cười một chút, sau đó ôm Liên Hân lại gần, không ngừng mát hôn khuôn mặt nhỏ nhắn nộn.

Tô Tử Việt thần hình cao lớn tôn quý đang núp trong tủ quần áo.

Hần an tĩnh ngay thẳng ngồi trong chốc lát, vô cùng nghiêm túc mà ngắm nghĩ về cuộc đời mình, xem vì cái gì tổng tài của một công ty đa quốc gia lại rơi vào bước đường cùng như thế này.

Nhân lúc không có việc gì để làm, Tô Tử Việt vốn dĩ đang lặng lẽ cảm lấy chiếc lễ cảm lấy chiếc áo sơ-mi đã bị Liên Hân cuốn tròn vút vào tủ, sau đó cực kỳ nghiêm cẩn tính xáo mà đem gấp lại thành một khối vuông vức tiêu chuẩn.

Nhưng sau khi hần ngẫu nhiên liếc mắt qua khe hở của cánh cửa tủ nhìn ra bên ngoài, động tác trên tay Tô Tử Việt đột nhiên đông cứng.

☐tín buồn nha các tình yêu ơi, A Nguyệt lại sắp đi du lịch rồi, tiếp tục đã chiến edit bao nhiêu hay bấy nhiêu nha ☐ một tuần nữa gặp lại

Chương 69: Huynh muội tương gian bị nhìn trộm

Liên Hân nhớ rõ trong tủ quần áo còn có người, vì thế dùng sức đẩy Liên Kỳ ra.

Nhưng đối phương sau khi cùng em gái nhỏ hôn môi xong, cả người liền nhiệt huyết cuộn cuộn, lửa dục sôi trào, Liên Kỳ như ngọn núi Thái Sơn đè nặng lên cô, căn bản không phải cái loại sức lực mèo cào như Liên Hân có thể đá động được.

Nam nhân hormone cường thế lại còn không kiêng nể gì, từng bước ép sát, hai người dần dần tiến tới bên giường.

Liên Hân đẩy mặt hần ra, bờ môi nhỏ nhắn bị yêu thương đến loang loáng nước "Ca ca, đứng ở chỗ này..."

Ánh mắt không dung kháng cự của Liên Kỳ nhìn thẳng xuống cô "Vì cái gì, không muốn ca ca?"

Liên Hân cắn môi "Muốn..."

Liên Kỳ xóc chiếc áo ngủ lông léo của cô lên, từ bắp đùi trắng trẻo tron lẳng trượt dài lên trên, sau đó cúi đầu hôn hôn lên mí mắt cùng môi Liên Hân một cái.

"Ừm."

Liên Hân bắt đầu đi đánh khe khẽ thờ dãi, cô cự tuyệt vốn dĩ chỉ là sợ quan hệ giữa bọn họ bị người ngoài thấy được, nhưng hiện tại thực chất mọi chuyện cũng đã bại lộ, vậy hân có biết nhiều hơn một chút thì có làm sao.

Hổng chỉ Liên Kỳ nặng nề mà đề lên người cô như vậy, hơi thở cường thế nam tính không khỏi kìn kễ vây khốn lấy Liên Hân, thân thể mẫn cảm vốn chưa thoát khỏi tình triều căn bản đã sớm mềm thành vùng nước, vô pháp kháng cự.

Liên Hân nhẹ nhàng vuốt ve sườn mặt ngạnh lừng tuấn đỉnh, lưu lưu huyền huyền mà cọ lên chóp mũi hân một cái "Ca ca..."

Liên Kỳ lưu loát cởi bỏ quần áo, lại hôn trần an lên khuôn mặt ngây thơ của em gái nhỏ "Ừ."

Chờ đến lúc Liên Kỳ đứng ở mép giường, mang một cây đại điều thô trắng chìa thẳng về phía cô, Liên Hân sớm đã ướt át dầm dề.

Hân đem hai chân nữ hài tách ra, ngón cái thò to ấn lên hoa tâm mị hồng, nhẹ nhàng xoa nắn.

Liên Hân bị xoa đến chỗ mẫn cảm theo phản xạ tự nhiên mà cuốn hút lấy ngón tay hân, vận mông hờn dỗi "Ca ca, ừm, đừng xoa, trực tiếp thao em được không, muốn ăn cây gậy lớn của ca ca..."

Liên Kỳ duỗi tay vuốt ve đôi phong nhũ đầy đặn, nhìn da thịt trắng nõn toát ra từ kẽ hở ngón tay, hân biết bên dưới lớp vỏ ngoan ngoãn ôn thuần này có bao nhiêu hư hỏng.

Liên Kỳ nắm lấy thô căn, gõ gõ lên huyết khẩu lấy lợi, vừa yêu thương vừa oán trách mà nói "Muốn được ca ca thao?"

Liên Hân cắn ngón tay "Đồng vậy, ca ca mau mau thương yêu người ta..."

"Về sau có ngoan không?"

Liên Hân bị thịt trụ đỏ sậm chống ngay huyết khẩu, bèn xoắn hông trả lời "Ng ngoan, cực kỳ ngoan, về sau em gái sẽ làm thật chịu chuyên chúc dành cho ca ca rửa côn th*t, chỉ để một mình ca ca thao..."

Gân xanh trên người Liên Kỳ phình phình, đáng người hình tam giác ngược sấn chắc rõ ràng, cơ bắp cường hân pháp phòng theo từng hơi thở động tĩnh.

Hai chân hơi khụy xuống, tách ra, hân nắm lấy cẳng chân mềm mại trắng nõn của Liên Hân, cự vật từ từ cắm vào mặt phùng ướt át.

Liên Hân thỏa mãn mà ngậm nga ra tiếng.

Rốt cuộc lại được tiến vào thân thể của nữ hài một lần nữa, Liên Kỳ lập tức mạnh mẽ mà kích thích.

"Ca ca...a...ca ca lại thao em gái, à, rất thích, tiểu huyết đều bị cắm thành hình dạng của ca ca..."

Tô Từ Việt:.....

Xuyên qua két cửa, hân nhìn thấy nam nhân kéo Liên Hân tới mép giường, đưa lưng về phía hân, đáng người cực kỳ hùng tráng, cơ bắp khần kiện khoa trương, cái mông ở giữa hai chân nữ hài kịch liệt đưa đẩy.

Một cái dương cụ kích thước khổng lồ đang cắm vào rút ra ở cái nơi hân vừa chiến đấu hằng hải ban này, đem tiểu huyết bạch nộn của nữ hài căng đến thâm thương, mỗi âm hộ cùng huyết nhục hệ mông đều bị lôi kéo ra ngoài, d*m thủy lưng tung tứ tán.

Hạ thể lại lần nữa cao cao khởi động, hô hấp của Tô Từ Việt bắt giác trở nên dồn dập, bắt đầu dĩ mà than nhẹ một tiếng.

Thật ra hân không có ý muốn nhìn, chỉ là cách có một tấm ván cửa, két cửa lại nằm ngay mắt, bên ngoài âm thanh chụp thịt đánh mông cùng tiếng kêu dâm lăng vang lên không ngừng, Tô Từ Việt dù cho định lực có vững vàng cách mấy cũng sẽ vô thức mà liếc mắt nhìn một cái.

Liên Kỳ nắm lấy hai chân Liên Hân giờ cao lên, ở giữa huyết phùng nhỏ hẹp vùi sâu vùi nhất, lăm đến nữ hài ân à kêu to, hai viên trử tinh chụp đánh lạch bạch trên huyết khẩu.

"A, ca ca, muốn hôn..."

Liên Kỳ liền giữ nguyên tư thế như vậy, cần thận mà đem em gái nhỏ ua làm nũng bẻ lên, để cổ cầu trên eo hân, sau đó vừa ôn nhu ôm hôn vừa bế Liên Hân đi vòng quanh giường, chậm rãi mà cắm.

"Thích được ca ca hôn?" Liên Kỳ trầm thấp hỏi nhỏ bên tai Liên Hân.

"Thích."

"Thích được ca ca sờ không?"

"Thích, rất thích, tay ca ca vừa lớn vừa ấm, sờ đến cả người đều mềm nhũn..."

"Ừm." Liên Kỳ mặt trầm như nước, gật đầu, rất hài lòng với đáp án của cô.

Liên Hân bị ôm quay trở lại giường, biến thành tư thế vai lưng tiếp đất, mông hướng lên trời.

Liên Kỳ bắt lấy cẳng chân cô, khép lại, cái mông rắn chắc đè ở trên người Liên Hân, vuông góc mà cắm thật sâu xuống, cự vật thô trắng sạm màu ở giữa cặp mông trắng nõn bay nhanh ra vào.

"Cắm như vậy thì sao? Thích côn th*t của ca ca không?"

"A ha... A... Thích, thích, rất thích..."

"Cắm giác được anh ruột cắm như thế nào? Có phải là tuyệt nhất hay không?"

"A! Phải! A!!"

Kính hải lúc ban đầu cùng cảm xúc chấn động thật mau lẹ qua đi, Tô Từ Việt cũng không quản hạ thể thô cứng đứng thẳng của chính mình nữa, chỉ là duỗi tay xoa xoa ấn dương.

Anh ruột...

Nữ hài này rốt cuộc bị làm sao vậy?

☐Xin lỗi để mọi người đợi lâu rồi, hic, do đi du lịch về xong A Nguyệt bỗng dưng chìm đắm vô một cái game sưu tập bạn trai cực phẩm, cốt truyện NP luôn! Quà là u mê rồi, ko có thời gian tâm trí để làm truyện luôn á!

Nguyệt còn định dịch cốt truyện với hướng dẫn các đồng đảm chơi cùng, vì chỉ có bản Trung thôi à chưa có bản Việt, nhưng sợ lộn ngup trong game mà ko up truyện dân tình ném đá xây lâu dài luôn quai;) nên thôi, để Nguyệt cố lết...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Phun lên mặt kẻ nhìn trộm

Bên ngoài, tiếng mông thịt giao kích "bạch bạch" vang lên không ngừng, đôi nam nữ nùng tình mật ái liên tục thay đổi tư thế.

Ở trong tủ quần áo, tổng tài đức cao vọng trọng của cửa Tô Thị tập đoàn vẫn yên lặng mà xem phần mềm làm việc trên di động.

Thọt trông chính là đang xử lý công vụ, kỳ thật hân cũng không hoàn toàn chuyên chú như vậy.

Tô Từ Việt cần phải dời đi lực chú ý một chút.

Hân ký phát văn kiện xong, cửa tủ quần áo đột nhiên đánh "rầm" một cái.

"Ha~!" Liên Hân bị Liên Kỳ hung hăng đè lên tú quần áo, tiến vào từ phía sau.

Nam nhân ôm lấy mỏng cổ, vòng eo kích thích theo tiết tấu vô cùng kịch liệt, Liên Hân chống hai tay trên cửa tủ, khuôn mặt nhỏ mê say hơi ngưỡng, môi đào hê mở, trằm bồng ngấm nga, bầu ngực to tròn nhảy loạn, đầu ngực thỉnh thoảng còn cọ qua ván cửa.

Tô Tử Việt...

Liên Hân mơ hồ mở mắt, thông qua kẹt cửa nhìn đến nửa sườn mặt lộ ra của Tô Tử Việt, hân đang dùng ánh mắt bình tĩnh trằm mặc như băng tuyết mùa đông mà nhìn cô, Liên Hân kinh hoảng bụm miệng.

"A!"

Tiểu là ca ca ở phía sau cứ xuất nhập không ngừng, không cho cô có cơ hội lấy lại bình tĩnh.

Liên Kỳ tách chân, cười ở trên người Liên Hân, thân hình cường tráng áp xuống, ôm chặt lấy cái mỏng vênh cao ở dưới thân, nam căn thò to lấp đầy âm đ*o.

Hân biết năng lực thừa nhận của Liên Hân rất kỳ diệu, cũng hiểu tiểu dams huyết này thích kẹp còn th*t đến cỡ nào.

Cái eo mỏng của vận động viên thể thao vô cùng rắn chắc, giống như một cỗ máy mà dùng tốc độ cao nhất phát động, thúc đẩy đại dương v*o giữa hai chân liên tục thao huyết, cực đại quy đầu cuồng phong bão tố dams cùng khuấy, làm cho cô vừa ngứa vừa tê, mỏng căng vênh cao, ai ai kêu thảm mà bị ca ca thâm nhập.

Vách trong tao huyết tầng tầng lớp lớp xoắn chặt, kẹp mít lấy cự vật to lớn của ca ca, siết đến Liên Kỳ thấp giọng gầm gừ, da đầu tê rần, càng thêm đưa đẩy hung hân kịch liệt.

Tô Tử Việt nghiêm túc rũ mắt, ngồi thờ dài.

Bên trong tú quần áo này quả thực đúng là hiệu quả âm thanh lập thể, 360 độ vòn quanh.

Tô Tử Việt nghiêng đầu, còn có thể từ kẹt cửa nhìn đến cặp nhũ no đủ lay động của thiếu nữ.

Chỉ cách một tầng ván gỗ thôi, hai anh em ruột đang làm tình ngay trước mặt hân, mà hân lại còn ngồi đây xử lý công vụ, chưa kể nữ hài kia ban nãy vừa mới cùng hân giao hoan..

Tô Tử Việt không khỏi trằm tư lần nữa, sự tình đến tột cùng là như thế nào biến thành như vậy?

Liên Kỳ với tay ra trước, bắt lấy cặp ngực của Liên Hân, tràn đầy vuốt ve thương thức, vừa sờ vừa cắn, sau đó lại tách đùi cô ra mà bế lên, dùng tư thế xi tiểu đối diện với tú quần áo.

Nam nhân thấp người ngồi xổm, dams ngực lên trên, làm đến Liên Hân huyết tâm mở rộng, âm đế đỏ bùng dựng thẳng, dams thủy thỉnh thoảng trào ra bên ngoài.

"A a, a... Ca ca, muốn tiểu...dừng, dừng ở chỗ này!"

Liên Kỳ không chút nào ngừng nghỉ, chỉ nghiêng đầu hôn lên gương mặt phấm hồng của cô, còn ngấm lấy vành tai phấn nộn mà mát vào, phía dưới phụt phụt thao cầm, thấm ướt tiểu huyết run rẩy.

"Ha a! A! Oh!" Liên Hân lúc đầu hét tót, nỗ lực dùng năng lực khống chế thể dịch của mình, ngăn không cho bản thân phun ra tót.

Bọn họ đang đứng ngay trước tú quần áo, giờ tay lại chạm đến được, bên trong lại còn có người...nếu, nếu như có lung tung rối loạn mà phun trúng người hân, vậy cũng thật có lỗi! Cô cùng người này đầu có thân nhau..

Tiểu thay, đại khái là năng lực sử dụng không thuần thục, mà cao trào lại tới quá nhanh quá mạnh, Liên Hân nhanh chóng liên kịch liệt run rẩy ưỡn người về phía trước, rào rào phun ra một tầng lớn.

Một dòng dams dịch đột nhiên đánh úp mà phun đến trên mặt Tô Tử Việt, hân yên lặng cảm thụ âm tình cùng vết sữa thấm qua kẹt cửa bắn về phía mình, sau đó nâng ống tay áo lên, trằm mặc nhìn trong chốc lát.

Liên Hân vừa ngưng ngừng vừa xấu hổ mà bụm mặt, ô ô khóc thành tiếng, bị Liên Kỳ xoay người kéo tới cuốn vào trong ngực, ôm ấp hôn hít sau đó bế lên.

Hai người lại làm bữa thật lâu, lúc này mới coi như mưa tạnh mây tan.

Liên Kỳ đi vào phòng tắm tắm rửa, Liên Hân lại mềm như bông mà nằm liệt trên giường.

Bấy giờ, Tô Tử Việt mới cảm quần áo đã được gấp gọn gàng tí mĩ trên tay, từ trong tú quần áo bước ra, đứng sừng sững nhìn xuống Liên Hân.

Nữ hài hơi hơi bùng tỉnh, khoác áo ngủ vào, vội vàng nhảy đến phía Tô Tử Việt, giúp hân lau mặt cùng ống tay áo "Thực xin lỗi..."

Tô Tử Việt liếc mắt nhìn về hướng cửa phòng tắm, sau đó cầm lấy một kiện áo ngủ dày hơn bọc lên người cô, khoát khoát tay mà nói "Cô ra đây với tôi một chút."

Liên Hân nghe đến khẩu khí rắn rã của Chủ Nhiệm Giáo Dục, liền yếu xui mà đi theo hân ra ngoài, rẽ vào một lối đi nhỏ.

Thân ảnh cao lớn của Tô Tử Việt đứng đối diện với cô, hàng mi dài nhũn lại, kiểu đầu vuốt sấp vô cùng lạnh khắc đã bị vận động trên giường trước đó làm cho rối loạn một chút, có hai đóm tóc chia thẳng lên trời, bộ dáng đạo mạo trằm ổn bỗng dưng có chút buồn cười.

Hân thờ dài một hơi, mở miệng nói "Nếu cô mà là em gái của tôi, hiện tại chắc chắn đã bị đánh gãy hai chân."

Liên Hân rụt rụt vai, nhỏ giọng ngập ngừng "Nhưng tôi đâu có phải..."

Tô Tử Việt quay đầu nhìn cô.

Liên Hân cũng không quá sợ hân, còn mềm mại mà cười một cái.

Dù gì hai người cũng vừa mới hôn hôn, sờ sờ, làm làm xong không lâu, cũng không nên xong việc phui tay, bắt đầu lên lớp dạy dỗ như vậy chứ!

Tô Tử Việt lắc đầu "Tôi vốn dĩ muốn khuyên cô, cô tuổi còn nhỏ, nhân sinh một đời phải thật thận trọng, làm đường lối bước như vậy, sau này nhất định hối tiếc không kịp, nhưng mà xem ra..." Hân thực không tán đồng mà liếc nhìn Liên Hân một cái "Cô hân là nghe không lọt."

Liên Hân gục đầu im lặng một lát, hân ngược lại không tiếp tục truy vấn, chỉ là ngừng điệu cường nganh mà nói "Cô chỉ cần nhớ kỹ, rồi xa Tô Tử Tích, còn có tôi nữa, tránh khỏi Tô Thị càng xa càng tốt. Mọi người về sau khôi phục trạng thái hoàn toàn xa lạ là được, chỉ cần cô muốn, tôi có thể bồi thường một số tiền thoa đáng."

Cánh môi đầy dâ của Liên Hân chu lên, khóe miệng trẻ xuống, cảm giác chính mình giống như vừa bị lăng nhục.

Tô Tử Việt liền nói "Không cần buồn, tôi không phải cố ý mạo phạm cô, chỉ là thực lòng muốn tốt cho cô mà thôi."

Liên Hân cũng thờ ra một hơi, lắc đầu nói "Tôi chỉ sợ mình làm không được."

Tô Tử Việt nín mặt.

"Tôi có thể không chủ động đi tìm các người, nhưng mà anh muốn chúng ta an nhiên coi nhau như hai người xa lạ, khả năng là rất khó...ùm, vị kế tổ mẫu tên Vu Khanh Khanh của anh đó..."

Liên Hân bỗng nhiên nhớ tới mục đích ban đầu của chuyến đi này "Là mẹ tôi."

".....?"

Khuôn mặt "có thể nắm giữ hết thảy" của Tô Tử Việt lộ ra biểu tình mờ mịt hiếm hoi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Học đại học

Tô Tử Việt còn đang sững sốt, Liên Hân cũng không dám ở lại bên ngoài quá lâu, đành nhìn hân một cái, trực tiếp xoay người trở về phòng.

Liên Kỳ còn chưa tắm xong, Liên Hân cầm lấy di động, định bụng chơi một chút để giết thời gian.

Lúc này, hệ thống vừa vặn nhảy ra nhắc nhở cô một chút về số ngày còn lại của kỳ nghỉ tự do, Liên Hân mờ danh bạ, lẳng lặng mà nhìn ba chữ "Lâm Lập Phong" ở bên trên, sau đó thờ dài.

Cô bỗng nhớ tới thiếu niên mặc áo thun đen tươi cười rạng rỡ, lúc nào cũng tin tưởng, trợ giúp cô vô điều kiện, kí ức cũ kĩ cuộn cuộn trong lòng.

Kỳ thật từ nhỏ đến lớn, Liên Hân rất ít khi gặp được người ấm áp như vậy, chẳng qua chỉ mới quen biết liền nguyện ý giúp đỡ, cảm thông cho người khác, đối đãi với người xung quanh tràn ngập thiện chí, chính xác là một thiếu niên tốt bụng lớn lên trong sự thương yêu.

Cô đã làm Lâm Lập Phong tổn thương một lần, nhất định là rất nghiêm trọng.

Thậm chí Liên Hân còn không dám đối mặt với cái tên trước mặt, chỉ đành lựa chọn phương thức trốn tránh thấp hèn, tuyệt không dám tiếp tục hỏi tường về chuyện cũ.

Ngay cả việc tiếp tục bịa ra một lời nói dối khác để lừa gạt hân, an ủi hân, cô cũng không có dũng khí.

《Fighting, bon courage, がんばれ!》

Liên Hân yên lặng đóng lại danh bạ, lăm vào trầm mặc.

《Ký chứ? Sao rồi? Có phải năng lượng tràn trề, trong đầu vạch sẵn kế hoạch tác chiến rồi hay không?》

Liên Hân mở app game, lẳng lặng mà bắt đầu ngồi chơi.

《.....》

"Trông người có vẻ sốt ruột?" Liên Hân tò mò.

《Vạch đích chiến thắng đang sờ sờ trước mặt, máy chủ kích động đến mức số liệu đều sắp trào ra tới...》

Liên Hân cảm nín tắc đầu "Người rút cuộc có địa vị gì vậy..."

Di động bất ngờ nhảy ra tin nhắn đến từ Tô Tử Tích.

<Đang ở đâu?>

Liên Hân dừng một chút, trả lời

<Ở trong tim tôi>

<...Sến!>

Tô Tử Tích gửi tới một bức ảnh đồ ăn xếp kín cả bàn

<Ày? Em nhìn thấy bên cạnh có cẳng chân của phụ nữ nha?>

<À, một vị nữ sĩ đa tình chủ động tới gần, cô ấy vừa mới hỏi tôi, "anh còn độc thân không?">

Có lại nhấn thêm một tin

Liên Hân giờ chân lên trời, đã chết cái tên xấu xa Tô Tử Tích này!

Tô Tử Tích rũ mắt cười, ngồi nghỉ ngơi ở đại sảnh bên ngoài hội trường.

Từ đằng xa, Vu Khanh Khanh vừa được báo tiêu hầu hạ đến về mặt tròn đầy thoả mãn, không biết là từ trong góc nào chui ra tới, ngón tay dài nhẹ nhàng xoa xoa khoé môi, vòng eo lay động uốn éo mà đi tới.

Tô Tử Tích nhìn thoáng qua, sau đó thu hồi ánh mắt, quay sang nhìn cho Liên Hân <Đến phòng nghỉ ở lầu một đi, gặp mẹ em xong tôi liền đưa em về nhà, yền hội quá đông dài vô nghĩa>

Liên Hân nằm chật di động, ngây người trong chốc lát, cô đứng lên, cúi đầu đi tới đi lui trong phòng.

Vừa lúc Liên Kỳ đã tắm xong, đẩy cửa ra tới liền nhìn thấy em gái trông lên người hai chiếc áo ngủ thật dày, giống như một con gấu bông mà lắc tới lắc lui đi lại trong phòng.

Hân cúi tay sờ lên khuôn mặt nhỏ "Lạnh sao?"

"Hà? À à~"

Liên Hân lắc đầu, tùy tay cởi bỏ một chiếc áo khoác, sau đó dứt khoát ném đi.

Liên Kỳ nửa thân trên tinh trắng trần trụi, hai tay nắm lấy eo bé Liên Hân lên, lại đem khăn lông nhét vào tay cô, để cho nữ hài giúp mình lau tóc.

"Ba ngày sau anh thi đấu ở Kinh Hoa, em đi xem không?"

Liên Hân giúp hân lau khô mái tóc vừa đen vừa ngắn, sau một hồi chà tới xát lui còn chu môi hôn lên đỉnh đầu một cái, sau đó cẩn thận mà ra ra đọc ra câu thoại quen thuộc "Để em check lịch trình một chút xem sao, ừm, ca ca yêu dấu, anh đã đặt lịch hẹn trước chưa?"

Hàng lông mày sắc nhọn của Liên Kỳ cong lên một cái, tựa như gió ấm thổi qua băng nguyên hoang vu, hân đưa tay xoa xoa vành tai nữ hài.

Liên Hân cúi đầu, nhỏ giọng nói thêm "Đúng rồi, mẹ em...đang ở phòng chờ từ lâu một, lát nữa em phải đi gặp bà ấy..."

Động tác trên tay Liên Kỳ hơi dừng, qua một lát mới tiếp tục xoa nắn vành tai non mịn của cô, còn cúi tay đến bên quai móng tròn trịa đáng yêu mà vỗ vỗ "Đi tắm đi."

Liên Hân lặng lẽ tiếc hân một cái, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm, tức khắc xoay người nhảy vào phòng tắm, thời điểm cô định cởi áo ngủ ra, chuẩn bị đóng cửa, đột nhiên liền bị Liên Kỳ ngăn lại.

"Cứ mở cửa mà tắm." Thân hình cao lớn của nam nhân chống bên cạnh cửa, lẳng lặng nhìn cô.

"...Ồ." Liên Hân hiếm khi có được chút thẹn thùng, bèn buông cánh tay đặt trên tay nắm cửa ra, đưa lên che đi khuôn ngực đầy đặn của mình, móng nhỏ lúc lắc đi đến vòi hoa sen để tắm rửa.

"Liên Hân, hôm trước có nói với em chuyện đi học đại học lại, em thấy sao? Có chuyên ngành yêu thích nào không?" Giọng nam trầm thấp của Liên Kỳ vang lên trong phòng tắm.

"Chuyên ngành hà..." Liên Hân vừa nhẹ nhàng xoa tẩy bộ ngực đầy đặn vừa dăm chiêu cân nhắc, Liên Kỳ phòng chừng cũng sẽ không cho cô đi làm trở lại, đi học sao, cũng không phải là không được...

«Quá tốt quá tốt luôn ấy chứ, kì chi có thể lựa chọn nhập học ở đại học F nha. Quốc tế danh giáo, phong cảnh tuyệt đẹp, đội ngũ giảng sư hùng hậu, phong cách học tập cởi mở, càng tốt chính là, có người bạn cũ năm xưa học cùng trường, tên Lâm Lập Phong...»Hệ thống hoà tốc nhào ra tới, diễn cường ám chỉ.

Liên Hân:.....

Bạn đang đọc truyện Hệ Thống Dịch Thể Nước Hoa được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.